ความเป็นธรรมทางสังคมในบันเทิงคดีแนวอาชญากรรมอเมริกันร่วมสมัย

นางสาวไพลิน จินดาฤกษ์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย
The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2559
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

SOCIAL JUSTICE IN CONTEMPORARY AMERICAN CRIME FICTION

Miss Pailin Jindarerk

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for the Degree of Master of Arts Program in Comparative Literature

Department of Comparative Literature

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2016

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ความเป็นธรรมทางสังคมในบันเทิงคดีแนวอาชญากรรมอเมริกันร่วมสมัย
โดย	นางสาวไพลิน จินดาฤกษ์
สาขาวิชา	วรรณคดีเปรียบเทียบ
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทอแสง เชาว์ชุติ

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต

.....คณบดีคณะอักษรศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. กิ่งกาญจน์ เทพกาญจนา)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรเดช โชติอุดมพันธ์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทอแสง เชาว์ชุติ)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร ศรีวรกานต์)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. พจี ยุวชิต)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ไพลิน จินดาฤกษ์ : ความเป็นธรรมทางสังคมในบันเทิงคดีแนวอาชญากรรมอเมริกันร่วมสมัย (SOCIAL JUSTICE IN CONTEMPORARY AMERICAN CRIME FICTION) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผศ. ดร. ทอแสง เชาว์ชุติ, 215 หน้า.

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเป็นธรรมทางสังคมในบันเทิงคดีแนวอาชญากรรมอเมริกันร่วมสมัย ได้แก่เรื่อง *Mystic River* (2001) ของ เดนนิส เลอเฮน (Dennis Lehane) *Dark Places* (2009) ของ จิลเลียน ฟลินน์ (Gillian Flynn) *Gone Girl* (2012) ของ จิลเลียน ฟลินน์ (Gillian Flynn) *Law Abiding Citizen* (2009) ของ ฟีลิกซ์ แกรี เกรย์ (Felix Gary Gray) *The Bling Ring* (2011) ของ ไมเคิล เล็มเบ็ค (Michael Lembeck) และ *Dexter* ภาค 1 และ 2 (2006-2007) ของเจมส์ แมนอส จูเนียร์และคณะ (James Manos, Jr. et al.) โดยเลือกศึกษาความเป็นธรรมในแง่ของเพศสถานะ เศรษฐกิจ และกฎหมายในสังคมอเมริกันปัจจุบัน

จากการศึกษาพบว่าตัวบทคัดสรรนำเสนอความไม่เป็นธรรมที่เกิดจากอำนาจในสังคมในประเด็นทั้ง 3 ประเด็น อาชญนิยายเรื่อง *Gone Girl* และ *Mystic River* ได้เผยให้เห็นความไม่เป็นธรรมทางเพศสถานะที่เกิดจากการกดทับเพศหญิงและเพศที่สามจากอำนาจเพศชายในสังคมปิตาธิปไตย และนำเสนอความพยายามตอบโต้ของผู้หญิงและกลุ่มคนรักเพศเดียวกันต่ออำนาจดังกล่าว ภาพยนตร์เรื่อง *The Bling Ring* นำเสนอการกระตุ้นการบริโภคจนขาดสติของระบบทุนนิยม และการใช้ประโยชน์จากกลไกของระบบเพื่อสนองตอบความต้องการของเหยื่อบริโภคนิยม ส่วนอาชญนิยายเรื่อง *Dark Places* นำเสนอความไม่เป็นธรรมทางเศรษฐกิจแบบทุนนิยม โดยแสดงให้เห็นถึงความรู้ไม่เท่าทันระบบทุนนิยมของเกษตรกรในยุค 1980 การกดทับของนายทุนต่อชาวนา และการพยายามโต้กลับของชาวนาต่อความไม่เป็นธรรมทางเศรษฐกิจ ภาพยนตร์เรื่อง *Law Abiding Citizen* และละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* นำเสนอความไร้ประสิทธิภาพของกฎหมายและระบบยุติธรรม ความไม่เป็นธรรมของกฎหมายและเจ้าหน้าที่ต่อพลเมือง และการที่พลเมืองจัดการกับความไม่เป็นธรรมในรูปศาลเตี้ย

แต่กระนั้นการพยายามโต้กลับของตัวละครทุกตัวต่อการกดทับในสังคมกลับไม่เป็นผลในการเรียกคืนความเป็นธรรมแบบสมบูรณ์ เพราะสังคมต้องดำเนินต่อไปโดยมีระบบเหล่านี้เป็นกลไกผลักดัน และผลิตซ้ำความไม่เป็นธรรมเช่นเดิม

ภาควิชา วรรณคดีเปรียบเทียบ ลายมือชื่อนิสิต .....

สาขาวิชา วรรณคดีเปรียบเทียบ ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก .....

ปีการศึกษา 2559

5680138022 : MAJOR COMPARATIVE LITERATURE
KEYWORDS: AMERICAN CRIME FICTION / SOCIAL JUSTICE / GENDER / SEXUALITY / CAPITALISM / CONSUMERISM / LAW / JUSTICE SYSTEM / CONTEMPORARY CRIME FICTION

PAILIN JINDARERK: SOCIAL JUSTICE IN CONTEMPORARY AMERICAN CRIME FICTION. ADVISOR: ASST. PROF. THOSAENG CHAOCHUTI, Ph.D., 215 pp.

This thesis aims to investigate the topic of social justice in contemporary American crime fiction. The examined texts include Dennis Lehane's *Mystic River* (2001), Gillian Flynn's *Dark Places* (2009) and *Gone Girl* (2012), Felix Gary Gray's *Law Abiding Citizen* (2009), Michael Lembeck's *The Bling Ring* (2011), and James Manos, Jr. et al.'s *Dexter* (2006-2007). The study focuses specifically on the issue of social justice in terms of gender, economic, and law in contemporary American society.

The study has found that the selected texts represent social injustice in terms of gender, economic, and law. *Gone Girl* and *Mystic River* reveal that gender injustice is a consequence of male domination of the female and the homosexual; both novels also present the female and homosexual protagonists' attempt to retaliate against patriarchal oppression. Consumerism is touched upon in *The Bling Ring*. The film portrays excessive consumption stimulated by capitalism through the media and how its victims exploit the situation. *Dark Places* depicts the oppression of farmers in the 1980s and their attempt to strike back at their oppressors and the oppressive system. In *Law Abiding Citizen* and *Dexter*, the inefficient justice system is shown in the form of failure to deliver justice. The victims then retaliate by taking matters into their own hands.

The analysis of this study has shown that, the retaliation of all the protagonists fails to achieve justice. Instead these characters end up reproducing the same social injustice because the oppressive system that produces this injustice is needed to maintain the order in the society.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Department: Comparative Literature Student's Signature .....
Field of Study: Comparative Literature Advisor's Signature .....
Academic Year: 2016

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีด้วยความช่วยเหลือของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทอแสง เชาว์ชุติ ผู้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้ความรู้และคำปรึกษาอันเป็นประโยชน์ในการแก้ไขวิทยานิพนธ์อย่างดีมาตลอด ผู้วิจัยซาบซึ้งในความเมตตาของอาจารย์ที่คอยเอาใจใส่และสนับสนุนตลอดระยะเวลาการทำวิทยานิพนธ์ ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรเดช โชติอุดมพันธ์ ประธานกรรมการสอบสำหรับความเมตตาและคำชี้แนะในการแก้ไขวิทยานิพนธ์จนมีความสมบูณ์มากยิ่งขึ้น ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร ศรีวรกานต์ กรรมการสอบสำหรับคำแนะนำในการขัดเกลาประเด็นต่างๆ ให้มีความชัดเจนและลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. พจี ยุวชิต กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกที่กรุณาสละเวลารับเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ด้านวรรณกรรมให้กับผู้วิจัย และขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบที่ช่วยอำนวยความสะดวกในเรื่องระเบียบวิธีและเอกสารต่างๆ

กราบขอบพระคุณคุณพ่อผู้ล่วงลับ ที่เปิดโลกการอ่าน และคุณแม่ ที่เป็นเสาหลักของลูก

ขอบคุณน้องสาวและเพื่อนสนิททุกคนที่คอยอยู่เคียงข้าง เป็นกำลังใจ และส่งเสริมให้เขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วง

สุดท้าย ขอบคุณมิตรภาพของเพื่อนร่วมรุ่นวรรณคดีเปรียบเทียบ และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่ไม่ได้เอ่ยนามทุกท่าน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ..... ง

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ..... จ

กิตติกรรมประกาศ ..... ฉ

สารบัญ ..... ช

บทที่ 1 1

บทนำ 1

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา 1

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย 21

1.3 แนวเหตุผล ทฤษฎีสำคัญ หรือสมมติฐาน 21

1.4 ขอบเขตของการวิจัย 22

1.5 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย 22

1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 23

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 31

บทที่ 2 32

ความเป็นธรรมทางเพศสถานะ: การเรียกร้องความเป็นธรรมของผู้หญิงและผู้ชายรักเพศเดียวกัน 32

2.1 บทบาททางเพศสถานะ และความเป็นธรรมในสังคมปิตาธิปไตย 33

2.2 การเรียกร้องความเป็นธรรมของผู้หญิงใน *Gone Girl* 40

2.2.1 เอมี: “เหยื่อ” การละเมิดขนบปิตาธิปไตยและการโต้กลับของผู้หญิง 40

2.2.2 อำนาจที่จำกัดของผู้หญิง 52

2.3 การเรียกร้องความเป็นธรรมของชายรักชายใน *Mystic River* 55

2.3.1 แปลกแยก: รสนิยมชอบเพศเดียวกัน 56

2.3.2 การโต้กลับของผู้ชายรักเพศเดียวกันในสังคมปิตาธิปไตย 65

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

หน้า

2.3.3 ความพ่ายแพ้ของผู้ชายรักเพศเดียวกัน 77
บทที่ 3 86
ความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจ: การเรียกร้องความเป็นธรรมของเหยื่อทุนนิยม 86
3.1 เศรษฐกิจในสังคมอเมริกัน 87
3.1.1 ภาคการผลิต: สังคมเกษตรกรรม 87
3.1.2 ภาคการบริโภค: วัฒนธรรมบริโภคนิยม 97
3.2 การเรียกร้องความเป็นธรรมของทาสวัตถุนิยมใน *The Bling Ring* 101
3.2.1 วัยรุ่น: เหยื่อผู้ยินดีของบริโภคนิยม 102
3.2.2 วัยรุ่น การบริโภค และอัตลักษณ์ 114
3.3 การเรียกร้องความเป็นธรรมของเกษตรกรใน *Dark Places* 123
3.3.1 เหยื่อทุนนิยมในสังคมเกษตรกรรม 124
3.3.2 นักฆ่าผู้ทรงธรรม: การโต้กลับของเหยื่อทุนนิยม 133
3.3.3 ลิบบี และการเอาตัวรอดในสังคมทุนนิยม 137
บทที่ 4 147
ความเป็นธรรมทางของกฎหมาย: การเรียกร้องความเป็นธรรมของเหยื่อความรุนแรง 147
4.1 ประสิทธิภาพของกฎหมาย 147
4.1.1 กระบวนการยุติธรรมกับการอาชญากรรมในสังคมอเมริกัน 147
4.1.2 ความเป็นธรรมแบบศาลเตี้ย 152
4.2 การเรียกร้องความเป็นธรรมของเจ้าหน้าที่รักษากฎหมายใน *Dexter* (ภาค 1 และ 2) 154
4.2.1 ความล้มเหลวของระบบยุติธรรม 154
4.2.2 เด็กซ์เตอร์ วีรบุรุษผู้อยู่นอกกฎหมาย 159
4.3 การเรียกร้องความเป็นธรรมของพลเมืองจากระบบยุติธรรมของรัฐใน *Law Abiding Citizen* 175

หน้า

4.3.1 อัยการ กับ ฆาตกร 176
4.3.2 ไคลด์ และการโต้กลับของของพลเมืองผ่านศาลเตี้ย 184
4.3.3 การผลิตซ้ำของระบบยุติธรรมที่ล้มเหลว 196
บทที่ 5 200
บทสรุปและข้อเสนอแนะ 200
5.1 บทสรุป 200
5.2 ข้อเสนอแนะ 206
รายการอ้างอิง 207
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์ 215

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

บันเทิงคดีแนวอาชญากรรม กำลังได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในปัจจุบัน ซึ่งผลงานเหล่านี้มีให้เสพทั้งในรูปแบบของตัวอักษร เช่น วรรณกรรม หรือในรูปแบบของภาพและเสียง เช่น ภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์ สหรัฐอเมริกาเป็นหนึ่งในประเทศที่ผลิตผลงานแนวนี้ออกมาเป็นอันดับต้นๆ ของโลก ดังจะเห็นได้จากจำนวนยอดขายหนังสือของนักเขียนอาชญนิยายชาวอเมริกันชื่อดังหลายคน อาทิ แพทริเชีย คอร์นเวลล์ (Patricia Cornwell) นักเขียนหญิงที่โด่งดังจากอาญนิยายชุด *Dr. Kay Scarpetta* ที่มีจำนวนยอดขายหนังสือสูงกว่า 100 ล้านเล่มทั่วโลก (Cornwell, 2014 : online) หรือนักเขียนผู้เชี่ยวชาญงานเขียนแนวสะเทือนขวัญทางกฎหมาย (legal thriller) อย่างจอห์น กริแชม (John Grisham) ที่มีผู้อ่านหนังสือของเขามากกว่า 275 ล้านเล่ม (Grisham, 2014 : online) จำนวนยอดขายมหาศาลเช่นนี้เองที่ส่งผลให้อาชญนิยายทำสถิติกลายเป็นหนึ่งในสามของวรรณกรรมภาษาอังกฤษที่ได้รับการตีพิมพ์ทั่วโลกในค.ศ. 1980-2000 (Knight, 2004, p. x)

นอกจากผลงานอาชญากรรมผ่านตัวอักษรจะได้รับความนิยมอย่างสูงแล้ว ผลงานอาชญากรรมในรูปแบบอื่นก็ได้รับความนิยมไม่แพ้กัน ละครโทรทัศน์ที่มีโครงเรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรมหลายเรื่องมีจำนวนผู้ชมสูงมากทั้งในสหรัฐอเมริกาและประเทศอื่นๆ ที่มีการนำไปฉายต่อ เช่น ละครโทรทัศน์ชุด *CSI: Crime Scene Investigation (CSI)* ที่กลายเป็นละครโทรทัศน์ที่ได้รับการรับชมมากที่สุดในโลกในค.ศ. 2012 ด้วยผู้ชมถึง 63 ล้านคนทั่วโลกจากการประกาศผลรางวัลครั้งที่ 52 ของเทศกาลโทรทัศน์มอนติ คาร์โล (Monte Carlo Television Festival) การได้รับรางวัลดังกล่าวในค.ศ. 2012 นี้เป็นการรับรางวัลครั้งที่ 5 ของละครชุดเรื่อง *CSI* ที่ได้เข้าชิงรางวัลมาถึง 7 ปีด้วยกัน (CSI FILES, 2012 : online) ส่วนละครโทรทัศน์ของสหรัฐอเมริกาอีกเรื่องที่ได้รับความสนใจจากผู้ชมมาโดยตลอด คือ ละครชุด *Law & Order* ที่ได้ดำเนินเรื่องมาถึง 20 ปีเต็มในเดือนกันยายน ค.ศ. 2010 และยังได้มีละครชุดแยกย่อยจากละครหลักเรื่องนี้อีกหลายเรื่อง เช่น *Law & Order: Criminal Intent* หรือ *Law & Order: Special Victims Unit* เป็นต้น

ความนิยมต่อผลงานแนวอาชญากรรมจำนวนมากส่งผลให้อาชญนิยายมักจะถูกมองว่าเป็นวรรณกรรมยอดนิยม (Pop Literature) และจัดอยู่ในวัฒนธรรมแบบมวลชน (Mass Culture) เพราะผลงานแนวนี้สามารถเข้าถึงคนจำนวนมากได้ด้วยโครงเรื่องที่น่าติดตามและภาษาที่อ่านง่าย ผู้อ่านอาชญนิยายมักจะอ่านผลงานแนวนี้เพื่อความสนุกหรือเพื่อหลีกหนีจากชีวิตประจำวันที่จำเจเข้าไปอยู่ในโลกของอาชญากรรมที่ตื่นเต้นกว่า ด้วยเหตุนี้จึงมีนักวิชาการหลายคน เช่น นักวิชาการสำนักแฟรงค์เฟิร์ต (Frankfurt School) ที่มองว่าอาชญนิยายไม่สมควรถูกนำมาศึกษาเพราะเป็นผลงานที่ดำรงไว้ซึ่งระเบียบทางสังคมและสถานภาพที่เป็นอยู่ (status quo) ของสังคม อีกทั้งยังเน้นให้ความบันเทิงและผู้อ่านก็อ่านวรรณกรรมแนวนี้เพียงเพื่อให้รู้ตอนจบของเรื่องทำให้เนื้อหาก่อนหน้าถูกลดทอนคุณค่า ซึ่งต่างจากวรรณกรรมชั้นสูงที่ทุกประโยคมีความหมาย เป็นวรรณกรรมที่ทรงคุณค่าเหนือกาลเวลา และทำหน้าที่วิพากษ์วิจารณ์สังคม (Jameson, 1979, pp. 130-132)

ตัวอย่างของอาชญนิยายที่มักจะถูกมองว่าดำรงไว้ซึ่งระเบียบทางสังคมได้แก่ อาชญนิยายแนวสืบสวนสอบสวนแบบคลาสสิคชุด *Sherlock Holmes* ของเซอร์อาเธอร์ โคแนน ดอยล์ (Sir Arthur Conan Doyle) ที่แบ่งแยกโลกของนักสืบและผู้ร้ายออกจากกันอย่างชัดเจน และรับรองสถานภาพที่เหนือกว่าของผู้ชายชนชั้นกลางชาวอังกฤษ ดังจะเห็นได้จากการที่ฝ่ายนักสืบของดอยล์ [โฮล์มส์และวัตสัน (Watson)] เป็นชาวอังกฤษชนชั้นกลางระดับสูงที่มีการศึกษา เป็นคนดี เฉลียวฉลาด อยู่ในขนบ และกฎเกณฑ์ของบ้านเมือง และเป็นฝ่ายเอาชนะผู้ร้ายได้เสมอ ดังที่จอห์น สแกกส์ (John Scaggs) กล่าวไว้ว่า

> This pattern of maintaining the upper-middle class status quo was established by Doyle [...] Watson, for example, personifies the positive qualities of Victorian middle-class masculinity: he is honest, loyal, and brave. These virtues emphasise the ideological significance of his position as first-person narrator.
>
> (Scaggs, 2005, pp. 47-48)

ในทางตรงกันข้าม ผู้ร้ายของดอยล์เป็นฝ่ายที่ไม่ปกติไม่ว่าจะเป็นความพิกลพิการทางร่างกายหรือทางจิต และในหลายๆครั้งก็ไม่ได้เป็นคนอังกฤษ หรือถึงแม้จะเป็นคนอังกฤษก็มักจะไม่ได้พำนักอยู่ใน

ประเทศอังกฤษตลอดเวลา แต่เคยใช้ชีวิตอยู่ในประเทศอื่น เช่น ประเทศอาณานิคมของจักรวรรดิอังกฤษเป็นต้น

ด้วยเหตุที่อาชญนิยายมักจะทำหน้าที่ค้ำชูสถานภาพที่เป็นอยู่ของสังคม อีกทั้งยังถูกมองว่ามอมเมาผู้อ่าน ด้วยการให้ความบันเทิงและสร้างความสนุกสนาน อาชญนิยายจึงมักถูกลดทอนความสำคัญเมื่อเปรียบกับวรรณกรรมประเภทอื่นและไม่ได้รับความสนใจในเชิงคุณค่าที่สมควรนำมาวิเคราะห์ศึกษา แต่หากมองลึกลงไป จะเห็นว่าอาชญนิยายซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมแบบมวลชนนั้นได้ทำหน้าที่สะท้อนปัญหาของสังคม ความกังวล และความเพ้อฝัน (fantasy) ของคนในประเทศนั้นๆ ไม่ต่างจากวรรณกรรมชั้นสูง อย่างที่ เฟร็ดริก เจมสัน (Fredric Jameson) กล่าวไว้ว่า

> Mass culture [is] a transformational work on social and political anxieties and fantasies which must then have some effective presence in the mass cultural text in order subsequently to be “managed” or repressed.
>
> (Jameson, 1979, p. 141)

เจมสันได้ยกตัวอย่างภาพยนตร์เรื่อง *The Godfather* ของฟรานซิส ฟอร์ด คอปโปลา (Francis Ford Coppola) ที่ดัดแปลงมาจากอาชญนิยายชื่อเดียวกันของมาริโอ ปูโซ (Mario Puzo) ว่าแสดงให้เห็นระบบทุนนิยมที่ขับเคลื่อนระบบธุรกิจของสังคมอเมริกันภายใต้โครงเรื่องเกี่ยวกับมาเฟีย โดยมีครอบครัวมาเฟียเชื้อสายอิตาเลียนเป็นตัวแทนของความสัมพันธ์ในอุดมคติที่คนในสังคมอเมริกันถวิลหา เพราะโครงสร้างทางครอบครัวของมาเฟียที่เหนียวแน่นและอำนาจการคุ้มครองของพ่อทูนหัว/เจ้าพ่อ (godfather) นั้นเปรียบได้กับความเพ้อฝันถึงความสัมพันธ์ที่ล้าสมัยไปแล้วในสังคมอเมริกัน ครอบครัวมาเฟียในเรื่องจึงเป็นความสัมพันธ์ที่คนในสังคมนั้นถวิลหา ขณะเดียวกันก็เป็นสิ่งที่พวกเขารังเกียจอีกด้วย ซึ่งจะเห็นได้จากการที่คนในสังคมโยนความผิดให้กับความไม่ซื่อสัตย์ของมาเฟียว่าเป็นสาเหตุของความเสื่อมโทรมของสังคม และมองว่าปัญหาในสังคมนั้นมาจากการขาดศีลธรรมของคนกลุ่มนี้ มากกว่าที่จะมองว่าแท้จริงแล้วความเสื่อมโทรมของสังคมนั้นเกิดจากระบบเศรษฐกิจของประเทศที่คำนึงถึงเพียงเงินและผลกำไรเพราะองค์กรอาชญากรรมของมาเฟียในเรื่องมีโครงสร้างไม่ต่างจากบริษัทข้ามชาติ ภาพยนตร์เรื่องนี้จึงได้เปิดให้เห็นถึงสาเหตุที่แท้จริงของปัญหาในสังคมอเมริกัน ดังที่เจมสันวิเคราะห์ไว้ว่า “Surely it is not about the Mafia, but rather about

American business itself that we are thinking, American Capitalism in its most systematized and computerized, dehumanized, ‘multinational’ and corporate form.” (Jameson, 1979, p. 145)

ตัวอย่างที่เจมสันยกมาแสดงให้เห็นว่าอาชญนิยายเป็นวรรณกรรมประเภทที่ตีแผ่ปัญหาสังคมด้วยอาชญากรรมไม่ว่าจะเป็น การฆาตกรรม การปล้นชิงทรัพย์ หรือการฉ้อฉล และทำให้ทั้งตัวละครในเรื่องและผู้อ่านต้องเผชิญหน้ากับการท้าทายอุดมการณ์ คุณค่าและความเชื่ออันดีงามของสังคม อาชญนิยายมอบโอกาสให้ผู้อ่านเลือกที่จะรับรอง หรือปฏิเสธคุณค่าหลักนั้นๆของสังคม วรรณกรรมขายดีประเภทนี้จึงไม่ได้ดำรงไว้ซึ่งอุดมการณ์ต่างๆของสังคมแต่เพียงอย่างเดียว แต่ยังได้เปิดให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดจากการครอบงำของอุดมการณ์เหล่านั้นและนำไปสู่การเปิดให้มีพื้นที่ในการวิพากษ์ปัญหาเหล่านั้นต่อไปอีกด้วย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาอาชญนิยายเรื่อง *Mystic River* ของเดนนิส เลอเฮน (Dennis Lehane) *Gone Girl* และ *Dark Places* ของจิลเลียน ฟลินน์ (Gillian Flynn) ภาพยนตร์เรื่อง *The Bling Ring* ของไมเคิล เล็มเบ็ค (Michael Lembeck) ภาพยนตร์เรื่อง *Law Abiding Citizen* ของฟีลิกซ์ แกรี เกรย์ (Felix Gary Gray) และละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* ของเจมส์ แมนอส จูเนียร์และคณะ (James Manos Jr. et al.) วรรณกรรม ภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์เหล่านี้ล้วนเป็นผลงานแนวอาชญากรรมของสหรัฐอเมริกาที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านและผู้ชมทั้งในสหรัฐอเมริกาและประเทศอื่นทั่วโลก ยกตัวอย่างเช่นเรื่อง *Gone Girl* ที่ติดอันดับหนังสือขายดีของหนังสือพิมพ์ *New York Times* ตั้งแต่ในช่วงแรกที่หนังสือวางจำหน่ายและกลายเป็นนวนิยายขายดีอันดับ 1 ในเดือนต่อๆมา (New York Times, 2012 : online) และในค.ศ. 2014 ได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ด้วยชื่อเดียวกัน หรืออาชญนิยายเรื่อง *Mystic River* ติดอันดับหนังสือขายดีของหนังสือพิมพ์ *New York Times* เช่นเดียวกันและยังได้รับการแปลงเป็นภาพยนตร์ฮอลลีวูดชื่อเดียวกันในค.ศ. 2003 ส่วนละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* ได้กลายเป็นละครยอดนิยมหลังจากออกฉายทางช่อง Showtime ของสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นช่องที่คนดูต้องเสียค่าสมาชิกเพื่อรับชมรายการ และในตอนจบของละครชุด *Dexter* ภาคล่าสุดหรือภาคที่ 8 นั้นมีจำนวนผู้ชมถึง 2.8 ล้านคน ทำให้ *Dexter* กลายเป็นละครที่มีคนดูมากที่สุดของช่อง Showtime ในปัจจุบัน (Hinckley, 2013 : online)

ส่วนหนึ่งที่ทำให้ผลงานเหล่านี้ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากอาจเป็นเพราะผลงานดังกล่าวทำหน้าที่สะท้อนความไม่เป็นธรรมของสังคมอเมริกันร่วมสมัย สังคมอเมริกันร่วมสมัยประกอบขึ้นด้วยคุณลักษณะหลายประการ เหตุการณ์ต่างๆ ในอดีตจนถึงปัจจุบันล้วนหล่อหลอมความเป็นอเมริกันในศตวรรษที่ 21 นี้ ไม่ว่าจะด้วยลักษณะทางประวัติศาสตร์ ประชากรศาสตร์ หรือปัจจัยทางด้านระบบการศึกษา เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม ล้วนมีส่วนประกอบสร้างสังคมอเมริกันในยุคต่างๆ จนถึงปัจจุบัน

สังคมอเมริกันมีความแตกต่างทางเชื้อชาติค่อนข้างสูง ดังเช่นที่อีริค โอลิน ไรท์ (Erik Olin Wright) และ โจเอล โรเจอร์ส (Joel Rogers) นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญด้านสังคมวิทยาของสหรัฐอเมริกากล่าวไว้ในหนังสือชื่อ *American Society: How It Really Works* ว่า “United States is a nation of immigrants.” (Wright, 2009, p. 13) เพราะเป็นประเทศที่ผู้คนจากหลากหลายประเทศต่างอพยพเข้ามาอาศัยอยู่ ด้วยความหลากหลายทางเชื้อชาติทำให้วัฒนธรรมอเมริกันมีความหลากหลายด้วยเช่นกัน หรือที่มักถูกเรียกว่า Melting pot สังคมอเมริกันร่วมสมัยยังมีวัฒนธรรมย่อยเกิดขึ้นอีกเป็นจำนวนมาก เช่น วัฒนธรรมของคนรักดนตรีประเภทต่างๆ เช่น ดนตรีฮิปฮอป หรือ ร็อค

นอกจากความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่กล่าวมาแล้ว วัฒนธรรมอเมริกันยังเป็นวัฒนธรรมปัจเจกนิยมซึ่งเป็นลักษณะเด่นของวัฒนธรรมอเมริกัน กล่าวคือ อิสรภาพของปัจเจกบุคคลนั้นมีความสำคัญมากกว่าสวัสดิการของส่วนรวม และปัจเจกบุคคลจะต้องรับผิดชอบต่อชะตากรรมของเขาเอง ความศรัทธาในศาสนาเป็นอีกลักษณะหนึ่งในวัฒนธรรมอเมริกัน คนอเมริกันมักจะนิยมเข้าโบสถ์บ่อยครั้งและกว่า 90 % ของคนอเมริกันมีความเชื่อในพระเจ้า (Wright, 2009, pp. 13-14)

ส่วนลักษณะเด่นอีกประการ คือ วัฒนธรรมอเมริกันเป็นวัฒนธรรมการค้าเพื่อผลกำไร และวัฒนธรรมบริโภคนิยม ซึ่งเป็นผลมาจากระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่จะกล่าวถึงต่อไป นักสังคมศาสตร์มองว่าคนอเมริกันมักจะจับจ่ายใช้เงินมากกว่าเก็บหอมรอมริบ การซื้อสินค้าหรือชอปปิ้งเป็นกิจกรรมสันทนาการหลักของคนอเมริกัน การแข่งขันกับเพื่อนบ้านหรือคนในสังคมเพื่อวัดชนชั้นทางสังคม และการสะสมวัตถุสิ่งของกลายเป็นแรงขับเคลื่อนหลักในการทำงานของคนในวัฒนธรรมอเมริกัน (Wright, 2009, pp. 13-14)

นักสังคมศาสตร์ เช่น ไรท์และโรเจอร์สมองว่า เศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาทำให้สังคมอเมริกันเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาอย่างเป็นระบบ ในทางเศรษฐกิจนั้น สังคมอเมริกันร่วมสมัยเป็นสังคมที่ร่ำรวย กล่าวคือ สังคมอเมริกันร่วมสมัยเป็นสังคมแห่งอุตสาหกรรมเทคโนโลยี เพราะสหรัฐอเมริกามีเทคโนโลยีที่ทันสมัยและมีการคิดค้นและค้นพบพัฒนาการทางด้านเทคโนโลยีอยู่ตลอด จึงมีความสามารถในการผลิตที่สูง และได้ผลผลิตที่มากขึ้นโดยการใช้เครื่องจักรแทนแรงงานคน จากสถิติพบว่ามีแรงงานเกษตรกรรมน้อยกว่า 2% ที่ทำการผลิตอาหารเพื่อรองรับความต้องการของคนมากกว่า 300 ล้านคนในสหรัฐอเมริกา (Wright, 2009, p. 1) ทำให้คนอเมริกันมีเวลามากพอที่จะพัฒนาประเทศในด้านอื่นๆ นอกจากเรื่องปากท้อง

เศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกานั้นดำเนินด้วยกลไกของระบบทุนนิยม ซึ่งเป็นทุนนิยมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะเจาะจงมาก กล่าวคือ ลักษณะของทุนนิยมที่พบได้ในสังคมอเมริกันร่วมสมัยสามารถแบ่งได้เป็น 4 ลักษณะ คือ เป็นทุนนิยมที่ถูกครอบงำโดยบริษัทยักษ์ใหญ่ซึ่งควบคุมผลกำไรส่วนใหญ่ของประเทศและมีอำนาจทางเศรษฐกิจ มีสหภาพแรงงานที่ไม่เข้มแข็งทำให้ไม่สามารถต่อกรกับนายทุนได้ มีตลาดที่ไม่ได้รับการควบคุมดูแลโดยรัฐ เพราะบทบาทที่จำกัดของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาในการให้การสนับสนุนทางด้านเศรษฐกิจต่อประชาชน และมีแนวโน้มที่เศรษฐกิจของประเทศจะก้าวไปสู่การเป็นเศรษฐกิจแบบทุนนิยมระดับโลก ซึ่งหมายถึงกระบวนการด้านการผลิตถูกย้ายสถานที่จากการผลิตในที่ใดที่หนึ่ง เป็นการผลิตสินค้านั้นๆ ในหลายๆ ประเทศก่อนส่งไปขายในอีกประเทศหนึ่งนั่นเอง ลักษณะเหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมและความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ ในช่วงค.ศ. 2000 -2010 มีเด็กอเมริกันกว่า 18% ต้องอาศัยอยู่ในครอบครัวที่ยากจน จากสถิติพบว่าสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีความยากจนสูงที่สุดรวมถึงมีความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจสูงที่สุดในกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้ว (Wright, 2009, pp. 3-9)

นอกจากเป็นสังคมที่ขับเคลื่อนด้วยระบบทุนนิยมแล้ว สังคมอเมริกันยังประกอบไปด้วยความสัมพันธ์เชิงเพศสถานะของคนในสังคม กล่าวคือ สังคมอเมริกันนั้นถูกมองว่าเป็นสังคมปิตาธิปไตยอย่างที่มีธรรมเนียมปฏิบัติกันมาอย่างยาวนาน แต่สังคมอเมริกันร่วมสมัยได้แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงในประเด็นของความสัมพันธ์เชิงเพศสถานะนี้ การครอบงำของเพศชายเริ่มลดลง ผู้หญิงและกลุ่มคนเพศที่สามมีโอกาสในการศึกษาและทำงานมากขึ้น การเรียกร้องความเสมอภาคทางเพศสถานะ ไม่ว่าจะทั้งจากการเรียกร้องของกลุ่มสิทธิสตรี และกลุ่มรักเพศเดียวกัน ในช่วงยุค 1960

เป็นต้นมา ได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมอเมริกันในปัจจุบัน แม้ว่าความสัมพันธ์เชิงเพศสถานะจะมีแนวโน้มในทางที่ดีขึ้นสำหรับผู้หญิงและกลุ่มคนเพศที่สาม แต่การครอบงำของเพศชายในสังคมอเมริกันร่วมสมัยก็ยังคงไม่หายไป ดังเช่นที่ ไรท์และโรเจอร์สกล่าวว่า “Male dominance is being undercut in various ways, but has by no means collapsed.” (Wright, 2009, p. 12) อาชีพบางอาชีพยังคงมีการแบ่งแยกเพศอย่างชัดเจน เช่น เลขานุการ ผู้ช่วยหมอฟัน และครูระดับชั้นประถมวัย มีผู้หญิงเป็นผู้ทำงานมากกว่า 95% ส่วนอาชีพเช่นช่างไม้และช่างยนต์ มีผู้หญิงทำงานน้อยกว่า 2% และแม้ว่าสัดส่วนของผู้หญิงในการดำรงตำแหน่งคณะกรรมการบริหารของบริษัทจะเพิ่มขึ้นจาก 13% ในค.ศ. 1969 เป็น 70% ในค.ศ. 2008 แต่ทั้งหมดนั้นเป็นเพียง 15% ของตำแหน่งคณะกรรมการบริหารทั้งหมดของบริษัทต่างๆ (Wright, 2009, p. 12)

นอกจากนี้ สหรัฐอเมริกายังมีแนวโน้มเป็นสังคมแห่งความรุนแรงและการควบคุม ที่เป็นเช่นนี้เพราะสังคมอเมริกันร่วมสมัยเต็มไปด้วยเหตุการณ์ความรุนแรง เช่น ในค.ศ. 2004 มีเหตุฆาตกรรมด้วยปืนสูงถึง 31 รายต่อวัน สถิติการฆ่าตัวตายสูงเป็นอันดับสองของสาเหตุการตายของคนอเมริกันในช่วงอายุ 15-24 ปี และยังเป็นสาเหตุหลักในการตายของชายผิวสีวัย 15-34 ปีอีกด้วย ในค.ศ. 2005 สัดส่วนของนักโทษต่อประชากรสูงถึง 738 คนของนักโทษต่อประชากร 100,000 คน และในพ.ศ. เดียวกัน 23% ของนักโทษทั่วโลกคือนักโทษชาวอเมริกันในคุกของสหรัฐอเมริกา ซึ่งประชากรทั้งหมดของสหรัฐอเมริกาเป็นเพียง 5% ของประชากรโลก ใน ค.ศ. 2006 สหรัฐอเมริกามีจำนวนตำรวจและเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมากถึง 1.7 ล้านคน (Wright, 2009, p. 14) ที่ทำหน้าที่สอดส่องดูแลและควบคุมรักษาความปลอดภัยในสังคม

คุณลักษณะข้างต้นเป็นคุณลักษณะเด่นของสังคมอเมริกันร่วมสมัย ซึ่งนอกเหนือจากที่กล่าวมาข้างต้นยังมีคุณลักษณะเด่นอีกหลายด้านซึ่งประกอบรวมเป็นสังคมอเมริกาในปัจจุบัน เช่น คุณลักษณะด้านการเมืองและการทหาร สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ขึ้นชื่อในเรื่องของประชาธิปไตยเสรีนิยม มีการจัดตั้งการแข่งขันการเลือกตั้งและมีการแสดงออกทางการเมืองของพลเมืองทุกชนชั้น แต่ไรท์และโรเจอร์สมองว่า แม้สหรัฐอเมริกาจะเป็นประเทศแห่งประชาธิปไตย แต่เงินก็เป็นปัจจัยสำคัญในการเลือกตั้ง ซึ่งช่วยทำให้เกิดการลำเอียงเข้าข้างพรรคที่มีอิทธิพลได้ (Wright, 2009, p. 11) ส่วนในประเด็นของการลงทุนในด้านการทหาร สหรัฐอเมริกาให้ความสำคัญกับการทหารมาก ซึ่งจะ

เห็นได้จากที่ประเทศมีกองทัพที่ใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ของโลก และมักจะส่งทหารเข้าร่วมรบทั้งในสงครามของประเทศตนเองและประเทศอื่นๆ

จะเห็นได้ว่าสังคมอเมริกันร่วมสมัยนั้นเป็นสังคมที่มีคุณลักษณะหลากหลาย ซึ่งก่อให้เกิดทั้งการพัฒนาและความเหลื่อมล้ำและไม่เท่าเทียมต่อคนในสังคม การใช้อำนาจครอบงำของกลุ่มคนกลุ่มหนึ่ง และการดำรงชีวิตประจำวันในสังคมอเมริกันร่วมสมัย ทำให้คนมองข้ามความไม่เป็นธรรมที่เกิดขึ้นกับกลุ่มคนอีกกลุ่มหนึ่ง ภายในบริบทของสังคมและวัฒนธรรม

ทั้งนี้ความเป็นธรรมทางสังคมนั้นมีหลายความหมาย และได้มีผู้ให้คำนิยามไว้ทั้งในเชิงของการเมือง การทำงานเพื่อสังคม สิทธิมนุษยชน และด้านอื่นๆ แต่ความเป็นธรรมทางสังคมโดยทั่วไปแล้วสามารถแบ่งออกได้เป็นแนวคิดหลักๆ คือ การได้รับการปฏิบัติที่เสมอกัน ดังที่จอยส์ลีน เอ็ม พอลล็อค (Joycelyn M. Pollock) นักวิชาการผู้ศึกษาเรื่องความเป็นธรรมและอาชญาวิทยาได้กล่าวไว้ว่า “Justice [is] the quality of being impartial, fair, and just” (Pollock, 2010, p. 53) กล่าวคือคุณภาพของความเป็นธรรมนั้นจะต้องมีความเป็นกลาง มีความยุติธรรม และเป็นธรรม ในยุคกรีกโบราณ อริสโตเติล (Aristotle) ได้นิยามความเป็นธรรมหรือความยุติธรรมไว้ว่า “ความยุติธรรม* คือการมอบสิ่งที่ผู้คนสมควรได้รับ” (ไมเคิล เจ แซนเดิล, 2554, p. 22 แปลโดย สฤนี อาชวานันทกุล) แต่ทั้งนี้ อริสโตเติลมองว่าการได้รับความเป็นธรรมของแต่ละบุคคลนั้นมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับกลุ่มประเภทที่เขาสังกัด อย่างเช่น กลุ่มคนที่เป็นทาสหรือผู้หญิงที่ถูกมองว่าไม่ได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมนั้นเป็นเพราะธรรมชาติของคนกลุ่มนี้ การที่พวกเขาได้รับการปฏิบัติเช่นนั้น อริสโตเติลไม่ได้มองว่าเป็นการขัดแย้งต่อความเป็นธรรม ดังที่ พอลล็อค ได้กล่าวสรุปไว้ว่า

> In Aristotle’s conception of justice, the lack of freedom and opportunity for some people—slaves and women, for instance—did not conflict with justice, as long as the

---

*ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้คำว่า ความเป็นธรรม แทนคำว่า Justice ในภาษาอังกฤษเพราะความหมายของคำว่า Justice ในการวิเคราะห์ของผู้วิจัยอิงอยู่กับคำภาษาอังกฤษว่า Social Justice ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยว่า ความเป็นธรรมทางสังคม แต่ความยุติธรรมในที่นี้ แปลจากคำว่า Justice โดย สฤนี อาชวานันทกุล จากหนังสือของ ไมเคิล เจ แซนเดิล (Michael J. Sandel) เรื่อง *Justice: What's the right thing to do?* ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยโดยใช้ชื่อว่า *ความยุติธรรม*

> individual was in the role in which, by nature, he or she belonged. In other words, unequal people should get unequal shares.
>
> (Pollock, 2010, p. 53)

ด้วยเหตุนี้การมอบความเป็นธรรมของอริสโตเติลจึงคำนึงถึงกลุ่มที่ปัจเจกบุคคลเหล่านั้นสังกัดอยู่มากกว่าจะเป็นการมองว่าทุกคนควรจะได้รับความเป็นธรรมที่เหมือนหรือเท่าเทียมกัน

การนิยามความเป็นธรรมด้วยการจำแนกกลุ่มคนที่ควรได้รับความเป็นธรรมนั้นสอดคล้องกับการมองความเป็นธรรมของเพลโต (Plato) ที่ว่าความเป็นธรรมนั้นประกอบด้วยการรักษาไว้ซึ่งสถานภาพที่เป็นอยู่ของสังคมดังในข้อความที่ว่า “According to Plato, justice consists of maintaining the societal status quo.” (Pollock, 2010, p. 53) เพลโตมองว่าในรัฐที่มีระเบียบนั้น ทุกคนควรแสดงบทบาทของตนเองโดยไม่ก้าวก่ายบทบาทของผู้อื่นซึ่งบทบาทของทุกคนล้วนเป็นบทบาทตามธรรมชาติที่เหมาะสมที่สุดสำหรับปัจเจกบุคคลแต่ละคน (Pollock, 2010, p. 53) อย่างเช่นผู้หญิงและทาสต่างก็มีบทบาทที่ต้องแสดง แม้ว่าเราจะมองว่าพวกเขาไม่ได้รับความเป็นธรรม แต่เพลโตและอริสโตเติลมองว่าพวกเขากำลังแสดงบทบาทตามธรรมชาติที่ได้รับ ซึ่งไม่ได้ขัดกับความเป็นธรรม อีกทั้งยังเป็นการรักษาสถานภาพที่เป็นอยู่ของสังคมอีกด้วย

อริสโตเติลมองการตัดสินปัจเจกบุคคลว่าแต่ละคนสมควรได้รับความเป็นธรรมหรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่าปัจเจกบุคคลนั้นมีคุณธรรมคู่ควรกับความเป็นธรรมหรือไม่ อริสโตเติลมองว่าความเป็นธรรมจะเกิดขึ้นไม่ได้ หากไม่มีคุณธรรม และคุณธรรมของอริสโตเติลประกอบไปด้วย 2 ส่วนคือ คุณธรรมด้านปัญญา ซึ่งหมายถึง สติปัญญาและความสามารถในการทำความเข้าใจ และคุณธรรมด้านศีลธรรม ซึ่งหมายถึง ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และการควบคุมอารมณ์และจิตใจ การที่ปัจเจกบุคคลสามารถครอบครองคุณธรรมทั้ง 2 ส่วนได้ก็จะนำพาปัจเจกบุคคลนั้นไปสู่การมีชีวิตที่ดี (Pollock, 2010, p. 36) กล่าวโดยสรุปได้ว่า ตามมุมมองของอริสโตเติล ปัจเจกบุคคลควรได้รับความเป็นธรรมตามคุณธรรมที่เขามีซึ่งจะนำไปสู่การใช้ชีวิตที่ดีในที่สุด

ต่อมานักปรัชญาการเมืองสมัยใหม่อย่างอิมมานูเอล คานท์ (Immanuel Kant) ในศตวรรษที่ 18 และ จอห์น รอว์ลส (John Rawls) ในศตวรรษที่ 20 ได้โต้แย้งแนวคิดของอริสโตเติลเกี่ยวกับการ

ใช้คุณธรรมและแนวคิดของการใช้ชีวิตที่ดีมาตัดสินความเป็นธรรม ดังในข้อความที่ว่า “หลักความยุติธรรมที่นิยามสิทธิต่างๆ ของเราไม่ควรตั้งอยู่บนแนวคิดเรื่องคุณธรรม หรือวิธีใช้ชีวิตที่ดีที่สุดแนวใดแนวหนึ่งเป็นการเฉพาะ สังคมที่ยุติธรรมเคารพในอิสรภาพของคนแต่ละคนที่จะเลือกเองว่าชีวิตที่ดีคืออะไร” (ไมเคิล เจ แซนเดิล, 2554, p. 22 แปลโดย สฤนี อาชวานันทกุล) จะเห็นได้ว่าแนวคิดของนักปรัชญาสองรุ่นมีความขัดแย้งกัน อริสโตเติลให้ความสำคัญกับคุณธรรมในการตัดสินความเป็นธรรมหรือความยุติธรรม เขามองว่ามีคุณธรรมที่มีค่าคู่ควรกับการใช้ชีวิต เกียรติยศและรางวัลที่สามารถนำมาใช้ตัดสินความเป็นธรรมในสังคมได้ ส่วนนักปรัชญารุ่นหลังกลับกังขาในแนวคิดของอริสโตเติลเกี่ยวกับข้อคุณธรรมที่นำมาตัดสินวิถีชีวิตที่สังคมควรสนับสนุน (ไมเคิล เจ แซนเดิล, 2554, p. 22 แปลโดย สฤนี อาชวานันทกุล) เพื่อให้เข้าใจความขัดแย้งของนักคิดสองรุ่นได้ชัดเจนขึ้น นักปรัชญาการเมืองนาม ไมเคิล เจ แซนเดิล (Michael J. Sandel) ได้ยกเอาเรื่องการได้รับเหรียญกล้าหาญของทหารอเมริกันมาเป็นตัวอย่าง ดังที่ว่า ในการรับเหรียญกล้าหาญได้เกิดวิวาทะขึ้นระหว่างทหารสองกลุ่มที่มีความคิดไม่ตรงกัน ทหารกลุ่มหนึ่งสนับสนุนให้มีการมอบเหรียญกล้าหาญแก่ทหารที่ได้รับบาดเจ็บทางจิตใจแต่มองไม่เห็นทางเรือนร่าง ส่วนอีกกลุ่มมองว่าควรมีเพียงทหารที่มีบาดแผลทางร่างกายเท่านั้นที่สมควรได้รับเหรียญกล้าหาญ แซนเดิลให้ความเห็นว่าหัวใจของความขัดแย้งนี้คือแนวคิดที่แตกต่างกันด้านลักษณะคุณธรรมและความกล้าหาญของทหาร ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงตรรกะทางศีลธรรมในทฤษฎีความเป็นธรรมของอริสโตเติล เราไม่อาจตัดสินได้ว่าใครคู่ควรกับเหรียญเกียรติยศได้โดยไม่ถามกลับว่าเหรียญนั้นเชิดชูคุณธรรมอะไร (ไมเคิล เจ แซนเดิล, 2554, pp. 24-25 แปลโดย สฤนี อาชวานันทกุล) หากพิจารณาตามหลักคุณธรรมของอริสโตเติลแล้ว เราจะเห็นได้ว่ามีการแบ่งแยกคุณธรรมออกเป็นหลายชุดในการจำกัดความคุณธรรมที่คู่ควรของทหารผ่านศึกที่ควรได้รับเหรียญกล้าหาญ ทั้งในแบบที่มีบาดแผลทางกายและแบบที่เป็นแผลฝังใจ ซึ่งไม่สามารถสรุปได้ว่าบาดแผลแบบใดมีคุณธรรมเหนือกว่าหรือด้อยกว่าในการที่จะทำให้ทหารผ่านศึกสมควรได้รับเหรียญกล้าหาญ แต่หากเป็นนักปรัชญารุ่นหลังที่คำนึงถึงเสรีภาพมากกว่าคุณธรรมนั้น ทหารผ่านศึกทุกคนควรได้รับเหรียญกล้าหาญอย่างเท่าเทียมเพราะทุกคนล้วนเป็นทหารผ่านศึกเหมือนกันทั้งสิ้น จากแนวคิดที่แย้งกันของนักปรัชญาสองรุ่น แซนเดิลจึงได้สรุปนิยามความเป็นธรรมจากอดีตจนถึงปัจจุบันไว้ในหนังสือเรื่อง *ความยุติธรรม* ว่า “ทฤษฎีความยุติธรรมสมัยโบราณตั้งต้นจากคุณธรรม ขณะที่ทฤษฎีสมัยใหม่ตั้งต้นจากเสรีภาพ” (ไมเคิล เจ แซนเดิล, 2554, p. 23 แปลโดย สฤนี อาชวานันทกุล)

แนวคิดหลักเกี่ยวกับความเป็นธรรมทางสังคมที่ได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลายอีกแนวคิดหนึ่ง คือ การกระจายหรือจัดสรรผลประโยชน์ แซนเดิลได้ตั้งข้อสังเกตถึงสังคมที่เป็นธรรมดังที่เขากล่าวว่า “การถามว่าสังคมยุติธรรมหรือไม่ คือการถามว่ามันจัดสรรสิ่งต่างๆ ที่มองว่ามีค่าอย่างไร - รายได้และความมั่งคั่ง หน้าที่และสิทธิ อำนาจและโอกาส ตำแหน่งและเกียรติยศ สังคมที่ยุติธรรมจัดสรรสินค้าเหล่านี้ด้วยวิธีที่ถูกต้อง ทำให้คนแต่ละคนได้รับในสิ่งที่ตนคู่ควร” (ไมเคิล เจ แซนเดิล, 2554, p. 33 แปลโดย สฤนี อาชวานันทกุล) จะเห็นได้ว่าความเป็นธรรมในแนวคิดนี้เป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการจัดสรรหรือกระจายสิ่งที่คนในสังคมควรได้รับ ซึ่งเป็นแนวคิดที่ไม่ต่างไปจากแนวคิดของเดวิด มิลเลอร์ (David Miller) นักวิชาการผู้ศึกษาทฤษฎีความเป็นธรรมทางสังคม เขาได้ให้ความเห็นไว้ในหนังสือชื่อ *Principles of Social Justice* ว่า “The relevant principle of justice is distribution according to desert.” (Miller, 2003, p. 28) มิลเลอร์ผู้บุกเบิกแนวคิดเรื่องการกระจายผลประโยชน์เล็งเห็นถึงปัจจัยสำคัญของความเป็นธรรมทางสังคม คือ ความขาดแคลน เมื่อคนในสังคมขาดแคลนสิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับจากการกระทำเพื่อสังคมของพวกเขา นั่นแสดงให้เห็นถึงความไม่เป็นธรรม มิลเลอร์อธิบายว่า คนแต่ละคนเข้ามาอยู่ในสังคมในฐานะปัจเจกบุคคลที่มีชุดของทักษะและความสามารถที่สามารถใช้งานได้เหมาะสมเพื่อพัฒนาไปสู่จุดหมาย ความเป็นธรรมจะเกิดขึ้นเมื่อปัจเจกบุคคลนั้นได้รับการตอบแทนเป็นรางวัลที่มีค่าเท่าเทียมกับการสนับสนุนที่เขาให้แก่สังคม

อย่างไรก็ตามยังมีนักวิชาการที่มองว่ากระบวนทัศน์การจัดสรรความเป็นธรรม (Distributive Paradigm) ที่กล่าวมาข้างต้นไม่เพียงพอต่อการนิยามความหมายของความเป็นธรรม เช่น นักวิชาการด้านสังคมศาสตร์ชื่อ ไอริส แมเรียน ยัง (Iris Marion Young) ที่ให้ความเห็นว่าการจัดสรรทรัพยากรต่างๆ ให้คนในสังคม ไม่ว่าจะเป็นรายได้ การศึกษาหรือการดูแลสุขภาพยังเป็นแง่มุมที่แคบเกินไปเกี่ยวกับความเป็นธรรม เพราะกระบวนทัศน์การจัดสรรความเป็นธรรมมุ่งเน้นไปที่ประเด็นของการจัดสรรวัตถุสิ่งของที่เป็นรูปธรรมหรือตำแหน่งทางสังคม เช่น หน้าที่การงาน ให้คนในสังคมแต่เพียงอย่างเดียว โดยเพิกเฉยต่อโครงสร้างทางสังคม และบริบททางสถาบันที่มีส่วนช่วยกำหนดรูปแบบการจัดสรรเหล่านั้น อีกทั้งนักทฤษฎีด้านสังคมศาสตร์ มักจะใช้กระบวนทัศน์การจัดสรรมองสิ่งที่ไม่ใช่วัตถุที่เป็นรูปธรรมเป็นเพียงสิ่งที่คงที่ แทนการมองว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นกลไกของความสัมพันธ์และ

กระบวนการทางสังคม (M. I. Young, 1990, pp. 15-16) อาจกล่าวได้ว่ากระบวนทัศน์การจัดสรรลดทอนความซับซ้อนของโครงสร้างทางสังคมที่มีผลต่อความเป็นธรรม

ยังจึงได้เสนอว่าการนิยามความเป็นธรรมด้วยรูปแบบของกระบวนทัศน์การจัดสรรนั้น ควรถูกจำกัดไว้เพียงที่ประเด็นของวัตถุที่เป็นรูปธรรม และให้คำนึงถึงประเด็นของการกดทับและการครอบงำในการสร้างกรอบความคิด หรือนิยามความเป็นธรรมแทน ที่เป็นเช่นนี้เพราะการกดทับและการครอบงำ เป็นประเด็นหลักที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างและความสัมพันธ์ทางสังคม นอกเหนือจากกระบวนทัศน์การจัดสรรนั่นเอง (M. I. Young, 1990, pp. 8-9) เธอจึงเสนอแนวคิดหลักอีกแนวคิดหนึ่งเกี่ยวกับความเป็นธรรมทางสังคม คือ การขจัดอำนาจและการกดทับของสถาบันต่างๆ ทั้งสถาบันเศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม เธอเสนอว่าความเป็นธรรมทางสังคมควรคำนึงถึงความสัมพันธ์ทางสังคมที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนเกณฑ์ของการจัดสรรเพียงอย่างเดียว แต่สถาบันต่างๆ ทางสังคมนั้น อาจกำลังใช้อำนาจกดทับปัจเจกในสังคมอยู่ เธอจึงเสนอว่าความเป็นธรรมที่แท้จริงคือการขจัดการกดทับเหล่านี้ ดังที่เธอกล่าวไว้ในหนังสือชื่อ *Justice and Politics of Difference* ว่า “I suggest that social justice means the elimination of institutionalized domination and oppression.” (M. I. Young, 1990, p. 15) ยังมองว่าการกดทับและการครอบงำนั้นเกิดขึ้นจากสถาบันหลักในสังคม การกดทับในแง่มุมของยัง หมายถึงการบีบบังคับหรือการจำกัดที่เป็นระบบที่กลุ่มคนหนึ่งๆ ได้รับ ซึ่งเป็นผลมาจากโครงสร้างของสถาบันหลักในสังคม (M. I. Young, 1990, p. 41) สาเหตุของการกดทับเหล่านี้มาจากบรรทัดฐาน กิจวัตร และสัญลักษณ์ของสังคม ซึ่งไม่เคยถูกตั้งคำถาม และได้กลายเป็นรากฐานของกฎเกณฑ์ทางสถาบันต่างๆ ที่บังคับให้ทุกคนต้องเดินตาม และนำไปสู่ความเคยชินของคนในสังคม ที่มีต่อการดำรงอยู่ของการกดทับทางสถาบันต่างๆ เหล่านั้น

ยังเสนออีกว่า การกดทับแสดงให้เห็นถึงความไม่เป็นธรรมอย่างชัดเจน ฉะนั้นการกดทับและความไม่เป็นธรรมในความหมายของยังจึงมีความใกล้เคียงกันมาก เพราะทั้งการกดทับและความไม่เป็นธรรมสามารถพบเจอได้ในรูปแบบของการดำรงชีวิตประจำวันของผู้คนในสังคม ดังที่เธอกล่าวไว้ว่า

> Oppression refers to the vast and deep injustice some groups suffer as a consequence of often unconscious assumptions and reactions of well-meaning people in

> ordinary interactions, media and cultural stereotypes, and structural features of bureaucratic hierarchies and market mechanisms – in short, the normal processes of every life.
>
> (M. I. Young, 1990, p. 41)

อย่างที่กล่าวไปข้างต้นการกดทับนั้นถูกทำให้เกิดขึ้นด้วยโครงสร้างของสถาบันต่างๆ คนในสังคมเองจึงกำลังผลิตซ้ำการกดทับทางสถาบันนั้นโดยไม่รู้ตัว ผ่านการใช้ชีวิตประจำวันร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นปฏิสัมพันธ์สามัญธรรมดา ทัศนคติแบบเหมารวมที่มีต่อกัน ลักษณะทางโครงสร้างต่างๆ ในสังคม และกลไกของตลาด ที่ล้วนมีส่วนช่วยผลิตซ้ำการกดทับขึ้น และก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมที่ฝังลึกในระบบ ซึ่งยากจะกำจัดออกไปจากสังคมได้ หรือกล่าวคือ ความไม่เป็นธรรมเหล่านี้ ได้ถูกทำให้เป็นระบบด้วยวิถีชีวิตประจำวันของคนในสังคมนั่นเอง

ความไม่เป็นธรรมเกิดขึ้นเมื่อกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งโดนกดทับจากกลุ่มคนอีกกลุ่มด้วยรูปแบบทางสังคมที่ส่งเสริมอำนาจของกลุ่มคนที่ได้เปรียบ การกดทับจึงยึดโยงอยู่กับกลุ่มทางสังคมและความแตกต่างของกลุ่มคนแต่ละกลุ่ม ความแตกต่างระหว่างกลุ่มเป็นตัวกำหนดคุณลักษณะต่างๆ และสิ่งที่ควรได้รับของสมาชิกที่สังกัดในกลุ่มนั้นๆ ดังที่ยังได้กล่าวไว้ว่า “Oppression has often been perpetrated by a conceptualization of group difference in terms of unaltered essential natures that determine what group members deserve or are capable of.” (M. I. Young, 1990, p. 47) ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดของการกดทับของกลุ่มคน คือ การกดทับผู้หญิงโดยผู้ชายในสังคมปิตาธิปไตย ปัจเจกบุคคลที่เป็นเพศหญิงมักจะประสบกับความไม่เป็นธรรมทางเพศเพราะเธอเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มคนทางสังคมที่มีคุณสมบัติ และคุณลักษณะของผู้หญิง ส่วนปัจเจกบุคคลที่เป็นผู้ชาย มักจะได้เปรียบจากสถานะทางเพศที่เหนือกว่าจากกลุ่มของเขา สมาชิกของกลุ่มในสังคมถูกเหมารวมด้วยคุณลักษณะและคุณสมบัติที่มี หรือที่อีกกลุ่มยัดเยียดให้ และถูกกดทับจากการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มนั้นๆ กล่าวอีกอย่างก็คือทั้งหญิงและชาย ประสบกับความไม่เป็นธรรมทางเพศสถานะที่ถูกทำให้เป็นระบบในสังคมปิตาธิปไตย ที่เป็นเช่นนี้ได้เพราะระบบปิตาธิปไตยได้ฝังแน่นอยู่ในสังคม เฉกเช่นเดียวกับระบบหลักอื่นๆ เช่น ระบบทุนนิยมที่แบ่งแยกคนเป็นกลุ่มทางชนชั้นด้วยทุน

การจะระบุว่ากลุ่มคนใดถูกกดทับในสังคมหรือไม่ ตามทฤษฎีของยัง คือการที่กลุ่มคนนั้นๆ ประสบกับรูปแบบของการกดทับ 5 ประการ ซึ่งได้แก่ การถูกเอารัดเอาเปรียบ (Exploitation) การ

ถูกกีดกันทางสังคม (Marginalization) การปราศจากซึ่งอำนาจ (Powerlessness) การถูกครอบงำทางวัฒนธรรม (Cultural Imperialism) และความรุนแรง (Violence) ยังได้ยกตัวอย่าง ผู้หญิง ว่าเป็นกลุ่มคนที่ประสบกับรูปแบบของการกดทับแบบการถูกเอารัดเอาเปรียบทางเพศสถานะ การปราศจากซึ่งอำนาจ การถูกครอบงำทางวัฒนธรรม และการใช้ความรุนแรงในสังคมอเมริกัน ส่วนคนผิวสีหรือคนที่มีเชื้อสายละตินอเมริกา มักจะประสบกับการกดทับในรูปแบบของการถูกกีดกันทางสังคมเป็นต้น (M. I. Young, 1990, pp. 40-65)

ความเป็นธรรมทางสังคมในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะอิงกับนิยามที่ไอริส แมเรียน ยังได้กล่าวไว้ว่า ความเป็นธรรมคือการกำจัดอำนาจและการกดทับของสถาบันต่างๆ ที่มีต่อกลุ่มคนจำนวนหนึ่งของสังคม ตัวบทที่เลือกนำมาศึกษาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้พยายามแสดงให้เห็นถึงความไม่เป็นธรรมในสังคม ซึ่งล้วนเกิดขึ้นจากอำนาจที่ถูกผลิตซ้ำอย่างเป็นระบบในสถาบันใหญ่ต่างๆ ของสังคม

ในตัวบทที่เลือกมาศึกษานั้น ผู้วิจัยพบความไม่เป็นธรรมซึ่งเกิดจากการดำรงอยู่ของอำนาจของสถาบันหลักในสังคม อำนาจเหล่านั้น คือ อำนาจปิตาธิปไตย อำนาจทางเศรษฐกิจ และอำนาจทางกฎหมายและระบบยุติธรรม การมีอยู่ของอำนาจเหล่านี้ได้กลายเป็นเรื่องธรรมชาติเพราะคนในสังคมไม่รู้ว่าพวกเขามีส่วนร่วมทำให้เกิดการกดทับเพียงเพราะพวกเขาดำเนินชีวิตตามกิจวัตรประจำวัน แต่ในวิถีชีวิตประจำวันเหล่านั้นล้วนแฝงไว้ด้วยอำนาจของคนกลุ่มหนึ่งเหนืออีกกลุ่มหนึ่งเสมอ อย่างที่มิเชล ฟูโกต์ (Michel Foucault) นักปรัชญาชาวฝรั่งเศสผู้เชี่ยวชาญการศึกษาเรื่องอำนาจในสังคมกล่าวไว้ว่าหากเราต้องการเข้าใจการทำงานของอำนาจ เราต้องวิเคราะห์การทำงานของอำนาจที่เป็นผลของการดำเนินชีวิตประจำวัน เพราะกิจกรรมและการกระทำที่สามัญในการดำรงชีวิตของคนในสังคมส่งผลต่อการผลิตซ้ำ และคงไว้ซึ่งการกดทับที่เป็นระบบ คนในสังคมจึงตกเป็นตัวแทนและผู้กระทำการกดทับโดยปริยาย ดังในข้อความที่ว่า

> [...] [H]umane practices of education, bureaucratic administration, production and distribution of consumer goods, medicine, and so on. The conscious actions of many individuals daily contribute to maintaining and reproducing oppression, but those people are usually simply doing their

> jobs or living their lives, and do not understand themselves as agents of oppression.
>
> (Foucault cited in M. I. Young, 1990, pp. 41-42)

การกดทับเหล่านี้จึงเป็นความเคยชินของผู้คนในสังคม ซึ่งอาจทำให้พวกเขาไม่สงสัยหรือตั้งคำถามกับความไม่เป็นธรรมที่เกิดจากอำนาจเหล่านี้ ผลงานของนักเขียนและผู้ผลิตภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ชาวอเมริกันที่เลือกมาศึกษานี้ ทำให้เห็นว่าการมีอยู่ของอำนาจเหล่านี้ล้วนเต็มไปด้วยปัญหาและข้อบกพร่อง พวกเขาพยายามแสดงให้เห็นว่าคนที่อาศัยอยู่ในสังคมนั้นอาจรู้สึกถูกกดทับโดยอำนาจและทำให้ประสบกับความไม่เป็นธรรม และเมื่อรู้สึกว่าไม่มีทางสู้จึงพยายามหาทางออกด้วยการก่ออาชญากรรม แต่การใช้อาชญากรรมทวงคืนความเป็นธรรมให้แก่ตนเองของคนที่รู้สึกถูกกดทับ หรือเป็นเหยื่อของความไม่เป็นธรรมที่ฝังแน่นอยู่ในระบบเหล่านี้ไม่ได้ทำได้อย่างสมบูณ์ เพราะการกดทับนั้นถูกทำให้เป็นระบบทำให้การโต้กลับเป็นไปได้ยาก พวกเขาไม่สามารถใช้อาชญากรรมเรียกคืนความเป็นธรรมให้กับตัวเองได้สำเร็จโดยไม่ถูกสังคมลงโทษ หากพวกเขายืนยันที่จะไม่เดินตามระบบและกลไกของอำนาจในสังคม การที่พวกเขาต้องยอมจำนนต่ออำนาจในตอนท้าย ในแง่หนึ่งก็ไม่ต่างจากการที่เหยื่อเหล่านี้กลับไปผลิตซ้ำความไม่เป็นธรรมในสังคมเช่นเดิม

ทั้งนี้ ประเด็นความไม่เป็นธรรมประการแรกที่พบในผลงานแนวอาชญากรรมร่วมสมัยของสหรัฐอเมริกาที่เลือกมาศึกษานั้นเกิดจากอำนาจปิตาธิปไตยในสังคม หรือคืออำนาจของเพศชาย ในสังคมปิตาธิปไตย ผู้ชายมักได้รับการยกย่องให้เหนือกว่าเป็นเพศอื่น เพศหญิงหรือเพศที่สามจึงถูกทำให้ด้อยลงด้วยอำนาจของเพศชายซึ่งก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมทางเพศสถานะ ในวัฒนธรรมตะวันตกผู้หญิงและผู้ชายมักถูกจำแนกออกจากกันตามเพศสถานะที่สังคมมอบให้ โดยให้ผู้ชายมีสถานะเหนือกว่าผู้หญิงไม่ว่าจะเป็นในพื้นที่บ้านหรือในสังคมภายนอก จะเห็นได้จากการที่ผู้ชายมักจะได้ค่าจ้างมากกว่าผู้หญิง ดำรงตำแหน่งสูงกว่าผู้หญิงในหน้าที่การงาน ในขณะที่ผู้หญิงถูกโยงเข้ากับงานบ้านที่ถูกมองว่าไม่มีคุณค่า เช่น การเลี้ยงลูกหรือการเลี้ยงดูผู้สูงอายุ (Holmes, 2009, p. 89) นอกจากนี้ผู้ชายมักจะเป็นฝ่ายที่ถูกมองว่ามีสติปัญญาเหนือกว่าผู้หญิงเพราะเป็นฝ่ายที่ใช้เหตุผล ขณะที่ผู้หญิงถูกมองว่าเป็นฝ่ายที่ใช้เพียงอารมณ์ความรู้สึก ไม่หนักแน่น โอนอ่อนง่าย จึงมักถูกมองว่าอ่อนแอ ผู้ชายจึงต้องเข้ามาคอยควบคุมดูแล ทำให้ผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิงและสามารถเอาเปรียบและกดขี่ผู้หญิงได้โดยง่าย ซึ่งความไม่เท่าเทียมทางเพศสถานะในสังคมเหล่านี้ได้สะท้อนอยู่ในงาน

เขียนประเภทอาชญนิยายด้วยเช่นเดียวกัน กล่าวคือ ตัวละครเอกที่เป็นนักสืบของเรื่องมักจะเป็นผู้ชาย ซึ่งมีคุณลักษณะที่เหนือกว่าเพศหญิง ดังที่ซูซาน โรว์แลนด์ (Susan Rowland) กล่าวว่า “The feminine has been the dark other to the masculine western tradition of privileging reason, intelligence, order and rationality; a tradition that has much to do with the generating of the fictional detective.” (Rowland, 2001, p. 16)

ความไม่เท่าเทียมทางเพศสถานะนั้นถูกนำเสนอให้เห็นในอาชญนิยายเรื่อง *Gone Girl* ของจิลเลียน ฟลินน์ ซึ่งฟลินน์ได้กล่าวถึงแรงบันดาลใจในการเขียนนวนิยายของเธอไว้ว่า เป็นเพราะในห้องสมุดนั้นเต็มไปด้วยเรื่องราวเกี่ยวกับผู้ชายโหดร้ายซึ่งติดอยู่ในวงจรของความก้าวร้าวรุนแรง เธอจึงต้องการเขียนเรื่องเกี่ยวกับความรุนแรงที่กระทำโดยผู้หญิง (Flynn, 2013 : online) เพราะผู้หญิงในสังคมถูกมองว่าเป็นฝ่ายที่อ่อนแอ เป็นเพียงเหยื่อและไม่มีความสามารถพอที่จะก่อเหตุอาชญากรรมที่โหดร้ายและเฉียบแหลมได้เช่นผู้ชาย ซึ่งสะท้อนอคติทางเพศสถานะของสังคมต่อผู้หญิง ฟลินน์จึงพยายามพลิกบทบาทของผู้หญิงและผู้ชายที่ถูกให้ค่าโดยสังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่ด้วยการให้ตัวเอกหญิงในนวนิยายของเธอสวมบทบาทของผู้หญิงในฐานะ “เหยื่อ” และนำบทบาทดังกล่าวมาใช้ก่ออาชญากรรมเพื่อโต้กลับอำนาจปิตาธิปไตยในสังคมที่กดทับเธออยู่

สังคมปิตาธิปไตยนั้นให้อำนาจกับผู้ชายและความเป็นชายเป็นหลัก ผู้ที่ไม่ได้ครอบครองความเป็นชาย เช่น ผู้หญิง จึงถูกกดขี่จากผู้ชายดังที่ได้กล่าวไปแล้ว แต่ผู้ชายที่ไม่ได้ปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับขนบของความเป็นชายก็สามารถตกเป็นเหยื่อของอำนาจปิตาธิปไตยได้เช่นเดียวกัน เช่น เด็กผู้ชายที่มีร่างกายอ่อนแออาจถูกเด็กผู้ชายที่ร่างกายแข็งแรงกำยำกว่ารังแกได้โดยง่าย หรือ ผู้ชายที่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกันอาจถูกผู้ชายด้วยกันและคนในสังคมรังเกียจ กลุ่มคนรักเพศเดียวกัน อย่าง ชายรักชาย หรือ หญิงรักหญิง มักถูกมองว่าเป็นกลุ่มคนที่ผิดปกติ มีรสนิยมผิดธรรมชาติ ต่างจากกลุ่มคนรักต่างเพศที่ถือว่าเป็นคนปกติและมีรสนิยมที่เป็นบรรทัดฐานของสังคม แต่การคาดหวังให้เด็กทั้งชายและหญิงปรารถนาในเพศตรงข้ามเมื่อเติบโตขึ้นนั้นเป็นการจำกัดรสนิยมทางเพศของคนไว้ให้อยู่ในขนบของกลุ่มรักต่างเพศ โดยไม่ได้ให้ความสำคัญกับความแตกต่างด้านรสนิยมทางเพศ นำไปสู่การกดทับความปรารถนาของกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน และแสดงให้เห็นอำนาจของเพศชายที่ปฏิเสธเพศที่ไม่ได้ครอบครองความเป็นชาย “ที่แท้จริง” ดังที่แมรี่ โฮล์มส์ (Mary Holmes) กล่าวว่า “Rejection

of the feminine and the homosexual as utterly opposite to 'real' manliness is [...] typically central in displaying hegemonic masculinity." (Holmes, 2009, p. 90)

การกดทับความปรารถนาที่มีต่อเพศเดียวกันเพื่อดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับขนบของสังคมปิตาธิปไตยนั้นสามารถเห็นได้ในงานเขียนของเดนนิส เลอเฮนเรื่อง *Mystic River* ตัวละครชายในนวนิยายเรื่องนี้ถูกกระทำความรุนแรงทางเพศเมื่อยังเป็นเด็ก เมื่อโตขึ้นความปรารถนาที่เขามีต่อเพศเดียวกันถูกปิดซ่อนด้วยการคบหากับเพศตรงข้าม เขาไม่สามารถเปิดเผยความปรารถนาที่แท้จริงออกมาได้เพราะไม่ต้องการเป็นคนที่สังคมไม่ยอมรับ แรงกดดันของสังคมทำให้เขาต้องเล่นไปตามบทบาทของผู้ชายในสังคมปิตาธิปไตยและปกปิดรสนิยมทางเพศของตน เขาจึงรู้สึกแปลกแยกและไม่รู้สึกว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของสังคม จนในที่สุดต้องลงมือก่ออาชญากรรมเพื่อกดทับความปรารถนาที่เขามีต่อเพศเดียวกัน และดำเนินชีวิตตามปกติสุขเฉกเช่นผู้ชายทั่วไปตามความคาดหวังของสังคม

ประเด็นประการที่สองที่พบในผลงานแนวอาชญากรรมร่วมสมัยของสหรัฐอเมริกาที่เลือกมาศึกษา คือ ความไม่เป็นธรรมทางเศรษฐกิจ เนื่องจากสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ขับเคลื่อนด้วยระบบทุนนิยมแบบสุดโต่ง ดังที่ซินเธีย คลาร์ค นอร์ธรับ (Cynthia Clark Northrup) ได้นิยามระบบทุนนิยมของอเมริกาไว้ว่าเป็น "An economic system stressing free markets and enterprise that played a vital role in the development of the United States." (Northrup, 2003, p. 39) ระบบเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาดูเหมือนจะถูกบริษัทยักษ์ใหญ่ช่วงชิงพื้นที่ในการแข่งขันแบบเสรีแทบทั้งหมด (เช่น แม็คโดนัลด์ หรือ แอปเปิล ที่ได้ขยายระบบเศรษฐกิจของประเทศให้กลายเป็นระบบอุตสาหกรรมหรือระบบโรงงานที่เน้นการผลิตสินค้าซ้ำให้ได้ในปริมาณมาก) นอกจากนี้ระบบทุนนิยมยังได้กล่าวอ้างว่าเป็นระบบที่มีความเสรี ทุกคนมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกันด้วยเงินทุน ส่งผลให้การแข่งขันทางเศรษฐกิจสูงขึ้น นำไปสู่การเกิดขึ้นของช่องว่างทางเศรษฐกิจ และการแบ่งแยกระหว่างนายทุนและคนในสังคมที่รู้ไม่เท่าทันระบบ หรือ คนจน รวมถึงการเอารัดเอาเปรียบของนายทุน โดยที่นายทุนนั้นมีอำนาจเหนือคนจนด้วยเป็นผู้ที่มีทุนจึงกลายเป็นผู้ควบคุมระบบ ส่วนคนจนเป็นเพียงแรงขับเคลื่อนของระบบที่ถูกควบคุมโดยนายทุนอีกที ความเหลื่อมล้ำที่เกิดขึ้นระหว่างกลุ่มคนทั้งสองนี้ได้นำไปสู่ปัญหาการกดขี่กลุ่มคนที่ไม่มีอำนาจเงินมากพอที่จะแข่งขันกับนายทุนในระบบเศรษฐกิจขนาดใหญ่ของประเทศ

จะเห็นได้ว่าสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ให้ความสำคัญกับระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม ปัญหาใหญ่ในสังคมจึงมาจากระบบทุนนิยมดังที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้นในภาพยนตร์เรื่อง *The Godfather* แต่ขณะที่ภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวนำเสนอปัญหาที่เกิดขึ้นกับฝ่ายที่ควบคุมระบบ ตัวบทที่เลือกนำมาศึกษากลับแสดงให้เห็นถึงการกดทับของระบบทุนนิยมต่อกลุ่มเกษตรกร กล่าวคือ ในผลงานเรื่อง *Dark Places* ของ จิลเลียน ฟลินน์ เมื่อตัวละครในเรื่องถูกเอารัดเอาเปรียบจากระบบทุนนิยม เพราะรู้ไม่เท่าทันภาวะของทุนนิยมและการลงทุนในการทำไร่นา จนทำให้ไม่สามารถหาเงินได้มากพอที่จะทำการเกษตรแบบครัวเรือน เพื่อแข่งขันในระบบเศรษฐกิจต่อไปได้ เธอจึงได้พยายามหาทางออกด้วยการโต้กลับนายทุนผ่านการก่ออาชญากรรม ด้วยความหวังว่าครอบครัวจะหลุดพ้นจากระบบเศรษฐกิจที่กดขี่ และมีชีวิตที่สบายมากขึ้น ไม่ต้องอยู่อย่างอดอยากอีกต่อไป

นอกจากการกระตุ้นการแข่งขันทางเศรษฐกิจที่นำไปสู่การเอารัดเอาเปรียบผู้ที่ไม่มีทุนมากพอที่จะแข่งขันแล้ว ระบบทุนนิยมยังได้ส่งเสริมให้มีการเพิ่มการผลิตซึ่งจะเห็นได้จากการผลิตขนาดใหญ่ของระบบอุตสาหกรรม คนที่อาศัยอยู่ในสังคมแบบทุนนิยมมักจะถูกกระตุ้นให้บริโภคมากขึ้นเพื่อตอบสนองฝ่ายการผลิต ระบบทุนนิยมจึงหาทางทำให้ผู้บริโภคหันมาบริโภคสินค้าที่ถูกผลิตออกมาจนล้นเกิน (oversupply) ด้วยการเปลี่ยนให้ผู้บริโภคหันมาบริโภคสินค้าในเชิงสัญญะมากขึ้น (กาญจนา แก้วเทพ & สมสุข หินวิมาน, 2551, p. 445) การบริโภคเชิงสัญญะคือการบริโภคที่ไม่ได้คำนึงถึงประโยชน์ใช้สอยของสินค้า แต่บริโภคเพราะความหมายสัญญะหรือความหมายทางวัฒนธรรมที่สังคมมอบให้แก่ตัวสินค้า เช่น คนบางกลุ่มเลือกที่จะใช้สินค้ามียี่ห้อราคาแพงมากกว่าสินค้าตามท้องตลาดทั่วไป เพราะยี่ห้อเป็นตัวบ่งบอกฐานะ รสนิยม และอำนาจทางสังคมของผู้ใช้ ดังที่พอล โจนส์และเดวิด โฮล์มส์ (Paul Jones and David Holmes) กล่าวว่า “Consumer objects get their meaning not from the use value of objects but from a system of signs [...] , meaning the way an image expresses social power, status and style.” (Jones, 2011, pp. 113-114) และเครื่องมือที่ระบบทุนนิยมใช้กระตุ้นให้เกิดการบริโภคมากขึ้นคือ สื่อ เช่น โฆษณา นิตยสาร ภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์ที่เข้าถึงคนหมู่มากได้ในเวลาอันรวดเร็ว และคอยทำหน้าที่กระตุ้นให้คนอยากมี อยากได้ ระบบทุนนิยมที่มีสื่อเป็นเครื่องมือทำให้ผู้บริโภคเชื่อและยึดติดอยู่กับความหมายทางวัฒนธรรมของสินค้า สินค้าที่ไม่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต เช่น สินค้าฟุ่มเฟือยที่แฝงไว้ด้วยความหมายทางวัฒนธรรมจึงได้รับการบริโภคจากคนในสังคมมากขึ้น

บทบาทของสื่อในการกระตุ้นการบริโภคของระบบทุนนิยมถูกสะท้อนให้เห็นอยู่ในภาพยนตร์เรื่อง *The Bling Ring* ของ ไมเคิล เล็มเบ็ค ที่ได้แรงบันดาลใจมาจากเรื่องจริงที่เกิดขึ้นของกลุ่มอาชญากรวัยรุ่น 7 คนที่เป็นข่าวในช่วงเดือนตุลาคม ค.ศ. 2008 จนถึงเดือนสิงหาคม ค.ศ. 2009 สื่อได้นำเสนอข่าวกลุ่มวัยรุ่นอเมริกัน 7 คนที่ปล้นบ้านนักแสดงและผู้มีชื่อเสียงหลายคนในย่านฮอลลีวูด รวมเป็นเงินมูลค่ากว่า 3 ล้านดอลล่าร์ สิ่งของที่วัยรุ่นกลุ่มนี้ขโมยคือ เสื้อผ้าและเครื่องประดับราคาแพงของดารานักแสดงที่พวกเขาชื่นชอบ (Sales, 2010 : online) ด้วยอิทธิพลของสื่อที่แพร่กระจายข่าวของดารานักแสดงชื่อดังและชีวิตที่หรูหราของพวกเขา ทำให้วัยรุ่นกลุ่มนี้ต้องการจะครอบครองสิ่งของและวิถีชีวิตแบบเดียวกันกับดารานักแสดงที่พวกเขาหลงใหล สะท้อนให้เห็นอิทธิพลของสื่อที่มีต่อการกระตุ้นการบริโภคของคนในสังคม คนจึงตกเป็นทาสของวัตถุและลัทธิบริโภคนิยมจนต้องก่ออาชญากรรมเพื่อสนองตอบความต้องการบริโภคที่ไม่สิ้นสุดของตน

ความไม่เป็นธรรมประการสุดท้ายที่พบในผลงานแนวอาชญากรรมอเมริกันร่วมสมัยที่เลือกมาศึกษาคือ ความไม่เป็นธรรมทางกฎหมาย ระบบกฎหมายและระบบยุติธรรมของรัฐทำหน้าที่คุ้มครองให้ความเป็นธรรมและสร้างความรู้สึกปลอดภัยจากภยันตรายต่างๆ ให้แก่คนในสังคม แต่บ่อยครั้งที่ระบบเหล่านี้ใช้ไม่ได้ผลหรือทำหน้าที่บกพร่อง ดังจะพบได้จากข่าวอาชญากรรมที่มีให้เห็นอยู่บ่อยครั้งตามสื่อต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์หรือโทรทัศน์ กลุ่มคนที่รู้สึกว่าไม่ได้รับความคุ้มครองเพียงพอจึงลุกขึ้นมาปกป้องตนเองจากภยันตรายต่างๆ และในบางครั้งถึงขั้นจัดการกับภยันตรายเหล่านั้นด้วยตนเองโดยไม่รอให้ฝ่ายกฎหมายเข้ามาดำเนินการ หรือที่เรียกว่า การตั้งศาลเตี้ย (Vigilante justice) ในสหรัฐอเมริกานั้นได้มีให้เห็นมากขึ้นในเมืองที่เต็มไปด้วยภยันตราย เช่น นิวยอร์ค หรือ ดีทรอยท์ในรัฐมิชิแกน เมื่อผู้พักอาศัยในย่านที่เกิดเหตุอาชญากรรมบ่อยครั้งเริ่มจัดการกับปัญหาหรืออาชญากรรมด้วยตัวเขาเองโดยไม่พึ่งระบบกฎหมายเพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถเข้ามาแก้ไขสถานการณ์ได้ทันท่วงทีหรือไร้ประสิทธิภาพในการจับตัวคนร้าย

ตัวอย่างของการตั้งศาลเตี้ยที่ปรากฏให้เห็นในสังคมอเมริกัน คือ ในค.ศ. 2009 มีวัยรุ่นจำนวนหนึ่งได้บุกเข้าไปในบ้านของแม่ของ อัลวิน เดวิส (Alvin Davis) เจ้าหน้าที่กองตรวจคนเข้าเมืองของดีทรอยท์ และปล้นชิงทรัพย์สินข้าวของโดยที่ตำรวจไม่สามารถจับตัวคนร้ายได้ อดีตเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นี้จึงใช้มาตรการศาลเตี้ยตามไล่ล่าวัยรุ่นกลุ่มนี้ด้วยตนเองเป็นเวลาหลายเดือน และเมื่อเดวิสพบกลุ่มวัยรุ่นเขาได้ใช้ปืนจ่อเข้าไปในปากของหนึ่งในวัยรุ่นกลุ่มนี้เพื่อเป็นการข่มขู่อีกด้วย

(Madison, 2013 : online) หรือในอีกกรณีหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นในเมืองดีทรอยท์อีกเช่นเดียวกัน คือ กรณีของเด็กสาวอายุ 15 ปีซึ่งเป็นโรคดาวน์ซินโดรมบอกว่าตนถูกชายวัยกลางคนอายุ 43 ปีในละแวกบ้านข่มขืนระหว่างที่เธอเดินไปทำงานที่ร้านกาแฟใกล้บ้าน เมื่อครอบครัวของเธอไปแจ้งความกับตำรวจการสืบสวนก็ดำเนินไปอย่างล่าช้า ผ่านไปเกือบสามสัปดาห์แต่ตำรวจยังไม่สามารถวินิจฉัยคดีได้และเครื่องมือที่ใช้ตรวจการข่มขืนของเด็กสาวก็ยังไม่ได้ถูกส่งให้หน่วยวิจัยของกรมตำรวขของรัฐ ทำให้ชาวเมืองเกิดความเดือดดาลจากความไร้ประสิทธิภาพของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จึงได้มีการส่งจดหมายลูกโซ่ทางอีเมลบอกเจตจำนงว่าต้องการเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่เด็กสาว มีการติดแผ่นป้ายรูปภาพและคำบรรยายรูปพรรณสัณฐานของผู้ต้องสงสัยไว้ตามร้านค้า ทำให้เมื่อมีคนพบผู้ต้องสงสัยจึงได้มีการรุมซ้อมผู้ต้องสงสัย จนทำให้เขาต้องเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลเป็นเวลาหลายวันและสุดท้ายจึงย้ายไปซ่อนตัวอยู่กับญาติ (Schaefer, 2013 : online)

จากกรณีตัวอย่างข้างต้นที่แสดงให้เห็นถึงการจัดการกับปัญหาด้วยตนเองของชาวเมืองโดยการใช้ระบบยุติธรรมแบบศาลเตี้ยนั้น เราจะพบได้ว่าวิธีการจัดการกับปัญหาในแบบเดียวกันได้ถูกนำเสนอในละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* ของเจมส์ แมนอส จูเนียร์ และภาพยนตร์เรื่อง *Law Abiding Citizen* ของฟิลิกซ์ แกรี เกรย์ ผลงานทั้งสองเรื่องนำเสนอความไม่เป็นธรรมของระบบกฎหมายหรือความไร้ประสิทธิภาพของระบบยุติธรรมในสังคมอเมริกันที่ไม่สามารถเอาผิดกับอาชญากร และให้ความเป็นธรรมแก่เหยื่อได้ ในเรื่อง *Dexter* ตัวละครเอกเป็นส่วนหนึ่งของผู้บังคับใช้กฎหมาย และเขาเห็นช่องโหว่และข้อบกพร่องของระบบที่เขามีส่วนร่วมด้วยตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ความรุนแรงต่อตัวเขาและครอบครัว และฆาตกรหนึ่งคนจากสามคนยังลอยนวลไม่ได้รับโทษ เขาจึงต้องลงโทษฆาตกรที่ลอยนวลอยู่ด้วยมือของเขาเอง ทั้งยังได้ตั้งศาลเตี้ยขึ้นมาจัดการกับอาชญากรที่รอดพ้นจากกฎหมายและระบบยุติธรรมของรัฐรายอื่นๆต่อไปอีกด้วย ส่วนในเรื่อง *Law Abiding Citizen* ตัวละครเอกหวังพึ่งกฎหมายของรัฐและคาดหวังว่าจะได้รับความเป็นธรรมหลังจากเกิดเหตุการณ์อันโหดร้ายกับตัวเขาและครอบครัว แต่กฎหมายและระบบยุติธรรมหักหลังเขาและปล่อยให้ฆาตกรลอยนวลโดยไม่ได้รับโทษตามที่สมควร ทำให้ตัวละครเอกต้องตั้งศาลเตี้ยขึ้นมาเองเพื่อจัดการกับฆาตกรเหล่านั้น แม้ว่าวิธีการเรียกร้องความเป็นธรรมของตัวละครเอกจากทั้งสองเรื่องนั้นจะขัดต่อกฎหมาย แต่การจัดการกับปัญหาด้วยมือของพวกเขาเองทำให้อาชญากรไม่สามารถรอดพ้นจากการลงโทษได้เหมือนกับที่รอดพ้นจากกฎหมายและระบบยุติธรรมของรัฐ

จากที่กล่าวมาข้างต้น วรรณกรรม ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์แนวอาชญากรรมของสหรัฐอเมริกานำเสนออาชญากรรมที่เป็นผลมาจากความไม่เป็นธรรมที่หยั่งรากลึกในสังคม ไม่ว่าจะเป็นความไม่เป็นธรรมทางเพศสถานะ ความไม่เป็นธรรมทางเศรษฐกิจ หรือความไม่เป็นธรรมทางกฎหมายและระบบยุติธรรม ด้วยเหตุนี้นวนิยาย ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์แนวอาชญากรรมทั้งหกเรื่องจึงเหมาะเป็นอย่างยิ่งที่จะนำมาศึกษาในฐานะผลงานร่วมสมัยที่สะท้อนแง่มุมความไม่เป็นธรรมต่างๆ ในสังคมอเมริกันร่วมสมัย

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ประเด็นเรื่องความเป็นธรรมที่สะท้อนอยู่ในอาชญนิยายอเมริกันร่วมสมัย เรื่อง *Mystic River* (2001) ของ เดนนิส เลอเฮน (Dennis Lehane) *Dark Places* (2009) และ *Gone Girl* (2012) ของ จิลเลียน ฟลินน์ (Gillian Flynn) ภาพยนตร์แนวอาชญากรรมเรื่อง *Law Abiding Citizen* (2009) ของ ฟีลิกซ์ แกรี เกรย์ (Felix Gary Grey) *The Bling Ring* (2011) ของ ไมเคิล เล็มเบ็ค (Michael Lembeck) และละครโทรทัศน์แนวอาชญากรรมเรื่อง *Dexter* (ภาค 1 และ 2) (2006-2007) ของ เจมส์ แมนอส จูเนียร์และคณะ (James Manos, Jr. et al.)

1.3 แนวเหตุผล ทฤษฎีสำคัญ หรือสมมติฐาน

ตัวบทที่เลือกนำมาศึกษาได้ตีแผ่ความไม่เป็นธรรมในสังคมอเมริกันร่วมสมัยผ่านการใช้รูปแบบของบันเทิงคดีแนวอาชญากรรม ทั้งนี้ความเป็นธรรมทางสังคมจะเกิดขึ้นได้เมื่อสังคมได้กระจายความมั่งคั่ง โอกาส และสิทธิพิเศษในด้านต่างๆ ให้กับคนทุกคนในสังคมอย่างเท่าเทียม แต่ตัวบทคัดสรรได้แสดงให้เห็นว่าสังคมอเมริกันร่วมสมัยยังเต็มไปด้วยความเหลื่อมล้ำทางเพศสถานะ เศรษฐกิจ และกฎหมาย ตัวบทแสดงให้เห็นความเหลื่อมล้ำดังกล่าวผ่านการเล่นกับขนบของบรรเทิงคดีแนวอาชญากรรมด้วยการให้เหยื่อที่ดูธรรมดาสามัญและไม่เป็นพิษเป็นภัยใช้อาชญากรรมทวงคืนความเป็นธรรมทางสังคม และทำให้ตัวละครที่มักเป็นอาชญากรกลับกลายเป็นเหยื่อเสียเอง แต่ในท้ายที่สุดแล้วเหยื่อที่กลายเป็นอาชญากรทุกคนก็กลับมาผลิตซ้ำความไม่เป็นธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมเช่นเดิม

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัยในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือการวิเคราะห์อาชญนิยาย 3 เรื่อง ภาพยนตร์แนวอาชญากรรม 2 เรื่อง และละครโทรทัศน์แนวอาชญากรรม 1 เรื่อง ได้แก่

1. นวนิยายเรื่อง *Mystic River* (2001) ของ เดนนิส เลอเฮน (Dennis Lehane)
2. นวนิยายเรื่อง *Dark Places* (2009) ของ จิลเลียน ฟลินน์ (Gillian Flynn)
3. นวนิยายเรื่อง *Gone Girl* (2012) ของ จิลเลียน ฟลินน์ (Gillian Flynn)
4. ภาพยนตร์เรื่อง *Law Abiding Citizen* (2009) ของ ฟีลิกซ์ แกรี เกรย์ (Felix Gary Gray)
5. ภาพยนตร์เรื่อง *The Bling Ring* (2011) ของ ไมเคิล เล็มเบ็ค (Michael Lembeck)
6. ละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* (ภาค 1 และ 2) (2006-2007) ของ เจมส์ แมนอส จูเนียร์และคณะ (James Manos, Jr. et al)

1.5 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาตัวบทวรรณกรรม
2. สำรวจและรวบรวมข้อมูลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์
3. ศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
4. วิเคราะห์ตัวบทวรรณกรรม
5. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะในการศึกษา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

1.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการสำรวจงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความไม่เป็นธรรมทางสังคมที่สะท้อนอยู่ในอาชญนิยายอเมริกันร่วมสมัยพบว่ามีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรงในประเด็นที่ว่าด้วยความไม่เป็นธรรมทางเพศสถานะซึ่งเป็นวิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต 1 เล่ม และประเด็นที่ว่าด้วยความไร้ประสิทธิภาพของกฎหมายและระบบยุติธรรมซึ่งเป็นวิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต 3 เล่ม นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ค้นพบงานวิจัยที่สามารถนำมาศึกษาเพิ่มเติมในทั้ง 3 ประเด็นหลักของวิทยานิพนธ์ ซึ่งจะแบ่งออกเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่เป็นประโยชน์ในแง่ของแนวคิดและมุมมองในประเด็นหลักทั้ง 3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่เป็นประโยชน์ในการศึกษากรอบแนวคิดทฤษฎีในประเด็นหลักทั้ง 3 และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ศึกษาตัวบทคัดสรรในแง่มุมอื่นๆ ดังนี้

ในส่วนของประเด็นเรื่องเพศสถานะ วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตเรื่อง *Simply amazing: A study of female oppression, power, societal response and cultural impact in Gillian Flynn's Gone Girl* ของ ลอร่า ไกรซ์ (Laura Grice) (2016) ศึกษาการตอบรับทางวัฒนธรรมของกลุ่มผู้อ่านนวนิยายเรื่อง *Gone Girl* โดยวิจัยบทวิจารณ์ของผู้อ่านเกี่ยวกับนวนิยายเรื่องนี้และพบว่า *Gone Girl* เป็นนวนิยายที่ไม่เป็นไปตามความหวังของผู้อ่านในประเด็นของตัวละครหลักและตอนจบของเรื่อง ผู้อ่านส่วนใหญ่จากบทวิจารณ์ที่ไกรซ์ศึกษามองว่าเอมีเป็นคนชั่วร้ายแต่ไกรซ์แย้งว่าเอมี่คือตัวละครที่แสดงให้เห็นถึงการกดทับที่สังคมมีต่อเพศหญิง และตัวละครตัวนี้ใช้ทัศนคติทางวัฒนธรรมที่มองว่าผู้หญิงเป็นเหยื่อมาเป็นเครื่องมือเพื่อให้เธอมีอำนาจเหนือสามีในท้ายที่สุด ไกรซ์สรุปว่านวนิยายของฟลินน์เรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงทัศนคติแบบเหมารวมที่สังคมมีต่อผู้หญิง และผู้หญิงสามารถใช้ทัศนคติแบบเหมารวมเหล่านั้นกลับมามีอิทธิพลและแสดงสถานะทางอำนาจที่เหนือกว่าผู้ชายได้โดยไม่จำเป็นต้องถูกมองว่าชั่วร้ายเฉกเช่นที่เอมีได้แสดงให้เห็นในเรื่อง อย่างไรก็ดี งานวิจัยชิ้นนี้มุ่งเน้นศึกษาผลตอบรับของผู้อ่านที่มีต่อนวนิยายเป็นหลัก แต่มิได้วิเคราะห์ในแง่ของตัวละครเหยื่อที่กลายมาเป็นผู้ทวงคืนความเป็นธรรม การใช้ทฤษฎีทางเพศสถานะและความเป็นธรรมมาช่วยวิเคราะห์นวนิยายเรื่องนี้จึงเป็นการต่อยอดในประเด็นเรื่องเพศสถานะให้มีมิติมากยิ่งขึ้น

หนังสือเรื่อง *Masquerade, Crime and Fiction: Criminal Deceptions* ของลินเด็น พีช (Linden Peach) (2006) นำเสนอบทที่ศึกษาผู้หญิงกับอาชญากรรมในอาชญนิยาย โดยศึกษาตั้งแต่

อาชญากรหญิงสมัยวิคตอเรียนโดยยกตัวอย่างจากอาชญนิยายสืบสวนสอบสวนแบบคลาสสิคชุดเชอร์ล็อค โฮล์มส์ของเซอร์ อาเธอร์ โคแนน ดอยล์ พีชเสนอว่าอาชญากรหญิงนั้นทำหน้าที่ท้าทายความเชื่อเกี่ยวกับผู้หญิงในสังคมสมัยวิคตอเรียนที่คาดหวังว่าผู้หญิงต้องเป็นคนว่านอนสอนง่าย และได้เปิดโปงว่าความเป็นหญิงในสังคมสมัยนั้นเป็นเพียงการแสร้งทำหรือการสวมหน้ากากของผู้หญิง แต่เมื่อการสวมหน้ากากนั้นถูกเปิดโปง นักสืบชายมักยึดโยงอาชญากรรมของผู้หญิงเข้ากับธรรมชาติของอารมณ์ที่อ่อนแอทำให้พวกเธอถูกชักจูงให้หลงผิดโดยง่าย นอกจากนี้ในบทนี้ยังกล่าวถึงการกดทับลักษณะทางเพศของผู้หญิงที่ถูกมองว่าเป็นสิ่งอันตราย และยังได้กล่าวถึงอิทธิพลของวัฒนธรรมบริโภคนิยมของสังคมอเมริกันที่ส่งผลต่ออาชญากรหญิง ทำให้พวกเธอเป็นเหยื่อของลัทธิบริโภคนิยม หนังสือเล่มนี้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับประเด็นการศึกษาเรื่องเพศสถานะของอาชญากรหญิงซึ่งผู้วิจัยสามารถใช้ต่อยอดในการวิเคราะห์ได้

ส่วนในบทความเรื่อง “Death Wore Black Chiffon: Sex and Gender in *CSI*” ของคาร์เล็น ลาวีญ (Carlen Lavigne) (2009) ศึกษาการนำเสนอภาพของผู้หญิง วัฒนธรรมรักเพศเดียวกันและวัฒนธรรมย่อยทางเพศ (sexual subcultures) ในละครโทรทัศน์ชุด *CSI* และพบว่ามีปัญหาเพราะละครชุดนี้ได้นำเสนอภาพของคนกลุ่มนี้ผ่านโครงสร้างแบบปิตาธิปไตย และทัศนคติทางเพศสถานะแบบเหมารวม ซึ่งจะเห็นได้จากการนำเสนอตัวละครที่มีการใช้ชีวิตออกนอกขนบของสังคมปิตาธิปไตยที่มักจะถูกมองว่าสามารถลงมือฆ่าได้ กิจกรรมทางเพศที่อยู่นอกเหนือขนบของสังคมสามารถนำไปสู่ความตายได้ ผู้หญิงที่ถูกฆ่าในเรื่องส่วนใหญ่นั้นล้วนมาจากประเด็นเรื่องเพศ เช่น การข่มขืน และศพของผู้หญิงที่ถูกฆ่าก็มักจะถูกพบอยู่บนเตียงโดยใส่เพียงชุดชั้นในหรือชุดออกงานที่เปิดเผยเนื้อหนังมังสา นอกจากนี้ ผู้หญิงยังมักถูกผูกติดอยู่กับความเป็นแม่และเรื่องทางเพศ เช่น เป็นคู่ขาทางเพศหรือเป็นวัตถุแห่งความหลงใหล แต่อย่างไรก็ตาม ลาวีญกล่าวว่าละครชุด *CSI* ดูเหมือนจะพยายามนำเสนอภาพของผู้หญิงที่นอกเหนือไปจากเหยื่อและฆาตกรโดยให้พวกเธอมีความสามารถทัดเทียมกับผู้ชาย เช่น เป็นสมาชิกของทีมสืบสวนสอบสวน แต่กระนั้นก็ตามตัวละครหญิงในทีมสืบสวนสอบสวนก็ยังคงติดอยู่ในกรอบของทัศนคติทางเพศสถานะแบบเหมารวมของผู้หญิง เช่น เคยเป็นนักเต้นรูดเสา เมื่อดำรงตำแหน่งที่สูงในทีมสืบสวนสอบสวนก็ไม่ได้รับความเคารพจากลูกน้องเท่ากับหัวหน้าทีมที่เป็นชาย ถูกวิพากษ์วิจารณ์บ่อยครั้งว่าไม่มีความเป็นมืออาชีพ และให้อารมณ์มาบดบังการตัดสินใจในเรื่องงาน หรือมักถูกมอบหมายให้ทำคดีที่เกี่ยวกับความรุนแรงภายในครัวเรือน

เป็นต้น บทความชิ้นนี้ นำมาซึ่งการตั้งข้อสังเกตต่อทัศนคติทางเพศสถานะแบบเหมารวม ในสังคมปิตาธิปไตย ที่มีต่อผู้หญิงและกลุ่มคนรักเพศเดียวกันในบันเทิงคดีแนวอาชญากรรมร่วมสมัยซึ่งผู้วิจัยจะได้ทำการศึกษาต่อไปในประเด็นของความเป็นธรรมทางเพศสถานะ

ในส่วนของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ใช้ในการศึกษากรอบแนวคิดทฤษฎี ในประเด็นเรื่องเพศสถานะ ได้แก่ หนังสือเรื่อง *Gender Studies: Terms and Debates* ของแอนน์ แครนนี ฟรานซิส และคณะ (Anne Cranny-Francis et al.) (2003) อธิบายแนวคิดพื้นฐานของประเด็นเรื่องเพศสถานะ รวมถึงการโต้แย้งที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับประเด็นนี้ และยังได้ศึกษางานของนักทฤษฎีด้านเพศสถานะ ที่มีผลงานในการวิจัยเกี่ยวกับประเด็นเรื่องสตรีนิยมในการศึกษาประเด็นเรื่องผู้หญิงและเพศสถานะ การศึกษาด้านวัฒนธรรม และการศึกษาด้านสังคมวิทยา หนังสือเล่มนี้สามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์ประเด็นเรื่องเพศสถานะในตัวบทคัดสรรของผู้วิจัย

หนังสือชื่อ *Gender and Everyday Life* ของแมรี โฮล์มส์ (Mary Holmes) (2009) ศึกษาการแบ่งแยกผู้หญิงและผู้ชายออกจากกันด้วยการกำหนดของการดำเนินชีวิตประจำวันในสังคม และการกำหนดความเป็นเพศหญิงและเพศชายให้กับผู้หญิงและผู้ชาย โฮล์มส์ยังศึกษาความเข้าใจในประเด็นเรื่องเพศสถานะในอดีตและในหลากหลายวัฒนธรรม แนวความคิดของเพศสถานะในแง่มุมทางสังคมวิทยาและสิทธิสตรีโดยนักทฤษฎีหลักอีกด้วย ซึ่งการศึกษาของโฮล์มส์ช่วยในการมองประเด็นเรื่องเพศสถานะในงานของผู้วิจัย

ในประเด็นต่อไปเป็นประเด็นที่ว่าด้วยระบบทุนนิยม บทความเรื่อง “Monsters Inc.: Serial Killers and Consumer Culture” ของไบรอัน จาร์วิส (Brian Jarvis) (2007) ศึกษาอาชญนิยายและภาพยนตร์อเมริกันสามเรื่อง ได้แก่ *American Psycho Silence of the Lambs* และ *Se7en* ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของความปรารถนาที่ไหลเวียนอยู่ในสังคมบริโภคนิยมกับความรุนแรงที่โหดร้ายของอาชญากรรม ระบบทุนนิยมและสื่อมวลชนเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้บริโภคต้องการบริโภคมากขึ้นโดยการตอกย้ำผู้บริโภคในสิ่งที่พวกเขาขาด อาจจะเป็น รูปร่างหน้าตาดี หรือ สิ่งของต่างๆ และสร้างความเพ้อฝันที่ผู้บริโภคไม่สามารถครอบครองได้ขึ้นมา จาร์วิสพยายามชี้ให้เห็นความน่ากลัวของการบริโภคอย่างไร้สตินี้ด้วยการเสนอว่าฆาตกรต่อเนื่องในอาชญนิยายและสื่อต่างๆนั้นมีส่วนคล้ายกับผู้บริโภคในหลายๆด้าน จนเรียกได้ว่าเป็นด้านมืดอีกด้านของผู้บริโภค กล่าวคือ ฆาตกรต่อเนื่องและผู้บริโภคนั้นมีลักษณะเฉพาะสามลักษณะที่เหมือนกัน คือ พฤติกรรมหลงตัวเองขั้นรุนแรง

การสะสมวัตถุที่ตนหลงใหลคลั่งไคล้เช่นเสื้อผ้าในกรณีของผู้บริโภค หรือ อวัยวะของเหยื่อที่ถูกฆ่าในกรณีของฆาตกร และความปรารถนาที่จะเปลี่ยนแปลงตนเอง บทความชิ้นนี้เป็นประโยชน์ในการศึกษาประเด็นของบริโภคนิยมและอาชญากรรมในการวิเคราะห์ของผู้วิจัยในประเด็นดังกล่าว

ส่วนบทความเรื่อง “Out of the Past, Into the Supermarket” (2006) ของเอริค ดุสเซอเร (Erik Dussere) ศึกษาภาพยนตร์อเมริกันสามเรื่อง คือ *Double Indemnity The Long Goodbye* และ *Fight Club* ซึ่งล้วนมีสุนทรียะและอุดมการณ์ของภาพยนตร์นัวร์ (Noir) ในระดับที่แตกต่างกัน ดุสเซอเรเสนอว่าภาพยนตร์นัวร์และอาชญนิยายแนวฮาร์ดบอยล์นั้นเป็นผลงานที่วิพากษ์ระบบทุนนิยมในสังคมอเมริกันและธุรกิจภาพยนตร์ของฮอลลีวูดโดยรวมด้วยลักษณะของภาพยนตร์นัวร์ที่นำเสนอความเหลื่อมล้ำทางศีลธรรม ภาพของอาชญากรและความตายที่เกิดขึ้นและไม่ได้ถูกตกแต่งให้ดูดีและกลายเป็นสินค้าเช่นภาพยนตร์ฮอลลีวูดทั่วไป ภาพยนตร์ทั้งสามเรื่องได้พยายามวิพากษ์วัฒนธรรมบริโภคนิยมกระแสหลักของสังคมอเมริกันที่มีซุปเปอร์มาร์เก็ตเป็นสัญลักษณ์ ไม่ว่าจะด้วยการใช้แสงในภาพยนตร์ การแต่งกายของตัวละคร การล้อเลียนเสียดสี การใช้ความรุนแรงหรือภาพอนาจารต่างๆ ที่ล้วนแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกแปลกแยกของทั้งตัวละครและรูปแบบของภาพยนตร์นัวร์ที่มีต่อวัฒนธรรมบริโภคนิยมที่แทรกซึมอยู่แทบทุกหนแห่งในสังคมอเมริกัน เช่นเดียวกับบทความของจาร์วิส บทความชิ้นนี้นำมาซึ่งการตั้งข้อสังเกตในประเด็นของบริโภคนิยมและอาชญากรรมซึ่งเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ของผู้วิจัยต่อไป

ในวิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตเรื่อง *บริโภคนิยมและวิกฤตความเป็นชายในนวนิยายอเมริกันร่วมสมัย* (2012) ไทวิกา อิงสันเทียะ ศึกษากระบวนการบริโภคนิยมที่ก่อให้เกิดวิกฤตความเป็นชายของตัวละครหลักชายในนวนิยายอเมริกัน 3 เรื่องได้แก่ *The Devil’s Advocate America Psycho* และ *Fight Club* โดยไทวิกาพบว่าระบบทุนนิยมและบริโภคนิยมนั้นทำให้ผู้ชายรู้สึกถึงการท้าทายอำนาจความเป็นชายและอัตลักษณ์ความเป็นชาย การปรับเปลี่ยนสถานะของผู้ชายจากผู้ผลิตเป็นเพียงผู้บริโภค และการลดความสำคัญของเรือนร่างให้กลายเป็นวัตถุแห่งการจ้องมอง ทำให้พวกเขาประสบกับวิกฤตความเป็นชาย ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงใช้การก่ออาชญากรรมต่อรองและโต้กลับระบบทุนนิยมและบริโภคนิยม แต่จากการศึกษาพบว่าสุดท้ายแล้วตัวละครชายเหล่านี้ก็ไม่สามารถปฏิเสธอุดมการณ์ของระบบทุนนิยมและบริโภคนิยม และรูปแบบการโต้กลับของพวกเขายังได้ผลิตซ้ำอุดมการณ์เหล่านั้นอีกด้วย วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นประโยชน์ในการศึกษาประเด็นเรื่องทุนนิยมและ

บริโภคนิยมในสังคมอเมริกันร่วมสมัย เพื่อต่อยอดในการวิเคราะห์ประเด็นเรื่องความไม่เป็นธรรมทางเศรษฐกิจของผู้วิจัย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ใช้ในการศึกษากรอบแนวคิดทฤษฎี ในประเด็นเรื่องทุนนิยมที่ค้นพบมีดังนี้ หนังสือชื่อ *สายธารแห่งนักคิดทฤษฎีเศรษฐศาสตร์การเมืองกับสื่อสารศึกษา* ของกาญจนา แก้วเทพ และ สมสุข หินวิมาน (2553) ศึกษาและอธิบายแนวคิดของนักทฤษฎีในเชิงเศรษฐศาสตร์การเมืองกับการสื่อสาร และนำเสนอบทที่ศึกษาแนวคิดทฤษฎีวิพากษ์ระบบทุนนิยมและวัฒนธรรมบริโภคนิยมซึ่งเป็นประโยชน์ต่องานของผู้วิจัยในประเด็นดังกล่าว

ส่วนหนังสือชื่อ *ราคาของความเหลื่อมล้ำ* ของโจเซฟ อี สติกลิตซ์ (Joseph E. Stiglitz) (2556) ศึกษาประเด็นของความเหลื่อมล้ำที่เป็นผลมาจากการเมืองและส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของสังคมอเมริกัน อธิบายและวิพากษ์ภาวะเศรษฐกิจแบบทุนนิยมของอเมริกาที่ก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำ อีกทั้งวิเคราะห์ผลกระทบของความเหลื่อมล้ำที่มีต่อเศรษฐกิจ ประชาธิปไตย และระบบยุติธรรมของประเทศ ซึ่งผู้วิจัยสามารถใช้มองประเด็นความไม่เป็นธรรมที่เกิดจากความเหลื่อมล้ำของเศรษฐกิจในตัวบทคัดสรร

ส่วนประเด็นสุดท้ายที่ว่าด้วยความไร้ประสิทธิภาพของกฎหมายและระบบยุติธรรม วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตเรื่อง *A Deconstruction of Dexter: An analysis of Noble Cause Corruption within a Crime Drama* ของอลิซซ่า นิโคล ลอว์เรนซ์ (Alyssa Nichole Lawrence) (2011) ศึกษาละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* ทั้ง 8 ภาคโดยมองว่าการนำเสนอการทุจริตอย่างมีอุดมการณ์หรือการกระทำผิดที่มีเจตนาดี (Noble Cause Corruption) อย่างบิดเบือนของสื่อโทรทัศน์นั้นมีผลต่อการก่อร่างความคิดของคนในสังคม การทุจริตอย่างมีอุดมการณ์ได้ถูกนิยามไว้ว่าเป็นการใช้วิธีนอกกฎหมายเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ดี และส่วนใหญ่มักจะใช้โดยบุคคลที่บังคับใช้กฎหมายเอง เช่น ตำรวจ ลอว์เรนซ์กล่าวว่าละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* ทำให้คนดูไม่รู้สึกอ่อนไหวไปกับการทุจริตทางอุดมการณ์ของตัวละครโดยการนำเสนอตัวละครที่ทุจริตในทางที่ดี เช่น เด็กซ์เตอร์นั้นใช้การทุจริตอย่างมีอุดมการณ์เพื่อกำจัดอาชญากรและทำให้สังคมน่าอยู่ขึ้น อีกทั้งยังเป็นฆาตกรต่อเนื่องที่มีบุคลิกที่อบอุ่นและมีอารมณ์ขัน ทำให้คนดูชื่นชอบและมองข้ามลักษณะที่อันตรายกล่าวคือ เด็กซ์เตอร์ถูกนำเสนอเยี่ยงวีรบุรุษผู้กำจัดผู้ร้ายทั้งๆ ที่จริงๆ แล้วเขาใช้วิธีที่ผิดกฎหมายฆ่าคนตาย วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มิได้เน้นศึกษาในประเด็นเรื่องความไม่เป็นธรรม ที่ระบบยุติธรรมและ

กฎหมายมีต่อเหยื่อ ซึ่งทำให้เขากลายเป็นอาชญากร แต่เน้นศึกษาการกระทำผิดที่มีเจตนาดีของอาชญากรที่มีผลต่อความรู้สึกของผู้ชม ซึ่งเป็นประโยชน์ในการต่อยอดการวิเคราะห์ว่าด้วยการใช้อาชญากรรมเรียกคืนความเป็นธรรมของเหยื่อในเรื่อง *Dexter*

วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตเรื่อง *Batman*, *Dexter* and The Law: The Reciprocal Nature of Consent for and by the Superhero Vigilante ของลอเร็น อี. เพอร์รี่ (Lauren E. Perry) (2012) ได้ศึกษาภาพยนตร์ชุดเรื่อง *Batman* และละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* เกี่ยวกับเรื่องการยินยอมซึ่งกันและกันของทั้งฝ่ายที่บังคับใช้กฎหมายและฝ่ายที่ใช้ศาลเตี้ยของวีรบุรุษ เพอร์รี่เสนอว่าการบังคับใช้กฎหมายนั้นไม่มีประสิทธิภาพจึงต้องมีวีรบุรุษที่ใช้ศาลเตี้ยมาเติมเต็มเพื่อลงโทษผู้ร้ายที่หนีรอดจากระบบยุติธรรมของรัฐ โดยเพอร์รี่มองว่าฆาตกรต่อเนื่องเช่น เด็กซ์เตอร์ นั้นมีคุณสมบัติไม่ต่างจากวีรบุรุษขวัญใจผู้อ่านและผู้ชมอย่าง แบทแมน เพราะทั้งคู่ละเมิดกฎหมายด้วยการใช้ศาลเตี้ยจัดการกับผู้ร้าย แต่การกระทำของทั้งคู่ยังแสดงการยอมรับในตัวของกฎหมายเพราะทั้งคู่จะไม่ทำร้ายผู้บริสุทธิ์และลงโทษเฉพาะคนที่ผิดจริงเท่านั้น เพอร์รี่เสนอว่าการที่ทั้งคู่เลือกใช้ศาลเตี้ยกับคนผิดเท่านั้นเป็นการแสดงการยอมรับกฎหมายของวีรบุรุษทั้งสอง เพราะหากทั้งคู่ไม่พึ่งพาการยอมรับกฎหมายแล้ว ทั้งคู่จะไม่สามารถใช้ศาลเตี้ยปราบอาชญากรได้และจะกลายเป็นอาชญากรที่กฎหมายตามล่าเสียเอง ด้วยเหตุนี้ทั้งตัววีรบุรุษและกฎหมายจึงต้องพึ่งพาซึ่งกันและกันเพื่อเติมเต็มการทำงานของทั้งสองฝ่าย วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เน้นศึกษาการยอมรับของกฎหมายและศาลเตี้ย โดยมิได้ศึกษาในประเด็นของการกดทับทางกฎหมายและระบบยุติธรรมที่มีต่อเหยื่อ ซึ่งเป็นประเด็นหลักในการวิเคราะห์เรื่อง *Dexter* ของผู้วิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้ต่อยอดจากการวิเคราะห์ของเพอร์รี่ในประเด็นเรื่องความไร้ประสิทธิภาพของระบบยุติธรรมในเรื่อง *Dexter* ที่ว่าด้วยการอิงอยู่กับกฎหมายทำให้เด็กซ์เตอร์ได้รับการยอมรับและยังคงใช้ศาลเตี้ยต่อไปได้อย่างไม่ถูกลงโทษ

ในวิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตเรื่อง *Wound Culture and Genre: A study on Vigilante Justice in Dexter* ของแมททิว ฮาร์ทมันน์ (Mathew Hartmann) (2012) ศึกษาละครโทรทัศน์ชุด *Dexter* ในฐานะรูปแบบของละครโทรทัศน์ที่มีการใช้ระบบยุติธรรมแบบศาลเตี้ยโดยเปรียบเทียบระหว่างละครโทรทัศน์ในช่วงก่อนเกิดเหตุการณ์ 9/11 และละครโทรทัศน์ช่วงหลังเหตุการณ์ 9/11 ที่มีการใช้ความรุนแรงชัดเจนขึ้น เหตุการณ์ 9/11 ทำให้แทบทุกพื้นที่ของสหรัฐอเมริกาแม้กระทั่งในบริเวณบ้านเรือนถูกโอบล้อมไปด้วยความรุนแรง จึงต้องมีตัวละครอย่าง

เด็กซ์เตอร์ที่ใช้ศาลเตี้ยเพื่อช่วยตำรวจกำจัดอาชญากรที่หนีรอดกฎหมายไปได้ นอกจากนี้ฮาร์ท์มันน์ยังสรุปว่าละครชุดเรื่อง *Dexter* ยังเป็นตัวอย่างการเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องของศีลธรรมที่บิดเบือนของตัวละครหลักในละครโทรทัศน์ที่มีการใช้ระบบยุติธรรมแบบศาลเตี้ยอีกด้วย วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เน้นศึกษาประเด็นเรื่องศาลเตี้ย ทฤษฎีทางอาชญาวิทยาว่าด้วยวัฒนธรรมบาดแผล (Wound Culture) และสภาพบ้านเมืองในช่วงที่ *Dexter* ออกฉาย โดยมิได้เน้นศึกษาการตกเป็นเหยื่อของอาชญากรในเรื่อง การศึกษาประเด็นเรื่องความเป็นธรรมทางกฎหมายและระบบยุติธรรมที่พลิกบทบาทของเหยื่อกลายเป็นอาชญากรที่ใช้ศาลเตี้ย เป็นการต่อยอดการวิเคราะห์ให้ลุ่มลึกยิ่งขึ้น

ส่วนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ใช้ในการศึกษากรอบแนวคิดทฤษฎี ในประเด็นเรื่องระบบยุติธรรมและกฎหมาย ได้แก่ หนังสือชื่อ *Ethical Dilemmas and Decisions in Criminal Justice* ของจอยส์ลีน เอ็ม พอลล็อค (Joycelyn M. Pollock) (2010) ซึ่งศึกษากระบวนการยุติธรรมทางอาญาทั้งในส่วนของนักโทษ เหยื่อ และระบบยุติธรรม อธิบายแนวคิดเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวและประเด็นของเรื่องศีลธรรมในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา หนังสือเล่มนี้สามารถนำมาใช้มองประเด็นเรื่องระบบยุติธรรมและกฎหมายในตัวบทคัดสรร

นอกจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นหลักทั้ง 3 แล้วผู้วิจัยได้ค้นพบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ศึกษาตัวบทคัดสรรในแง่มุมอื่นๆ ซึ่งเป็นการศึกษาตัวบทละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* ดังนี้ วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตเรื่อง *Not Your Average Criminal: Dexter, Weeds, and The Sopranos, Challenging Traditional Media Portrayals* ของซาราห์ แอชลีย์ โกลด์สไตน์ (Sarah Ashley Goldstein) (2006) ศึกษาตัวละครที่เป็นอาชญากรจากละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter Weeds* และ *The Sopranos* และการนำเสนอภาพอาชญากรที่เปลี่ยนแปลงไปของสื่อ จากอาชญากรที่ชั่วร้ายกลายเป็นอาชญากรที่คนดูสามารถรู้สึกเห็นใจได้ ด้วยการนำเสนออีกแง่มุมของอาชญากรที่คนดูรู้สึกสงสาร เช่น เคยตกเป็นเหยื่อของความโหดร้ายในเหตุฆาตกรรม หมดหนทางสุจริตที่จะหาเลี้ยงครอบครัวให้อยู่รอด หรือ ทุกข์ทรมานจากภาวะที่จิตใจประสบกับความตื่นตระหนกและวิตกกังวล โกลด์สไตน์กล่าวว่าอาชญากรเหล่านี้ยังแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของการนำเสนอตัวละครดีและเลวในละครโทรทัศน์จากยุคก่อนมาจนถึงปัจจุบัน เส้นแบ่งระหว่างความดีและเลวถูกขยายออก และมีตัวละครที่มีความเบี่ยงเบนทางศีลธรรมมากขึ้น วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เน้นศึกษาการท้าทายการนำเสนอภาพของอาชญากรตามขนบธรรมเนียมเดิม โดยมิได้ศึกษาประเด็นของความเป็นธรรมและการตกเป็น

เหยื่อของอาชญากรในเรื่อง *Dexter* งานชิ้นนี้เป็นการวิเคราะห์ตัวละครหลักในแง่มุมที่ต่างจากการวิเคราะห์ของผู้วิจัย

วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตเรื่อง *Rescuing Men: The New Television Masculinity in Rescue Men, Nip/Tuck, The Shield, Boston Legal, & Dexter* ของพาเมล่า ฮิลล์ เน็ทเทิลทัน (Pamela Hill Nettleton) (2009) ศึกษาความเป็นชายแบบใหม่ที่ถูกนำเสนอผ่านตัวละครจากละครโทรทัศน์เหล่านี้ และเสนอว่าละครโทรทัศน์เหล่านี้ได้แสดงให้เห็นพฤติกรรมความเป็นชายที่สะท้อนออกมาในรูปแบบของพ่อ เพื่อน คนรัก และลูกชาย เน็ทเทิลทันกล่าวว่าพฤติกรรมความเป็นชายของตัวละครหลักเหล่านี้ถูกท้าทายและไม่มั่นคง สื่อโทรทัศน์เริ่มเปลี่ยนจากตัวละครหลักที่ขาวสะอาดมาเป็นตัวละครที่มีความซับซ้อน และวีรบุรุษในทีวีเหล่านี้สามารถมีข้อเสียได้เช่นเดียวกัน เช่น ความสัมพันธ์และพฤติกรรมของพ่อและลูกชายในเรื่อง *Dexter* เป็นความสัมพันธ์ของพ่อและลูกที่ต่างออกไปจากการนำเสนอของสื่อแบบเก่าที่พ่อสอนลูกให้รู้จักผิดชอบชั่วดี แต่พ่อในละครโทรทัศน์เรื่องนี้กลับสอนให้ลูกชายเป็นฆาตกรต่อเนื่องและรู้จักปกปิดร่องรอยของตน ขณะที่ตัวพ่อเองเป็นตำรวจ เป็นต้น วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มิได้ศึกษาประเด็นเรื่องระบบยุติธรรมและกฎหมาย แต่เน้นศึกษาความเป็นชายของตัวละคร และความสัมพันธ์ของพ่อลูกซึ่งได้มอบมุมมองที่เป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ตัวละครหลักในเรื่อง *Dexter* ต่อไป

การศึกษาอาชญนิยายอเมริกันร่วมสมัยที่นำเสนอความไม่เป็นธรรมในสังคม ในประเด็นของเพศสถานะ ระบบทุนนิยม และกฎหมายและระบบยุติธรรมนั้นได้มีงานวิจัยที่ศึกษาประเด็นทั้ง 3 นี้ไว้ก่อนแล้ว โดยเฉพาะในประเด็นของเพศสถานะและระบบทุนนิยมนั้นได้มีการศึกษาไว้ทั้งในลักษณะของการแสดงให้เห็นถึงปัญหานั้นและการวิพากษ์ปัญหาดังกล่าว แต่วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะนำเสนอประเด็นที่แตกต่างหรือต่อยอดจากงานที่มีการศึกษาไว้แล้วดังนี้ ในประเด็นความไม่เป็นธรรมทางเพศสถานะ ผู้วิจัยต้องการที่จะเน้นที่ตัวละครหญิงและตัวละครเพศที่สามที่ก่ออาชญากรรมเพื่อโต้กลับอำนาจปิตาธิปไตย ในประเด็นความไม่เป็นธรรมทางเศรษฐกิจ ผู้วิจัยต้องการเน้นการกระทำของตัวละครที่เคยตกเป็นเหยื่อของระบบทุนนิยม และใช้อาชญากรรมแสดงให้เห็นถึงความไม่เป็นธรรมและการโต้กลับระบบนั้น ซึ่งทั้งสองประเด็นยังไม่มีผู้ใดศึกษาโดยตรงมาก่อน ส่วนประเด็นความไม่เป็นธรรมและความไร้ประสิทธิภาพของระบบยุติธรรมและกฎหมาย ผู้วิจัยต้องการที่จะต่อยอดจากวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาประเด็นนี้ และจะเน้นตัวละครที่ใช้ศาลเตี้ยโดยมองว่าผู้ที่บังคับใช้ระบบยุติธรรม

แบบนี้ ครั้งหนึ่งเคยเป็นเหยื่อที่พลิกตนเองมาเป็นอาชญากรเพราะเคยถูกกดขี่ และไม่ได้รับความเป็นธรรมจากระบบยุติธรรมและกฎหมายที่ไร้ประสิทธิภาพ ทำให้เขาเห็นช่องโหว่และไม่ไว้วางใจในระบบยุติธรรมของรัฐจึงต้องจัดการกับความไม่เป็นธรรมด้วยวิธีของเขาเอง

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจประเด็นเรื่องความเป็นธรรมทางสังคมในบันเทิงคดีอเมริกันร่วมสมัย
2. เป็นแนวทางในการศึกษาประเด็นดังกล่าวในบันเทิงคดีเรื่องอื่นๆ ต่อไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

บทที่ 2

ความเป็นธรรมทางเพศสถานะ: การเรียกร้องความเป็นธรรมของผู้หญิงและผู้ชายรักเพศเดียวกัน

อาชญนิยายโดยทั่วไปและอาชญนิยายอเมริกันร่วมสมัยที่เป็นที่นิยมส่วนมากนั้นล้วนแสดงให้เห็นความไม่เป็นธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมในด้านต่างๆ รวมทั้งความไม่เป็นธรรมด้านเพศสถานะเพราะขนบของอาชญนิยายนั้นติดอยู่ในกรอบของสังคมแบบปิตาธิปไตย หรือ สังคมที่ให้อำนาจกับเพศชายเป็นหลัก เพศหญิงและเพศที่สามเช่น ชายรักชาย หญิงรักหญิง จึงโดนกดทับจากอำนาจดังกล่าวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะอำนาจดังกล่าวเป็นอำนาจที่สังคมยึดถือและปฏิบัติตามมาหลายยุคหลายสมัย ทำให้เพศหญิงและเพศที่สามตกเป็นเป้าของการกดขี่และนำไปสู่ความรุนแรงในที่สุด ดังเช่นที่นักวิชาการด้านสังคมศาสตร์นาม ไอริส แมเรี่ยน ยัง (Iris Marion Young) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการกดทับที่นำไปสู่ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับเพศหญิงและเพศที่สามจากเพศชายในสังคมในหนังสือชื่อ *Justice and Politics of Difference* ไว้ว่า

> Many groups suffer the oppression of systematic violence. Members of some groups live with knowledge that they must fear random, unprovoked attacks on their persons or property, which have no motive but to damage, humiliate, or destroy the person. In American society women, Blacks, Asians, Arabs, gay men and lesbian live under such threats of violence.
>
> (M. I. Young, 1990, p. 61)

จะเห็นได้เพศชายเป็นกลุ่มคนที่ไม่จัดอยู่ในกลุ่มที่ถูกกดทับตามที่ยังได้วิเคราะห์ไว้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะเพศชายมักเป็นฝ่ายกระทำมากกว่าถูกกระทำ และเป็นเพศที่ใช้อำนาจกดขี่เพศอื่น เพศหญิงและเพศที่สามจึงประสบกับความไม่เป็นธรรม

2.1 บทบาททางเพศสถานะ และความเป็นธรรมในสังคมปิตาธิปไตย

เพศ (sex) คือสิ่งที่บ่งบอกความแตกต่างด้านสรีระหรือชีววิทยาระหว่างผู้หญิงและผู้ชายตามธรรมชาติ ส่วนเพศสถานะ (gender) บ่งบอกความแตกต่างของเพศหญิงและเพศชายตามความหมายที่สังคมกำหนดขึ้นและประกอบสร้างความเป็นหญิงและความเป็นชาย ดังที่แอนน์ แครนนี่ ฟรานซิส และคณะ (Anne Cranny-Francis et al.) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ *Gender Studies: Terms and Debates* ว่า “If sex is a biological given, gender is a social construct.” (Francis, 2003, p. 3) กล่าวคือ สังคมได้ช่วยประกอบสร้างให้เรากลายเป็นผู้หญิงและผู้ชายโดยการจัดแบ่งความเป็นหญิงและความเป็นชายตามความหมายของสังคม และยึดโยงสองสิ่งนี้เข้ากับร่างกายที่บ่งบอกเพศนั้นๆ เพศสถานะทำหน้าที่อธิบายความคาดหวังของสังคม กฎเกณฑ์ และขนบที่ยึดโยงอยู่กับความเป็นหญิงและความเป็นชาย เราเรียนรู้ที่จะเป็นผู้หญิงและผู้ชายผ่านการแสดงออกถึงความเป็นหญิงและความเป็นชายที่ถูกกำหนดว่าเหมาะสมกับเพศของเรา ด้วยเหตุนี้จึงมีนักสิทธิสตรีหลายคนมองว่าเพศสถานะไม่ได้เป็นสิ่งที่ติดตัวเรามาแต่เกิดหากแต่เป็นสิ่งที่เรา “แสดง” ตามบทบาททางเพศสถานะ (gender role) ของเราในสังคมดังที่จูดิธ บัทเลอร์ (Judith Butler) นักวิชาการด้านสิทธิสตรีผู้บุกเบิกแนวคิดเรื่องเพศสถานะในฐานะการแสดงกล่าวไว้ว่า “Gender is the process of embodiment which results from the repeated performance of acts of gendering.” (Butler cited in Francis, 2003, p. 4) นอกจากนั้นเรายังจะเห็นได้ว่าเพศสถานะนั้นแยกมนุษย์ออกเป็นสองกลุ่มด้วยกันอย่างชัดเจนคือ เพศชายและเพศหญิง การแบ่งแยกเพศเช่นนี้ตั้งอยู่บนแนวคิดขั้วตรงข้ามของสังคมตะวันตก ซึ่งแนวคิดนี้มักจะแสดงให้เห็นความแตกต่างที่ชัดเจนของทั้งสองขั้ว และมักจะมีการให้ค่าขั้วหนึ่งสูงกว่าอีกขั้วหนึ่งเสมอ

ในวัฒนธรรมตะวันตก ความเป็นชายกลายเป็นบรรทัดฐานของสังคม แนวคิดเรื่องเพศสถานะที่ตั้งอยู่บนฐานความเป็นชายที่เหนือกว่านี้เป็นแนวคิดหลักในสังคมปิตาธิปไตยหรือสังคมที่ผู้ชายเป็นใหญ่และผู้หญิงเป็นรองดังที่แมรี่ โฮล์มส์ กล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง *Gender and Everyday Life* ว่า “Patriarchy is a social system in which men as a group dominate women as a group.” (Holmes, 2009, p. 62) กล่าวคือ ปิตาธิปไตย หมายถึง ระบอบสังคมที่ให้อำนาจกับเพศชายและความเป็นชายโดยลดค่าเพศหญิงและความเป็นหญิง (Femininity) ลง บทบาทของผู้หญิงและผู้ชายมักถูกวาดให้อยู่ตรงข้ามกันเสมอ หากผู้ชายเป็นผู้กระทำ ผู้หญิงก็ต้องเป็นผู้ถูกกระทำ และ

หากผู้ชายเป็นผู้ร้าย ผู้หญิงก็ต้องเป็นเหยื่อ ซึ่งบทบาททางเพศสถานะเช่นนี้ได้ก่อให้เกิดทัศนคติทางเพศสถานะแบบเหมารวม (gender stereotype) ซึ่งทำให้คนในสังคมยึดติดกับภาพผู้หญิงที่อ่อนแอและภาพของผู้ชายที่เข้มแข็ง ดังนั้น การนิยามและแบ่งแยกบทบาททางเพศสถานะในลักษณะนี้จึงทำให้เรามองเห็นความเหลื่อมล้ำทางเพศและการกดทับเพศหญิงจากเพศชายในสังคม

การศึกษาเกี่ยวกับเพศสถานะมักเกี่ยวโยงกับการศึกษาเพศวิถี หรือ Sexuality เพศวิถีเป็นผลผลิตของสังคม สภาวะทางสังคม ประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจ การเมืองล้วนมีส่วนในการก่อสร้างเพศวิถี นิยามของเพศวิถีมีความหลากหลายและซับซ้อน มีนักวิชาการผู้ศึกษาประเด็นเรื่องเพศกับสังคมได้นิยามเพศวิถีไว้หลายคน เช่น กฤตยา อาชวนิจกุล นักวิชาการไทยผู้ศึกษาเรื่องเพศสถานะและเพศวิถีได้นิยามไว้ว่า เพศวิถี คือ “‘วิถีชีวิตทางเพศที่ถูกหลอมสร้างจากค่านิยม บรรทัดฐาน และระบบ วิธีคิด วิธีปฏิบัติที่เกี่ยวกับความปรารถนาและการแสดงออกทางเพศ ความคิดเกี่ยวกับคู่รัก คู่ชีวิตในอุดมคติ และกามกิจ’ ซึ่งเป็นระบบความคิดและพฤติกรรมที่มีความหมายทางสังคม สัมพันธ์กับมิติทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมที่กำหนดและสร้างความหมายให้แก่เรื่องเพศในหลากหลายแง่มุม” (กฤตยา อาชวนิจกุล, 2554, p. 44) และนอกเหนือจากคำนิยามที่กล่าวไปข้างต้น ยังมีนักวิชาการที่พยายามอธิบายความหมายของเพศวิถีไว้อีกว่าเป็น “ระบบความคิด ความเชื่อเรื่องเพศ เป็นกระบวนการทางสังคมและวัฒนธรรมที่กำหนด จัดการ กำกับ ควบคุม รวมทั้งการแสดงออกเกี่ยวกับรสนิยมทางเพศ ความปรารถนา ความพึงพอใจในเรื่องเพศ” (วิลาสินี พิพิธกุล อ้างถึงใน กฤตยา อาชวนิจกุล, 2554, p. 44) นิยามของเพศวิถีมักจะเกี่ยวโยงกับรสนิยม ความปรารถนา และความพึงพอใจทางเพศ จึงมีนักวิชาการที่อธิบายความหมายของเพศวิถีที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับความปรารถนาทางเพศ ดังในข้อความที่ว่า “[เพศวิถี] คือ ปฏิบัติที่เกี่ยวกับความปรารถนาทางเพศ [...] โดยในแต่ละระบบสังคมนั้น ความปรารถนาทางเพศของปัจเจกบุคคลเป็นมากกว่าพฤติกรรมตามธรรมชาติ ว่าใครมีเพศสัมพันธ์กับใคร ที่ไหน อย่างไร แต่หมายรวมถึงความปรารถนาที่ดี ที่เหมาะสม การเกี้ยวพาราสี มโนทัศน์เกี่ยวกับคู่ในอุดมคติ ฯลฯ จึงเป็นทั้งเรื่องการสร้างความหมายทางสังคม เป็นเป้าหมายของการควบคุมทางสังคมและการเมือง และเป็นพื้นที่ของการยอมจำนนและการต่อสู้ในระดับปัจเจก” (พริสรา แซ่ก้วย อ้างถึงใน กฤตยา อาชวนิจกุล, 2554, p. 44) จากนิยามข้างต้น แม้เพศวิถีจะเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคล เป็นความต้องการและความพึงพอใจในเรื่องเพศของบุคคลนั้นๆ

แต่เพศวิถีเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับสังคม และมิติทางสังคมด้านต่างๆ มีส่วนสำคัญในการสร้างความหมายของเพศวิถีสำหรับทุกคนในสังคม

ในสังคมปิตาธิปไตย การทำงานของเพศวิถีเป็นไปในลักษณะเดียวกับเพศสถานะ กล่าวคือ สังคมพยายามยัดเยียดเพศวิถีที่สอดคล้องกับเพศสภาพ ด้วยการให้การแสดงออกทางเพศของผู้หญิงและผู้ชายเป็นไปตามบรรทัดฐานของปิตาธิปไตย กล่าวคือ ความปรารถนา ความพึงพอใจ และรสนิยมทางเพศของทั้งผู้หญิงและผู้ชายจะต้องตั้งอยู่บนบรรทัดฐานของการชอบเพศตรงข้าม เช่น ความเป็นแม่ถูกมองว่าเป็นการแสดงออกโดยธรรมชาติของเพศวิถีของเพศหญิง นั่นหมายความว่า ความปรารถนา ความพึงพอใจ และรสนิยมทางเพศของผู้หญิงเป็นสิ่งที่มีให้ผู้ชายในสังคมเพียงเท่านั้น เพราะพวกเธอต้องสืบพันธุ์ พวกเธอไม่สามารถมีเพศวิถีที่เบี่ยงเบน เช่น ชอบผู้หญิงด้วยกันเพราะไม่สอดคล้องกับความเชื่อในสังคมต่อความเป็นแม่ของผู้หญิง รสนิยมชอบเพศตรงข้ามจึงถูกยึดติดกับผู้หญิงและผู้ชายในสังคมปิตาธิปไตย ดังเช่นที่ ฟรานซิสและคณะ ได้อธิบายไว้ว่า

> The overwhelming predominance of heterosexuality in society would be attributed to the compelling social pressures which are exerted on men and women, to the ways in which real men and real women only exist within the strictures and structures of heterosexuality, and as part of the natural fit between male and female bodies.
>
> (Francis, 2003, p. 9)

เมื่อสังคมปิตาธิปไตยกำหนดเพศวิถีของบุคคลตั้งแต่เกิดตามเพศสภาพของบุคคลแต่ละคน ทำให้รสนิยมและอัตลักษณ์ทางเพศที่ไม่สอดคล้องกับปิตาธิปไตยถูกกีดกันออกจากบรรทัดฐานของสังคม กดทับรสนิยมทางเพศในรูปแบบอื่นนอกจากแบบชายรักชายและหญิงรักหญิง แต่แท้จริงแล้วเพศวิถีมิใช่เรื่องหยุดนิ่งที่สามารถกำหนดได้ตายตัวตามเพศสภาพ แต่เพศวิถีเป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้และมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เพศวิถีจึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ในชีวิตของบุคคลๆ หนึ่งที่มีการเติบโตและเปลี่ยนแปลง บุคคลนั้นสามารถตอบโต้ หรือยอมดำเนินตามกรอบกติกาเรื่องเพศในสังคม ซึ่งมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น และเหตุการณ์ต่างๆ (กฤตยา อาชวนิจกุล, 2554, p. 45)

ความเหลื่อมล้ำและการกดทับนั้นล้วนเป็นภาวะที่แสดงให้เห็นความไม่เป็นธรรม ไม่ว่าจะเป็นความเหลื่อมล้ำหรือการกดทับรูปแบบใดในสังคม ล้วนมีสาเหตุมาจากความไม่เป็นธรรมทั้งสิ้น ความเหลื่อมล้ำทางเพศสถานะและการกดทับเพศหญิงและเพศที่สามจากเพศชายในสังคม ย่อมแสดงให้เห็นความไม่เป็นธรรมทางเพศสถานะที่เพศหญิงและเพศที่สามได้รับในสังคม

ความเป็นธรรมทางเพศสถานะในสังคมอเมริกันร่วมสมัยนั้นเป็นประเด็นที่ได้รับการกล่าวถึงและให้ความสำคัญมากในวงวิชาการ แต่การปฏิบัติจริงในสังคมนั้น สำนึกและความตระหนักถึงความเป็นธรรมทางเพศสถานะและเพศวิถีของกลุ่มคนทุกเพศนั้นยังเลือนลางอยู่มาก จึงก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางเพศสถานะและเพศวิถีไม่มีที่สิ้นสุดเฉกเช่นในปัจจุบันนี้ ดังที่นีลส์ ทิวนิส และกิลเบิร์ต เฮิรดท์ (Niels Tuenis and Gilbert Herdt) นักวิชาการผู้ศึกษาความเป็นธรรมทางสังคม และเพศสถานะและเพศวิถีกล่าวไว้ในหนังสือชื่อ *Sexual Inequalities and Social Justice* ว่าความไม่เป็นธรรมทางเพศในมิติต่างๆ เป็นสิ่งที่พบเห็นได้ทั่วไปในสังคมอเมริกัน อีกทั้งการคุ้มครองทางกฎหมายในเรื่องเพศ และการศึกษาเกี่ยวกับเพศในสังคมยังไม่เพียงพอ ดังในข้อความที่ว่า

> Sexual inequalities the forms of indignity, social disadvantage, stigma, discrimination and violence perpetuated by or based on sexual conduct, sexual identity, or perceived sexual orientation or membership in a sexual category or sexual culture remain common in the United States. Social and legal protection against sexual injustice are minimal, and not surprisingly, knowledge of sexual health and sexual rights needed to advance social justice and sexual health policy are rather poorly developed in the United States.
>
> (Teunis, 2007, p. I)

ซิซีเลีย แอล. ริดจ์เวย์ (Cecilia L. Ridgeway) นักวิชาการผู้ศึกษาประเด็นเกี่ยวกับเพศสถานะในสังคมอเมริกันได้ให้ความคิดเห็นที่ตอกย้ำความคงอยู่ของความไม่เป็นธรรมทางเพศสถานะในสังคมอเมริกันไว้ในหนังสือชื่อ *Framed by Gender* ว่า “A system of gender inequality [...] has

persisted in the United States despite major transformations in the way that gender, at any given time, has been entwined with the economic and social organization of American society." (Ridgeway, 2011, p. 3)

นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการหลายคนที่ศึกษาเกี่ยวกับความเป็นธรรมทางเพศสถานะที่ชี้ให้เห็นความไม่เป็นธรรมที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงและกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน เช่น มาร์ธา นุสบัม (Martha Nussbaum) นักวิชาการผู้ศึกษาความเป็นธรรมทางเพศสถานะได้ชี้ให้เห็นความไม่เป็นธรรมที่ผู้หญิงได้รับในสังคมในบทความของเธอชื่อ "Women's Capabilities and Social Justice" ไว้ในหนังสือชื่อ *Gender Justice, Development, and Rights* ว่าผู้หญิงยังต้องประสบกับอุปสรรคเป็นจำนวนมากกว่าผู้ชายทั้งในการดำเนินชีวิตประจำวันและการทำงาน พวกเธอมีความเสี่ยงที่จะถูกทำร้ายร่างกายและทารุณทางเพศมากกว่าผู้ชาย อีกทั้งยังไม่ได้รับการยอมรับในสถานที่ทำงานเท่าที่ควร ดังในข้อความที่ว่า

> Women in much of the world lack support for fundamental functions of a human life. They are less well nourished than men, less healthy, more vulnerable to physical violence and sexual abuse. They are much less likely than men to be literate, and still less likely to have pre-professional or technical education. Should they attempt to enter the workplace, they face greater obstacles, including intimidation from family or spouse, sex discrimination in hiring, and sexual harassment in the workplace—all, frequently, without effective legal recourse. Similar obstacles often impede their effective participation in political life.
>
> (Nussbaum, 2002, p. 45)

ผู้หญิงอเมริกันยังไม่ได้รับความเป็นธรรมทางเพศสถานะที่เท่าเทียมกับผู้ชาย ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าผู้หญิงยังถูกมองและถูกปฏิบัติเฉกเช่นพลเมืองชั้นสองรองจากผู้ชาย

ในสังคมอเมริกันร่วมสมัย ผู้หญิงมักจะได้ค่าแรงน้อยกว่าผู้ชายในขณะที่ทำงานเท่ากัน ผลงานวิจัยพบว่าผู้หญิงได้รับเงินค่าจ้างเพียง 79 เซ็นท์ต่อ 1 ดอลล่าร์ที่ผู้ชายได้รับ (Harvard Summer School, 2015) และแม้ในปัจจุบัน จำนวนผู้ชายที่ช่วยงานบ้าน หรือเป็นพ่อบ้านในสังคมอเมริกันจะมีจำนวนมากขึ้น แต่ผู้หญิงที่ทำงานนอกบ้านมักถูกคาดหวังให้ทำงานบ้านด้วยในขณะที่ผู้ชายอีกหลายคนไม่ต้องรับผิดชอบงานบ้าน ซึ่งแสดงให้เห็นความไม่เป็นธรรมทางเพศสถานะอย่างชัดเจนอย่างที่แมรี่ บรินตัน (Mary Brinton) นักวิชาการด้านสังคมวิทยาชาวอเมริกันกล่าวไว้ในบทความของเธอที่ชื่อ “Gender Inequality and Women in the Workplace” ว่า “Women end up carrying all of the caregiving responsibilities [...] It is unrealistic to expect gender equality if workplaces demand that women be available all the time.” (Harvard Summer School, 2015 : online) นอกจากนี้เรามักจะพบผู้หญิงอยู่ในตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงของบริษัทต่างๆ เป็นจำนวนน้อย อัตราส่วนของผู้บริหารชายและหญิงนั้นแตกต่างกันมาก ตามสถิติของบริษัท S&P 500 แห่งในสหรัฐอเมริกามีผู้หญิงดำรงตำแหน่ง CEO เพียง 4.4 เปอร์เซ็นท์เท่านั้น (Catalyst, 2016 : online)

ส่วนกลุ่มคนรักเพศเดียวกันในสังคมอเมริกันก็ไม่ได้รับการปฏิบัติต่ออย่างเท่าเทียมเฉกเช่นเดียวกับเพศหญิง เชเชอ คาลฮูน (Cheshire Calhoun) นักวิชาการผู้ศึกษาด้านความเป็นธรรมทางเพศสถานะและเพศวิถี กล่าวถึงประเด็นความไม่เป็นธรรมทางเพศวิถีของกลุ่มคนรักเพศเดียวกันไว้ในบทความชื่อ “Sexuality Injustice” ว่ากลุ่มชายรักชาย และหญิงรักหญิงประสบกับการแบ่งแยก กีดกันที่จำกัดเสรีภาพและโอกาสของพวกเขา ไม่ต่างกับที่กลุ่มคนผิวสีและผู้หญิงในทศวรรษ 1960 ประสบก่อนเกิดการเรียกร้องทางสิทธิในยุคนั้น ดังในข้อความที่ว่า

> Gay men and lesbians face a formidable array of discriminatory policies and practices that limit their liberty and opportunity. Legally, gays and lesbians are in much the same position as racial minorities and women prior to the civil rights acts; they are unprotected against informal discrimination and subject to differential treatment under the law.

(Calhoun, 2014, p. 214)

กลุ่มคนรักเพศเดียวกันถูกแบ่งแยกออกจากกลุ่มคนรักต่างเพศ พวกเขาไม่ได้รับการคุ้มครองทางกฎหมาย คนกลุ่มนี้จึงมักไม่ได้รับการปฏิบัติที่เป็นธรรมในสังคมที่ไม่ยอมรับความแตกต่างทางเพศ

ในสังคมอเมริกันร่วมสมัย ผลสำรวจแสดงให้เห็นว่าเปอร์เซ็นท์ที่นายจ้างจะไม่เรียกกลุ่มลูกจ้างที่เป็นกลุ่มคนรักเพศเดียวกันเข้ามาสัมภาษณ์มีถึง 23 เปอร์เซ็นท์มากกว่ากลุ่มคนรักต่างเพศซึ่งอาจจะมีคุณสมบัติที่ด้อยกว่า (Terkel, 2014 : online) ในสถานที่ทำงาน กลุ่มคนรักเพศเดียวกันก็ไม่เป็นที่ยอมรับ เช่น ในโรงเรียนมัธยมโฮลี โกสต์ เพรพาราทอรี (Holy Ghost Preparatory School) ในรัฐเพนซิลเวเนีย (Pennsylvania) นั้นครูผู้ชายที่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกันคนหนึ่งถูกไล่ออกหลังจากที่เขายื่นเรื่องขอใบอนุญาตแต่งงานกับคู่รักของเขา และการที่เขาถูกไล่ออกก็ถูกต้องตามกฎหมายเพราะในรัฐเพนซิลเวเนียไม่มีกฎหมายที่คุ้มครองสิทธิของกลุ่มคนรักเพศเดียวกันในประเด็นนี้ (Farr, 2013 : online) เหตุการณ์ลักษณะเดียวกันนี้พบเห็นได้ทั่วไปในสังคมอเมริกันร่วมสมัย เช่นในรัฐเซาธ์ แคโรไลนา (South Carolina) หัวหน้าตำรวจผู้หญิงถูกปลดออกจากตำแหน่งโดยผู้ว่าการรัฐหลังจากที่รู้ว่าเธอมีรสนิยมชอบเพศเดียวกัน (McLeod, 2014 : online) นอกจากประเด็นเรื่องสถานที่ทำงานและการคุ้มครองทางกฎหมายแล้ว การได้รับการปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมในชีวิตประจำวันจากคนรอบข้างก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งกับกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน ดังตัวอย่างของคู่รักเพศเดียวกันคู่หนึ่งในเมืองฮุสตัน (Houston) รัฐเท็กซัส (Texas) พวกเขาใช้บริการแท็กซี่สาธารณะและเมื่อพวกเขาแสดงความรักต่อกันโดยการจูบกันในรถแท็กซี่ ทั้งคู่ถูกไล่ให้ลงจากรถโดยคนขับรถที่ไม่สนับสนุนรสนิยมชอบเพศเดียวกัน (Nichols, 2014 : online)

จากเหตุการณ์ที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าสังคมอเมริกันร่วมสมัยยังคงไว้ซึ่งความไม่เป็นธรรมทางเพศสถานะและเพศวิถี ผู้หญิงและกลุ่มคนรักเพศเดียวกันถูกกดขี่ทั้งทางกฎหมายและในชีวิตประจำวัน กลุ่มคนที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมทางเพศสถานะและเพศวิถีในอาชญนิยายเรื่อง *Gone Girl* และ *Mystic River* จึงเรียกร้องความเป็นธรรมคืนด้วยการก่ออาชญากรรม เพราะอาชญากรรมอาจเป็นทางออกเดียวที่พวกเขาคิดว่าจะสามารถสร้างความเป็นธรรมให้แก่พวกเขาได้

2.2 การเรียกร้องความเป็นธรรมของผู้หญิงใน *Gone Girl*

ขนบของอาชญนิยายโดยทั่วไป โดยเฉพาะขนบอาชญนิยายแนวคลาสสิกมักจะนำเสนอผู้หญิงเป็นเหยื่อของอาชญากรรมหรือผู้ร้องขอความช่วยเหลือ ในขณะที่ผู้ชายหากไม่ใช่อาชญากรก็จะเป็นคนคลี่คลายคดี และชี้ตัวผู้ร้าย ภาพแทนเพศสถานะในลักษณะนี้มักจะพบบ่อยในอาชญนิยายสืบสวนสอบสวนยุคคลาสสิกชุดเชอร์ล็อค โฮล์มส์ ของเซอร์อาเธอร์ โคแนน ดอยล์ เช่น ในเรื่องสั้นชื่อ “The Adventure of the Speckled Band” เมื่อพี่สาวฝาแฝดกลายเป็นเหยื่อการฆาตกรรมของพ่อเลี้ยง น้องสาวของเธอมาร้องขอความช่วยเหลือจากโฮล์มส์ให้คลี่ปมฆาตกรรมของพี่สาว ผู้หญิงทั้งสอง รวมทั้งนักสืบและพ่อเลี้ยงจึงเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของการนำเสนอสถานะของผู้หญิงและผู้ชายในโลกของอาชญากรรม กล่าวคือ ผู้หญิงเป็นเหยื่อผู้ถูกกระทำ และผู้ชายเป็นผู้กระทำในฐานะนักสืบและผู้ร้าย

การนำเสนอบทบาททางเพศสถานะของอาชญนิยายยุคคลาสสิกและอาชญนิยายโดยทั่วไปนั้นแทรกไปด้วยขนบของสังคมปิตาธิปไตยเพราะตัวละครหญิงมักตกเป็นรองตัวละครชายเสมอ และบทบาทของผู้กระทำมักเป็นของตัวละครชายที่มีอำนาจเหนือตัวละครหญิง แต่ อาชญนิยายอเมริกันเรื่อง *Gone Girl* ของจิลเลียน ฟลินน์ ซึ่งตีพิมพ์ในค.ศ. 2012 และดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ฮอลลีวูดด้วยชื่อเดียวกันในค.ศ. 2014 กลับฝ่าฝืนทั้งขนบของอาชญนิยายและขนบของสังคมปิตาธิปไตยด้วยการพลิกแพลงบทบาททางเพศสถานะของผู้หญิงและผู้ชายที่สังคมมอบให้ซึ่งแสดงให้เห็นความไม่เป็นธรรมที่สังคมปิตาธิปไตยมีต่อผู้หญิง กล่าวคืออาชญนิยายเรื่องนี้ให้ตัวละครหญิงเอมี เอเลียต ดันน์ (Amy Elliot Dunne) ปฏิเสธบทบาททางเพศสถานะของเธอที่ถูกกำหนดโดยผู้ชายในสังคม เช่น การตกเป็นผู้ถูกกระทำ หรือการถูกมองว่าอ่อนแอ นอกจากนี้เธอยังพลิกบทบาทมาเป็นผู้กระทำเสียเอง

2.2.1 เอมี: “เหยื่อ” การละเมิดขนบปิตาธิปไตยและการโต้กลับของผู้หญิง

อาชญนิยายเรื่อง *Gone Girl* นำเสนอตัวละครหลักนิคและเอมี ดันน์ คู่สามีภรรยาหน้าตาดีอาศัยอยู่ในเมืองนิวยอร์ค นิคเป็นนักเขียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมยอดนิยมให้นิตยสารฉบับหนึ่ง ส่วนเอมีเป็นนักเขียนแบบสอบถาม (Quiz writer) ที่ลงในนิตยสารหลายๆเล่ม ทั้งคู่ย้ายออกจากเมืองใหญ่หลังจากที่ถูกปลดออกจากงานมาอยู่ที่เมือง นอร์ท คาร์ทเทจ (North Carthage) รัฐมิสซูรี (Missouri)

เพื่อมาดูแลแม่ของนิคที่ป่วยหนักที่บ้านเกิดของนิค เมื่อกลับมาอยู่บ้าน นิคได้เปิดบาร์ร่วมกับน้องสาวฝาแฝดของเขาชื่อ มาร์โก (Margo) และสอนหนังสืออยู่ในวิทยาลัยของเมือง ชีวิตแต่งงานของทั้งคู่ไม่ราบรื่นนักเพราะทั้งคู่ไม่มีความสุขที่อยู่ด้วยกัน นิคได้หาทางออกด้วยการไปคบกับนักศึกษาสาวในชั้นเรียนชื่อ แอนดี (Andie) แต่เอมีจับได้ว่านิคกำลังนอกใจในคืนที่เธอไปหานิคที่บาร์แล้วกลับพบว่านิคและแอนดีมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง ตั้งแต่คืนนั้นเอมีจึงได้คิดแผนการที่จะแก้แค้นสามีด้วยการจัดฉากฆาตกรรมตนเองเพื่อใส่ร้ายว่านิคเป็นคนทำ ในเช้าวันครบรอบการแต่งงานปีที่ 5 ของทั้งคู่ นิคกลับมาถึงบ้านในตอนกลางวันและพบว่าประตูบ้านไม่ได้ใส่กลอน ข้าวของในห้องนั่งเล่นกระจัดกระจายแสดงให้เห็นการต่อสู้ และภรรยาของเขาได้หายตัวไป นิคได้โทรแจ้งความกับตำรวจแต่ในขณะที่ตำรวจกำลังสืบสวนคดีอยู่นั้นนิคกลับมีท่าทีที่เฉยเมยต่อการหายตัวไปของภรรยา เขาดูเบื่อที่จะต้องให้ปากคำกับตำรวจ เพิกเฉยที่จะโทรแจ้งพ่อแม่ของเอมีว่าลูกสาวของพวกเขาได้หายตัวไป รวมถึงไม่เดือดเนื้อร้อนใจในขณะที่ให้สัมภาษณ์กับสื่อ พฤติกรรมของนิคได้สร้างความสงสัยให้แก่ตำรวจและประชาชน บวกกับร่องรอยและหลักฐานที่เอมีตั้งใจทิ้งไว้ให้ตำรวจเพื่อปรักปรำนิค เมื่อตำรวจได้พบหลักฐานเหล่านี้ก็ปักใจเชื่อว่านิคคือฆาตกรผู้ฆ่าภรรยา รวมทั้งสื่อที่ช่วยกระพือข่าวการหายตัวไปของเอมีและความน่าสงสัยของสามี ทำให้นิคถูกประณามและถูกรังเกียจจากคนในสังคม ซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นแผนการของเอมีที่จะใส่ร้ายสามีเมื่อพบว่าเขานอกใจ

นิคกับเอมีเป็นคู่สามีภรรยาที่มีความสุขมากในช่วงที่แต่งงานกันใหม่ๆ เพราะทั้งคู่สวมบทบาททางเพศสถานะตามความคาดหวังของอีกฝ่าย เอมีนั้นสวมบทของผู้หญิงเท่ (Cool Girl) ซึ่งเป็นผู้หญิงที่นิคชอบ ผู้หญิงเท่ตามนิยามของเอมีคือผู้หญิงที่ไม่จู้จี้ จุกจิก ไม่โกรธ สวย ฉลาด ตลก เข้าอกเข้าใจ ปล่อยให้ผู้ชายทำตามที่เขาอยากทำโดยไม่บ่น และชอบทุกอย่างที่ผู้ชายชอบ หรือสรุปง่ายๆ คือผู้หญิงอย่างที่ผู้ชายอยากให้ผู้หญิงเป็น (Flynn, 2012, pp. 299-300) ส่วนนิคนั้นก็สวมบทผู้ชายที่ผู้หญิงชอบ คือ มีไหวพริบ มีอารมณ์ขัน มีความรอบรู้เรื่องภาพยนตร์และวัฒนธรรมยอดนิยม และเป็นนักเขียนซึ่งเป็นอาชีพที่ทำให้นิคดูเท่ในสายตาของผู้หญิง ดังที่เอมีกล่าวว่า “He was brilliant and gorgeous and funny and charming and charmed. People liked him. Women loved him.” (Flynn, 2012, p. 302) แต่เมื่อเวลาผ่านไป ทั้งคู่ไม่สามารถรักษาบทบาทของตนไว้ได้ จึงเผยธาตุแท้ของแต่ละคนออกมา เอมีนั้นไม่ใช่ผู้หญิงเท่ ผู้หญิงเท่เป็นเพียงบทบาทที่เธอแสดงดังที่เธอบอกว่า “I was playing the girl who was in style, the girl a man like Nick wants: the Cool

Girl” (Flynn, 2012, p. 299) ส่วนนิคก็ไม่สามารถสวมบทผู้ชายที่เย้าแหย่ภรรยาด้วยมุกตลก เกมส์ฉลาดๆ ความโรแมนติก หรือการเกี้ยวพาราสี (the witty banter, the clever games, the romance, and the wooing) ได้อีก ดังที่นิคบอกว่าเขาแสร้งเป็นผู้ชายอีกประเภทที่ไม่ใช่ตนเอง ในข้อความที่ว่า “I had pretended to be one kind of man and revealed myself to be quite another.” (Flynn, 2012, p. 289) จุดนี้เองทำให้ทั้งคู่ตระหนักได้ว่าไม่ได้รักตัวตนที่แท้จริงของแต่ละฝ่ายอย่างจริงใจ แต่รักตัวตนที่อีกฝ่ายสร้างขึ้นมาซึ่งเป็นตัวตนที่ถูกสร้างขึ้นตามความคาดหวังของคนทั้งสอง

เมื่อทั้งคู่เลิกสวมบทบาทที่สร้างขึ้นและเผยตัวตนที่แท้จริงของแต่ละคนออกมา นิคเป็นฝ่ายที่ไม่สามารถรับมือกับตัวตนที่แท้จริงของเอมีได้ เพราะเอมีนั้นไม่ได้แสดงบทบาทที่สอดคล้องไปกับเพศของตนในสังคมปิตาธิปไตย เอมีปฏิเสธบทบาททางเพศสถานะของตนที่สังคมมอบให้ ดังจะเห็นได้จากการที่เธอไม่ต้องพึ่งนิคในการดำรงชีวิตอยู่ เธอสามารถหาเงินเลี้ยงตนเองได้จากอาชีพการงานของเธอ และเธอยังมีเงินสำรองที่พ่อแม่เธอฝากไว้ให้มากพอที่จะทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยโดยไม่ต้องพะวงเรื่องเงินในการใช้ชีวิต ดังที่เธอกล่าวว่า “My parents’ whole point was to make me feel secure enough so I didn’t need to make choices based on money.” (Flynn, 2012, pp. 116-117) เมื่อทั้งนิคและเอมีถูกปลดออกจากงานในระยะไล่เลี่ยกัน ถึงแม้จะเสียใจที่ถูกปลดแต่เอมียังมีเงินสำรองไม่ต้องกังวล ดังที่นิคกล่าวว่า “At least you have your money to fall back on” (Flynn, 2012, p. 115) ส่วนนิคนั้นเมื่อตกงานเขามีปฏิกิริยาที่รุนแรงกว่าเอมีมาก เห็นได้จากการที่เขาทำตัวเละเทะ ใช้ชีวิตอย่างไร้ค่าในแต่ละวัน ดังที่เอมีกล่าวว่า นิคดูวิดีโอลามกทั้งทางอินเทอร์เน็ตและทีวี เขามักสั่งอาหารมากินที่บ้าน และไม่พูดคุยกับเอมี ดังในข้อความที่ว่า “He went dull-eyed. Now he watches TV, surfs porn, watches porn on TV. He eats a lot of delivery food. [...] He doesn’t talk to me.” (Flynn, 2012, p. 114) เพราะงานและเงินคือสิ่งที่แสดงออกถึงความเป็นชายในสังคมปิตาธิปไตย โดยเฉพาะเงินนั้นเป็นตัวแทนอำนาจของเพศชาย เมื่อไม่มีทั้งงานและเงินนิคจึงอาจรู้สึกว่าความเป็นชายของตนนั้นสั่นคลอน และเมื่อเอมีกลายเป็นคนจุนเจือครอบครัวด้วยเงินสำรองของเธอก็ยิ่งทำให้บทบาททางเพศสถานะของทั้งคู่สลับกัน และอาจทำให้นิครู้สึกว่าความเป็นชายของตนถูกคุกคามโดยผู้หญิงที่ปฏิเสธบทบาทของเธอ ซึ่งสะท้อนออกมาผ่านอารมณ์โกรธและคำผรุสวาทของนิคที่ว่า “Fuck you, Amy” (Flynn, 2012, p. 289) เมื่อเอมีพยายาม

ปลอบใจเขา และการประชดด้วยการถลุงเงินของเอมี ดังที่เอมีเล่าว่าเขาใช้เงินของเธอซื้อเสื้อผ้ามียี่ห้อราคาแพง ดังในข้อความที่ว่า “Dozens of shopping bags, and they are from places laid-off people don’t go. They are the high-end men’s stores, the places that hand-tailor suits, [...] I mean, the shit is *bespoke*.” (Flynn, 2012, p. 115)

ทั้งนี้นิคอาจรู้สึกว่าความเป็นชายของเขาถูกคุกคามมาตลอดตั้งแต่ยังไม่ถูกปลดออกจากงานด้วยธรรมเนียมเกมส์ล่าสมบัติ (Treasure hunt) ซึ่งเป็นเกมส์ที่ทั้งคู่จะต้องเล่นในวันครบรอบแต่งงานในแต่ละปี ที่แสดงให้เห็นบทบาททางเพศสถานะที่สลับกันของนิคและเอมี เกมส์ล่าสมบัตินี้เป็นธรรมเนียมในบ้านของเอมี ผู้ที่คิดค้นปริศนาคือพ่อของเธอ ส่วนแม่นั้นจะเป็นคนไขปริศนาต่างๆ จนพบสมบัติคือของขวัญวันครบรอบการแต่งงานในปีนั้นๆ แต่ในกรณีของนิคและเอมี เอมีเป็นคนคิดปริศนาคือเธอสวมบทบาทของผู้ชาย และนิคเป็นคนไขปริศนาคือบทบาทของผู้หญิง ซึ่งอาจเป็นส่วนทำให้นิครู้สึกถูกคุกคามความเป็นชาย ดังที่เขาตั้งข้อสังเกตไว้ว่า “Don’t think I don’t see the gender roles here, that I don’t get the hint.” (Flynn, 2012, p. 24) นอกจากนี้เมื่อย้ายกลับมานอร์ทคาร์ทเทจ เงินที่นิคใช้เปิดบาร์ร่วมกับน้องสาวคือเงินของเอมี การยืมเงินภรรยามาทำธุรกิจก็ทำให้นิครู้สึกอึดอัดหรือในที่นี้คือรู้สึกว่าความเป็นชายของเขาถูกคุกคาม ดังที่เขากล่าวว่าเขาไม่ต้องการเป็นผู้ชายที่ยืมเงินจากภรรยา ดังในข้อความที่ว่า

> We borrowed money from Amy to do this, eighty thousand dollars [...] I swore I would pay her back, with interest. I would not be a man who borrowed from his wife – I could feel my dad twisting his lips at the very idea. *Well, there are all kinds of men*, his most damning phrase, the second half left unsaid, *and you are the wrong kind*.
>
> (Flynn, 2012, p. 9)

เราจะเห็นได้ว่านิครู้สึกเป็นหนี้ภรรยาของตนเองและรู้สึกว่าต้องจ่ายดอกเบี้ยต่อเงินที่ยืมไป อาจเพราะการจ่ายดอกเบี้ยคืนให้ภรรยาเป็นการชดเชยหรือล้างความผิดจากการยืมเงินของผู้หญิงซึ่งเป็นการกระทำที่ขัดกับความเชื่อเรื่องสถานะทางเพศในสังคม ทั้งที่เงินนั้นเป็นเงินของคู่ชีวิตของเขา และเอมีก็

บอกนิคเสมอว่าเงินก้อนนี้เป็นของทั้งคู่ดังที่เธอกล่าวว่า “My money is your money.” (Flynn, 2012, p. 92)

เมื่อความเป็นชายของเขาถูกคุกคามหนักขึ้น นิคได้หาทางออกด้วยการยึดโยงความเป็นชายของตนเข้ากับบาร์ ดังที่เขากล่าวว่าบาร์เป็นสิ่งที่ย้ำเตือนว่าเขายังมีอาชีพที่ทำให้เขารู้สึกเป็นผู้ชายที่มีประโยชน์ หลังจากที่เขารู้สึกไร้ค่าจากการตกงาน ดังในข้อความที่ว่า “ [The Bar is] a reminder that I am, after all, an adult, a grown man, a useful human being, even though I lost the career that made me all these things.” (Flynn, 2012, p. 10) เพราะสาเหตุหลักที่ทำให้นิคตกงานคืออินเตอร์เน็ตที่ทำให้ทุกอย่างฟรี คนไม่จำเป็นต้องซื้อนิตยสารที่นิคเขียนแต่สามารถหาอ่านได้ฟรีตามอินเตอร์เน็ต แต่อินเตอร์เน็ตนั้นไม่สามารถสร้างเครื่องดื่มที่ดื่มได้เช่นในชีวิตจริง นิคจึงมองว่าบาร์เป็นสถานที่ย้ำเตือนให้เขารู้ว่าเขาเป็นผู้ชาย หลังจากที่เขาเสียหน้าที่การงานที่ยึดโยงความเป็นชายให้กับอินเตอร์เน็ต แต่แล้วความเป็นชายของนิคก็ถูกสั่นคลอนอีกครั้งเมื่อเอมีปฏิเสธหน้าที่หลักของภรรยาในสังคมปิตาธิปไตยด้วยการไม่ยอมนอนกับสามี เช่นที่นิคกล่าวว่าเอมี่ไม่ยอมให้สามีแตะต้องตัว เธอนำผ้าห่มและผ้าปูวางกั้นระหว่างพวกเขาบนเตียงนอน ดังในข้อความที่ว่า “My wife avoided [my touch]: At home she slipped past me like a fish [...] In bed, she turned away from me, pushed blankets and sheets between us.” (Flynn, 2012, pp. 199-200) นิคนั้นถึงขั้นต้องสนองความใคร่ด้วยตนเองซึ่งทำให้เขารู้สึกอับอายมาก ดังในข้อความที่ว่า “I got out of bed and masturbated in the shower. [...] I sat at the bottom of the bathtub, humiliated, trying not to cry.” (Flynn, 2012, p. 200) ข้อความนี้สะท้อนให้เห็นความต้องการทางเพศที่สูงของผู้ชาย และเพศชายในสังคมปิตาธิปไตยก็มักถูกยึดโยงเข้ากับความต้องการทางเพศ เมื่อไม่ได้รับการสนองตอบทำให้เขาต้องสนองความใคร่ด้วยตนเองทำให้เขารู้สึกย่ำแย่จนถึงขั้นต้องกลั้นน้ำตา แสดงให้เห็นความเป็นชายที่ถูกสั่นคลอนอย่างรุนแรง เมื่อเป็นเช่นนี้นิคก็ต้องหาทางออกอีกครั้งและในครั้งนี้เขาได้หาทางออกด้วยการหาผู้หญิงคือ แอนดี มาสนองความต้องการทางเพศของเขา ดังที่เขาบอกว่า “When I thought about Andie, [...] I began craving her touch.” (Flynn, 2012, p. 199) นอกจากนี้นิคยังมองแอนดีเป็นเพียงวัตถุทางเพศซึ่งไปตอกย้ำภาพของผู้หญิงในมุมมองของผู้ชายซึ่งนิคได้บรรยายลักษณะของแอนดีไว้ว่าเธอมีตาสีฟ้า เรือนผมหยักศกสีน้ำตาลช็อกโกแลต ริมฝีปากนุ่มละมุน หน้าอกขนาดใหญ่ และแขนขาเรียวยาว ดังในข้อความที่ว่า “Wide-

set blue eyes under chocolatey waves of hair, cushiony lips parted just a bit, ridiculously large, real breasts, and long thin legs and arms – an alien fuck-doll of a girl." (Flynn, 2012, p. 198) การที่นิคไปคบกับแอนดีนั้นยังตีความได้ด้วยว่าเป็นการฟื้นฟูความเป็นชายของตน เพราะแอนดีอยู่ในสถานะลูกศิษย์คือคนที่เป็นฝ่ายรับเอาวิชาความรู้จากนิคซึ่งเป็นอาจารย์ เขาเป็นฝ่ายมอบ เธอเป็นฝ่ายรับ ทำให้เขารู้สึกว่าตนเองอยู่ในสถานะที่สูงกว่า และอาจทำให้นิครู้สึกว่าตนเองมีค่าอีกครั้ง ดังที่นิคกล่าวว่า "[Andie] Making me feel like a worthwhile man, not the idiot who lost his job." (Flynn, 2012, p. 199)

นิคและเอมี่ในเรื่องเล่า

เราจะเห็นได้ว่าผู้หญิงเช่นเอมีนั้นมีลักษณะที่ท้าทายขนบและความเชื่อต่างๆในสังคมปิตาธิปไตยตั้งแต่ต้น ขณะเดียวกันเธอรักสามีของเธอมาก เธอทำทุกอย่างเพื่อเขา ไม่ว่าจะเป็นการย้ายบ้านจากนิวยอร์คเมืองที่เธอรักมาอยู่ชนบทกับนิค ให้นิคยืมเงิน ช่วยเหลือนิคในทุกด้าน ให้กำลังใจและอยู่เคียงข้างเขาตลอด แต่นิคกลับทรยศต่อความรักที่เธอมีให้เขา นิคหักหลังเธอ เมื่อเธอรู้สึกว่าการมีชู้ของสามีไม่เป็นธรรมต่อเธอ ทำให้เธอลุกขึ้นมาโต้กลับ และท้าทายอำนาจของเพศชายทั้งในบ้านและในสังคมที่กดขี่เธออยู่ด้วยการใช้บทบาทของผู้หญิง คือการเป็น "เหยื่อ" ของเพศชายมาเล่นงานนิคนั่นเอง แผนการของเอมีที่จะใส่ร้ายนิคเริ่มขึ้นในวันเกิดเหตุก่อนเอมีจะหายตัวไป นิคได้ยินภรรยาฮัมเพลงการฆ่าตัวตายนั้นไม่เจ็บปวดซึ่งเป็นเพลงหลักของละครโทรทัศน์ ดังในข้อความที่ว่า "She was humming something melancholy and familiar. I strained to make it out – a folk song? a lullabye? – and then realized it was the theme to *M*A*S*H.* Suicide is painless." (Flynn, 2012, p. 8) ข้อความข้างต้นเหมือนเป็นการเกริ่นการณ์ให้เรารู้ล่วงหน้าถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นและเรื่องที่เรากำลังจะอ่านต่อไปเป็นดังเรื่องในละคร หรือเป็นดังการแสดงเพราะเอมีกำลังจะแสดงบทบาทของภรรยาที่ตกเป็นเหยื่อฆาตกรรมของสามี เพราะทุกคนรักผู้หญิงที่ตายแล้ว (Flynn, 2012, p. 316) การที่คนในสังคมรักผู้หญิงที่ตายแล้วสะท้อนให้เห็นว่าพวกเขามองว่าผู้หญิงเป็นผู้ถูกกระทำ ซึ่งเป็นความเชื่อเกี่ยวกับสถานะทางเพศของผู้หญิงในสังคมปิตาธิปไตย เอมีตระหนักถึงทัศนคติทางเพศสถานะแบบเหมารวมของผู้หญิงข้อนี้ดี เธอจึงใช้ประโยชน์เพื่อก่ออาชญากรรม ดังที่เธอกล่าวว่าเธอคิดมาเสมอว่าสามารถก่อการฆาตกรรมที่สมบูรณ์แบบได้ ดังในข้อความที่ว่า "I've always thought I could commit the perfect murder." (Flynn, 2012, p. 317)

เรื่องเล่าในสมุดบันทึก (Diary) ของเอมีเป็นเครื่องมือชิ้นสำคัญที่เธอใช้โต้กลับอำนาจเพศชายเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรม เพราะในบันทึกเธอสร้างตัวตนอีกตัวตนหนึ่งขึ้นมาเพื่อให้สอดคล้องกับบทบาทของผู้หญิงในสังคมปิตาธิปไตย ผู้หญิงที่อยู่กับบ้าน พึ่งพิงสามี ถูกสามีข่มเหงรังแก ถูกทำร้ายทั้งร่างกายและจิตใจ ตั้งแต่เมื่อนิคบังคับให้ทั้งคู่ย้ายจากนิวยอร์คซึ่งเป็นบ้านเกิดของเอมีไปอยู่ที่นอร์ทคาร์ทเทจ เอมีบรรยายความรู้สึกไว้ในเรื่องเล่าในสมุดบันทึกว่าเธอรู้สึกเหมือนไม่ใช่คนแต่กลายเป็นสิ่งของที่ถูกย้ายไปมาและสามารถจะสาบสูญไปได้ (Flynn, 2012, p. 139) ส่วนนิคในสมุดบันทึกนั้นต่างกับเอมีโดยสิ้นเชิง เขามีความสุขและรู้สึกกระปรี้กระเปร่าหลังจากกลับมาอยู่บ้าน ดังที่เอมีเล่าว่าเขาลดน้ำหนัก เขาตัดผมใหม่ แต่งตัวหล่อและออกไปข้างนอกตลอดโดยทิ้งเอมีให้อยู่ที่บ้านซึ่งอาจอนุมานได้ว่าเขาออกไปหาแอนดี ดังในข้อความที่ว่า

> Nick runs around town like a kid again. He's happy to be back in his rightful prom-king place – he dropped about ten pounds, he got a new haircut, he bought new jeans, he looks freakin' great. *You wouldn't like it*, his standard response any time I ask to come with him.
>
> (Flynn, 2012, p. 192)

ข้อความดังกล่าวยังได้ตอกย้ำความเชื่อที่ว่าพื้นที่ของผู้ชายคือพื้นที่สาธารณะหรือข้างนอกบ้าน ส่วนพื้นที่ของผู้หญิงคือบ้าน เป็นการจำกัดผู้หญิงให้อยู่เพียงในบ้านและยึดโยงตนเองเข้ากับบ้านและครอบครัว ขณะที่ผู้ชายสามารถออกไปหาความสำราญและทำกิจกรรมข้างนอกได้

นอกจากนิคไม่สนใจและไม่เห็นความสำคัญของเอมีแล้ว ในเรื่องเล่าของเอมี นิคใช้ร่างกายของเธอตอบสนองความใคร่ของเขาในเวลาที่เขาต้องการ เพราะในสังคมปิตาธิปไตยผู้หญิงมักถูกมองว่าเป็นเพียงวัตถุทางเพศของผู้ชาย ดังที่โฮล์มส์กล่าวไว้ในหนังสือชื่อ *Gender and Everyday Life* ว่า "Commonsense ideas about women as sex objects who should be on display and available for male pleasure, cause violence against women." (Holmes, 2009, p. 73) เอมีจึงนำเสนอว่าตนเองได้กลายเป็นวัตถุทางเพศของนิค เช่นที่เธอเล่าว่าเขามักจะมีเพศสัมพันธ์อย่างไร้ความรู้สึกในเวลาและสถานที่ที่เขาต้องการ ดังในข้อความที่ว่า "He uses me for sex when he needs to. He presses me against a table or over the back of the bed and fucks me,

silent until the last few moments." (Flynn, 2012, pp. 250-251) เมื่อชีวิตการแต่งงานของทั้งคู่ถึงจุดตกต่ำ เอมีในบันทึกพยายามหาทางออกด้วยการมีลูก เพราะเธอคิดว่าการมีลูกจะช่วยสานความสัมพันธ์ของเธอและนิค และสร้างครอบครัวที่มีความสุข แต่เมื่อเธอเอ่ยปากเรื่องนี้กับนิค นิคกลับโกรธเธอและบอกว่าเขาไม่สามารถหาเงินได้มากพอเพื่อที่จะหาเลี้ยงครอบครัวได้ ดังในข้อความที่ว่า "You can't imagine how much pressure I feel, every day, to fix this mess we're in. To fucking *provide*. I can't handle you and me *and* a few kids." (Flynn, 2012, p. 253) ประโยคนี้สะท้อนให้เห็นบทบาทของนิคในฐานะผู้ชายที่ต้องเป็นคนหาเงินมาจุนเจือครอบครัว และดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าเงินเปรียบดังสัญลักษณ์ทางอำนาจของเพศชาย เมื่อนิคไม่สามารถหาเงินได้มากพอเพื่อเลี้ยงดูครอบครัวเท่ากับเขากำลังสูญเสียอำนาจ และคนที่ทำให้เขาสูญเสียอำนาจคือภรรยาที่อยากจะมีลูก ซึ่งเป็นเหตุผลที่เอมีใช้ปรักปรำสามีของเธอในเรื่องเล่าว่านิคต้องการฆ่าเธอและลูกในท้องเพื่อที่จะคงไว้ซึ่งอำนาจของตน

ในบันทึกเรื่องเล่าของเอมี เธอได้แต่งให้นิครักษาอำนาจของเพศชายของเขาโดยการสะท้อนให้เห็นผ่านความโกรธและความรังเกียจที่เขามีต่อเอมี เช่นที่เธอเล่าว่านิคจ้องมองเธอด้วยความขยะแขยง ดังในข้อความที่ว่า "I can feel him watching me sometimes, and I look up and see his face twisted in disgust, [...] He's so angry, so unstable." (Flynn, 2012, p. 263) และการกระทำความรุนแรงต่อภรรยาในข้อความที่ว่า "He shoved me. Hard. Two days ago, he shoved me and I fell and banged my head against the kitchen island and I couldn't see for three seconds." (Flynn, 2012, p. 264) เรื่องเล่าในบันทึกของเอมียังเล่าต่อว่านิคนั้นทำร้ายเธอด้วยการให้เธอดื่มน้ำที่ผสมยาพิษ และทำให้เธอมีอาการผิดปกติและรู้สึกอ่อนเพลีย (Flynn, 2012, pp. 457-458) นิคในเรื่องเล่าได้กระทำความรุนแรงต่อภรรยาในหลากหลายรูปแบบ เพราะความรุนแรงนั้นเป็นเครื่องมือชิ้นสำคัญในการควบคุมผู้หญิงของผู้ชาย (Holmes, 2009, p. 73) ในเรื่องเล่า เอมียังได้ย้ำให้เห็นทัศนคติทางเพศสถานะแบบเหมารวมของผู้ชายในสังคมที่มักถูกวาดภาพว่าเป็นผู้ร้ายหรือฆาตกรเมื่อเธอรำพึงกับตนเองว่า "I think: *This man might kill me*." (Flynn, 2012, p. 277)

นอกจากเรื่องเล่าในบันทึกแล้ว สื่อมวลชนเป็นเครื่องมืออีกชิ้นที่เอมีใช้ในการเล่นกับทัศนคติแบบเหมารวมของผู้หญิงและผู้ชายเพื่อโต้กลับอำนาจเพศชายในสังคม กล่าวคือ สื่อได้นำเสนอข่าว

การหายตัวไปของเอมีและสถานะที่ตกเป็นเหยื่อของเธอรวมถึงพฤติกรรมที่น่าสงสัยของนิค เพราะสื่อนั้นมีทัศนคติต่อประเด็นเรื่องเพศสถานะไม่ต่างไปจากคนในสังคมปิตาธิปไตย ดังที่ โจ้ก แอร์เมส (Joke Hermes) ได้กล่าวไว้ในบทความ “Media Representations of Social Structure: Gender” ในหนังสือชื่อ *Media Studies* ไว้ในข้อความที่ว่า “Media representation[’s] systematic oppression of human beings based on their gender has remain[ed] an issue” (Hermes, 2007, p. 192) เอมีซึ่งจัดฉากให้คนในสังคมคิดว่าเธอตายไปแล้ว ได้อาศัยรายการโทรทัศน์ที่ทำข่าวของเธอให้เป็นประโยชน์ในการใส่ร้ายสามีของเธอ ทำให้การจัดฉากการตายของเธอแพร่ออกไปในวงกว้างมากขึ้นและนิคก็ถูกสงสัยและประณามจากสังคม รายการของพิธีกรหญิงชื่อเอ็ลเล็น แอ็บบ็อท (Ellen Abbot) ซึ่งเชี่ยวชาญการทำข่าวเกี่ยวกับผู้หญิงถูกฆาตกรรมได้นำเสนอข่าวของเธอหลังจากเธอหายตัวไป ในรายการได้มีการนำคนรู้จักของเอมีและนิคมาสัมภาษณ์ บทสัมภาษณ์ของแต่ละคนนั้นไม่มีมูลความจริงแต่เป็นไปตามจุดประสงค์ส่วนตัวของผู้ให้สัมภาษณ์ เช่น บางคนให้สัมภาษณ์เพราะความน้อยใจหรืออิจฉา ดังกรณีของผู้หญิงชื่อ ชอว์นา เคลลี (Shawna Kelly) ซึ่งแอบชอบนิคและพยายามเข้าหานิคด้วยการเอาเรื่องตามหาเอมีมาอ้างแต่นิคกลับไม่สนใจ ทำให้เธอโกรธและน้อยใจ เธอจึงให้สัมภาษณ์เอ็ลเล็นในทางตรงข้ามว่านิคจีบเธอและดูสงบกับการหายตัวไปของเอมี พร้อมทั้งโชว์รูปที่ทั้งคู่ถ่ายด้วยกัน (Flynn, 2012, p. 219) จะเห็นได้ว่า แม้สื่อจะไม่รู้ว่าบทสัมภาษณ์นั้นไม่มีมูลความจริง พิธีกรรายการยังยอมรับเรื่องราวที่คนๆ นี้เล่าโดยไม่ได้พยายามหาหลักฐานมาสนับสนุน เพราะต้องการเล่นกับประเด็นที่สามารถขายได้ อีกทั้งสื่อเองก็ติดอยู่ในกรอบของขนบทางเพศสถานะของสังคมปิตาธิปไตย ดังที่แอร์เมส กล่าวว่า สื่อช่วยแนะแนวทางให้กับการประพฤติของคนในสังคมตามเพศสถานะของพวกเขา ดังในข้อความที่ว่า

> Gender, for both men and women, still consists of a complex set of rules distinctions and ideas that are difficult to live up to. [...] The media guide us in this regard. They offer examples of what is ‘done’, and what not, of how to combine different types of gendered behaviour.”
>
> (Hermes, 2007, p. 194)

ด้วยเหตุนี้สื่อจึงเสนอบทสัมภาษณ์นี้ไปเพราะสิ่งนี้พ้องกับทัศนคติทางเพศสถานะแบบเหมารวมของผู้หญิงที่เป็นผู้ถูกกระทำ และผู้ชายเป็นผู้กระทำในสังคม

หลังจากผู้คนเสพสื่อและเชื่ออย่างสนิทใจว่านิคเป็นฆาตกรและเอมีเป็นเหยื่อของสามี ผู้คนก็เป็นเดือดเป็นร้อน ทั้งรุมประณามและแสดงความรังเกียจนิคซึ่งนอกจากจะสะท้อนสถานะทางเพศของผู้หญิงและผู้ชายได้ชัดเจนแล้ว ยังเปิดให้เห็นอิทธิพลและการครอบงำของสื่อต่อความเชื่อและความคิดเห็นของคนในสังคมดังที่ ฮิลารี แฮนดี (Hilary Handy) เพื่อนสมัยมัธยมของเอมีเล่าให้นิคฟังว่า “I was having a drink with some friends, and the TV was on [...] Everyone I was with, they were so angry at you. They hated you.” (Flynn, 2012, p. 387) หรือแม้กระทั่งแม่ยายของนิค หลังจากเห็นพฤติกรรมของนิคบวกกับการกระจ่ายข่าวของสื่อทำให้เธอถึงกับพูดกับนิคว่า เธอจะไม่มีวันยกโทษให้เขาต่อพฤติกรรมที่ไม่ทุกข์ร้อนต่อการหายตัวไปของเอมี ดังข้อความที่ว่า “Even if it turns out you’re totally blameless, I will never forgive you for how casually you’ve taken all of this.” (Flynn, 2012, p. 366) นิคเองยังได้ตั้งข้อสังเกตถึงผลกระทบของสื่อต่อการนำเสนอภาพของสามีที่เป็นผู้ร้าย และภรรยาที่เป็นเหยื่อผู้น่าสงสารเมื่อเขาพูดกับนักข่าวสาวเชื้อสายเอเชียชื่อ รีเบ็คกา (Rebecca) จากเว็บไซค์อาชญากรรมชื่อ ฮูดันอิท (Whodunnit) ว่าสื่อทำให้เกิดภาวะสามีปีศาจและทุกคนที่เสพสื่อก็พร้อมที่จะเชื่อตามนั้น ดังที่เขาบอกว่า “I think there’s an Evil Husband effect. Everyone has seen too many true-crime shows where the husband is always, always the killer, so people automatically assume the husband’s the bad guy.” (Flynn, 2012, p. 398)

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่านิคเป็นตัวแทนอำนาจของเพศชายที่กดขี่เพศหญิงในสังคม ตัวละครชายในเรื่องที่น่าสนใจและแสดงให้เห็นอำนาจของเพศชายและการกดขี่เพศหญิงที่ชัดเจนอีกคน คือ เดซี่ คอลลิงส์ (Desi Collings) คู่รักเก่าของเอมี เอมีได้มาอาศัยอยู่ที่บ้านของเดซี่หลังจากที่เธอถูกคนที่โมเต็ลที่เธอซ่อนตัวอยู่ปล้นเงินไปทั้งหมดหลังจากเธอได้จัดฉากฆาตกรรมตนเอง เธอจึงโทรขอความช่วยเหลือจากเดซี่ซึ่งเต็มใจช่วยเหลือเอมีมากเพราะเขาเป็นผู้ชายประเภทที่เอมีเรียกว่า “อัศวินขี่ม้าขาว” ดังในข้อความที่ว่า “Desi is a white-knight type. He loves troubled woman.” (Flynn, 2012, p. 433) เดซี่คือผู้ชายที่คิดว่าตนเองเป็นอัศวิน มีหน้าที่ช่วยเหลือผู้หญิงที่ตกทุกข์ได้ยาก หรือเจ้าหญิงที่กำลังตกอยู่ในความลำบากหรือการคุมขังของสัตว์ร้าย และสุดท้ายแล้วก็ได้ครอบครอง

ผู้หญิงหลังจากช่วยเธอให้พ้นจากอันตราย ผู้หญิงจึงกลายเป็นรางวัลของผู้ชายที่เสี่ยงภยันตรายไปช่วยพวกเธอนั่นเอง ด้วยเหตุนี้เราจึงตีความการช่วยเหลือของเดซี่ได้ว่าเป็นความต้องการของเขาที่จะครอบครองเอมี เขามองเอมีเป็นรางวัลที่เขาจะได้หลังจากได้ช่วยเหลือเธอ การที่เดซี่มองตนเองเป็นอัศวิน เป็นผู้ช่วยเหลือ ปกป้อง และคุ้มครองก็แสดงให้เห็นสถานะที่เหนือกว่าของผู้ชายและสถานะที่ด้อยกว่าของผู้หญิงเช่นเอมีซึ่งเป็นฝ่ายที่อ่อนแอมาร้องขอความช่วยเหลือ

เมื่อเดซี่พบว่าเอมีมีรูปลักษณ์ที่แตกต่างไปจากเก่า คือ ผมหั่นสั้น น้ำหนักตัวมากขึ้น สวยน้อยลง เขาพยายามทำให้เอมีกลับมาสวยอย่างเก่าในแบบที่เขาชอบด้วยการให้เอมีลดอาหาร หาซื้อเสื้อผ้าที่เขาชอบให้เอมีใส่ และบอกว่าเมื่อเอมีกลับไปสวยอย่างเดิมจะทำให้เอมีรู้สึกดีกับตนเอง (Flynn, 2012, p. 483) แต่การที่เขานำความหวังดีมาอ้างว่าต้องการให้เอมีรู้สึกดีกับตนเองอีกครั้งเป็นเพียงการความต้องการควบคุมผู้หญิง เขาไม่ได้ทำเพราะห่วงใยความรู้สึกของเอมีอย่างที่เขาอ้าง แต่เป็นการบังคับเอมีให้กลับไปมีรูปโฉมตามความต้องการส่วนตัวของเขา การมีรูปโฉมงดงามเป็นสิ่งที่สังคมปิตาธิปไตยพยายามยัดเยียดให้ผู้หญิงในสังคม การเชิดชูความสวยตามหน้านิตยสารทั้งสำหรับผู้หญิงและผู้ชาย หรือสถาบันเสริมความงามที่ผุดขึ้นมากมายในสังคม ในแง่หนึ่งรูปโฉมที่งดงามอาจเป็นอำนาจของผู้หญิงที่มีเหนือผู้ชายเพราะเธอสามารถทำให้ผู้ชายหลงใหลคลั่งไคล้ในตัวเธอ ขณะเดียวกันก็กลายเป็นการให้อำนาจกับเพศชายเพราะเธอต้องการให้ผู้ชายสนใจในตัวเธอจึงได้ดูแลตนเองให้สวยอยู่ตลอดเวลา หากเธอไม่สวยดึงดูดใจก็จะไม่มีผู้ชายมาสนใจเธอ จะเห็นได้ว่าผู้ชายนั้นเป็นฝ่ายเลือกและผู้หญิงเป็นฝ่ายถูกเลือกในบริบทนี้

นอกจากนี้ เดซี่ยังกักขังเอมีไว้ที่บ้านริมทะเลสาบของเขาหลังจากเอมีมาขอที่พึ่งพิง ภายในบ้านริมทะเลสาบนั้นเพียบพร้อมไปด้วยอุปกรณ์อำนวยความสะดวก ดังที่เธอกล่าวว่าเดซี่ปลูกสวนทิวลิปหลากหลายสีสันไว้รอเอมี ดังในข้อความที่ว่า“It’s a glass room, a green house, I realize. Within are tulips, hundreds, of all colors. [...] My own flower room.” (Flynn, 2012, p. 455) เราอาจมองได้ว่าเดซี่กำลังพยายามสร้างเทพนิยายของตนเองขึ้นมา ดังที่เอมีได้กล่าวว่า “My goodness, Desi, [...] It’s like a fairy tale.” (Flynn, 2012, p. 456) โดยที่ตัวเขาเป็นอัศวิน ส่วนเอมีเป็นเจ้าหญิงที่กำลังตกอยู่ในความทุกข์และเขาได้เข้าไปช่วยเหลือ และการที่เขาพยายามทำให้เอมีสวยเหมือนเดิมอาจเพราะในเทพนิยายเจ้าหญิงและอัศวินนั้นต้องมีรูปโฉมที่น่าหลงใหล ส่วนบ้านริมทะเลสาบและสวนทิวลิปที่เขาปลูกให้เอมีก็เปรียบดังปราสาทหลังงามที่ทั้งคู่จะอยู่ครองรักกันชั่วนิ

รันดร์ซึ่งเอมีเองก็ได้ตั้งข้อสังเกตไว้เช่นกัน ดังในข้อความที่ว่า “How long does he think I will stay? Long enough to enjoy blooming tulips every day for a year.” (Flynn, 2012, p. 456) กล่าวได้ว่าโลกเทพนิยายที่เดซี่พยายามสร้างขึ้นนั้นแสดงให้เห็นความต้องการกักขังและครอบครองเอมีไว้กับตัว ในทางกลับกัน เอมีไม่ได้รู้สึกว่าได้ถูกช่วยเหลือให้ปลอดภัยจากภยันตราย เธอกลับรู้สึกว่ากำลังถูกกดขี่อย่างหนักด้วยการกักขังและการบังคับของเดซี่ เธอจึงโต้กลับอำนาจของเขาด้วยการก่ออาชญากรรม หรือฆ่าผู้คุมขังเธอ ประเด็นที่น่าสนใจคือ ทำไมเอมีถึงฆ่าเดซี่ในเมื่อเดซี่เป็นผู้ชายที่เพียบพร้อมทั้งรูปสมบัติและทรัพย์สมบัติ อีกทั้งยังหลงใหลเอมี เราอาจตอบคำถามข้อนี้ได้ด้วยการมองว่าเดซี่และนิคเป็นทวิลักษณ์ (Double) ของกันและกัน กล่าวคือ ทั้งนิคและเดซี่ต่างปรารถนาในตัวเอมี และเป็นเพศชายที่กดขี่เธอทั้งคู่ เดซี่นั้นต้องการควบคุมเอมีอย่างชัดเจนและแสดงให้เห็นสถานะที่เหนือกว่าของตนซึ่งทำให้เอมีรู้สึกถูกกดขี่ ขณะที่การควบคุมของนิคนั้นไม่รุนแรงเท่ากับเดซี่และการกดขี่ของเขาส่วนหนึ่งมาจากการคุกคามและท้าทายความเป็นชายของเอมี นอกจากนี้นิคยังได้แกล้งสำนึกผิดที่นอกใจเอมี และแสร้งทำว่าเขาต้องการให้ภรรยากลับบ้านเพื่อที่จะได้ชดใช้ความผิดให้แก่ภรรยา ทำให้เอมีอภัยให้เขา การให้อภัยนิคทำให้สามารถอนุมานได้ว่าเอมียังรักนิคอยู่ เพราะเขาได้กลับมาเป็นนิคคนเดิมที่รักเธอ เป็นผู้ชายอย่างที่เธอต้องการ ไม่ใช่ผู้ชายที่นอกใจภรรยา ด้วยเหตุนี้เดซี่จึงเป็นคนที่ต้องถูกกำจัดออกไปเพราะความผิดของทั้งนิคและเดซี่ในฐานะเพศชายที่กดขี่ผู้หญิงต้องได้รับการลงโทษ แต่นิคได้รับการให้อภัยแล้ว เดซี่จึงต้องกลายเป็นแพะรับบาปแทนนิคและผู้ชายในสังคมทั้งหมด ผู้คนในสังคมรู้สึกยินดีกับการตายของเดซี่และชื่นชมเอมีที่สามารถกำจัดผู้ข่มเหงเธอได้ การฆ่าเดซี่ถือเป็นการโต้กลับอำนาจเพศชายของเอมี อีกทั้งเธอยังได้ใช้เรื่องเล่าของเธอในฐานะเหยื่อข่มขืนของเดซี่ทำให้เธอหลุดรอดจากความผิดและความสงสัยของตำรวจและผู้คนในสังคม โดยเธอแต่งเรื่องว่าถูกเดซี่จับตัวไปขังไว้ที่บ้านริมทะเลสาบในวันครบรอบแต่งงานปีที่ 5 และถูกข่มขืนจนสุดท้ายได้หาทางฆ่าเขาและหนีออกมาได้ เอมีมาปรากฏตัวให้สาธารณะชนเห็นในวันที่เธอหนีออกมาในลักษณะของเหยื่อ เธอนำเสนอตัวตนที่เธอสร้างขึ้นในเรื่องเล่าที่ถูกจับกุมและถูกข่มเหงร่างกายพร้อมด้วยรอยฟกช้ำบนร่างกาย ดังที่นิคบรรยายไว้ว่า “Her ankles were ringed in dark violets. From one limp wrist dangled a piece of twine. Her hair was short and frayed at the ends, as if it had been carelessly chopped by dull scissors. Her face was bruised, her lips swollen. She was sobbing.” (Flynn, 2012, p. 495) เธอทำให้คนเชื่อด้วยการใช้บทบาททางเพศสถานะของผู้หญิงในฐานะผู้ถูกกระทำจึงไม่มีใครสามารถเอาผิดกับเธอได้ ทำให้เธอสามารถโต้

กลับอำนาจปิตาธิปไตยของสังคมโดยรวม เอมีจึงได้กลายเป็นผู้ชนะ ทั้งชนะอำนาจเพศชาย และสังคมที่ให้อำนาจกับเพศชายดังที่นิคกล่าวว่า

> She turned to me with a worn but triumphant smile – the smile on the rape victim, the abuse survivor, the bed burner in the old TV movies, the smile where the bastard has finally received due justice and we know our heroine will be able to move on with *life*!"
>
> (Flynn, 2012, p. 496)

2.2.2 อำนาจที่จำกัดของผู้หญิง

เอมีนั้นได้ทุกอย่างตามที่เธอต้องการด้วยแผนการอันเฉียบแหลมและฆาตกรรมอันเลือดเย็นของเธอ สิ่งที่ทำให้เธอสามารถเอาชนะทั้งนิคและหลอกสังคมปิตาธิปไตยได้ล้วนมาจากเรื่องเล่าของเธอทั้งสิ้น เรื่องเล่าของเอมีได้กลายเป็นอำนาจของเธอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล่าในบันทึกและเรื่องที่เธอเล่าให้ตำรวจและสื่อฟัง เรื่องเล่าเป็นอำนาจที่ผู้หญิงใช้โต้กลับอำนาจเพศชาย เอมีได้ใช้ความเป็นเหยื่อของผู้หญิงโต้กลับอำนาจของเพศชาย แต่เราสังเกตได้ว่าอำนาจของผู้หญิงนั้นมีขีดจำกัดเพราะอำนาจนั้นอยู่ได้เฉพาะในโลกที่แต่งขึ้นเท่านั้น เห็นได้จากตัวตนที่แท้จริงของเอมีนอกเรื่องเล่ายังถูกเอารัดเอาเปรียบ เธอได้กลายเป็นเหยื่อ เช่น ครั้งที่เธอถูกคนที่โมเต็ลปล้นเอาเงินไปจนหมดเมื่อตอนซ่อนตัวอยู่และเธอไม่สามารถทำอะไรได้ แม้กระทั่งขอความช่วยเหลือหรือหาทางเอาเงินคืน ดังที่เธอกล่าวว่าเธอไม่รู้วิธีการต่อสู้และเธอยังกลัวการถูกทำร้าย ดังในข้อความที่ว่า "I don't know how to fight, and there are two of them. [...] I've never been hit. I'm scared of getting hurt by someone else." (Flynn, 2012, p. 411) หรือเมื่อครั้งที่เธอขอความช่วยเหลือจากเดซี่และกลับถูกกักขังไว้ในบ้านเหมือนนักโทษของเขาก็แสดงให้เห็นการไร้ซึ่งอำนาจของผู้หญิงนอกเรื่องเล่า นอกจากนี้เอมียังเสียการควบคุมนิคเมื่อเขาอยู่นอกเรื่องเล่าของเธอ นิคนอกเรื่องเล่าของเอมีได้พยายามแก้ไขภาพลักษณ์ที่ไม่ดีของเขาผ่านสื่อ และเขาทำได้สำเร็จโดยการให้สัมภาษณ์เว็บไซค์ Whodunnit ว่าเขาต้องการให้เอมีกลับบ้าน เขาจะตามหาตัวเธอจนพบและดีต่อเธอ ดังข้อความที่ว่า

“First I’m going to find her and bring her home. You can bet on that. Then? Whatever she needs from me, I’ll give her. [...] I was brought to my knees. Humbled. [...] I love you forever, Amy” (Flynn, 2012, p. 405) ข้อความนี้ส่งผลกระทบต่อคนหมู่มาก ผู้คนเริ่มเห็นใจนิคและภาพลักษณ์ของเขาเริ่มดีขึ้น จะเห็นได้จากหลังจากที่บทสัมภาษณ์แพร่กระจายไป มีข้อความในอินเตอร์เน็ตแสดงความคิดเห็นว่านิคอาจจะไม่ได้เป็นผู้ร้ายในข้อความที่ว่า “I KNEW he was a good guy.” (Flynn, 2012, p. 413) หรือเขาอาจจะไม่ได้ฆ่าเอมีจริงๆ (Flynn, 2012, p. 413) ทั้งหมดนี้ล้วนแสดงให้เห็นข้อจำกัดของอำนาจของผู้หญิงในสังคมปิตาธิปไตย และนำไปสู่ข้อสรุปที่ว่าผู้หญิงนั้นมีอำนาจแค่เพียงในพื้นที่ที่เธอต้องสร้างขึ้นมา

ผู้หญิงเช่นเอมีตระหนักดีว่าอำนาจของเธออยู่ได้เฉพาะในเรื่องเล่า เธอจึงแต่งหนังสือชื่ออเมซิ่ง (Amazing) หลังจากที่เธอกลับมาอยู่กับนิค อเมซิ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับเธอและนิคเช่นที่เธอกล่าวว่าหนังสือที่เธอกำลังเขียนนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงและผู้ชาย และเธอจะเขียนให้นิคเป็นในลักษณะที่เธอต้องการ ดังในข้อความที่ว่า “[Amazing is] Just a lengthy game of he-said, she-said? Well, *she* is saying and the world will listen, and Nick will have to smile and agree. I will write him the way I want him to be.” (Flynn, 2012, p. 544) จากข้อความดังกล่าวเรารู้ได้ว่าเรื่องที่เอมีเขียนเป็นเรื่องที่เธอแต่งขึ้นซึ่งอาจจะไม่ได้มีมูลความจริงอยู่ แต่เป็นไปในแบบที่เธออยากให้เป็น เพราะคนที่ได้อ่านจะต้องรู้สึกเหมือนที่เธอต้องการและนั่นถึงจะทำให้เรื่องเล่ามอบอำนาจให้เธออีกครั้ง การที่เอมีแต่งหนังสือและหลอกคนในสังคมได้เท่ากับว่าเธอได้โต้กลับอำนาจปิตาธิปไตยในสังคมโดยรวมอีกครั้ง แต่การโต้กลับของเธอนั้นต้องพึ่งเรื่องเล่าทั้งสิ้น ตัวตนของเธอที่อยู่ในเรื่องเล่าได้แสดงบทบาททางเพศสถานะของผู้หญิงในฐานะผู้ถูกกระทำและทำให้เรื่องเล่าของเธอมีอำนาจและสามารถเรียกความเป็นธรรมคืนจากเพศชายได้ในที่สุด อย่างไรก็ตามอำนาจของผู้หญิงมีจำกัด พื้นที่ที่พวกเธอมีอำนาจคือในโลกที่พวกเธอแต่งขึ้นและกำจัดผู้ชายออกไป

เอมีได้เรียนรู้ว่าการจะอยู่ในสังคมปิตาธิปไตยได้หรืออีกแง่คือการเป็นฆาตกรหญิงและสามารถลอยนวลได้นั้น เธอต้องใช้ความเชื่อเรื่องเพศสถานะในสังคมปิตาธิปไตยให้เป็นประโยชน์ การกระทำเช่นนี้สอดคล้องกับที่โฮล์มส์กล่าวไว้ในข้อความที่ว่า “Gender is crucial in how those situations are set up in ways that make us play our role according to social scripts about being feminine or masculine.” (Holmes, 2009, p. 50) แต่ด้วยอำนาจของเธอมี

ขีดจำกัด การที่เอมีเป็นฆาตกรที่ไม่ถูกจับเข้าคุกและเป็นอิสระก็ต้องแลกกับความเกลียดชังจากสามีของเธอเอง เอมีบังคับให้นิคอยู่กับเธอด้วยการตั้งท้องหรือก็คือใช้ความเป็นหญิงมัดนิคไว้ไม่ให้จากเธอไป เราอาจมองได้ว่าแม้เอมีจะเก่งเพียงใด เธอก็ต้องการผู้ชายอยู่เคียงข้าง ซึ่งอย่างที่เคยกล่าวไปข้างต้นว่าแท้จริงแล้วเอมีรักนิคมาก และเมื่อเธอถูกทรยศด้วยการนอกใจของนิค ทำให้เธอแค้นเขามากจนก่ออาชญากรรม แต่เมื่ออาชญากรรมของเธอทำให้นิคกลับมาเป็นผู้ชายในลักษณะที่เธอต้องการ เธอจึงต้องการให้สถาพภาพของเขาและเธอกลับมาเป็นเหมือนเช่นเดิม เธอยังคงมีความรักให้นิคคนเดิมที่เธอเคยหลงรักเมื่อครั้งที่ทั้งคู่ยังไม่เผยตัวตนที่แท้จริงของตนออกมา เธอจึงพยายามสร้างครอบครัวกับเขาเพื่อรักษาสถานภาพและความสัมพันธ์นี้ไว้ นอกจากนี้ การที่พวกเขาทั้งคู่กลับมาเป็นครอบครัวที่มีความสุขอาจมองได้ด้วยว่าเป็นเพราะเอมีตระหนักว่าหากเธอแยกทางกับนิค เธอและนิคจะถูกสังคมตำหนิ ดังที่เธอบอกกับนิคว่า “The only way you can be loved again is to stay with me. It’s the only way.” (Flynn, 2012, p. 518) ด้วยเหตุนี้เอมีจึงใช้นิคเป็นเกราะกำบังเพื่อเลี่ยงคำตำหนิติเตียนต่างๆ จากคนในสังคม เพราะตามความเชื่อในสังคมปิตาธิปไตย ผู้หญิงต้องพึ่งพิงผู้ชาย ภรรยากับสามีต้องอยู่ด้วยกัน ซึ่งได้สะท้อนให้เห็นความสำคัญของสถาบันหลักในสังคมปิตาธิปไตย เช่นสถาบันครอบครัว เอมีต้องการมีครอบครัวที่เพียบพร้อมและมีความสุข เพราะความรักที่ยังมีให้นิค ทำให้เธอดำเนินตามกฎของปิตาธิปไตย เอมีจึงยังอยู่กับนิคและได้แสดงบทบาทของเธอตามความคาดหวังของสังคมและบังคับนิคให้แสดงบทบาทของสามีที่ดีซึ่งทำให้นิคไม่พอใจแต่ไม่สามารถทำอะไรได้ เพราะเขาตระหนักดีว่าการปฏิบัติตามบทบาททางเพศสถานะของทั้งคู่ให้สอดคล้องกับความคาดหวังของสังคมนั้นเป็นทางเดียวที่จะอยู่รอดในสังคมปิตาธิปไตย

การที่นิคไม่พอใจที่เอมีแสดงบทบาทหลอกทุกคนเพราะเขารู้ตัวตนที่แท้จริงของเธอ ซึ่งเป็นตัวตนของผู้หญิงที่ก่ออาชญากรรมและแท้จริงแล้วปฏิเสธบทบาททางเพศสถานะของเธอดังที่ เฮท เธอร์ เวิร์ทธิงตัน กล่าวไว้ในหนังสือของเธอชื่อ *Key Concepts to Crime Fiction* เกี่ยวกับตัวตนของอาชญากรหญิงในอาชญนิยายว่า อาชญากรรมของอาชญากรหญิงแสดงให้เห็นทั้งการต่อต้านกฎของปิตาธิปไตยและการปฏิเสธบทบาทเพศหญิงของพวกเธอ ดังในข้อความที่ว่า “When a woman does take to crime, her criminality is accentuated; she is doubly deviant, not only acting in defiance of the (patriarchal) law but also rejecting her ‘proper’ feminine role.” (Worthington, 2011, p. 42) นิคจึงขุ่นเขือง ไม่พอใจ และแสดงความรังเกียจที่เขามีต่อเอมี

ออกมา ดังที่เขากล่าวว่า “I feel sorry for you. [...] Because every morning you have to wake up and be you.” (Flynn, 2012, p. 555) จะเห็นได้ว่าอำนาจที่เอมีได้มาจากการก่ออาชญากรรมเพื่อโต้กลับอำนาจเพศชายนั้นต้องแลกกับบางสิ่งที่สำคัญ ในกรณีของเอมีก็คือความรัก ความจริงใจ ความห่วงใยจากสามี ดังที่เอมีได้กล่าวปิดท้ายไว้อย่างจริงใจว่า “He was supposed to say: *You deserve it. I love you*. [...] I keep thinking about it. I can’t stop.” (Flynn, 2012, p. 555)

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่านวนิยายเรื่อง *Gone Girl* ได้เผยให้เห็นการให้ค่าของสังคมต่อความเป็นหญิงและความเป็นชาย โดยบทบาทที่สังคมมอบให้นั้นในบางครั้งไม่ได้ตรงตามลักษณะนิสัยที่แท้จริงของคนๆ นั้น แสดงให้เห็นว่าทุกคนโดยเฉพาะผู้หญิงต้อง “แสดง” บทบาทให้สอดคล้องกับความคาดหวังของสังคม เพราะการจะอยู่ในสังคมได้อย่างกลมกลืนบุคคลต้องเดินตามกฎเกณฑ์ที่สังคมวางไว้ไม่เช่นนั้นก็จะถูกลงโทษ เช่น ตัวละครหญิงเอมีที่ปฏิเสธที่จะแสดงตามบทบาทของเธอในฐานะผู้ที่ด้อยกว่าและยังสวมบทบาทที่เหนือกว่าสามี ทำให้เพศชายรู้สึกถูกคุกคาม เธอจึงถูกลงโทษ นวนิยายเผยบทบาทที่สังคมกำหนดที่แสดงให้เห็น ปัญหาการกดขี่เพศหญิงในสังคมผ่านการกระทำของตัวละครชายในเรื่องคือ นิคและเดซี่ ไม่ว่าจะเป็นการนอกใจ การกักขังและการควบคุม ซึ่งนำไปสู่การโต้กลับ แต่การโต้กลับของผู้หญิงในสังคมปิตาธิปไตยนั้นมีขีดจำกัด นั่นคือแม้ผู้หญิงจะลุกขึ้นมาเรียกร้องความเป็นธรรมแต่อำนาจส่วนใหญ่ก็ยังอยู่ในมือผู้ชาย อำนาจของผู้หญิงจึงถูกจำกัดอยู่ในพื้นที่เฉพาะ เช่น เรื่องเล่าที่ผู้ชายไม่สามารถเข้าไปเล่าเรื่องราวในฝ่ายของตน ด้วยเหตุนี้จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าแม้ผู้หญิงจะพยายามสู้กับความไม่เป็นธรรมทางเพศสถานะ และใช้อคติทางเพศมาโต้กลับความไม่เท่าเทียมในสังคม แต่ความไม่เป็นธรรมทางเพศสถานะนั้นก็ยังคงอยู่ และสุดท้ายแล้วผู้หญิงก็ยังต้องเล่นตามกติกาของสังคมปิตาธิปไตยและสวมบทบาททางเพศสถานะที่ถูกมอบให้ เพื่อความต้องการส่วนตนและหลีกเลี่ยงการถูกตำหนิหรือแม้กระทั่งการถูกลงโทษจากสังคมโดยรวม และสามารถใช้ชีวิตอย่าง “ปกติ” ได้ในสังคม

2.3 การเรียกร้องความเป็นธรรมของชายรักชายใน *Mystic River*

เช่นเดียวกับอาชญนิยายเรื่อง *Gone Girl* ที่นำเสนอความไม่เป็นธรรมทางเพศสถานะที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงในสังคมปิตาธิปไตย และวิธีการเรียกร้องความเป็นธรรมของตัวละครเอกหญิง อาชญ

นิยายเรื่อง *Mystic River* ของเดนนิส เลอเฮน ซึ่งตีพิมพ์ในค.ศ. 2001 และได้รับความนิยมเป็นอย่างมากจนได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ฮอลลีวูดในชื่อเดียวกันในค.ศ. 2003 แสดงให้เห็นความไม่เป็นธรรม โดยจะเน้นความไม่เป็นธรรมทางเพศวิถีในสังคมปิตาธิปไตย ขณะที่อาชญนิยายเรื่อง *Gone Girl* กล่าวถึงประเด็นความไม่เป็นธรรมทางเพศสถานะต่อผู้หญิง อาชญนิยายเรื่อง *Mystic River* จะมุ่งเน้นประเด็นของความไม่เป็นธรรมทางเพศวิถีของผู้ที่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกัน

2.3.1 แปลกแยก: รสนิยมชอบเพศเดียวกัน

สังคมปิตาธิปไตยนอกจากให้อำนาจกับเพศชายเป็นหลักแล้ว ยังตั้งอยู่บนบรรทัดฐานของรักต่างเพศ ผู้ชายรักผู้หญิง ผู้หญิงรักผู้ชาย และเมื่อมีกลุ่มคนที่ไม่ได้มีรสนิยมชอบพอเพศตรงข้าม อำนาจปิตาธิปไตยจะทำหน้าที่กดทับกลุ่มคนเหล่านี้ เพราะพวกเขาไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมปิตาธิปไตย ทำให้พวกเขารู้สึกเป็นปมด้อยของสังคม ไม่ใช่เพียงเป็นกลุ่มคนที่แตกต่างแต่เป็นกลุ่มคนที่แปลกพิศดาร อคติต่อกลุ่มคนรักเพศเดียวกันในสังคมทำให้กลุ่มคนเหล่านี้ใช้ชีวิตยากขึ้น เพราะพื้นที่สำหรับกลุ่มคนรักเพศเดียวกันนั้นเป็นพื้นที่จำกัด ถูกแยกออกไปเป็นคนนอกของสังคมที่ "ปกติ" ทำให้พวกเขารู้สึกถูกกดขี่ กดทับไม่ต่างไปจากผู้หญิงในสังคม

แม้ในปัจจุบันสังคมอเมริกันร่วมสมัยจะมีแนวโน้มไปในทางที่ดีในประเด็นของความเป็นธรรมทางเพศสถานะของกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นการอนุญาตให้กลุ่มคนรักเพศเดียวกันสามารถแต่งงานกันได้อย่างถูกต้องตามกฎหมายในบางมลรัฐ หรือการที่ประชาชนหันมาทำความเข้าใจและยอมรับประเด็นนี้มากขึ้น แต่กระนั้นปฏิเสธไม่ได้ว่ากลุ่มคนรักเพศเดียวกันในสังคมอเมริกันก็ยังคงต้องเผชิญหน้ากับความไม่เป็นธรรมทางเพศสถานะที่มีต่อพวกเขาดังที่นักวิชาการอย่างคริสโตเฟอร์ ดับเบิลยู แบล็กเวลและคณะ (Christopher W. Blackwell et al.) ผู้ศึกษาประเด็นเรื่องความเป็นธรรมทางเพศสถานะและเพศวิถีของกลุ่มคนรักเพศเดียวกันได้กล่าวไว้ในบทความของพวกเขาที่ชื่อ “Discrimination of Gays and Lesbians: A Social Justice Perspective” ว่ากลุ่มคนที่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกันยังถูกกดขี่จากการแบ่งแยกในสังคม และไม่ได้รับความเป็นธรรมในชีวิตของพวกเขาดังในข้อความที่ว่า

> The ideal of social justice, of living in a society where all people are treated with equal regard and respect, and where differences are seen as benefits, not debilitations, remains only a vision for many. Homosexuals continue to suffer the oppression of discrimination and the social justice concepts of equality and fairness remain absent from their lives.
>
> (Blackwell, 2004, p. 41)

นอกจากนี้กลุ่มคนรักเพศเดียวกันยังถูกจำกัดสิทธิโดยชอบธรรมทางกฎหมายหลายประการที่สมควรได้รับดังที่แบล็กเวลและคณะชี้ให้เห็นว่า ผู้ที่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกันไม่ได้รับความเท่าเทียมทางด้านสิทธิในการแต่งงานกับเพศเดียวกัน หรือการชดเชยภาษีจากรัฐในการแต่งงาน พวกเขาไม่สามารถระบุรสนิยมทางเพศของตนเองเมื่อเข้าร่วมกองกำลังทหารสหรัฐ อีกทั้งยังไม่ได้รับสิทธิพิเศษต่างๆ ในการรับเลี้ยงบุตรบุญธรรม หรือสิทธิประโยชน์จากประกันชีวิตและสุขภาพทั้งในหน่วยงานของรัฐและเอกชน ดังในข้อความที่ว่า

> Rights that are given to heterosexuals and heterosexual couples, including the institution of marriage which is the formal recognition of the unification of a couple by state and federal registry and law, taxation compensation based on marriage, the ability to identify sexual orientation while serving in the U.S. Armed Forces, adoption privileges and the extension of health and life insurance benefits to same-sex partners in both federal and nonfederal employment positions, are some areas where equality for homosexuals simply doesn't exist.
>
> (Blackwell, 2004, p. 35)

นักวิชาการผู้ศึกษาความเป็นธรรมทางเพศสถานะและเพศวิถีอย่างเชเชอ คาลฮูนที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ได้สรุปความไม่เป็นธรรมทางเพศวิถีที่เกิดขึ้นกับกลุ่มคนรักเพศเดียวกันไว้ในบทความ “Sexuality Injustice” ของเธอว่าเพศวิถีของกลุ่มคนรักเพศเดียวกันถูกปฏิเสธทั้งในพื้นที่ส่วนตัวและพื้นที่สาธารณะในสังคมปิตาธิปไตย โดยเฉพาะในพื้นที่สาธารณะ เช่น สถานที่ทำงาน บนถนน ในกองทัพ ในโรงเรียน กลุ่มคนเหล่านี้มักไม่ได้รับการยอมรับ ดังในข้อความที่ว่า

> Sexuality injustice is better understood as a matter of displacing gay and lesbian identities to the "outside" of civil society, and thus denying a place for gay and lesbian identities within both public and private spheres. First, gay and lesbian identities are displaced from workplaces, streets, the military, markets, schools, and other public spaces by requiring gay men and lesbians to adopt pseudonymous heterosexual identities as a condition of access to those public spaces.
>
> (Calhoun, 2014, p. 274)

กล่าวคือกลุ่มคนเพศที่สามที่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกันนั้นมักไม่ได้รับความเป็นธรรมทางเพศวิถีเพราะพวกเขาถูกมองว่า “ไม่ปกติ” และถูกผลักไสให้อยู่นอกขนบและบรรทัดฐานของสังคมที่เพศชายเป็นใหญ่ การที่กลุ่มคนเหล่านี้จะอยู่ในสังคมได้ พวกเขาต้องยอมละทิ้งหรือปิดบังรสนิยมทางเพศของตนที่ถูกมองว่าเบี่ยงเบน และยอมรับรสนิยมทางเพศอันเป็นบรรทัดฐานของสังคมปิตาธิปไตย

อาชญนิยายเรื่อง *Mystic River* บอกเล่าเรื่องราวของกลุ่มคนที่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกันที่ถูกกดทับโดยสังคมปิตาธิปไตย จนต้องลุกขึ้นมาเรียกร้องความเป็นธรรมให้ตนเองด้วยการก่ออาชญากรรมผ่านเรื่องราวของของตัวละเอกชายชื่อ เดฟ บอยล์ (Dave Boyle) ที่เมื่อครั้งยังเป็นเพียงเด็กผู้ชายถูกผู้ใหญ่ซึ่งเป็นผู้ชายล่อลวงและลักพาตัวไป ขณะที่กำลังเล่นอยู่กับเพื่อนเด็กผู้ชายอีกสองคนข้างถนน ชื่อ จิมมี่ มาร์คัส (Jimmy Marcus) และ ฌอน เดอไวน์ (Sean Devine) โดยที่เพื่อนทั้งคู่ไม่ได้ห้ามเพราะผู้ใหญ่สองคนนั้นหลอกว่าเป็นตำรวจ และจะพาเดฟกลับไปส่งที่บ้าน แต่เหตุการณ์กลับตาลปัตรเพราะผู้ชายสองคนนั้นไม่ใช่ตำรวจ แต่เป็นพวกหลอกเด็กและจับเด็กไปทำมิดีมิร้าย

หลังจากที่เดฟถูกล่อลวงไป ทั้งครอบครัวของฌอน จิมมี่ เดฟและตำรวจก็ช่วยกันตามหาเดฟแต่ไม่พบ จนสี่วันหลังจากเดฟหายตัวไป เขากลับมาเองโดยเขาใช้เสี้ยวโอกาสที่มีหนีมาจากผู้ชายสองคนที่กักขังและกระทำทารุณทางเพศต่อเขา ชาวบ้านทั่วไปต่างรู้เรื่องราวและทุกคนก็รู้สึกสงสารเดฟ เรื่องราวสะเทือนใจในวัยเด็กของเดฟจึงเป็นเรื่องที่ไม่มีใครพูดถึงอีกต่อไป เมื่อเวลาผ่านไป และเด็กทั้ง 3 คนโตขึ้น เดฟรู้สึกว่าเขามีรสนิยมชอบเพศเดียวกัน แต่เขาพยายามปกปิดรสนิยมทางเพศของตนไว้ด้วยการมีคู่รักเป็นผู้หญิงสมัยเรียน และแต่งงานมีลูก หลังจากเหตุการณ์ลักพาตัว จิมมี่ ฌอนและเดฟไม่เคยได้พบปะสุงสิงกันอีก ทั้งที่เดฟและจิมมี่อาศัยอยู่ในละแวกเดียวกัน ซึ่งเป็นถิ่นที่อยู่ของชนชั้นแรงงานและกลุ่มอันธพาล ขณะที่ฌอนนั้นอาศัยอยู่อีกฟากหนึ่งของเมือง ซึ่งเป็นถิ่นที่อยู่ของคนชนชั้นกลาง เดฟและจิมมี่ไปโรงเรียนเดียวกัน และจบออกมาเป็นชนชั้นแรงงานทั้งคู่ จิมมี่นั้นได้กลายเป็นหัวหน้าแก๊งต่างๆ ตั้งแต่สมัยวัยรุ่นและมักก่อกวนเสมอ ในทางตรงกันข้ามเดฟเป็นเด็กดี โตมาเป็นหนุ่มนักกีฬาเบสบอล ส่วนฌอนนั้นได้เรียนในโรงเรียนที่ดีกว่าเพื่อนของเขาทั้งสองและยังได้เข้าเรียนโรงเรียนตำรวจและจบออกมาเป็นตำรวจ เมื่อทั้งสามคนโตจนกลายเป็นผู้ชายวัยกลางคนทั้งหมด เหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้นเมื่อลูกสาวคนโตวัยแรกแย้มของจิมมี่ชื่อ แคทเธอรีน (Katherine) หรือ เคธี (Katie) ถูกพบเป็นศพอยู่ในสวนสาธารณะ จากการฆาตกรรมโดยไม่ได้เจตนาของน้องชายของคู่รักของเคธีและเพื่อนของเขา ฌอนรับหน้าที่สืบสวนคดีนี้ และเดฟซึ่งเป็นเพื่อนบ้านกับจิมมี่ทำหน้าที่เพื่อนที่ดีด้วยการให้กำลังใจ ทั้งสามคนจึงได้กลับมาพบกันอีกครั้ง แต่ศพนั้นไม่ได้มีเพียงศพเดียว นอกจากศพของเคธีแล้ว ต่อมาตำรวจก็พบศพของชายนิรนามถูกยัดอยู่ที่กระโปรงท้ายรถยนต์ ชายนิรนามคนนี้ถูกฆ่าโดยไม่ได้เจตนาเช่นเดียวกันด้วยน้ำมือของเดฟ เพราะเขาต้องการจะปกป้องเด็กผู้ชายข้างถนนที่กำลังถูกชายนิรนามคนนี้ล่อลวง

เมื่อครั้งยังเด็ก จิมมี่ ฌอน และเดฟ มีลักษณะนิสัยแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง จิมมี่เป็นคนเลือดร้อน มักเป็นหัวหน้าในการเล่นหรือทำกิจกรรมของทั้งสามคน และชอบทำอะไรเสี่ยงตาย เช่น ตอนที่ทั้งสามเล่นขว้างลูกบอลอยู่บนชานชาลารถไฟใต้ดินและลูกบอลบังเอิญไหลลงไปในรางรถไฟ จิมมี่ไม่ลังเลที่จะลงไปควานหาลูกบอลในความมืดบนรางรถไฟที่กำลังสั่นอย่างรุนแรงเพราะรถไฟกำลังจะเข้าจอดป้ายนั้น ทุกคนบนชานชาลาต่างหวีดร้องและพยายามตะโกนให้จิมมี่รีบขึ้นมา แต่จิมมี่กลับมีท่าทางเฉยเมยและควานหาลูกบอลต่อจนพบและเดินขึ้นบันไดชานชาลามาอย่างปลอดภัยท่ามกลางความหวั่นวิตกของคนที่เห็นเหตุการณ์ทุกคน ดังที่ฌอนเองได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า “Anything could

happen when you were with Jimmy. If he was aware there were rules-in the subway, on the streets, in a movie theater-he never showed it." (Lehane, 2001, p. 6) ส่วนฌอนนั้นเป็นผู้ตามที่ดี ดังในข้อความที่ว่า "He wanted to do what Jimmy did, even if he didn't know why." (Lehane, 2001, p. 11) แต่ขณะเดียวกันฌอนก็มีไหวพริบ และเป็นเด็กฉลาดเพระเขาสามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งไหนควรทำและไม่ควรทำ สิ่งไหนที่ทำแล้วจะเกิดความเสียหายและสร้างความเดือดร้อนให้ตนเองและคนรอบข้าง เขาก็จะพยายามห้ามจิมมี่ในเหตุการณ์เสี่ยงตายของจิมมี่เช่นบนรางรถไฟและในเหตุการณ์ที่เขาพยายามห้ามจิมมี่จากการแอบขโมยรถยนต์ของผู้ใหญ่ไปขับเล่น ดังในข้อความที่ว่า "'Hey Jimmy?' Sean walked toward him. 'Maybe some other time. Right?'" (Lehane, 2001, p. 14) หรือหากฌอนไม่สามารถห้ามได้ เขาก็รู้ตัวว่าเขาไม่ควรอยู่ในจุดนั้นกับคนเหล่านี้เพราะมันไม่เป็นผลดีกับเขา ดังในข้อความที่ฌอนรำพึงกับตนเองว่า "Sean looked away, wondered where he fit in all this." (Lehane, 2001, p. 8) ส่วนเดฟนั้นเป็นลูกสมุนของจิมมี่เพราะเขามักจะพยายามติดสอยห้อยตามจิมมี่ไปทุกที่ ดังในข้อความที่ว่า

> [T]he only reason he was usually there on those Saturdays was because he had this gift for attaching himself to Jimmy like lint; he'd see him leaving his house with his father, show up beside their car, half out of breath, going 'What's up, Jimmy?' with a sad hopefulness.
>
> (Lehane, 2001, p. 4)

ไม่ว่าจิมมี่จะทำอะไร เดฟก็มักจะเห็นดีเห็นงามไปด้วยทุกอย่าง นอกจากนี้เดฟยังมักจะเป็นคนที่ตามคนอื่นไม่ทัน และกลายเป็นตัวตลกกลายๆ อยู่ตลอดดังในข้อความที่ว่า "Dave Boyle seemed to think it was his job to make sure everyone was happy, which usually just pissed people off after a while." (Lehane, 2001, p. 11)

เราจะเห็นได้ว่าจิมมี่และฌอนนั้นมีลักษณะนิสัยของเด็กผู้ชายทั่วไปตามความหวังของสังคมปิตาธิปไตย เช่น ความห่าม ความแข็งแรง ความมีสติปัญญาเป็นต้น ในขณะที่เดฟนั้นมีลักษณะนิสัยที่แตกต่างออกไปและมักถูกยึดโยงเข้ากับความเป็นหญิง ดังในข้อความที่ว่า "Dave Boyle, a kid with girl's wrists and weak eyes who was always telling jokes he'd learned from his

uncles.” (Lehane, 2001, p. 3) ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้นว่าความเป็นหญิงมักจะถูกมองว่าอ่อนด้อยกว่าความเป็นชายในสังคมปิตาธิปไตย การยึดโยงลักษณะนิสัยของเดฟเข้ากับความเป็นหญิงนั้นก็แสดงให้เห็นว่าสังคมรู้สึกว่าลักษณะนิสัยของเดฟไม่เหมาะกับความเป็นชายที่ควรจะเข้มแข็ง และแข็งแรง จึงยัดเยียดความเป็นหญิงให้เดฟ และเมื่อเดฟแตกต่างไปจากทุกคน เขาจึงกลายเป็นคนที่ไม่อยู่ในสายตาของคนอื่น เป็นเหมือนคนที่ไร้ตัวตนในสังคมดังเช่นกลุ่มคนผู้มีรสนิยมชอบเพศเดียวกัน เช่นในข้อความที่ฌอนกล่าวถึงเดฟว่าเขามักจะเผลอลืมอยู่ตลอดว่าเดฟยืนอยู่ในวงสนทนาของเขาและจิมมี่ ดังในข้อความที่ว่า “For a moment, Sean had even forgotten Dave was there. That happened a lot with Dave. Sean didn't know why." (Lehane, 2001, p. 13)

การที่เดฟถูกยึดโยงกับความเป็นหญิงไว้ตั้งแต่ต้นเรื่อง ซึ่งทำให้เรารู้ได้ว่าตัวละครชายตัวนี้นั้นแตกต่างไปจากตัวละครชายอีกสองตัว อาจเป็นการเกริ่นให้เรารู้ว่าเดฟนั้นอาจจะไม่ใช่ผู้ชายตามแบบของสังคมปิตาธิปไตย และยิ่งเมื่อเดฟตกเป็นเหยื่อทารุณกรรมทางเพศก็เหมือนเป็นการตอกย้ำแนวคิดที่ว่าเป็นเพราะเดฟมีลักษณะนิสัยที่อ่อนแอเหมือนผู้หญิงจึงโดนหลอกได้โดยง่ายและตกเป็นเป้าหมายของการทารุณทางเพศง่ายกว่าเพื่อนชายของเขาอีกสองคน ความอ่อนแอของเดฟสามารถเห็นได้จากการแสดงออกของเขาที่แตกต่างจากจิมมี่และฌอนเมื่อทั้งสามเผชิญหน้ากับชายสองคนที่คิดจะล่อลวงคนหนึ่งในกลุ่มเขา ดังในข้อความที่ว่า “A tear fell down Dave’s cheek and Sean and Jimmy looked away.” (Lehane, 2001, p. 18) และแม้แต่เดฟเองยังตั้งข้อสังเกตความแตกต่างของตัวเขาเองไว้ว่ามีจุดไหนในตัวเขาที่บ่งบอกว่าเขาไม่เหมือนเด็กผู้ชายทั่วไป เช่น จิมมี่และฌอน ดังในข้อความที่ว่า

> Dave wonder[s] if there was something about him some mark on his face that he couldn’t see-which made everyone want to hurt him. Like those guys in the car. Why had they picked him? How had they known he’d climb in that car, and that Jimmy and Sean wouldn’t?
>
> (Lehane, 2001, p. 36)

เมื่อเดฟหนีกลับบ้านจากการลักพาตัวของชายสองคนนั้นได้สำเร็จ เรื่องที่เขาถูกจับถูกจับตัวไปเหมือนถูกลืม ผู้คนในละแวกบ้านของเดฟไม่มีใครพูดถึงเรื่องนี้ แต่ทุกคนต่างรู้ดีว่าเกิดอะไรขึ้นกับ

เดฟ เดฟคิดว่าเหตุการณ์ในวัยเด็กของเขาเป็นสาเหตุที่ทำให้เขามีรสนิยมทางเพศเบี่ยงเบนเมื่อโตขึ้น ดังที่เขากล่าวไว้ในข้อความที่ว่า “It doesn't come out. Once it's in you, it stays.” (Lehane, 2001, p. 403) อีกทั้งเพื่อนที่โรงเรียนก็ได้คอยย้ำเตือนเดฟตลอดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยการล้อเลียนเดฟถึงการมีเพศสัมพันธ์ และกลั่นแกล้งทำให้เดฟอับอาย ดังในข้อความที่ว่า

> [A] seventh-grader named Junior Mccaffery sidled up to the urinal beside Dave and said, ‘Did they make you suck it?’ and all his seventh-grader friends had started laughing and making kissing noises. [...] Junior said, ‘You got something to say, queer? Huh? You want me to hit you again, faggot?’
>
> (Lehane, 2001, p. 37)

เราจะเห็นได้ว่าตัวละครอื่นในเรื่องสรุปเอาว่าเดฟมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วประสบการณ์ในวัยเด็กที่เดฟประสบนั้นอาจไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับรสนิยมชอบเพศเดียวกันของเขา เดฟรู้สึกว่าเขาถูกกดดันมากขึ้นเกี่ยวกับเหตุการณ์ทารุณกรรมทางเพศที่เพื่อนและสังคมไม่สามารถยอมรับได้ เขาหาทางออกด้วยการเป็นนักกีฬาเบสบอลดาวเด่นให้กับโรงเรียนในช่วงระยะเวลาสั้นๆ ดังในข้อความที่ว่า “Dave Boyle, former star shortstop for the glory-years baseball teams of Don Bosco Technical High School, ’78 to ’82. ” (Lehane, 2001, p. 70) เราอาจมองได้ด้วยว่าเดฟกำลังพยายามปกปิดตัวตนที่แท้จริงอยู่ ด้วยการเป็นนักกีฬาซึ่งเป็นการแสดงออกถึงความเป็นชายในสังคมปิตาธิปไตย และยิ่งเมื่อเขาเป็นดาวเด่นของวงการเบสบอลมัธยมปลาย มักจะเป็นเรื่องปกติที่ผู้หญิงอยากจะคบหาและสร้างความสัมพันธ์กับเดฟ การได้เป็นทั้งนักกีฬาเบสบอลของโรงเรียนและมีผู้หญิงข้างกายจะทำให้เดฟเรียกคืนความเป็นชายที่สังคมปิตาธิปไตยคาดหวังกลับมาได้ เช่นที่เขาภูมิใจที่มีผู้หญิงนอนอยู่ข้างกายและได้เป็นดาวแห่งวงการเบสบอลโรงเรียน ดังในข้อความที่ว่า “[Dave] remembered what Maura Keaveny had looked like when she was naked beneath him, perspiration beading her brow, eyes loose and floating with booze and lust. Lust for him. Dave Boyle. Baseball star. Pride of the Flats for three short years” (Lehane, 2001, p. 71) นอกจากนี้ยังทำให้เรื่องราวการทารุณทางเพศในวัยเด็กของเขาจางหายไปด้วยเช่นกันเพราะไม่มีเคยพูดถึงเขาในแง่ที่เป็นเด็กที่ถูกลักพาตัวไปทำ

มิดีมิร้ายอีกต่อไป แต่พูดถึงเขาในฐานะดาวเด่นของโรงเรียน ดังในข้อความที่ว่า “No one was referring to him as that kid who’d been abducted when he was ten anymore. No, he was a local hero. Muara in his bed. Fate on his side.” (Lehane, 2001, p. 71)

เราจะเห็นได้ว่าเดฟพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะได้เป็นผู้ชายที่สังคมปิตาธิปไตยต้องการ เพราะเขาตระหนักดีว่าเขามีรสนิยมทางเพศที่แตกต่างไปจากบรรทัดฐานของปิตาธิปไตย สำหรับสังคมปิตาธิปไตยแล้วเขาแปลกแยกและผิดปกติ เช่นที่ทิวนิสและเฮิรดท์ นักวิชาการผู้ศึกษาเกี่ยวกับความเป็นธรรมและเพศสถานะกล่าวว่าการเสาะหาความพึงพอใจทางเพศอย่างเปิดเผยสำหรับเพศหญิงและเพศที่สามนั้นถูกมองว่าเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืน ดังในข้อความที่ว่า “Seeking sexual pleasure openly is a political and transgressive act, as several decades of feminist and gay and lesbian thought have shown us. This remains the case today just as it was in 1960s and early 1970s.” (Teunis, 2007, p. 107) และสังคมก็คอยย้ำเตือนเขาตลอดว่าคนที่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกันเป็นกลุ่มคนที่แปลก และอาจถึงขั้นวิตถารจากคนทั่วไปในสังคม ไม่ว่าจะด้วยการล้อเลียนของเพื่อนในละแวกบ้านและที่โรงเรียนว่าเขาเป็นบุคคลที่แปลก ดังในข้อความที่ว่า “The same kid who’s been with him on the front page started calling him ‘freak boy’ within a week at school. Dave would look in their faces and see a spite he wasn’t sure they understood any better than he did.” (Lehane, 2001, p. 36) และความเกลียดชังของเพื่อนที่โรงเรียนเมื่อรู้ว่าเดฟถูกทารุณทางเพศ เช่นที่เขารู้สึกถึงความเกลียด ขยะแขยง โกรธ และการดูถูกเหยียดหยามจากเด็กที่โรงเรียน ดังในข้อความที่ว่า “It was the range of emotions he could feel pouring from the boy in the bathroom that cut into him. Hate, disgust, anger, contempt. All directed at him.” (Lehane, 2001, p. 36) เมื่อข่าวเรื่องเดฟถูกทารุณทางเพศจากผู้ชายสองคนกระจายออกไปทั่วโรงเรียน พฤติกรรมและท่าทางของเพื่อนๆ ของเดฟก็เปลี่ยนไป ทุกคนเริ่มเหินห่างและเย็นชาคล้ายจะตัดเดฟออกจากสังคมของพวกเขาเพราะไม่สามารถยอมรับได้กับความผิดปกติที่เกิดขึ้นกับเดฟ เช่นมีคนทำเสียงดูดปาก หรือพิมพำคำไม่สุภาพทางเพศวิถีเมื่อเวลาเดฟเดินผ่าน แต่ส่วนใหญ่แล้วแทบไม่มีใครต้องการพูดกับเดฟ และทำเหมือนเขาไม่มีตัวตน ดังในข้อความที่ว่า

> A judgment was arrived at, and Dave found that even the few classmates who'd been his sort-of friends after he'd first returned to school started treating him like a leper. Not all of them muttered "Homo" when he passed in the hall or used their tongues to push against the insides of their cheeks. In fact, a good number of Dave's fellow students just ignored him. But in a way, that was worse. He felt marooned by the silence.
>
> (Lehane, 2001, p. 39)

นอกจากการล้อเลียนและแสดงความรังเกียจของเพื่อนที่โรงเรียนและละแวกบ้านแล้ว การทำเหมือนเรื่องดังกล่าวไม่เคยเกิดขึ้นและไม่พูดถึงอีกของผู้ใหญ่หลายคนแทนที่จะให้คำปรึกษาและเยียวยาแผลฝังใจของเดฟ อาจกล่าวได้ว่าในแง่หนึ่งเป็นการแสดงให้เห็นการไม่ยอมรับพฤติกรรมทางเพศที่เบี่ยงเบนของผู้ชายที่กระทำทารุณกรรมเดฟในวัยเด็ก พวกเขาจึงไม่มีใครอยากพูดถึงเรื่องที่เดฟถูกลักพาตัวเพื่อเป็นเครื่องมือสนองความต้องการทางเพศของผู้ชายสองคนนั้น ในที่นี้จึงกล่าวได้ว่าเดฟนั้นไม่ได้รับความเป็นธรรมทางเพศวิถีต่อตัวเขา เพราะเขาต้องหลบซ่อนความปรารถนาและตัวตนที่แท้จริงของเขาด้วยการแสดงออกว่าเป็นผู้ชายที่ชอบผู้หญิงตามกติกาของสังคมปิตาธิปไตย และเป็นผู้ชายที่แข็งแรงสมชายเช่นที่เดฟเลือกเป็นนักกีฬาเบสบอลเมื่ออยู่ที่โรงเรียน

ความเป็นชายนั้นมักจะยึดโยงอยู่กับความแข็งแรง ความมีพละกำลัง สติปัญญา และความเป็นผู้นำ หากผู้ชายในสังคมปิตาธิปไตยไม่สามารถปฏิบัติตามบรรทัดฐานที่สังคมตั้งไว้ได้ก็จะกลายเป็นคนนอกดังที่ได้กล่าวมาแล้ว สังคมปิตาธิปไตยนั้นตั้ง "อุดมคติ" ของความเป็นชายขึ้นมาให้ผู้ชายในสังคมปฏิบัติตาม และหนึ่งในอุดมคติข้อสำคัญ คือ การได้ครอบครองผู้หญิง หรือมีรสนิยมชอบเพศตรงข้าม แต่ในกรณีของเดฟเขาเป็นกลุ่มคนที่มีรสนิยมชอบเพศเดียว หรือชายรักชาย เราจะเห็นได้ชัดเมื่อเขาแสดงความรู้สึกในตอนที่เขาเห็นเด็กผู้ชายยืนขายประเวณีอยู่ข้างถนน และเกิดความรู้สึกทางเพศเมื่อเขาสบตากับเด็กผู้ชายคนนี้ เขารู้สึกสั่นไหวและแทบจะละลายจากความรู้สึกนั้น ดังในข้อความที่ว่า "when he locked eyes with Dave, Dave felt it. The stirring. The desire to melt. To take the red-haired kid's hand and find a quiet place together. It would be

so easy, so relaxing." (Lehane, 2001, p. 407) สำหรับเดฟนั้นความต้องการทางเพศที่เขามีต่อเพศเดียวกันเช่นนี้ เป็นสิ่งที่เขาพยายามหักห้ามใจและยับยั้งมาตลอด ดังในข้อความที่ว่า "[It would be] so fucking welcome to just give in. Give in to what he'd been feeling for the last decade at least." (Lehane, 2001, p. 407) แต่เพราะเขาตระหนักดีว่าสังคมจะไม่ยอมรับความต้องการทางเพศที่เขามีต่อเพศเดียวกัน เขาจึงต้องยับยั้งความรู้สึกของตนเองมาตลอดหลายปี

เราจะเห็นได้ว่าเดฟพยายามทำตัวกลมกลืนกับผู้ชายในสังคมปิตาธิปไตยตั้งแต่เป็นนักกีฬาของโรงเรียน จนโตขึ้นได้แต่งงานและเป็นพ่อคน เขาได้เลี้ยงดูลูกชายอย่างที่พ่อทำ เช่น สอนลูกเล่นเบสบอล หรือ จูบลาลูกชายก่อนนอน ดังในข้อความที่ว่า "That night, he'd just come down the stairs after kissing his son, Michael." (Lehane, 2001, p. 55) เขาพยายามดำเนินชีวิตตามขนบของปิตาธิปไตยอย่างถึงที่สุดแต่ความปรารถนาที่เขามีต่อเพศเดียวกันนั้นก็ไม่หายไปจากตัวเขา และเมื่อเขารู้สึกถึงความต้องการทางเพศที่มีต่อเพศเดียวกัน เขาจะรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ผิดอย่างร้ายแรงเฉกเช่นเดียวกับการทำบาป ดังในข้อความที่ว่า "he knew deep in his soul that this would be the worst sin of all." (Lehane, 2001, p. 407) เขารู้สึกขยะแขยงเพราะทำให้เขานึกถึงเหตุการณ์สะเทือนใจในวัยเด็กของเขาและชายสองคนที่ทำร้ายเขา เช่นที่เขาบอกตนเองตลอดเมื่อเดินผ่านสถานที่ที่มีเด็กผู้ชายว่าเขาจะไม่ยอมให้ความต้องการทางเพศเข้าครอบงำเขาให้เป็นเหมือนชายที่เคยทำร้ายเขาในวัยเด็ก ดังในข้อความที่ว่า "He would tell himself this in times of temptation, passing school bus stops and playgrounds, public swimming pools in the summer. He would tell himself that he was not going to become Henry and George." (Lehane, 2001, p. 407) และด้วยเหตุผลเหล่านี้ รวมถึงความอับอายที่เขาได้รับจากการล้อเลียนของเพื่อนที่โรงเรียน และความเย็นชาของคนในชุมชนที่มีต่อตัวเขาจากเหตุการณ์ในวัยเด็กที่เขาประสบ เดฟจึงจำต้องยอมเก็บและกดทับความปรารถนาทางเพศของตนไว้ตลอดมา

2.3.2 การโต้กลับของผู้ชายรักเพศเดียวกันในสังคมปิตาธิปไตย

เดฟนั้นอดกลั้น และปิดบังความรู้สึกที่เขามีกับเพศเดียวกันไว้ตลอดชีวิตของเขา เป็นเพราะความอับอายและความกลัวถูกรังเกียจจากคนในชุมชน แต่ความอดกลั้นของเขาไม่สามารถต้านทานความปรารถนาต่อเพศเดียวกันได้ เมื่อเขารู้สึกถึงความต้องการที่จะทำตามรสนิยมทางเพศของตน เขา

ได้มองความรู้สึกนั้นเป็นสิ่งดุร้าย เป็นสัตว์ป่าเฉกเช่นเดียวกับที่เขามักจะเปรียบผู้ชายสองคนที่ทารุณทางเพศต่อเขาว่าเป็นหมาป่า เขามองว่าการที่เขามีรสนิยมชอบเพศเดียวกันไม่ต่างจากการที่เขาได้กลายเป็นหมาป่า ดังในข้อความที่ว่า “The Boy Who'd Escaped from Wolves and Grown Up had become a Wolf himself. He'd become Dave. Dave the Wolf.” (Lehane, 2001, p. 408) เขาเปรียบความปรารถนาทางเพศของตนเข้ากับความเป็นหมาป่าซึ่งเป็นสัตว์ที่ดุร้าย สะท้อนให้เห็นทัศนคติที่สังคมปิตาธิปไตยและแม้กระทั่งกลุ่มคนรักเพศเดียวกันเองมีต่อตนเอง ที่ว่ารสนิยมชอบเพศเดียวกันนั้นเป็นความแปลกแยก และเมื่อเดฟพบว่ามีเด็กผู้ชายอีกคนที่อาจจะกำลังตกเป็นเหยื่อทางเพศให้แก่หมาป่าที่ดุร้ายเหมือนกับเขา ในความคิดของเดฟ หากเด็กผู้ชายผมแดงคนนี้ปลอดภัยจากหมาป่าเหล่านี้ เด็กผู้ชายผมแดงก็อาจจะไม่โตขึ้นและกลายเป็นหมาป่าเหมือนที่เดฟกำลังกลัวที่จะเป็น สำหรับเดฟเขาคิดว่าการที่เขาต้องตกอยู่ในสภาพที่ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมเพราะมีรสนิยมทางเพศที่เบี่ยงเบนนั้นมาจากประสบการณ์ที่เลวร้ายในวัยเด็ก หมาป่าสองตนที่จับเขาไปทำมิดีมิร้ายทำให้เขามีชีวิตที่ย่ำแย่ เขาจึงต้องการจะเอาคืนคนที่ทำร้ายเขาในวัยเด็ก เพราะการได้เห็นเด็กผมแดงยืนขายประเวณีให้ผู้ชายที่โตแล้วก็เหมือนได้เห็นตนเองที่ถูกล่อลวงจากผู้ชายสองคนนั้นอีกครั้ง เขาจึงต้องการจะช่วยเมื่อเห็นเด็กผู้ชายผมแดงยืนขายประเวณีให้ผู้ชายในรถยนต์ที่ขับผ่านมาตามถนน เขาตรงเข้าไปทำร้ายผู้ชายคนนั้น ดังในข้อความที่ว่า “hating this man, this freak, this fucking degenerate child molester, getting a good grip on the bastard's hair and pulling his head up and then ramming it down into the pavement.” (Lehane, 2001, p. 469) และสุดท้ายก็จบด้วยการฆ่าผู้ชาย ดังในข้อความที่ว่า

> He'd had that gun in his hand and he'd hit the guy in the Cadillac through his open window, Dave hearing bone crack as the red-haired kid scrambled up and out through the passenger door, stood there with his mouth agape as Dave hit the guy again and again.
>
> (Lehane, 2001, p. 469)

เราจะสังเกตได้ว่าเดฟฆ่าคนที่ทำให้เขานึกถึงคนที่เคยทำร้ายเขาในวัยเด็กเหมือนกัน ซึ่งอาจจะไม่เกี่ยวกับรสนิยมทางเพศของผู้ชายคนนี้ ผู้ชายคนนี้เปรียบได้กับเป็นตัวแทนของผู้ชายสองคน

ที่ลักพาตัวเขาไปในวัยเด็ก เพราะผู้ชายคนนี้กำลังทำร้ายเด็กเหมือนกับที่ผู้ชายสองคนนั้นได้กระทำแก่เดฟ เขาต้องการช่วยเหลือเด็กคนนี้เพราะเขาเห็นตัวเขาเองในเด็กคนนี้

เมื่อครั้งที่เดฟประสบกับเหตุการณ์ความรุนแรงทางเพศ เขามีอายุเพียง 11 ปี และต้องการให้มีคนรับฟังเพื่อช่วยเยียวยาและบรรเทาแผลฝังใจของเขา เขาไม่มีพ่อ มีเพียงแม่ที่สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเพียงคนเดียวซึ่งไม่ยอมเปิดใจรับฟังเรื่องราวของเดฟแม้เพียงครั้งเดียว จะเห็นได้จากบทสนทนาของทั้งคู่เมื่อเดฟต้องการถามแม่ว่าทำไมเหตุการณ์นี้จึงเกิดขึ้นกับเขาและทำไมเขาถึงถูกทำร้าย เขาต้องการระบายความเจ็บปวดที่เขาประสบให้แม่รับฟัง แต่แม่กลับตัดบทและแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินที่เดฟพูด ดังในข้อความที่ว่า

> ‘Ma,’ he said, ‘who were those guys? Why did they— ?’
> ‘Davey,’ she said, ‘you want orange juice? I didn't hear.’
> ‘Sure. Look, Ma, I don't know why they took—’
> ‘There you go.’ Placing the juice in front of him.
>
> (Lehane, 2001, p. 155)

นอกจากแม่ที่ไม่ต้องการจะรับฟังเรื่องราวโหดร้ายที่เกิดขึ้นกับลูกชายของเธอเองแล้ว ในชุมชนที่เดฟอาศัยอยู่ก็ไม่มีใครที่เดฟสามารถปรับทุกข์และระบายความเจ็บปวดที่เขาประสบได้ เพราะทุกคนล้วนไม่ต้องการพูดถึงเหตุการณ์นั้น อาจเพราะพวกเขาไม่อยากสะกิดแผลฝังใจของเดฟ หรือเพราะพวกเขารู้สึกว่าเหตุการณ์ที่เดฟประสบนั้นนอกจากน่าเศร้าแล้วยังน่าอับอายด้วย ซึ่งเราจะเห็นปฏิกิริยานี้ได้จากการล้อเลียนเดฟที่โรงเรียนในเรื่องที่เขาถูกกระทำความรุนแรงทางเพศ ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีใครอยากพูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นกับเดฟ ทำให้เดฟรู้สึกโดดเดี่ยวและถูกกันออกจากวงสังคม และต้องเก็บเรื่องนี้ไว้เพียงคนเดียว

จนเมื่อโตขึ้น เรื่องนี้ได้กลายเป็นความลับของเขาที่เขาไม่อยากเล่าให้ใครฟังอีกต่อไป เพราะความอับอายและกลัวว่าจะถูกรังเกียจและไม่เป็นที่ยอมรับเช่นเมื่อครั้งยังเด็ก ดังจะเห็นได้จากความคิดที่เขารำพึงกับตนเองว่า ความลับของเขาเปรียบเสมือนเรื่องที่ไม่ดี เพราะมีเพียงคนที่ไม่ดีเท่านั้นที่มีความลับ เขาจึงไม่กล้าเล่าเรื่องราวเมื่อครั้งเป็นเด็กให้ใครฟัง เพราะที่ผ่านมาไม่มีใครฟังเขาแม้เพียงคนเดียว ดังในข้อความที่ว่า

> [N]obody had any secrets because secrets were for bad people, [...] people who climbed in cars that smelled of apples with strange men and disappeared for four days, only to come back home to find everyone they'd known had disappeared, too, been replaced with smiley-faced look-alikes who'd do just about anything but listen to you. Just about anything but that.
>
> (Lehane, 2001, pp. 155-156)

การที่ไม่มีใครในชุมชนต้องการช่วยเหลือเดฟแม้กระทั่งแม่ของเขาเอง อีกทั้งเด็กที่โรงเรียนยังซ้ำเติมและล้อเลียนเขา ทำให้เดฟอับอายและเจ็บปวดยิ่งกว่าเดิม เขาจึงพยายามปิดกั้นเหตุการณ์นั้นจากจิตสำนึกของตนเอง ไม่พูดถึงและพยายามไม่นึกถึงเหตุการณ์ดังกล่าว ดังในข้อความที่ว่า “Dave, in fact, [...] almost never talked about his childhood before high school.” (Lehane, 2001, pp. 74-75)

การประสบกับเหตุการณ์เลวร้ายในวัยเด็กทำให้เดฟมีภาวะเครียดหลังเกิดเหตุสะเทือนขวัญหรือ Posttraumatic Stress Disorder (PTSD) ซึ่งเป็นโรคทางจิตเวชประเภทหนึ่งที่สามารถเกิดกับผู้ที่ประสบกับเหตุการณ์เลวร้ายที่เกี่ยวข้องกับความเป็นความตาย หรือความปลอดภัย อุบัติเหตุร้ายแรงทั้งจากธรรมชาติและการกระทำของมนุษย์ เช่น ภัยธรรมชาติต่างๆ การก่อการร้าย การทำร้ายร่างกาย หรือการถูกข่มขืน ดังเช่นที่สมาคมโรควิตกกังวลและซึมเศร้าแห่งอเมริกา (Anxiety and Depression Association of America) ได้อธิบายลักษณะและสาเหตุของภาวะเครียดหลังเกิดเหตุสะเทือนขวัญไว้ในข้อความที่ว่า

> Posttraumatic stress disorder, or PTSD, is a serious potentially debilitating condition that can occur in people who have experienced or witnessed a natural disaster, serious accident, terrorist incident, sudden death of a loved one, war, violent personal assault such as rape, or other life-threatening events.

(Anxiety and Depression Association of America, 2016 : online)

ภาวะเครียดหลังเกิดเหตุการณ์สะเทือนขวัญนี้สามารถเกิดหลังจากที่บุคคลประสบกับเหตุการณ์รุนแรงภายใน 1 เดือนแรกหรือหลังจากนั้นเป็นเวลาหลายปี (Anxiety and Depression Association of America, 2016 : online) โดยบุคคลที่มีภาวะเครียดหลังเกิดเหตุการณ์สะเทือนขวัญมักแสดงอาการ 3 กลุ่มอาการ คือ กลุ่มอาการที่บุคคลรู้สึกและรับรู้ถึงเหตุการณ์เลวร้ายเสมือนว่าเหตุการณ์นั้นยังเกิดขึ้นอยู่ (re-experiencing) กล่าวคือ บุคคลมักหวนคิดถึงเหตุการณ์รบกวนจิตใจนั้นซ้ำๆ ผ่านทางความจำที่เกิดขึ้นอย่างไม่ได้ตั้งใจ การฝัน และการย้อนนึกถึงเหตุการณ์เสมือนได้เกิดขึ้นอีกครั้ง กลุ่มอาการที่สอง คือ กลุ่มอาการที่บุคคลมักหลีกเลี่ยงสถานที่ ผู้คน กิจกรรมหรือสถานการณ์ที่กระตุ้นให้นึกถึงหรือที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่กระทบกระเทือนจิตใจ (emotional numbness) บุคคลมักไม่สามารถนึกถึงช่วงสำคัญของเหตุการณ์ได้ มักจะรู้สึกเฉยชาไม่สนใจต่อสิ่งรอบข้าง แยกตัวหรือเหินห่างจากผู้อื่นแม้กระทั่งคนในครอบครัว มีความเชื่อหรือความคาดหวังในเชิงลบต่อตนเอง ผู้อื่นหรือโลก เช่น ฉันเป็นคนไม่ดี ไม่มีใครไว้ใจได้ หรือโลกเป็นที่อันตราย กล่าวโทษตนเองหรือผู้อื่นอย่างบิดเบี้ยวต่อสาเหตุและผลลัพธ์ของเหตุการณ์ที่เลวร้าย ประสบกับความกลัว ความหวาดผวา ความโกรธ ความรู้สึกผิด หรือความอับอายอยู่ตลอด และไม่สามารถรู้สึกหรือรับรู้อารมณ์ความรู้สึกในเชิงบวกได้ ส่วนกลุ่มอาการที่สาม คือ กลุ่มอาการที่บุคคลมักมีภาวะตื่นตัวสูงกว่าปกติ (increased arousal) บุคคลมักประสบกับปัญหาการนอน ไม่มีสมาธิ มีอาการระแวดระวัง ใจสั่นและมีปฏิกิริยาตอบกลับที่ตกใจกลัวกว่าปกติ มีอารมณ์หงุดหงิดและโกรธง่ายซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมที่รุนแรง รวมถึงมีพฤติกรรมที่เพิกเฉยและทำร้ายตนเอง (Anxiety and Depression Association of America, 2016 : online)

เดฟมีอาการของผู้ป่วยจิตเวชที่มีภาวะเครียดหลังเกิดเหตุการณ์สะเทือนขวัญ ซึ่งจะเห็นได้จากการที่เขามักหวนนึกถึงเหตุการณ์เลวร้ายเมื่อครั้งยังเด็กอย่างไม่ได้ตั้งใจ เขาหวนนึกถึงเหตุการณ์เลวร้ายในขณะที่เขายังรู้สึกตัวและกำลังดำเนินกิจกรรมในชีวิตประจำวัน เสมือนเป็นการย้อนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วนั้นอีกครั้ง และแม้ว่าเขาจะพยายามปิดกั้นความทรงจำที่เลวร้ายนี้มากเพียงใด เขาก็ไม่สามารถลืมเหตุการณ์ในครั้งนั้นและชื่อของคนที่กระทำทารุณทางเพศแก่เขาได้ ดังในข้อความที่ว่า

> They visited his mind more often now, though, the Big Wolf and the Greasy Wolf, along with visions of what they'd done to him. The visions rarely attacked Dave's dreams, but they slipped up on him in the terrible quiet of his mother's apartment, in the long stretches of silence during which he'd try to read comic books or watch TV or stare out the window at Rester Street. They came, and Dave would try to shut them out by closing his eyes, and trying not to remember that Big Wolf's name had been Henry and Greasy Wolf's name had been George. Henry and George, a voice would scream along with the rushing of visions in Dave's head. Henry and George, Henry and George, Henry and George, you little shit.
>
> (Lehane, 2001, p. 42)

เดฟไม่สามารถสลัดภาพความทรงจำที่เลวร้ายในวัยเด็กของเขาได้แม้เขาจะพยายามมากเพียงใด ยิ่งเขาพยายามลืมมากเพียงใด ความทรงจำก็จะยิ่งเข้ามาทำร้ายจิตใจของเขา ซึ่งจะเห็นได้จากการที่เขาย้ำคิดถึงเพียงชื่อของชายสองคนที่ทำร้ายเขาซ้ำไปซ้ำมา

เนื่องจากการหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่กระทบกระเทือนจิตใจสร้างความเจ็บปวดใจให้เดฟมาก เขาจึงพยายามหลีกเลี่ยงความทรงจำที่มีต่อเหตุการณ์เลวร้ายและคนที่เกี่ยวข้อง เขาไม่ต้องการจำชื่อของคนที่ทำร้ายเขา ดังในข้อความที่ว่า “[H]e knew their names, or at least the names they'd called each other, but he couldn't bring himself to use them.” (Lehane, 2001, p. 36) การพยายามลืมชื่อของคนที่ทำร้ายเขาช่วยเขาในการไม่ต้องนึกถึงเหตุการณ์เลวร้ายนั้น แต่เมื่อเขาลืมชื่อของชายสองคนที่ทำร้ายเขาไม่ได้ เขาจึงหลีกเลี่ยงความทรงจำนั้นด้วยการตั้งชื่อใหม่ให้พวกเขา และตัวเขาเองด้วย เพื่อให้ความเจ็บปวดทางใจบรรเทาลง เดฟจึงหลอกตนเองว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเขานั้นเกิดขึ้นกับคนอื่น เขาสร้างตัวละครขึ้นมาใหม่ เพื่อให้เขาไม่รู้สึกว่าเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นจริงกับเขา ดังในข้อความที่ว่า

> Dave had to pretend it was happening to someone else. He had to get so fucking strong in his mind that he could split it in two. That's what Dave did. Hell, Dave died. The kid who came out of that cellar, I don't know who the fuck he was, well, he's me, actually, but he's sure as shit not Dave. Dave's dead."
>
> (Lehane, 2001, p. 402)

เขาสร้างตัวละครหมาป่าซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความดุร้ายให้เป็นตัวแทนของชายสองคนที่ทำร้ายเขา และสร้างตัวละครเด็กผู้ชายที่สามารถหนีรอดจากเงื้อมมือของหมาป่าได้ให้เป็นตัวเขาเอง ดังในข้อความที่ว่า

> It helped to give them dopey names: Big Wolf and Greasy Wolf. It helped Dave to see them as creatures, wolves hidden under costumes of human skin, and Dave himself as a character in a story: the Boy Taken by Wolves. The Boy Who Escaped and made his way through the damp woods to an Esso station. The Boy Who'd Remained Calm and Crafty, always looking for a way out.
>
> (Lehane, 2001, p. 37)

การตั้งชื่อคนที่ทำร้ายเขาด้วยชื่อที่ดูโง่เง่าเช่นตัวละครในเรื่องสมมติ และเขาเป็นตัวละครเด็กที่เป็นตัวเอก ช่วยบรรเทาความเจ็บปวดทางใจที่เดฟประสบจากเหตุการณ์เมื่อครั้งยังเด็กลงได้บ้าง

นอกจากนี้ เดฟยังโทษตนเองต่อเรื่องที่เกิดขึ้น เดฟรู้สึกว่าเขากลายเป็นคนไม่ดีเพราะเขาประสบเหตุการณ์เลวร้ายครั้งนั้นที่ไม่มีใครอยากพูดถึง ความรู้สึกผิดของเขาแสดงให้เห็นผ่านการตั้งคำถามต่อตนเองว่าทำไมเขาถึงกลายเป็นเหยื่อของความรุนแรงดังที่เคยกล่าวไปข้างต้น เขาโทษตนเองว่าเป็นเพราะเขาผิดปกติ จึงทำให้เขากลายเป็นเหยื่อ ดังในข้อความที่ว่า

> Dave would nod and wonder if there was something about him some mark on his face that he couldn't see— which made everyone want to hurt him. Like those guys in the car. Why had they picked him? How had they known he'd climb in that car, and that Jimmy and Sean wouldn't? Looking back, that's how it seemed to Dave.
>
> (Lehane, 2001, p. 36)

เดฟเปรียบเทียบตนเองกับจิมมี่และฌอน เขาคิดว่าเป็นเพราะเขาไม่เหมือนเด็กคนอื่นอย่างจิมมี่และฌอน ทำให้ชายสองคนเลือกทำร้ายเขา ทั้งที่การที่ชายสองคนนี้เลือกทำร้ายเขาไม่ใช่เพราะเขาแตกต่างจากคนอื่นๆ แต่เป็นเพราะชายสองคนนี้หลอกล่อเด็กที่ไม่ประสีประสาอย่างเขาซึ่งไม่มีผู้ปกครองอยู่ในบริเวณใกล้ๆ ความรู้ไม่เท่าทันและความไร้เดียงสาของเดฟทำให้ชายทั้งคู่ทำร้ายเดฟโดยไม่เกี่ยวกับการที่เดฟแตกต่างจากเด็กคนอื่นๆ

ประสบการณ์ที่เลวร้ายในอดีตทำให้เดฟมีปัญหาในการนอนตั้งแต่เด็ก โดยปัญหานอนไม่หลับนี้จะมาเป็นระยะๆ ดังในข้อความที่ว่า “Since childhood, though, Dave had suffered bouts of insomnia. They could slip up on him after months and months of restful sleep, and suddenly he'd be back in that agitated, jangling world of the constantly waking and the never quite asleep.” (Lehane, 2001, p. 300) อาการนอนไม่หลับเป็นอีกอาการหนึ่งของภาวะเครียดหลังจากเกิดเหตุการณ์สะเทือนขวัญ การที่เดฟมีปัญหาในการนอนอาจเป็นเพราะจิตใจของเขาบอบช้ำ และหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่เลวร้ายอยู่ตลอด การหวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งยังเด็กของเดฟ ทำให้เขารู้สึกเสมือนว่าอาศัยอยู่ในโลกที่มืดมิดของเหตุการณ์นั้นอยู่ตลอด โลกที่ไม่มีใครเห็นหรือต้องการเข้าไปสัมผัส โลกที่ไม่มีตัวตนในสายตาคนอื่น แต่เป็นโลกที่เดฟอาศัยอยู่อย่างเจ็บปวดมาตลอด ดังในข้อความที่ว่า

> [A] world that others never saw, never faced, never knew or wanted to know existed— a world that ran like a dark current beside our own, a world of crickets and fireflies, unseen except as a microsecond's flare in the corner of

> your eye, already vanished by the time your head turned toward it.
>
> (Lehane, 2001, p. 300)

และการอาศัยอยู่ในโลกแห่งเหตุการณ์เลวร้ายที่วนเวียนอยู่ในความคิดของเดฟซ้ำไปซ้ำมา ทำให้เดฟรู้สึกว่าเขามีภาวะทางอารมณ์ที่เปลี่ยนไปในทางรุนแรงมากขึ้น เขาโกรธง่ายขึ้น หวาดระแวงมากขึ้น และยังรู้สึกว่าตนสามารถทำสิ่งที่ตัวเขาเองคาดไม่ถึงอีกด้วย ดังในข้อความที่ว่า “This is the world Dave lived in a lot of the time. Not as Dave, but as the Boy. And the Boy had not grown up well. He'd gotten angrier, more paranoid, capable of things that the real Dave could never so much as imagine.” (Lehane, 2001, p. 300) ซึ่งอาการเหล่านี้ล้วนเป็นอาการที่แสดงให้เห็นว่าเดฟกำลังตกอยู่ในภาวะเครียดหลังเกิดเหตุการณ์สะเทือนขวัญ แต่เขาไม่ได้รับการรักษาและเยียวยาแผลฝังใจที่ถูกวิธีโดยผู้เชี่ยวชาญ จึงเป็นเหตุให้เดฟก่ออาชญากรรมที่รุนแรงเมื่อเขาถูกกระตุ้นทำให้เขาหวนนึกถึงเหตุการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้นกับเขาในวัยเด็ก โดยเหตุการณ์ตรงหน้าที่กำลังเกิดขึ้นกับเด็กผู้ชายอีกคน ดังในข้อความที่ว่า “He'd wanted blood that night, the Boy, he'd wanted to cause some fucking pain. So Dave had obliged.” (Lehane, 2001, p. 406) เด็กผู้ชายที่เขาพูดถึงอยู่ตลอดนั้นคือตัวเขาในวัยเด็กที่โดนทารุณทางเพศ และเมื่อไม่ได้รับการเยียวยารักษา เขาจึงลงมือจัดการกับเหตุการณ์เลวร้ายที่กำลังจะเกิดขึ้นอีกครั้งด้วยความรุนแรง

การช่วยเด็กคนผมแดงที่กำลังถูกทารุณทางเพศและกำจัดผู้ชายที่ทำร้ายเด็กได้ก็เปรียบได้กับเขาได้ทวงคืนความเป็นธรรมให้เหยื่อความรุนแรงทางเพศอย่างตัวเขาเองด้วยเช่นกัน การฆ่าผู้ชายที่ซื้อบริการทางเพศจากเด็กนั้นเราอาจมองได้ว่าเป็นการโต้กลับอำนาจของสังคมปิตาธิปไตยที่กดทับเดฟอยู่ อำนาจเพศชายทำให้เขารู้สึกอ่อนแอ และรู้สึกตกเป็นผู้ถูกกระทำตลอดเวลาดังที่เขาเองก็ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ เขาจึงลุกขึ้นมาใช้อาชญากรรมเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมคืนแก่ตนเอง เราจะเห็นได้ว่าเมื่อเดฟนึกถึงเหตุการณ์ที่เขาได้ฆ่าคนลงไป เขารู้สึกเข้มแข็งและไม่ได้รู้สึกอ่อนแออีกต่อไป เขาใช้การฆ่าคนเพื่อทำให้ตนเองรู้สึกเข้มแข็ง เช่นที่เขากล่าวว่าการฆ่าชายที่ล่วงละเมิดทางเพศเด็กผู้ชายตรงหน้าเขานั้น เสมือนว่าเขาได้กำจัดส่วนหนึ่งของชีวิตในวัยเด็กของเขาที่ถูกทารุณทางเพศโดยผู้ชายสองคนนั้นด้วยเช่นกัน ดังในข้อความที่ว่า “In killing someone, he'd killed that weak part of himself, that freak who had lain in him since he was eleven years old.” (Lehane,

2001, pp. 428-429) การฆ่าของเขาจึงช่วยให้เขาได้กำจัดเหตุการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้นในวัยเด็ก ที่เป็นแผลฝังใจและนำมาซึ่งความเจ็บปวดและสถานะที่ด้อยค่าของเดฟ

การเรียกคืนความเป็นธรรมให้กับตนเองด้วยการฆ่ายังเป็นการตัดภรรยาและลูกออกจากภาวะที่สร้างความแข็งแกร่งให้ตัวเขา ซึ่งอาจตีความได้ว่าเขาไม่ต้องทำตามขนบของปิตาธิปไตยเพื่อที่จะแข็งแกร่งได้ กล่าวคือเขาไม่จำเป็นต้องเดินตามกฎเกณฑ์ของปิตาธิปไตยที่ผู้ชายจะต้องมีรสนิยมรักต่างเพศ ที่ผู้หญิงเปรียบเสมือนรางวัลของผู้ชาย และการเป็นหัวหน้าครอบครัวจะเป็นการแสดงออกถึงความแข็งแกร่ง เขาใช้การฆ่าสร้างความแข็งแกร่งให้ตนเอง และเมื่อเขาได้ฆ่า เขาก็มีบุคลิกที่ดุดันขึ้นกว่าเดิม ซึ่งเห็นได้จากที่เขากล้าจ้องตาตำรวจอย่างไม่กลัวในเหตุการณ์ที่เขาไปให้ปากคำที่สถานี ดังในข้อความที่ว่า “Dave stared straight into the center of the mirror from the other side of the long table and he felt great. [...] he felt strong. He felt none of the indecision he'd felt over the last few days.” (Lehane, 2001, p. 427) นอกจากนี้การฆ่ายังทำให้เขารับรู้และยอมรับตัวตนของเขา เพราะเดฟที่เคยรู้สึกอ่อนแอเป็นคนลงมือฆ่าและมอบอำนาจให้กับตัวเขาเอง ทำให้เขาไม่รู้สึกอ่อนแอ เขาจึงสามารถยอมรับตัวตนของเขาได้ ดังในข้อความที่ว่า “He knew who he was. And he knew he'd done right. And killing someone (and Dave couldn't blame it on the Boy anymore; it was him, Dave— he'd done the killing) had empowered him now that he'd gotten his head around it.” (Lehane, 2001, p. 428)

เมื่อตำรวจสงสัยว่าเดฟอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการฆาตกรรมแต่ไม่สามารถเอาผิดกับเขาได้ เพราะตำรวจไม่สามารถนำรถยนต์ของเดฟมาประกอบหลักฐานได้ และเมื่อรถยนต์ของเขาถูกแจ้งหาย จึงทำให้ทนายฝั่งเดฟสามารถพลิกคดีว่าหลักฐานใดๆ ที่อยู่ในรถอาจเข้ามาอยู่ในรถหลังจากที่รถหายไปเพราะถูกขโมย ทำให้ตำรวจไม่สามารถนำรถยนต์ของเดฟเป็นหลักฐานมัดตัวเดฟได้ การที่ตำรวจซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ชายใน “อุดมคติ” ของสังคมปิตาธิปไตยไม่สามารถเอาผิดกับเดฟได้ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นความพยายามโต้กลับสังคมปิตาธิปไตยของเดฟ ดังในข้อความที่เขาท้าทายอำนาจของตำรวจว่า “Dave locked his eyes on the fat cop behind the mirror: I've killed someone. And you can't prove it. Who's weak now?” (Lehane, 2001, p. 429) ตำรวจนั้นเปรียบเสมือนตัวแทนของผู้ชายใน “อุดมคติ” ของสังคมปิตาธิปไตย เพราะเป็นทั้งผู้ผดุง

ความยุติธรรม รักษากฎหมาย และมีความแข็งแรง เปรียบดังอัศวินในเทพนิยาย แต่ผู้ชายตามขนบของสังคมปิตาธิปไตยเช่นตำรวจในเหตุการณ์นี้ดูจะพ่ายแพ้ต่อผู้ชายที่ไม่ได้อยู่ในขนบเช่นเดฟ ที่พยายามเรียกคืนความเป็นธรรมให้กับตนเองด้วยการก่ออาชญากรรม เช่นที่เขากล่าวว่าเขารู้สึกได้ถึงชัยชนะของการเป็นผู้ล่าจากการฆ่าของเขา ดังในข้อความที่ว่า “[H]e had felt the glory of the predator. He had murdered.” (Lehane, 2001, p. 428) การที่ตำรวจไม่สามารถเอาผิดกับเดฟได้ ทำให้การฆ่าของเขากลายเป็นความลับอีกอย่างหนึ่งที่เขาไม่สามารถบอกใครได้ แต่ความลับที่เขาฆ่าคนนี้ไม่เหมือนกับความลับในวัยเด็กของเขา เพราะความลับนี้ทำให้เขารู้สึกฮึกเหิม และไม่เป็นผู้แพ้อีกต่อไป ดังในข้อความที่ว่า

> [N]ow he had another secret that was better than his old, sorry secret, the one that most people seemed to guess anyway. Now, he had a secret that made him tall, not small. Come close, he'd feel like saying to people now, I've got a secret. Closer, and I'll whisper it in your ear: I've killed someone.
>
> (Lehane, 2001, p. 429)

นอกจากนี้ การฆ่าของเดฟยังทำให้อัตลักษณ์ของเขาเปลี่ยนจากคนที่ไร้ทางสู้ รู้สึกพ่ายแพ้ ไม่มีตัวตน ถูกรังเกียจ ถูกกีดกันจากสังคมเพราะเพศวิถีของเขา มาเป็นคนที่แข็งแกร่ง เข้มแข็ง ได้รับชัยชนะจากการฆ่า ตำรวจให้ความสนใจในตัวเขาเพราะต้องการจับกุมเขา การฆ่าจึงทำให้เดฟมีพื้นที่และตัวตนในสังคมปิตาธิปไตยในฐานะฆาตกร เพราะเขาเป็นฆาตกรที่ก่ออาชญากรรมเพื่อปกป้องเหยื่อที่กำลังถูกทารุณทางเพศ และทวงคืนความเป็นธรรมให้กับตนเอง

การแสดงความรุนแรงในทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการชกต่อยหรือการฆ่านั้นล้วนเป็นการแสดงออกให้เห็นความเป็นชายตามมายาคติของสังคมปิตาธิปไตย อย่างที่ เกร็กก์ บารัคและคณะ (Gregg Barak et al.) นักวิชาการผู้ศึกษาประเด็นของอาชญากรรมกับชนชั้น เชื้อชาติ และเพศสถานะกล่าวไว้ในหนังสือเรื่อง *Class, Race, Gender, and Crime: The Social Realities of Justice in America* ว่าบรรทัดฐานของความเป็นชายที่ยึดโยงอยู่กับความรุนแรงเป็นกรอบให้กับพฤติกรรมของผู้ชายในสังคม ดังในข้อความที่ว่า “[H]aving violence, aggression, and

domination as cultural norms for masculinity provides a framework for [men's] behavior." (Barak, 2010, p. 115) อาชญากรรมที่เดฟก่อจึงสะท้อนให้เห็นความต้องการโต้กลับอำนาจปิตาธิปไตยที่ทำให้เขารู้สึกตกเป็นเหยื่อ ด้วยการพลิกสถานะมาเป็นผู้กระทำ เมื่อเดฟได้ฆ่าคนเขาจึงรู้สึกดีต่อตนเองเพราะเขารู้สึกว่าตนเองไม่ได้ตกเป็นเหยื่ออีกต่อไป แต่กลายมาเป็นผู้กระทำแทน บทบาทของเดฟได้สลับกับบทบาทของผู้กระทำโดยการก่ออาชญากรรม อย่างที่บารัคและคณะได้อธิบายถึงพฤติกรรมรุนแรงของเพศชายที่ตกเป็นเหยื่อในสังคมไว้ว่า ผู้ชายที่ไม่สามารถแสดงความเป็นชายตามที่สังคมคาดหวังได้มักจะใช้ความรุนแรงที่พวกเขาเชื่อว่ามีอำนาจในการปรับสถานะของพวกเขาให้เป็นผู้ชายตามความคาดหวังของสังคม ดังในข้อความที่ว่า

> As for those socially marginal and psychologically distressed youth who end up at the bottom of the social pecking orders as a result of their real or imagined failure to do masculinity, a few of them ultimately find themselves trapped in a limited repertoire of cultural scripts or strategies of action that resolve their feelings of shame, humiliation, and inadequacy. [...] In carrying out these scenarios of killing, these adolescent males are not simply reacting to glorified violence, but rather they are immersing themselves in violent roles that they believed were powerful and would thus enhance their status as men.
>
> (Barak, 2010, p. 115)

เพราะความเป็นชายนั้นยึดโยงอยู่กับการแสดงออกถึงความเข้มแข็งซึ่งในหลายๆ ครั้งได้นำไปสู่ความรุนแรง ผู้ชายที่ถูกมองว่าไม่สมชายในสังคมปิตาธิปไตย เช่น ผู้ชายที่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกัน หรือผู้ชายที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของปิตาธิปไตยจึงถูกผลักไสออกไปเป็นกลุ่มคนผิดปกติและไม่ได้รับการยอมรับ ผู้ชายเหล่านี้จึงหาทางออกด้วยการกระทำความรุนแรง การกระทำความรุนแรงหรือการก่ออาชญากรรมจึงเป็นการเรียกคืนความรู้สึกมีอำนาจให้แก่พวกเขา การกระทำ

ความรุนแรงทำให้พวกเขาได้เรียกคืนสถานะของผู้ชายให้แก่ตนเอง และการฆ่าคนของเดฟได้แสดงให้เห็นการเรียกคืนความเป็นธรรมทางเพศวิถีให้กับตนเองด้วยเช่นกัน

2.3.3 ความพ่ายแพ้ของผู้ชายรักเพศเดียวกัน

อาชญากรรมกลายเป็นเครื่องมือที่จะเรียกร้องความเป็นธรรมของคนที่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกันที่ถูกกดทับโดยสังคมปิตาธิปไตยเช่น เดฟ การก่ออาชญากรรมทำให้เขารู้สึกเข้มแข็ง ไม่หวาดกลัวอีกต่อไป เขารู้สึกมีตัวตนในสังคมปิตาธิปไตย แต่การเปลี่ยนสถานะของเดฟทำให้เขาต้องพบจุดจบของชีวิตในท้ายที่สุด เพราะเดฟอาศัยอยู่ในชุมชนที่มีผู้ปกครองเป็นตัวแทนเพศชายในอุดมคติของสังคมปิตาธิปไตย การที่เขาโต้กลับปิตาธิปไตยเพื่อเรียกคืนความเป็นธรรมให้กับเพศวิถีของตนเองทำให้เขาถูกกำจัดโดยจิมมี่ ซึ่งเป็นตัวแทนของอำนาจของเพศชายในชุมชน อย่างที่ได้กล่าวไปข้างต้น จิมมี่เป็นตัวแทนของชุมชนเพราะครอบครองคุณสมบัติหลักของความเป็นชายในอุดมคติไว้ทั้งหมด ทั้งสติปัญญา และเงิน ด้วยสติปัญญาของเขาพร้อมด้วยพรรคพวกที่น่าเกรงขาม คือ พี่น้องซาเวจส์ (Savages) ทำให้เขาสามารถครอบครองอำนาจในชุมชน เขาสามารถปกครองชุมชนหรือแม้กระทั่งทำให้ชุมชนแห่งนี้เป็นของเขาได้ ดังในข้อความที่ว่า

> Jimmy from the Flats. Because, on his own, Lord knows, he certainly had the brains. And with the Savages watching his back, he could have all the muscle and balls-to-the-wall, batshit fearlessness he'd ever need. Put Jimmy Marcus and the Savage brothers together for real, and they could... [..] Make the neighborhood as safe as it deserved to be. Run the whole damn city. Own it.
>
> (Lehane, 2001, p. 549)

ด้วยเหตุนี้ผู้คนในชุมชนจึงยำเกรงจิมมี่ และยกให้เขาเป็นผู้ปกครองของชุมชน เขาจึงกลายเป็นคนดูแล ปกป้องและควบคุมจัดการให้ชุมชนของเขาอยู่ในความสงบ และเป็นประโยชน์ต่อเขาและคนในชุมชนอย่างที่พวกเขาอยากให้เป็นด้วยวิธีของเขา ซึ่งจะเห็นได้จากการพยายามจัดการ

กับโครงการสร้างสนามกีฬาของนายทุนในพื้นที่ชุมชนของเขา ด้วยความพยายามก่อกวนหรือสร้างความเสียหาย ดังในข้อความที่ว่า “They were going to build a stadium down here? Fine. Let's talk about the workers we represent. No? Oh, okay. Better keep a close eye on your machinery, boys. Hate to have a fire on something like this.” (Lehane, 2001, p. 554) ซึ่งวิธีจัดการปัญหาเพื่อชุมชนของเขานั้นได้ผลและเป็นประโยชน์กับคนในชุมชน ทำให้จิมมี่ได้รับความไว้วางใจจากคนในชุมชน เขาเป็นที่เคารพรักและยำเกรงของคนในชุมชน ดังในข้อความที่ว่า “He was Jimmy Flats back then, and he was Jimmy Flats right now, and those people beginning to gather along the parade route— they loved him.” (Lehane, 2001, p. 548) จิมมี่คอยสอดส่องดูแลคนในชุมชมของเขาให้ปลอดภัย และคนในชุมชนเองก็แสดงน้ำใจต่อจิมมี่ด้วยการคอยระวังหลังให้เขาและสอดส่องปัญหาที่กำลังจะเกิดขึ้น ดังในข้อความที่ว่า “You kept your people clean and safe and they, in gratitude, watched your back and became your ears to whispers of trouble.” (Lehane, 2001, p. 548) ทั้งจิมมี่และชุมชนจึงกลายเป็นหนึ่งเดียวกัน พวกเขาร่วมมือกันเพื่อให้ชุมชนของเขาอยู่รอดในแบบที่พวกเขาต้องการ และเมื่อคนในชุมชนรู้สึกไม่ปลอดภัย คนที่พวกเขาจะวิ่งไปขอความช่วยเหลือจึงกลายเป็นจิมมี่แทนเจ้าหน้าที่ของรัฐ

เมื่อเดฟก่ออาชญากรรมของเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรม เขาได้ผลักไสครอบครัวซึ่งก็คือภรรยาและลูกชายของเขาออกไปอย่างไม่ได้ตั้งใจ ครอบครัวของเดฟเป็นเพียงสิ่งเดียวที่เดฟสามารถใช้ยึดเหนี่ยวและใช้เป็นเสมือนเกราะกำบังจากการถูกมองว่าแปลกแยกในสังคมปิตาธิปไตย เพราะการเป็นสามีและเป็นพ่อเป็นหน้าที่ของผู้ชายในสังคมปิตาธิปไตย แต่เมื่อภรรยาของเดฟที่ชื่อ เซเลสท์ (Celeste) รู้สึกไม่มั่นคง ไม่ปลอดภัยเพราะเข้าใจผิดไปเองว่าเดฟนั้นอาจพลั้งมือฆ่าเคธีลูกสาวของจิมมี่ แทนที่เธอจะนำความวิตกกังวลนี้ไปบอกกับฌอนซึ่งเป็นตำรวจ และสามารถดำเนินการสืบสวนตามกฎหมาย เธอกลับเลือกที่จะบอกจิมมี่เพราะเธอรู้ว่าจิมมี่คือผู้นำของชุมชนนี้ และเป็นคนที่คอยดูแลชุมชน เขาเป็นคนที่จะสามารถช่วยคุ้มครองเธอจากอันตรายที่เธอคิดว่าเดฟจะนำมาได้ และตำรวจอาจไม่สามารถคุ้มครองเธอได้เช่นจิมมี่ ดังในข้อความที่ว่า

> She wasn't sure the police could protect her. She had to live in this neighborhood, after all, and the only thing that

> could protect you from something dangerous in the neighborhood was the neighborhood itself. And if she told Jimmy, then not only he, but the Savages as well, could form a kind of moat around her that Dave would never dare cross.
>
> (Lehane, 2001, pp. 453-454)

เธอรู้สึกว่าจิมมี่เป็นเพียงผู้ชายคนเดียวที่จะปกป้องเธอจากเดฟได้ เพราะจิมมี่นั้นครอบครองความเป็นชายที่สังคมปิตาธิปไตยเชิดชูไว้ทั้งสิ้น ทั้งความเข้มแข็งและความเป็นผู้นำ

แต่แล้วเซเลสท์ก็รู้ว่าสิ่งที่เธอได้ทำลงไปนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สมควรเพราะเธอเริ่มรู้สึกผิดต่อการกระทำที่ไม่เชื่อใจสามีของตนเอง ดังในข้อความที่ว่า “[S]he'd gradually begun to feel tiny and hollow, as if she could be seen from above and she looked discarded and silly and, worse, unfaithful. Her husband. She'd betrayed her husband.” (Lehane, 2001, p. 499) และการที่เธอทรยศต่อสามีของตนเองและหน้าที่ของผู้หญิงในสังคมปิตาธิปไตยเช่นนี้เป็นสิ่งที่ไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม เห็นได้จากการตั้งคำถามของแอนนาเบ็ธ (Annabeth) ภรรยาคนที่สองของจิมมี่ต่อหน้าที่ของเซเลสท์ในฐานะภรรยา ดังในข้อความที่ว่า “I thought what kind of *wife* says those things about her husband?” (Lehane, 2001, p. 539) และการกระทำที่ไม่ภักดีต่อสามีของเธอยังนำไปสู่การตายของเดฟ จึงเป็นเหตุให้แอนนาเบ็ธ กล่าวว่าคนเหล่านี้อ่อนแอในข้อความที่ว่า “‘They,’ she said, ‘are weak.’ [...] ‘Everyone,’ she said. ‘Everyone but us.’” (Lehane, 2001, pp. 539-540) ที่แอนนาเบ็ธมองว่าคนเหล่านี้อ่อนแอเพราะพวกเขาไม่เดินตามกฎและธรรมเนียมของปิตาธิปไตย หน้าที่ของภรรยาคือซื่อสัตย์ต่อสามีแต่สิ่งที่เซเลสท์ทำคือการหักหลังสามีและเข้าข้างผู้ชายคนอื่น การหักหลังสามีของภรรยาอย่างเซเลสท์ยังเป็นสาเหตุให้สามีของเธอถูกจิมมี่ฆ่าตายอีกด้วย การตายของเดฟเกิดขึ้นจากการมีส่วนเกี่ยวข้องของภรรยาตนเอง เมื่อทั้งเดฟและเซเลสท์ไม่ดำเนินตามขนบของปิตาธิปไตยด้วยการที่เดฟมีรสนิยมชอบเพศเดียวกัน และเซเลสท์นั้นไม่เชื่อใจและอยู่เคียงข้างสามีของเธออย่างที่เธอควรจะทำ สามีภรรยาคู่นี้จึงถูกลงโทษ เดฟตายและเซเลสท์กลายเป็นแม่ม่ายที่ต้องเลี้ยงลูกตามลำพัง

จิมมี่ขณะนั้นเข้าใจผิดคิดว่าเดฟเป็นคนฆ่าลูกสาวของตนจึงทำการลงโทษเดฟโดยไม่พึ่งกฎหมาย จิมมี่เป็นหัวหน้าแก๊งอันธพาลซึ่งเปรียบเสมือนดังราชาของเหล่าอาชญากรผู้อยู่นอกกฎหมาย ดังในข้อความที่แอนนาเบ็ธกล่าวกับลูกๆ ของพวกเขาว่าจิมมี่รู้ว่าควรจะทำสิ่งไหนแม้ว่ามันจะเป็นสิ่งที่ยากมากก็ตาม (หมายถึงการฆ่าเดฟ) ดังในข้อความที่ว่า “Daddy is a king, not a prince. And kings know what must be done-even if it’s hard to make things right.” (Lehane, 2001, p. 538) หลังจากที่เซเลสท์ไปพบจิมมี่ได้ไม่นาน ตำรวจก็สืบจนรู้ว่าใครคือฆาตกรที่แท้จริงที่ฆ่าลูกสาวของจิมมี่ แต่ตำรวจไม่สามารถช่วยเดฟได้ทัน ซึ่งอาจตีความได้ว่าเพราะเดฟเคยฆ่าคน การให้จิมมี่ฆ่าเดฟจึงเปรียบเสมือนการยืมมือจิมมี่ลงโทษฆาตกร ส่วนจิมมี่ซึ่งครอบครองคุณสมบัติหลักของความเป็นชายในอุดมคติไว้ทั้งหมด ทั้งพลังกำลัง สติปัญญา เงิน และอำนาจในชุมชนแห่งนี้ ได้กลายเป็นตัวแทนของสังคมปิตาธิปไตยที่ต้องพิพากษาเดฟ เดฟจึงถูกฆ่าทั้งที่เขาไม่ใช่ฆาตกรที่ฆ่าเคธี จิมมี่กล่าวว่าเดฟไม่ควรกลับมาที่ชุมชนอีกหลังจากที่ถูกจับตัวไปเพราะเขาคิดว่าประสบการณ์อันเลวร้ายในวัยเด็กของเดฟทำให้เดฟเปลี่ยนไป ดังในข้อความที่ว่า “I think you got in that car twenty-five years ago, Dave, and someone else came back in your place. I think your brain got fried or something.” (Lehane, 2001, p. 510) จิมมี่มองว่าการที่เดฟถูกทารุณทางเพศเมื่อครั้งยังเด็ก ทำให้เขาสามารถกลายเป็นผู้ใหญ่ที่จะทำทารุณกรรมทางเพศกับเด็กคนอื่นๆ ได้ เขาคิดว่าเดฟไม่ควรกลับมาที่ชุมชนของเขาเพราะเดฟไม่ปลอดภัยต่อคนในชุมชน เขาจึงฆ่าเดฟเพื่อปกป้องเด็กคนอื่นๆ รวมถึงลูกชายของเดฟเองให้ปลอดภัยจากตัวเขา ดังในข้อความที่ว่า

> You never should have gotten back out of that car. You know that? You should have stayed gone. [...] You never fit back in, Dave, because they'd poisoned you and that poison was just waiting to spill back out. [...] They turn into molesters themselves. Sooner or later. The poison's in you and it has to come out. I was just protecting some poor future victim from your poison, Dave. Maybe your son.
>
> (Lehane, 2001, pp. 550-551)

การกล่าวหาเดฟว่าเขาจะกลายเป็นคนที่ทำทารุณกรรมทางเพศเด็ก เป็นข้ออ้างที่สร้างความชอบธรรมให้กับการฆ่าเดฟของจิมมี่ เขากล่าวหาและฆ่าเดฟทั้งที่เขาไม่สามารถยืนยันได้ว่าเดฟจะทำร้ายเด็กจริงอย่างที่เขาเชื่อ นอกจากนี้เดฟยังได้ยืนยันกับจิมมี่เองด้วยว่าเขาไม่ได้ฆ่าเคธี แต่เขาฆ่าผู้ชายที่กำลังซื้อประเวณีเด็กผู้ชายข้างถนน ดังในข้อความที่ว่า "'It was just me,'" Dave said. 'I killed the faceless creature.' [...] 'The guy. The molester. I killed him. Me. Just me. In the parking lot of the Last Drop." (Lehane, 2001, p. 509) เขาฆ่าคนที่เป็นดังตัวแทนคนที่ทำร้ายเขาในวัยเด็ก ซึ่งทำให้เราเห็นว่าแท้จริงแล้ว เดฟไม่ได้เป็นอย่างที่จิมมี่กล่าวหา เขาฆ่าเพื่อช่วยเด็กให้ปลอดภัยจากการตกเป็นเหยื่อการทารุณทางเพศ พฤติกรรมของเขาตรงกันข้ามกับที่จิมมี่กล่าวหาเขา คนที่ช่วยเด็กในชุมชนให้ปลอดภัยจากการทารุณทางเพศกลับเป็นเดฟ ไม่ใช่จิมมี่อย่างที่เขากล่าวอ้างด้วยซ้ำ

นอกจากนี้ จิมมี่มองว่าเดฟไม่เป็นส่วนหนึ่งของชุมชน และเมื่อชุมชนนี้มีเขาเป็นผู้นำ เขาเป็นผู้ปกครองและตัวแทนของชุมชน เขาจึงใช้สิทธิ์ขาดในการกำจัดสิ่งที่แปลกปลอม เช่น เดฟ ออกจากชุมชน ดังในข้อความที่ว่า "Once you got in that car, Dave, you should never have come back. That's how I live with it. You didn't belong. Don't you get it? That's all a neighborhood is— a place where people who belong together live. All others need not fucking apply." (Lehane, 2001, p. 551) และแม้ว่าจิมมี่จะรู้สึกดีกับเดฟ เขาก็ต้องฆ่าเดฟเพราะนั้นเป็นหลักการในการอยู่ร่วมกันในชุมชนของเขา ดังในข้อความที่ว่า "And he'd genuinely liked both men— Ray a bit more than Dave, but he'd liked them both. Still, he'd killed them. On principle." (Lehane, 2001, p. 552) จากข้อความข้างต้นจะเห็นว่าจิมมี่ไม่ได้เกลียดเดฟ แต่เขาต้องกำจัดเดฟเพราะหลักการในการอยู่ร่วมกันในชุมชน ซึ่งอนุมานได้ว่าหลักการนี้คือ หลักการของปิตาธิปไตยที่ไม่ยอมรับเพศทางเลือก และรสนิยมทางเพศของพวกเขา

การที่จิมมี่ฆ่าเดฟทั้งที่เดฟไม่ได้ฆ่าลูกสาวของเขา และไม่ได้มีแนวโน้มที่จะทำทารุณทางเพศต่อเด็กในชุมชน อาจเป็นเพราะรสนิยมชอบเพศเดียวกันเป็นเรื่องที่คนในชุมชนมองว่าน่าอับอายและเสื่อมเสีย เป็นเรื่องที่พวกเขาไม่ยอมรับ เดฟจึงต้องถูกกำจัด การที่จิมมี่ฆ่าเดฟที่แม่น้ำมิสติก จึงเป็นการชำระล้างความน่าอับอายและความเสื่อมเสียที่เปรียบดังบาป ด้วยการฝังมันไว้ใต้แม่น้ำ เช่นเดียวกับที่เขาฆ่าเดฟและถ่วงศพเดฟไว้ใต้น้ำ ดังในข้อความที่ว่า "We bury our sins here,

Dave. We wash them clean." (Lehane, 2001, p. 513) และหลังจากที่เขาฆ่าเดฟแล้ว จิมมี่ได้เห็นภาพหลอนของเดฟเมื่อยังเป็นเด็กจมลงสู่ใต้ผืนน้ำมิสติก และกำลังมองขึ้นมา แต่จิมมี่บอกให้เขาอยู่ที่นั้น ใต้ผืนน้ำและอย่าได้ขึ้นมา ดังในข้อความที่ว่า "Jimmy having a distinct image of the child Dave, not the adult, sinking to the river floor. Who knew exactly where he'd landed? But he was down there, at the bottom of the Mystic, looking up. Stay there, Dave. Stay there." (Lehane, 2001, p. 553) คำว่า Mystic มีความหมายเกี่ยวโยงกับเวทมนตร์ ความลึกลับ และความเชื่อทางศาสนา ซึ่งช่วยอธิบายคำกล่าวของจิมมี่ที่ต้องการจะฝังบาปและชำระล้างบาปด้วยน้ำของแม่น้ำมิสติก การสั่งให้เดฟจมอยู่ใต้ผืนน้ำมิสติก คือการมองว่าเดฟคือบาป และผืนน้ำที่เป็นดังผืนน้ำแห่งเวทมนตร์นี้จะช่วยชำระล้างบาปนั่นเอง

จิมมี่จึงได้ตัดสินใจลงมือฆ่าเดฟเพราะเชื่อคำพูดของเซเลสท์และเชื่อความคิดของตนเองที่มองว่าเดฟไม่ปกติหลังจากเหตุการณ์ในวัยเด็ก ที่รวมถึงรสนิยมทางเพศที่เบี่ยงเบนซึ่งถูกมองว่ามีสาเหตุมาจากเหตุการณ์ทารุณกรรมทางเพศในวัยเด็ก เราอาจมองได้ว่าการตายของเดฟเป็นความพ่ายแพ้ของกลุ่มคนรักเพศเดียวกันที่มีเดฟเป็นตัวแทนต่ออำนาจปิตาธิปไตยในสังคม

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าการตายของเดฟเปรียบเสมือนความพ่ายแพ้ต่ออำนาจปิตาธิปไตย เดฟยอมจำนนต่ออำนาจปิตาธิปไตย การบรรยายลักษณะของจิมมี่ในขณะที่เขากำลังเดินมาหาเดฟเปรียบเสมือนการบรรยายนักล่า จิมมี่เดินมาหาเดฟอย่างช้าๆ ในความมืด เมื่อแสงส่องกระทบเขา ทำให้หน้าซีดๆ ของเขาต้องแสงเป็นระยะในขณะที่เขากำลังเดิน ทำให้เรารู้ว่าเดฟกำลังตกอยู่ในอันตรายและจิมมี่คิดที่จะปลิดชีวิตของเขา ดังในข้อความที่ว่า "Jimmy came off the wall and walked toward him, and the light that hung over the door snapped off. Jimmy, gone black in the dark, approached slowly, his white face picking up some light from the bridge and moving in and out of shadow." (Lehane, 2001, p. 504) เมื่อเดฟรู้ตัวว่าเขากำลังจะถูกฆ่า เขาไม่พร้อมที่จะตายเฉกเช่นเดียวกับมนุษย์ที่กลัวความตาย เขาอ้อนวอนร้องขอชีวิตกับจิมมี่ ดังในข้อความที่ว่า "He'd beg. He would. He'd do anything they wanted if they just didn't kill him." (Lehane, 2001, p. 510) เขายอมทำทุกสิ่งเพื่อไม่ให้จิมมี่ฆ่าเขา ทำให้เขาตกหลุมพรางของจิมมี่ที่หลอกให้เขาสารภาพว่าเขาฆ่าเคธี ดังในข้อความที่ว่า "'Why? Just tell me that, Dave. Tell me that. Tell me that,' Jimmy said, 'and I'll let you live.'" (Lehane, 2001, p. 510) เดฟ

จึงยอมโกหกว่าเขาฆ่าเคธี เพราะเขาคิดว่านั่นคือสิ่งที่จิมมี่อยากได้ยินและเขาจะได้มีชีวิตรอด ดังในข้อความที่ว่า “But I think I need to tell this one last lie, the worst lie of my lying life, because I can't tell the worst truth of my life. I'd rather he think I killed his daughter than know why I killed that pedophile.” (Lehane, 2001, p. 512) เดฟคิดว่าหลังจากที่เขาบอกความจริงและยอมโกหกอย่างที่จิมมี่อยากได้ยิน เขาจะได้รับความเห็นใจจากจิมมี่ แต่จิมมี่ไม่มีความเห็นใจให้เขาแม้เพียงเล็กน้อย ดังในข้อความที่เขากล่าวว่า “I cannot expect a reprieve based on sympathy. Sympathy from who? No one cares. No one cares. Except me. I care. I care a lot.” (Lehane, 2001, p. 514) และสุดท้ายจิมมี่ฆ่าเดฟโดยที่ไม่เชื่อความจริงที่เดฟบอกว่าเขาไม่ได้ฆ่าเคธี แต่ฆ่าชายอีกคนที่ทารุณทางเพศต่อเด็ก

ในเสี้ยวนาทีที่เขาอยู่กับความตายของตนเอง เดฟเข้าใจไปเองว่าจิมมี่แทงเขาและไม่ได้ปลิดชีวิตของเขาในทันที เขาเข้าใจว่าจิมมี่ปล่อยให้เขารอด ทั้งที่จริงแล้วจิมมี่ยิงเขาซ้ำและเขาน่าจะตายในทันที ในเสี้ยวนาทีที่เดฟคิดว่าตนเองกำลังจะรอดตายและจิมมี่ไว้ชีวิตเขา เขาจึงรู้สึกสงบและขอบคุณจิมมี่เพราะเขาคิดว่าเขาได้รับโอกาสในการมีชีวิตอีกครั้ง เขาเอนตัวลงและมองดูลำแสงที่ส่องทะลุความมืด ดังในข้อความที่ว่า “Dave lay back and saw the shafts of light streaming across the bridge, cutting through the black of night, glowing. Thank you, Jimmy.” (Lehane, 2001, p. 514) เราจะเห็นได้ว่าการตายของเดฟนั้นดูสงบ และยังทำให้เขาตระหนักได้ถึงหน้าที่ของผู้ชายในสังคมปิตาธิปไตย เห็นได้จากการที่เขาบอกว่าต่อไปนี้เขาจะเป็นผู้ชายที่ดี เป็นพ่อและสามีที่ดี ดังในข้อความที่ว่า “I'm going to be a good man now. You've taught me something. You have. And I'll tell you what that something is as soon as I've caught my breath. I'm going to be a good father. I'm going to be a good husband. I promise. I swear...” (Lehane, 2001, pp. 514-515) ซึ่งการต้องการกลับไปทำหน้าที่หัวหน้าครอบครัวที่ดี ก็คือการกลับเข้าไปอยู่ในกฎระเบียบของปิตาธิปไตย ทำให้เห็นว่าท้ายที่สุดแล้วเดฟก็ยังติดอยู่ในกรอบของปิตาธิปไตยในการนิยามความเป็นชายที่ดี นอกจากนี้เดฟยังรำลึกถึงภรรยาของเขาก่อนที่เขาจะเสียชีวิต ซึ่งได้แสดงให้เห็นชัดว่าเขายังคงอยากเป็น “ผู้ชาย” ที่สังคมปิตาธิปไตยคาดหวัง เช่นที่เขาต้องการมีภรรยาอยู่ข้างกาย ช่วยให้ความอบอุ่นทั้งทางกายและใจแก่เขา ดังในข้อความที่ว่า

> He wanted to curl up against his wife's naked body as she stroked his hair and tell her how much he'd missed her in that interrogation room with its cracked chair and its cold. Earlier, he'd thought he'd wanted human warmth, but the truth was he'd just wanted Celeste's warmth. He wanted to wrap her body around his and make her smile and kiss her eyelids and caress her back and smother himself with her.
>
> (Lehane, 2001, pp. 467-468)

อย่างที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่าผู้หญิงและครอบครัวนั้นเป็นการแสดงออกถึงความเป็นผู้ชายในสังคมปิตาธิปไตย เพราะผู้ชายมักถูกคาดหวังให้เป็นผู้นำดูแลครอบครัวของเขา การที่เขาถวิลหาการกลับไปใช้ชีวิตร่วมกับภรรยาเป็นอีกตัวอย่างที่แสดงให้เห็นการยอมรับ และยอมจำนนต่อสังคมปิตาธิปไตย

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าอาชญนิยายเรื่อง *Mystic River* ได้แสดงให้เห็นการกดทับของอำนาจปิตาธิปไตยต่อคนที่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกันโดยการทำให้พวกเขาต้องปฏิบัติตามขนบของสังคมปิตาธิปไตย ตัวอย่างเช่น ตัวละครชาย เดฟ ที่แต่งงานกับผู้หญิงและมีลูกด้วยกัน การเปรียบเทียบที่ชัดเจนระหว่างตัวละครที่มีลักษณะของผู้ชาย เช่น จิมมี่ และฌอน และตัวละครชายที่มีพฤติกรรมไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมปิตาธิปไตย เช่น เดฟ กลุ่มคนรักเพศเดียวกันนั้นตระหนักดีว่าสังคมปิตาธิปไตยไม่ยอมรับพวกเขา ความปรารถนาที่แท้จริงของเดฟจึงต้องถูกปกปิดไว้ ทำให้เขารู้สึกถูกกดทับและอ่อนแอ เปรียบเสมือนเหยื่อของสังคมที่ให้อำนาจกับเพศชาย เขาจึงต้องแสดงออกด้วยความรุนแรงผ่านการก่ออาชญากรรมที่แสดงให้เห็นความไม่เป็นธรรมที่สังคมมีต่อตัวเขา และเขาเองได้พยายามเรียกร้องความเป็นธรรมทางเพศวิถีคืนมาหลังจากก่ออาชญากรรม ทำให้เขารู้สึกว่าได้ครอบครองความเป็นชายและได้แก้แค้นตัวแทนของคนที่เคยทารุณทางเพศต่อเขาในวัยเด็ก แต่เราจะเห็นได้ว่าถึงแม้เขาจะดูมีความมั่นใจหลังจากก่ออาชญากรรม แต่สุดท้ายแล้วจุดจบของเขาก็ไม่ต่างจากเหยื่อที่เขาฆ่า เดฟถูกจิมมี่ซึ่งเป็นตัวแทนของอำนาจเพศชายในสังคมปิตาธิปไตยฆ่า แต่เสี้ยววินาทีก่อนเสียชีวิตนั้น เราจะสังเกตได้ว่าสิ่งที่เดฟระลึกก่อนสิ้นลมหายใจนั้นเป็นกระแสความคิดที่สงบและไม่มีความเคียดแค้น เขากำลังคิดที่จะกลับมาทำหน้าที่ “ผู้ชาย” ที่ดีอีกครั้ง ในที่นี้เราอาจมองได้ว่าสุดท้ายแล้วอำนาจปิตาธิปไตยก็อยู่เหนืออำนาจเพศอื่นๆ ในสังคม และการจะเรียกร้องความเป็นธรรม

ทางเพศวิถีให้แก่ตนเองนั้นเป็นไปได้ยากสำหรับคนที่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกันในสังคมปิตาธิปไตย ถึงแม้จะใช้วิธีที่รุนแรงเช่นการกระทำอาชญากรรมก็ไม่สามารถต้านทานแรงกดทับของสังคมที่มีเพศชายเป็นใหญ่ได้

นวนิยายเรื่อง *Gone Girl* และ *Mystic River* ได้เผยให้เห็นว่ากลุ่มคนที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมทางเพศสถานะและเพศวิถีในสังคมอเมริกันร่วมสมัยคือ ผู้หญิง และกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน เพราะคนทั้งสองกลุ่มนี้ต้องเดินตามกฎเกณฑ์ ขนบ และธรรมเนียมของสังคมที่เพศชายเป็นคนตั้งขึ้น ทั้งที่ขัดกับความต้องการของพวกเขา เมื่อพวกเขาถูกอำนาจเพศชายกดทับ พวกเขาจึงลุกขึ้นมาต่อต้านอำนาจที่ไม่เป็นธรรมนั้นด้วยอาชญากรรม ในเรื่อง *Gone Girl* ตัวเอกซึ่งเป็นเพศหญิงสามารถเอาชนะเพศชายได้ด้วยความฉลาดของเธอที่สามารถพลิกแพลงทัศนคติแบบเหมารวมของสังคมที่มีต่อผู้หญิงโต้กลับผู้ชาย ส่วนในเรื่อง *Mystic River* ตัวเอกของเรื่องก็ใช้อาชญากรรมพลิกบทบาทเหยื่อของตนให้กลับมาเป็นผู้กระทำ แต่ในที่สุดการใช้อาชญากรรมของทั้งคู่ก็ไม่สามารถนำพาพวกเขาไปสู่จุดที่สามารถเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่เพศของตนเองได้อย่างเต็มที่ ผู้หญิงยังคงต้องพึ่งผู้ชายในการที่จะอยู่ในสังคมปิตาธิปไตยได้อย่างปกติ ส่วนกลุ่มคนรักเพศเดียวกันก็ต้องจำนนต่ออำนาจปิตาธิปไตยที่ไม่ยอมรับเพศทางเลือก กล่าวโดยสรุปได้ว่าอาชญนิยายทั้งสองเรื่องแสดงให้เห็นความพยายามโต้กลับอำนาจปิตาธิปไตยในสังคมอเมริกันร่วมสมัยผ่านการก่ออาชญากรรมของตัวละครที่เป็นตัวแทนของเพศที่ถูกกดทับ แต่การโต้กลับนั้นก็ไม่สามารถเอาชนะอำนาจของเพศชายได้อย่างสมบูรณ์ และทุกคนก็จำยอมต้องเดินตามขนบของปิตาธิปไตยต่อไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 3

ความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจ: การเรียกร้องความเป็นธรรมของเหยื่อทุนนิยม

ประเทศอเมริกานั้นขับเคลื่อนด้วยระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม แต่ระบบเศรษฐกิจดังกล่าวนี้ก็เป็นสาเหตุของความเหลื่อมล้ำต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม คนในสังคมแบบทุนนิยมมักจะถูกบอกให้เชื่อว่าทุนนิยมนั้นเป็นระบบเศรษฐกิจที่มีความเป็นธรรมและให้เสรีภาพในการแข่งขันกับคนในสังคมมากที่สุด แต่แท้จริงแล้วการค้าแบบเสรีนั้นกระจุกตัวอยู่เพียงในพื้นที่ของคนเพียงกลุ่มเดียวหรือที่เรียกว่านายทุน แรงงาน ลูกจ้าง คนจนกลายเป็นคนที่ถูกเอาเปรียบจากนายทุน การที่คนในสังคมยอมเดินไปตามกลไกของทุนนิยมทั้งที่ตระหนักดีว่าคนทุกคนล้วนได้รับเสรีภาพในการค้าขายต่างกัน เป็นเพราะธรรมชาติของระบบทุนนิยมนั้นคือ การแข่งขัน และการแข่งขันทำให้คนในสังคมตระหนักถึงความทะเยอทะยานที่ต้องการจะควบคุมและต้องการจะอยู่เหนือกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง กล่าวคือ ธรรมชาติของคนนั้นชอบการแข่งขันและที่ระบบทุนนิยมยังอยู่ได้เพราะการแข่งขันเป็นหัวใจสำคัญในการขับเคลื่อนระบบ อย่างที่วิลเลียม เอช ยัง (William H. Young) นักวิชาการผู้ศึกษาเกี่ยวกับระบบทุนนิยมและความเป็นธรรมทางสังคมได้อธิบายไว้ว่า

> Our system of regulated market capitalism is built upon mutually beneficial exchange: reciprocity. Humans realize their ambitions for dominance and hierarchical status through competition, satisfy their desire (envy) for material reward and comfort, and receive recognition and esteem from others through achievement. Capitalism captures the motivation to self-interest and channels it in a way that encourages human cooperation and betterment.
>
> (W. H. Young, 2015 : online)

ระบบทุนนิยมนั้นส่งเสริมและสนับสนุนธรรมชาติที่ชอบการแข่งขันของคน แต่การแข่งขันที่ว่านี้จบด้วยการที่ฝ่ายที่เป็นผู้ชนะจะได้ครอบครองอำนาจ และสถานะทางสังคมที่เหนือกว่าฝ่ายที่แพ้

นอกจากนี้ฝ่ายที่ชนะยังได้รับรางวัลและความสะดวกสบาย ได้รับการพูดถึงและการยอมรับจากผู้อื่นในสังคม ในขณะที่ผู้แพ้กลายเป็นฝ่ายที่เสียเปรียบ และในที่สุดก็กลายเป็นเหยื่อของผู้ชนะต่อไป

3.1 เศรษฐกิจในสังคมอเมริกัน

3.1.1 ภาคการผลิต: สังคมเกษตรกรรม

ระบบทุนนิยมประกอบด้วยภาคการผลิตและภาคการบริโภค ภาคการผลิตเป็นฝ่ายที่ผลิตสินค้าและบริการตามกลไกของระบบ เพื่อรองรับความต้องการของฝ่ายบริโภค ซึ่งทั้งสองฝ่ายมีความสำคัญและเป็นฟันเฟืองที่ขับเคลื่อนระบบทุนนิยมในสังคมอเมริกัน ระบบทุนนิยม คือ ระบบเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในทวีปยุโรปตะวันตกในยุคกลางที่ยุโรปปกครองโดยระบบฟิวดัล เพื่อตอบสนองความต้องการของคนชนชั้นกลางในสังคมที่ต้องการจะทำเศรษฐกิจอย่างเสรีระหว่างกัน ระบบทุนนิยมนั้นเกิดขึ้นจากการต่อสู้เพื่อโค่นล้มสังคมทาส/สังคมศักดินาซึ่งในสมัยของยุโรปยุคกลางนั้น ชนชั้นศักดินาเป็นกลุ่มคนที่ครอบครองทรัพย์สินและผูกขาดการทำมาหากินแทบทั้งหมด ชนชั้นกลางจึงพยายามแสวงหาระบบเศรษฐกิจที่สามารถมอบความเท่าเทียม และเสรีภาพในการค้าขายให้แก่ทุกคนได้เฉก เช่นระบบทุนนิยม ไมเคิล คินส์ลีย์ (Michael Kinsley) คอลัมนิสต์และนักข่าวชาวอเมริกันผู้มีชื่อเสียงผู้ศึกษาระบบทุนนิยมได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับระบบทุนนิยมไว้ในหนังสือ *Creative Capitalism* ไว้ว่า “[ระบบทุนนิยมเป็น] ระบบเศรษฐกิจเพียงหนึ่งเดียวที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการสร้างความมั่งคั่งและอำนวยความสะดวกสบายให้แก่มนุษย์ เนื่องจากมันสอดคล้องและตอบสนองต่อธรรมชาติของมนุษย์ที่ยึดประโยชน์ส่วนตนเป็นใหญ่และปรารถนาเสรีภาพในการดำรงชีวิตได้ดีที่สุด” (ไมเคิล คินสลีย์, 2553, p. 10, แปลโดย สฤนี อาชวานันทกุล)

คาร์ล มาร์กซ์ (Karl Marx) นักคิดและนักวิชาการสายเศรษฐศาสตร์วิพากษ์ชื่อดังได้สรุปไว้ว่าทุนนิยมนั้นมีกฎเหล็กอยู่ 2 ประการคือ ประการแรก กฎเหล็กของความสัมพันธ์แบบแข่งขัน ซึ่งก็คือนายทุนที่อยู่ในระบบทุกคนจะต้องแข่งขันทำธุรกิจและคนที่ทำได้ดีน้อยที่สุดก็จะถูกคัดออก เหลือไว้เพียงคนที่ทำได้ดีกว่าที่จะอยู่รอดได้ในระบบต่อไป ประการที่สอง กฎที่ ‘ปลาตัวใหญ่จะกินปลาตัวเล็ก’ ซึ่งหมายถึงนายทุนรายใหญ่ที่มีเงินมากกว่าจะสามารถกลืนกินนายทุนรายเล็กได้ ด้วยเหตุนี้จึงทำ

ให้เจ้าของทุนรายเล็กต้องพยายามขยายธุรกิจของตนให้ใหญ่ขึ้นอยู่ตลอดเวลา เพราะความกลัวที่จะถูกกลืนกินจากธุรกิจที่มีทุนมากกว่า (กาญจนา แก้วเทพ & สมสุข หินวิมาน, 2551, pp. 71-72)

เมื่อเจ้าของทุนหรือนายทุนแสวงหาความอยู่รอดด้วยการขยายทุนของตนออกไปเรื่อยๆ การผลิตก็มากขึ้นจนกลายเป็นการผลิตซ้ำเพื่อการสืบทอด กล่าวคือ ในระบบการผลิตแบบทุนนิยมนั้น ทุนเป็นสิ่งที่จะต้องถูกผลิตอยู่ตลอดเวลาถึงจะคงอยู่ต่อไปได้ กาญจนา แก้วเทพ และสมสุข หินวิมาน นักวิชาการทางด้านสื่อและเศรษฐศาสตร์ได้เปรียบเทียบ ทุน กับ ปีศาจ ซึ่งทั้งคู่กล่าวไว้ในหนังสือชื่อ *สายธารแห่งนักคิดทฤษฎีเศรษฐศาสตร์การเมืองกับสื่อสารศึกษา* ว่า

> ‘ทุน’ เป็นประดุจปีศาจที่จะต้องสูบเลือดอยู่ตลอดเวลาจึงจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ ดังนั้น กระบวนการสูบเลือดของทุนนั้นก็กระทำผ่านกระบวนการผลิตนั่นเอง และเลือดนี้ก็หมายถึงแรงงานของคนงานที่ผลิตมูลค่าได้มากกว่าค่าจ้างตอบแทนที่เรียกว่า ‘มูลค่าส่วนเกิน’ (surplus value) ด้วยเหตุนี้ระบบทุนนิยมจึงต้องผลิตซ้ำเพื่อสืบทอดตนเองอยู่ตลอดเวลา
>
> (กาญจนา แก้วเทพ & สมสุข หินวิมาน, 2551, p. 67)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ถึงความสำคัญของการผลิตซ้ำซึ่งกลายเป็นความอยู่รอดของระบบทุนนิยม โดยมีแรงงานคอยสูบฉีดกลไกการผลิตที่นายทุนได้ผลประโยชน์อยู่เพียงฝ่ายเดียว เพราะคนงานได้ใช้แรงงานของตนในกระบวนการผลิตเพิ่มมากขึ้นแต่ค่าจ้างอาจได้เท่าเดิม ส่วนนายทุนกลับมีผลผลิตมากขึ้นและสามารถนำไปทำกำไรต่อและสร้างความมั่งคั่งหรือเพิ่มทุนให้กับตนเองสืบเนื่องต่อไป ทุนจึงกลายเป็นตัวแปรสำคัญในโครงสร้างทางสังคมเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเสรี เพราะทุนในความเข้าใจทั่วไป คือ ทรัพย์สินเงินทองที่คนเรามีไว้ครอบครอง กลุ่มคนที่มีทรัพย์สินมากหรือนายทุนก็มีอำนาจมากและกลายเป็นคนที่ควบคุมระบบ และคนกลุ่มนี้มักจะเป็นเพียงคนกลุ่มน้อยของสังคม ส่วนกลุ่มคนที่มีทุนน้อยหรือแรงงานก็มักจะกลายเป็นผู้ที่ถูกกดขี่เพราะต้องพึ่งพิงนายทุนเพื่อความอยู่รอด

อย่างที่กล่าวไปข้างต้นว่าระบบทุนนิยมนั้นกล่าวอ้างตนเองว่าเป็นระบบเศรษฐกิจที่ยุติธรรมและมอบความเท่าเทียมให้แก่ผู้แข่งขันทุกคน แต่หากเรามองอย่างวิเคราะห์แล้วจะพบว่าระบบทุน

นิยมนั้นเต็มไปด้วยปัญหาความเหลื่อมล้ำอย่างที่ แซม กินดิน (Sam Gindin) นักวิชาการผู้ศึกษาความเป็นธรรมกับทุนนิยมได้ให้ความเห็นไว้ว่าความเป็นธรรมและเสรีภาพในระบบทุนนิยมนั้นเรียกว่าเป็นปฏิปักษ์ต่อกันดังในข้อความที่ว่า

> Social justice and the freedoms we have under modern capitalism are not only distinct from each other, but mutually *antagonistic*. [...] inequality is not an unfortunate aberration under capitalism, but an inescapable outcome and an essential condition of its successful economic functioning. Capitalism is—and this is surely as clear today as it ever was—a social system based on class and competition.
>
> (Gindin, 2002 : online)

กินดินมองว่าความเหลื่อมล้ำที่เกิดขึ้นในสังคมแบบทุนนิยมนั้นเป็นผลลัพธ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของระบบเศรษฐกิจที่แบ่งแยกชนชั้นและสนับสนุนการแข่งขันซึ่งเป็นบ่อเกิดของความไม่เท่าเทียม

ในสังคมอเมริกันนั้นมีความเชื่อที่ว่าคนทุกคนควรจะได้รับเสรีภาพที่เท่าเทียมกันในทุกๆ ด้าน ดังที่โจเซฟ สติกลิตซ์ นักเศรษฐศาสตร์ผู้ศึกษาเกี่ยวกับความเป็นธรรมและความเหลื่อมล้ำในสังคมอเมริกันกล่าวไว้ในหนังสือชื่อ *The Price of Inequality* ว่า “มิติหนึ่งของความเป็นธรรมที่ฝังรากลึกในชุดคุณค่าแบบอเมริกัน คือ โอกาส คนอเมริกันเชื่อมาตลอดว่าประเทศของตนเป็นดินแดนแห่งโอกาสที่เท่าเทียม” (โจเซฟ อี สติกลิตซ์, 2556, p. 45, แปลโดย สฤนี อาชวานันทกุล) แต่ในความเป็นจริงกลับตรงกันข้าม เพราะ “ชาวอเมริกันจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ใช้ชีวิตโดยแทบไม่มีปัจจัยสี่เพียงพอ คนเหล่านี้เรียกว่าคนจน สัดส่วนของคนจนในอเมริกานั้นสูงขึ้นจากร้อยละ 12 ในปี 2007 เป็นร้อยละ 15 ในปี 2011” (โจเซฟ อี สติกลิตซ์, 2556, p. 88, แปลโดย สฤนี อาชวานันทกุล) ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการมีโอกาสที่เท่าเทียมในสังคมอเมริกานั้นไม่สามารถเกิดขึ้นได้หากความเหลื่อมล้ำและช่องว่างระหว่างคนจนและคนรวยของระบบเศรษฐกิจในประเทศยังคงดำรงอยู่ได้ด้วยทุนนิยม

สติกลิตซ์ยังได้กล่าวต่อไปอีกว่าระบบเศรษฐกิจของอเมริกาไม่เพียงแต่ไร้ทั้งประสิทธิภาพและเสถียรภาพ แต่ยังไม่เป็นธรรมในขั้นรากฐาน หนุ่มสาวชาวอเมริกันกำลังขุดคุ้ยคุณค่าในวิธีที่ระบบเศรษฐกิจและกระบวนการยุติธรรมทำงานและพบว่าระบบเหล่านี้บกพร่องต่อชาวอเมริกันที่ยากจนและชาวอเมริกันชนชั้นกลาง (โจเซฟ อี สติกลิตซ์, 2556, pp. 44-45, แปลโดย สฤนี อาชวานันทกุล) ที่เป็นเช่นนี้เพราะระบบเศรษฐกิจของอเมริกานั้นให้ความชอบธรรมกับการที่นายทุนเอารัดเอาเปรียบผู้ที่ยากไร้ ด้วยการให้ความสำคัญและสร้างความชอบธรรมให้กับการทำเงินโดยไม่คำนึงถึงผู้ที่ถูกกดขี่จากระบบที่ไม่เป็นธรรม นอกจากนี้สำนึกในการแข่งขันที่ยุติธรรมซึ่งควรเป็นคุณค่าพื้นฐานของระบบทุนนิยมยังร่อยหรอ ระบบทุนนิยมควรมีเสรีในการแข่งขันด้านการค้า แต่เมื่ออำนาจไปอยู่ในมือของกลุ่มคนเพียงกลุ่มหนึ่ง ความไม่เป็นธรรมจึงเกิดขึ้น และทำให้คนจนเสียเปรียบรวมทั้งโดนรังแกจากนายทุนที่สามารถต่อกรได้ยากเพราะมีทุนนิยมที่สร้างความชอบธรรมให้กับการเอาเปรียบนี้

เอ็ด เกลเซอร์ นักวิชาการด้านเศรษฐศาสตร์ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับความล้มเหลวของระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมไว้ในหนังสือเรื่อง *Creative Capitalism* ที่ไมเคิล คินสลีย์เป็นบรรณธิการไว้ว่า

> ข้อแรก ทุนนิยมเสรีไม่เคยแก้ไขความเหลื่อมล้ำทางสังคมได้ดีเพราะบริษัทเอกชนปกติมีแรงจูงใจที่จะให้บริการคนรวยมากกว่าคนจน ข้อสอง รัฐบาลส่วนใหญ่ในโลกล้มเหลวโดยเฉพาะในด้านการส่งมอบบริการสาธารณสุขและการศึกษาขั้นพื้นฐานให้แก่ประชาชนและ *‘แม้แต่รัฐบาลที่ค่อนข้างมีความสามารถและตั้งใจดีของสหรัฐอเมริกาและยุโรป ก็ไม่มีความเฉลียวฉลาดและแรงจูงใจที่จะแก้ปัญหาที่ยากที่สุด’*
>
> (ไมเคิล คินสลีย์, 2553, p. 13, แปลโดย สฤนี อาชวานันทกุล)

ซึ่งความคิดเห็นของเกลเซอร์ก็ชี้ให้เห็นสาเหตุของความไม่เป็นธรรมทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในสังคมอเมริกัน

ความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจที่ได้กล่าวไปข้างต้นสามารถเห็นได้ชัดในสังคมอเมริกันปัจจุบัน กล่าวคือ ชาวชนบทและผู้ที่ประกอบอาชีพทำไร่ทำนา หรือชนชั้นแรงงานในประเทศอเมริกานั้นมี

ความลำบากยากจนมาก สถิติพบว่าหนึ่งในเก้าของเด็กชาวชนบทนั้นอาศัยอยู่ด้วยรายได้ที่น้อยกว่าครึ่งของเส้นแบ่งความยากจน (Amelinckx, 2015: online) ตามรายงานของแอนดรูว์ อมีลินคซ์ (Andrew Amelinckx) นักวิชาการผู้ศึกษาเกี่ยวกับชนบทของอเมริกานั้น อัตราความยากจนในพื้นที่ชนบทของอเมริกาเพิ่มสูงขึ้นทุกปีดังในข้อความที่ว่า “The poverty rate in rural America in 2014 is higher by 3 percent in rural areas as compared with their urban counterparts, 18.1 and 15.1 respectively.” (Amelinckx, 2015: online) นอกจากนี้อมีลินคซ์ยังชี้ให้เห็นว่าเปอร์เซ็นของความยากจนขั้นรุนแรง ซึ่งเขาหมายถึงการที่ครอบครัวมีรายได้น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของขีดแบ่งความยากจน ยังเพิ่มสูงขึ้นในทุกปีซึ่งเป็นผลมาจากหลายปัจจัยด้วยกัน ดังในข้อความที่ว่า

> ‘Deep poverty’—families earning less than half of the poverty threshold—the numbers rose by almost 4.5 percent between 2007 and 2014. The increased rates of rural childhood poverty are linked to high unemployment rates, the decrease in both working-age adults in the labor force and in earnings for low-wage workers, and the continuing growth of single-parent households.
>
> (Amelinckx, 2015: online)

ในชนบทของสหรัฐอเมริกา ชาวนามีรายได้ที่ต่ำมาก กล่าวคือ มีชาวนาน้อยกว่า 3 เปอร์เซ็นท์ของชาวนาทั้งหมดที่สามารถทำรายได้ได้มากกว่า 63 เปอร์เซ็นท์ซึ่งรายได้ที่ว่านั้นรวมเงินอุดหนุนจากรัฐบาลแล้ว (Vallianatos, 2012: online) นอกจากนี้รายได้ที่ชาวนาทำได้ทั้งหมดนั้นพวกเขาได้รับเพียงแค่ 16 เซ็นต์ ต่อ 1 ดอลล่าร์ที่คนอเมริกันใช้จ่ายเพื่อซื้อหรือทำอาหารที่บ้านหรือนอกบ้านเท่านั้น ดังในรายงานที่ว่า

> Farmers and ranchers receive only 16 cents out of every dollar spent on food at home and away from home. The rest goes for costs beyond the farm gate: wages and materials for production, processing, marketing, transportation and distribution.

(American Farm Bureau Federation, 2017: online)

เนื่องจากการทำไร่ทำนานั้นไม่สามารถสร้างรายได้ที่ยั่งยืนให้แก่ชาวนาอเมริกันได้ จึงมีชาวนาจำนวนมากที่ละทิ้งไร่และที่นาโดยไม่ทำการเพาะปลูกใดๆ ซึ่งไร่และนาที่ถูกทอดทิ้งในชนบทต่างๆ ของอเมริกาก็เริ่มมีให้เห็นมากขึ้น ไร่และนาเหล่านี้ถูกแทนที่ด้วยการทำไร่แบบอุตสาหกรรมดังที่ อีแวกเกลอส วาลเลียนาทอส (Evaggelos Vallianatos) นักวิชาการผู้ศึกษาเกี่ยวกับเกษตรกรรมของชนบทอเมริกันกล่าวไว้ว่า

> The results of this emerging feudal economy are everywhere. Large areas of the United States are becoming impoverished farm towns with abandoned farmhouses and deserted land. More and more of the countryside has been devoted to massive factory farms and plantations. The consequences, though worse now than ever, have been there for all to see and feel, for decades.
>
> (Vallianatos, 2012: online)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่าการทำนาแบบอุตสาหกรรมได้เข้ามาแทนที่การทำนาแบบครัวเรือน ทำให้ชาวนาที่ยึดอาชีพทำไร่ทำนาเพื่อเลี้ยงดูครอบครัวต้องละทิ้งอาชีพนี้ หรือเข้าร่วมกับการทำนาแบบอุตสาหกรรมเพื่อความอยู่รอด

ชาวไร่ชาวนาในสังคมอเมริกันประสบกับความลำบากหลายครั้งด้วยกัน วิกฤตเศรษฐกิจครั้งยิ่งใหญ่ของสหรัฐอเมริกานอกจากยุค 1930 หรือช่วง The Great Depression แล้ว ในทศวรรษ 1980 ก็ได้ถูกขนานนามว่าเป็นช่วงที่เกษตรกรชาวอเมริกันได้รับความเดือดร้อนมากจากวิกฤตการเงินทางการเกษตรของประเทศ

ในทศวรรษ 1980 ชาวไร่ชาวนาในพื้นที่ชนบทของสหรัฐอเมริกาโดยเฉพาะในรัฐที่อยู่ทางตะวันตกตอนกลางของประเทศ ได้แก่ รัฐไอโอวา (Iowa) รัฐนอ์ธดาโคตาและเซาธ์ดาโคตา (the Dakotas) รัฐเนบราสกา (Nebraska) รัฐแคนซัส (Kansas) รัฐอิลลินอยส์ (Illinois) รัฐมินนิโซตา (Minnesota) และรัฐมิสซูรี (Missouri) ได้ประสบกับวิกฤติทางการเงิน หรือที่เรียกว่า Farm

Financial Crisis (Federal Deposit Insurance Corporation, 1997, p. 269) ซึ่งเป็นผลมาจากความเฟื่องฟูของเศรษฐกิจทางการเกษตรในช่วงทศวรรษ 1970 ที่มีสาเหตุมาจาก องค์ประกอบทางเศรษฐกิจที่สำคัญ คือ มูลค่าที่สูงขึ้นของทรัพย์สินทางการเกษตร ทั้งที่ดินเพาะปลูกและโรงเรือน

ส่วนปัจจัยหลักที่ส่งผลต่อมูลค่าที่สูงขึ้นของทรัพย์สินทางการเกษตร ได้แก่ ภาวะเงินเฟ้อ รายได้ที่เพิ่มขึ้นจากผลผลิตทางการเกษตร การปล่อยสินเชื่อของธนาคารให้แก่เกษตรกร และความต้องการขยายที่ดินเพาะปลูกของเกษตรกร (Thompson, 1988, p. 18) องค์ประกอบเหล่านี้นำมาซึ่งความเฟื่องฟูทางการเกษตรในยุค 70 ที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศในทศวรรษต่อมา

ภาวะเงินเฟ้อ คือ ปัจจัยสำคัญต่อมูลค่าที่สูงขึ้นของทรัพย์สินทางการเกษตรในยุค 70 กล่าวคือ ภาวะเงินเฟ้อทำให้ ดอกเบี้ยสำหรับที่ดินทางการเกษตรมีค่าสูงขึ้นกว่าในทศวรรษ 1960 จึงเป็นผลให้เกษตรกรต่างพากันซื้อที่ดินเพิ่มเพื่อหวังเก็งกำไรจากราคาที่จะเพิ่มขึ้นของภาวะเงินเฟ้อ นอกจากนี้ในช่วงภาวะเงินเฟ้ออำนาจในการซื้อด้วยเงินนั้นลดลง เกษตรกรจึงมักเลือกเก็บเงินไว้และลงทุนกับทรัพย์สินที่มีมูลค่า เช่น ที่ดินเพาะปลูก เป็นเหตุให้มีการซื้อขายที่ดินทางการเกษตรเป็นจำนวนมากในสมัยนั้น

นอกจากภาวะเงินเฟ้อแล้ว รายได้ทางการเกษตรในยุค 70 นั้นสูงกว่ายุค 60 ถึงสองเท่า ทำให้ทั้งเกษตรกรและนักธุรกิจที่ไม่ได้ยึดอาชีพเกษตรกรเป็นหลักมีความสนใจที่จะลงทุนในที่ดินเพาะปลูกทางการเกษตรมากยิ่งขึ้น ส่วนปัจจัยที่ช่วยสนับสนุนให้เกิดรายได้ที่มากขึ้นทางการเกษตร คือเทคโนโลยีที่พัฒนา ซึ่งสามารถทำให้แรงงานทางการเกษตรมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (Federal Deposit Insurance Corporation, 1997, p. 262) ที่ปรึกษาหรือนักธุรกิจทางการเกษตรมักจะให้คำปรึกษากับชาวไร่และชาวนาถึงการขยับขยายที่ดินเพาะปลูกเพื่อรองรับความเฟื่องฟูของเกษตรกรรมและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เกษตรกรจึงมีความต้องการที่จะขยายพื้นที่เพาะปลูกเพื่อให้มีขนาดที่ใหญ่พอที่จะรองรับเทคโนโลยีใหม่ เช่น เครื่องจักรทุ่นแรงต่างๆ ได้ ความต้องการนี้ทำให้พวกเขาตัดสินใจใช้เงินจำนวนมากในการซื้อที่ดินทำไร่ทำนา ทัศนคติของเกษตรกรจำนวนมากในยุคนั้นเกี่ยวกับเครื่องจักรราคาแพง คือ เครื่องจักรสามารถช่วยพวกเขาทำการเกษตร การลงทุนกับเครื่องจักรทางการเกษตรจึงสนับสนุนความต้องการที่มีต่อที่ดินของเกษตรกร นำไปสู่การขยายไร่หรือนาของพวกเขา (Federal Deposit Insurance Corporation, 1997, p. 262)

นอกจากนี้ความต้องการและมูลค่าที่เพิ่มขึ้นของที่ดินเพาะปลูกหรือที่ดินทางการเกษตรยังเป็นผลมาจากจำนวนการส่งออกที่สูงขึ้นในทศวรรษ 1970 อีกด้วย ซึ่งเป็นองค์ประกอบหลักของความร่ำรวยทางการเกษตรในสมัยนั้นของสหรัฐอเมริกา จากสถิติพบว่าในค.ศ. 1970 การส่งออกผลิตผลทางการเกษตรมีมูลค่าสูงถึง 6.7 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ และจำนวนการส่งออกได้เพิ่มมูลค่าสูงถึง 31.9 พันล้านดอลล่าร์สหรัฐในค.ศ. 1979 (Federal Deposit Insurance Corporation, 1997, p. 262) ซึ่งการส่งออกที่เพิ่มสูงขึ้นนี้เป็นผลมาจากสภาพคล่องทางการเงินของโลก รายได้ที่เพิ่มขึ้น ความขาดแคลนของพืชผลบางชนิดในต่างประเทศ จึงจำเป็นต้องมีการนำเข้าพืชผลทางการเกษตรจากสหรัฐอเมริกา และราคาพืชผลจากสหรัฐอเมริกาที่มีราคาต่ำลงจากการลดค่าเงินดอลลาร์สหรัฐ (Federal Deposit Insurance Corporation, 1997, p. 262) การเพิ่มขึ้นของจำนวนการส่งออกของพืชผลทางการเกษตรจึงเป็นอีกปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดความต้องการและมูลค่าที่สูงขึ้นของที่ดินเพาะปลูก

ปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่มีส่วนช่วยให้เกษตรกรสามารถซื้อที่ดินและขยายพื้นที่ทางการเกษตรของพวกเขาได้ คือ การเข้าถึงสินเชื่อ (Credit Availability) การปล่อยสินเชื่อของธนาคารให้แก่เกษตรกร ซึ่งสามารถทำให้ชาวไร่ชาวนาซื้อที่ดินได้ง่ายขึ้นและมากขึ้นในเวลาอันรวดเร็ว ธนาคารในทศวรรษ 1970 มักจะให้เกษตรกรกู้เงินโดยคำนึงถึงมูลค่าหลักทรัพย์ในการกู้ยืม (Collateral Value) มากกว่าการวิเคราะห์การไหลเวียนของเงินในธุรกิจทางการเกษตรของเกษตรกร (Cash-flow) ด้วยเหตุนี้จึงเป็นผลให้เกษตรกรสามารถใช้การกู้เงินมาดำเนินธุรกิจ ให้เป็นประโยชน์จากการเพิ่มขึ้นของมูลค่าของที่ดินทางการเกษตร (เนื่องจากคิดว่าจะได้กำไรมากกว่าดอกเบี้ยที่ต้องจ่าย) กล่าวคือเกษตรกรซื้อที่ดินเพาะปลูกด้วยเงินดาวน์หรือเงินมัดจำที่ไม่สูงมากและเมื่อมูลค่าของที่ดินที่เพิ่งซื้อมาเพิ่มขึ้นเกษตรกรสามารถใช้มูลค่าหลักทรัพย์ที่เพิ่มขึ้นนั้นซื้อที่ดินที่ใหม่ในราคาเงินดาวน์ที่น้อยลง จากการที่เกษตรกรสามารถกู้ยืมเงินได้อย่างง่ายดาย การซื้อที่ดินเพิ่มทำให้เกษตรกรมีหนี้เพิ่มขึ้นพร้อมไปกับการเพิ่มขึ้นของมูลค่าอสังหาริมทรัพย์ จากสถิติพบว่าหนี้สินของที่ดินที่ใช้สำหรับเพาะปลูกระหว่างค.ศ. 1970-1979 นั้นสูงขึ้นจากจำนวน 29 พันล้านดอลลาร์สหรัฐเป็น 71 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (Federal Deposit Insurance Corporation, 1997, p. 263) และการใช้จ่ายในการซื้อที่ดินนี้เองที่ส่งผลให้เกิดปัญหาทางการเงินให้แก่เกษตรกรในเวลาต่อมา

ความเฟื่องฟูของเศรษฐกิจทางการเกษตรและมูลค่าของทรัพย์สินทางการเกษตรที่สูงขึ้นได้มาถึงจุดต่ำในค.ศ. 1979 เมื่อ Federal Reserve Board ของประเทศ ได้ตั้งนโยบายทางการเงินเพื่อจัดการกับภาวะเงินเฟ้อโดยใช้การจัดการด้วยการตึงตัวเงิน (tightened money) หลังจากมีการตั้งอัตราดอกเบี้ยในการกู้ยืมให้สูงขึ้น ซึ่งส่งผลต่อการลดลงของมูลค่าที่ดินทางการเกษตร สถานการณ์ในภาคเกษตรกรรมกลับตาลปัตรจากเฟื่องฟูเข้าสู่ช่วงวิกฤต อัตราดอกเบี้ยกู้ยืมที่สูงขึ้นส่งผลให้ค่าใช้จ่ายในการผลิตสูงขึ้นด้วย เช่นดอกเบี้ยจากเงินกู้ที่กู้ไปเพื่อใช้จ่ายในการเพาะปลูกและส่งผลถึงการลดลงของรายได้สุทธิและในบางกรณียังส่งผลต่อการไหลเวียนของเงินในธุรกิจทางการเกษตรอีกด้วย ดอกเบี้ยที่สูงขึ้นจากการกู้เงินยังทำให้ราคาของที่ดินทางการเกษตรลดลงด้วยเช่นกัน (Federal Deposit Insurance Corporation, 1997, p. 264) อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ที่สูงขึ้นจึงเป็นเหตุให้เศรษฐกิจทางการเกษตรแย่ลงในช่วงต้นของศตวรรษที่ 1980

นอกจากอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ที่สูงขึ้นจากการจัดการกับภาวะเงินเฟ้อ ความต้องการพืชผลทางการเกษตรในต่างประเทศก็ลดลงด้วย ซึ่งเป็นเหตุให้หนี้สินทางการเกษตรที่ช่วยหนุนการขยายตัวทางการเกษตรและการเก่งกำไรของที่ดินเพาะปลูกที่สูงขึ้นถึงสี่เท่าจากค.ศ. 1970 ถึงค.ศ. 1983 ได้กลายเป็นภาระอันหนักหน่วงสำหรับเกษตรกรในช่วงยุค 1980 ต่อมาเกิดเป็นวิกฤตการเงินทางการเกษตรที่ร้ายแรงต่อเกษตรกรของประเทศในยุคนั้น การส่งออกในทศวรรษที่ 1980 เริ่มลดลงตามลำดับจากสถิติพบว่าการส่งออกในค.ศ. 1986 ลดลงถึง 50% และยังพบว่าจากค.ศ. 1980 ถึง 1986 ราคาของข้าวโพด และถั่วเหลืองลดลงถึง 64% และ 52% ตามลำดับ (Barnett, 2000, p. 375) ราคาของพืชผลที่ตกต่ำและความแห้งแล้งที่เกิดขึ้นในระหว่างค.ศ. 1980-1983 ส่งผลเสียต่อรายได้ทางการเกษตรเป็นอย่างมาก (Barnett, 2000, p. 375)

Barry J. Barnett นักวิชาการผู้ศึกษาเรื่องเศรษฐกิจทางการเกษตรของสหรัฐอเมริกาได้ระบุไว้ว่า ในค.ศ. 1981 ถึงค.ศ. 1986 นั้นภาคเกษตรกรรมได้ประสบกับวิกฤติทางการเงินทางการเกษตรที่ร้ายแรงและทำให้ชาวไร่ชาวนาจำนวนมากต้องสูญเสียอาชีพ รายได้ และวิถีการดำเนินชีวิต ดังที่เขากล่าวว่า

> The years 1981 through 1986 were a defining period for agriculture in the United States. During this time the farm sector experienced its worst financial crisis. [...] The resulting

> turmoil cost many farm families their vocations, lifestyles, and accumulated weal. While farm families were the hardest hit, impacts were felt throughout rural communities.
>
> (Barnett, 2000, p. 366)

การกู้ยืมด้วยการใช้หลักทรัพย์ค้ำประกันเพื่อซื้อที่ดินเพาะปลูก และรายได้ที่ลดลงของเกษตรกรทำให้เกษตรกรจำนวนมากประสบกับภาระหนี้สิน เมื่อทรัพย์สินมีมูลราคาที่ต่ำลงผู้ให้กู้หรือเจ้าหนี้ไม่สามารถออกเงินกู้ให้ใหม่ได้เมื่อลูกหนี้ไม่สามารถจ่ายหนี้คืนให้แก่พวกเขา การกู้เงินอย่างมหาศาลในทศวรรษ 1970 ส่งผลกระทบต่อทั้งผู้กู้และผู้ให้กู้ กล่าวคือ จากสถิติพบว่าสถาบันการเงินทางการเกษตรสูญเสียเงินจากการปล่อยกู้ถึง 2.7 พันล้านดอลลาร์สหรัฐในค.ศ. 1985 และอีก 1.9 พันล้านดอลล่าร์ในค.ศ. 1986 (Barnett, 2000, p. 376) ซึ่งเป็นเงินที่มาจากการออกกู้ให้แก่เกษตรกร นโยบายจัดการกับภาวะเงินเฟ้อทำให้ครอบครัวเกษตรกรต้องจ่ายเงินในแต่ละเดือนเป็นจำนวนที่สูงมากในการจำนองที่ดินที่พวกเขาได้กู้เงินเพื่อซื้อมา และที่ดินเหล่านั้นก็เริ่มลดมูลค่าลงเรื่อยๆ ทำให้เกษตรกรประสบกับภาระหนี้สินมหาศาล สถานการณ์ย่ำแย่ลงมากทำให้เกษตรกรได้รับความเดือดร้อนอย่างสูงไม่ว่าจะเป็นเกษตรกรรุ่นเก่าหรือรุ่นใหม่ ผลกระทบนี้ทำให้ชาวไร่ชาวนาจำนวนมากต้องสูญเสียที่ดินเพาะปลูกและธุรกิจของตนเองและครอบครัว

บทความของเจมส์ ดิกเกนสัน (James Dickenson) ที่ลงในหนังสือพิมพ์ *The Washington Post* ในวันที่ 29 พฤศจิกายนและวันที่ 2 ธันวาคมค.ศ. 1985 พูดถึงสถานการณ์ด้านการเงินทางการเกษตรซึ่งทำให้เกิดการล้มละลายของไร่นาถึง 40 แห่ง นอกจากนี้ยังทำให้สถิติการเข้าเรียนในโรงเรียนและการเข้าโบสถ์ลดลงอีกด้วย (Barnett, 2000, p. 377) จะเห็นได้ว่าวิกฤตครั้งนี้ส่งผลถึงทั้งธุรกิจและการดำเนินชีวิตของเกษตรกร เดเบอราห์ ฟิตซ์เจอรัลด์ (Deborah Fitzgerald) นักวิชาการผู้ศึกษาเศรษฐกิจและเกษตรกรรมของสหรัฐอเมริกาได้กล่าวสรุปวิกฤตที่เกิดขึ้นกับชาวนาในช่วงทศวรรษ 1980 ไว้อย่างชัดเจนและครบถ้วนในหนังสือเรื่อง *Every Farm a Factory: The Industrial Ideal in American Agriculture* ของเธอว่า

> In the mid-1980s, a disturbing phenomenon began occurring in rural America. In the preceding decade or so, many families had been counseled by farm advisers and

> agricultural business dealers to enlarge their farms, increase their herds, and purchase bigger, more sophisticated machinery so that they could take advantage of an exploding world market for American farm products. Many families were happy to oblige, taking out sizable loans to expand their operations. [...] Caught in an impossible financial bind and facing public humiliation, a number of farmers lost their farms, and many lashed out at those in their communities who seemed blameworthy, particularly bankers. Quite a few farmers committed suicide.
>
> (Fitzgerald, 2003, p. 1)

จะเห็นได้ว่าวิกฤตครั้งนี้ได้สร้างความเจ็บปวด และความลำบากให้แก่เกษตรกรชาวอเมริกันเป็นอย่างมาก ปัญหาที่เกิดขึ้นทำให้เกษตรกรจำนวนไม่น้อยเลือกที่แก้ปัญหาด้วยการจบชีวิตของตนเอง

3.1.2 ภาคการบริโภค: วัฒนธรรมบริโภคนิยม

ความเหลื่อมล้ำของระบบทุนนิยมนอกจากจะพบเห็นได้ในชนบทแล้ว ยังสามารถเห็นได้ในเมืองด้วยเช่นกัน ความจนในสังคมเมืองนั้นมีให้เห็นไม่ต่างจากสังคมชนบท ยิ่งในเมืองใหญ่นั้นช่องว่างระหว่างคนรวยและคนจนห่างกันอย่างเห็นได้ชัด ตามท้องถนนของเมืองใหญ่จะพบขอทานและคนจรจัดเดินเร่ร่อนในเสื้อผ้าที่ขาดรุ่งริ่งหรือนั่งขอเศษเงินอยู่ในขณะที่นักธุรกิจใส่สูทเดินขวักไขว่อยู่บนถนนเส้นเดียวกัน คนว่างงานเพราะบริษัทเลิกจ้าง ค่าแรงที่ต่ำ และค่าครองชีพที่สูงล้วนแสดงให้เห็นความเหลื่อมล้ำที่เกิดขึ้นในสังคมเมืองแบบทุนนิยม ด้วยโครงสร้างทางเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่หวังแสวงหาผลกำไร การลดต้นทุนให้ต่ำได้มากที่สุดจะทำให้กำไรเพิ่มขึ้น การเข้ามาแทนที่ของเทคโนโลยีและการค้าเสรีนานาชาติทำให้กระบวนการผลิตสามารถใช้เทคโนโลยีแทนคนหรือย้ายกระบวนการผลิตไปยังประเทศโลกที่สามที่มีค่าแรงต่ำ ทำให้เกิดการเลิกจ้างงานในเมืองของบริษัทนายทุน และส่งผลกระทบต่อคนทำงาน การว่างงานเพิ่มมากขึ้นซึ่งจะเห็นได้จากจำนวนนักศึกษาจบใหม่ในแต่ละปีที่ไม่

สามารถหางานทำได้ ในค.ศ. 2015 สถิติคนว่างงานของสหรัฐอเมริกามีจำนวนสูงสุดในรอบ 7 ปี แต่จำนวนนักศึกษาจบใหม่สูงถึง 2.8 ล้านคน (Goodman, 2015 : online) ในขณะที่จำนวนงานยังเท่าเดิมแต่คนทำงานมีเพิ่มขึ้น บริษัทจึงมีตัวเลือกมากมายและไม่จำเป็นต้องจ่ายแพงเพื่อจ้างคนทำงานคนจนจึงเพิ่มมากขึ้น

ระบบทุนนิยมนอกจากจะเอารัดเอาเปรียบแรงงานและให้อำนาจกับนายทุนแล้ว ยังส่งเสริมลัทธิบริโภคนิยมอีกด้วย สืบเนื่องมาจากการผลิตเพื่อความอยู่รอดของทุนนิยม เมื่อมีการผลิตในจำนวนมาก สินค้าก็จะล้นตลาด การจะทำให้สินค้าขายได้ ทุนนิยมจึงต้องสร้างความหมายให้กับสินค้าเพื่อให้สินค้านั้นๆ เป็นที่ปรารถนาของผู้บริโภคในสังคม กล่าวคือ ทำให้การบริโภคสินค้าเพียงเพื่อการใช้สอยเปลี่ยนเป็นการบริโภคสินค้าในเชิงสัญญะ ซึ่งสัญญะนั่นก็คือสิ่งที่ทำให้สินค้านั้นๆ กลายเป็นมากกว่าสินค้าใช้สอยทั่วไป สินค้าที่มาพร้อมสัญญะสามารถบ่งบอกถึงรสนิยม ฐานะและสถานะทางสังคมของผู้บริโภคได้ด้วย และมูลค่าเชิงสัญญะที่สูงกว่าของสินค้าบางชนิดทำให้ผู้บริโภคเกิดความรู้สึกปรารถนาสินค้าชนิดนั้น เช่น สินค้าแบรนด์เนมชื่อดัง สินค้าที่ผลิตในประเทศที่พัฒนาแล้ว เป็นต้น

นอกจากระบบทุนนิยมจะสร้างความเหลื่อมล้ำระหว่างชนชั้นอย่างที่ได้กล่าวไปข้างต้นแล้ว ทุนนิยมยังกระตุ้นบริโภคนิยมเพื่อส่งเสริมให้ผู้บริโภคจับจ่ายใช้สอยมากขึ้น และในหลายๆ ครั้งก็กระตุ้นเกินความจำเป็นเพียงเพื่อให้กลไกของระบบทำงานได้อย่างไม่ติดขัด เราจะเห็นการเกิดขึ้นของร้านค้าออนไลน์เพื่อให้ผู้บริโภคมีความสะดวกมากขึ้นในการจับจ่ายใช้สอย โดยไม่ต้องเดินทางออกนอกบ้าน การบริโภคเกินความจำเป็นมักจะสะท้อนออกมาในการบริโภคสิ่งของที่คล้ายคลึงในจำนวนมาก เพราะถูกกระตุ้นให้เกิดความอยากมีอยากได้ เช่น การมีบ้านหลายๆ หลังและมีรถยนต์หลายๆ คัน การมีเสื้อผ้าที่เหมือนกันหลายชิ้น การที่ผู้หญิงมีลิปสติกหลายแท่งทั้งในโทนสีที่ต่างกันและคล้ายกัน ผู้ชายหลายคนชอบสะสมรองเท้ากีฬาและบางคนมีถึงร้อยคู่ การจับจ่ายใช้สอยของชาวอเมริกันนั้นมีจำนวนที่สูงขึ้นในทุกๆ ปี และในค.ศ. 2016 ยอดค่าใช้จ่ายของคนอเมริกันสูงเป็นประวัติการณ์ถึง 11669.80 พันล้านดอลล่าร์สหรัฐ (Trading Economics, 2017: online)

ในยุคปัจจุบันผู้คนสามารถเข้าถึงสินค้าและบริการได้อย่างทั่วถึง สื่อการตลาดและโฆษณาที่พัฒนาขึ้นด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่ก็ช่วยกระตุ้นให้ผู้คนบริโภคสินค้ามากขึ้น บริโภคนิยมที่ส่งเสริมให้คนจับจ่ายใช้สอยด้วยการอ้างความเสรีในการบริโภค ทำให้คนรู้สึกว่าพวกเขาสามารถบริโภคได้อย่าง

เท่าเทียมเช่นที่ไทวิกา อิงสันเทียะได้กล่าวถึงบริโภคนิยมไว้ในวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตของเธอเรื่อง *บริโภคนิยมและวิกฤตความเป็นชายในนวนิยายอเมริกันร่วมสมัยความเป็นชาย* ว่า “การบริโภคจึงถูกใช้เป็นเครื่องมือที่บ่งบอกว่าทุกคนมีสิทธิในการเลือก มีโอกาสในการเข้าถึงสินค้า มีความเท่าเทียมสินค้าจึงกลายเป็นสิ่งสร้างอัตลักษณ์ที่แสดงความเป็นปัจเจก” (ไทวิกา อิงสันเทียะ, 2555, p. 17) จะเห็นได้ว่าการบริโภคนอกจากจะเพื่อประโยชน์ใช้สอยแล้วยังเป็นการประกอบสร้างตัวตนและอัตลักษณ์ของผู้บริโภค ที่เป็นเช่นนี้เพราะคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ได้เพิ่มมูลค่าให้แก่สินค้า ผู้บริโภคจึงบริโภคคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ของสินค้านั้นเพื่อประกอบสร้างตัวตนของพวกเขาด้วย ผู้บริโภคที่เลือกใช้สินค้ายี่ห้อหนึ่งแทนอีกยี่ห้อหนึ่งเป็นเพราะสินค้าแต่ละยี่ห้อนั้นมีคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ที่ต่างกัน โทรศัพท์มือถือยี่ห้อแอปเปิล (Apple) นอกจากจะใช้เพื่อโทรศัพท์ ส่งข้อความและเล่นอินเตอร์เน็ตแล้วยังแฝงคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ที่บอกว่า ผู้ใช้มีความทันสมัย มีฐานะและรสนิยมที่ดี เป็นต้น

ฌอง โบดริยารด์ (Jean Baudrillard) นักวิชาการแนววิพากษ์ชาวฝรั่งเศสได้วิเคราะห์การบริโภคของคนในสมัยนี้ไว้ว่า “การบริโภคของมนุษย์ยุคนี้ไม่ใช่แค่การใช้หรือเสพสินค้าที่เป็นวัตถุรูปธรรมเท่านั้น หากแต่มีด้านของการเสพสัญญะ (sign) ที่แนบอยู่ในสินค้านั้นๆ ด้วย และเนื่องจากสัญญะนั้นเป็นนามธรรม ดังนั้นเมื่อเราเสพสัญญะ เราจึงสามารถจะบริโภคสินค้าต่างๆ ได้ไม่สิ้นไม่สุด” (ฌอง โบดริยารด์ อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ & สมสุข หินวิมาน, 2551, p. 461) สัญญะที่ว่านี้ก็คือคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ของสินค้านั่นเอง ซึ่งเราจะได้เห็นได้จากการบริโภคเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย หน้าที่ของเสื้อผ้านั้นคือมีไว้สำหรับนุ่งห่มกันความร้อนหนาว แต่ด้วยสัญญะที่ถูกใส่ลงไปในเสื้อผ้าแต่ละชิ้นซึ่งอาจจะมาในรูปแบบของยี่ห้อของเสื้อผ้า สี รูปทรง และคนออกแบบทำให้เสื้อผ้ากลายเป็นสินค้าที่คนสามารถบริโภคได้เรื่อยๆ เมื่อมีการเปลี่ยนใหม่ของสมัยนิยม คนก็สามารถซื้อเสื้อผ้าใหม่ได้ตลอด

นอกจากนี้โบดริยารด์ ยังได้อธิบายการบริโภคเชิงสัญญะไว้ว่า ระบบทุนนิยมนั้นสร้างสัญญะเหล่านี้ขึ้นมา โดยอาศัยกลไกต่างๆ เช่น กลไกทางการตลาด กลไกของการโฆษณา ฯลฯ ซึ่งกลไกของระบบทุนนิยมเหล่านี้จะคอยกระตุ้นความต้องการของมนุษย์ผ่านโลกสัญญะและความหมาย ทำให้คนรู้สึกอยากบริโภคสินค้าเหล่านั้นในเชิงสัญญะที่ถูกโฆษณาผ่านสื่อมากกว่าที่จะคำนึงหน้าที่ใช้สอยจริงๆ ของสินค้าเหล่านั้น (กาญจนา แก้วเทพ & สมสุข หินวิมาน, 2551, p. 461)

ส่วนเครื่องมือที่ช่วยเผยแพร่และสร้างมูลค่าเชิงสัญญะให้กับสินค้าได้ดีและรวดเร็ว คือ สื่อมวลชน สื่อมวลชนซึ่งสามารถเข้าถึงคนจำนวนมากได้ในเวลาอันรวดเร็วสามารถโฆษณาสินค้าทำให้

สินค้ามีมูลค่าเชิงสัญญะและกลายเป็นที่ต้องการของคนในสังคม ผู้บริโภคนั้นถูกกระตุ้นอยู่ตลอดเวลาจากสื่อมวลชนที่ถูกควบคุมโดยนายทุนให้อยากบริโภคสินค้าที่ไม่มีความจำเป็น สินค้าที่มีมูลค่าทางสัญญะที่เมื่อผู้บริโภคซื้อไปแล้วจะทำให้รู้สึกดีต่อตนเอง ด้วยเหตุนี้ผู้บริโภคในสังคมทุนนิยมจึงตกเป็นเหยื่อและกลายเป็นทาสของบริโภคนิยมได้โดยง่ายเพราะพวกเขาติดอยู่กับการเสพมูลค่าทางสัญญะมากกว่าหน้าที่ใช้สอยของสินค้านั้นๆ

สังคมอเมริกันร่วมสมัยแทบไม่มีพื้นที่ว่างที่ไม่ถูกครอบงำโดยวัฒนธรรมบริโภคนิยม คนในสังคมอเมริกันร่วมสมัยสามารถพบเห็นโฆษณาและการกระตุ้นการบริโภคได้ตลอดในชีวิตประจำวันโดยไม่สามารถหลีกหนีได้ นาโอมิ ไคลน์ (Naomi Klein) นักวิชาการผู้ศึกษาวัฒนธรรมบริโภคนิยมในสังคมอเมริกันกล่าวไว้ในหนังสือชื่อ *No Logo* ของเธอว่า ชาวอเมริกันพบกับการโฆษณาได้ทั้งในพื้นที่สาธารณะและพื้นที่ส่วนตัว การโฆษณานั้นมีหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นสติกเกอร์บนผลไม้ หรือโฆษณาในห้องน้ำสาธารณะ และอีกหลากหลายรูปแบบ ดังในข้อความที่ว่า “sticker ads on pieces of fruit promoting ABC sitcoms, Levi’s ads in public washrooms, corporate logos on boxes of Girl Guide cookies, ads for pop albums on takeout food containers, and ads for Batman movies projected on sidewalks or into the night sky.” (Klein, 2009, p. 64) การโฆษณาที่พบเห็นได้ในเกือบทุกกิจกรรมของชีวิต ทำให้เป็นเรื่องยากที่ผู้บริโภคชาวอเมริกันจะไม่ตกเป็นเหยื่อการบริโภค

ในปัจจุบัน ผู้บริโภคมองว่าสินค้าแต่ละยี่ห้อนั้นไม่ได้มีความแตกต่างกันมากในเชิงคุณภาพหรือ ปริมาณ การที่จะทำให้ผู้บริโภคเลือกซื้อสินค้ายี่ห้อใดยี่ห้อหนึ่งขึ้นอยู่กับการสร้างแบรนด์ของสินค้านั้น บริษัทยักษ์ใหญ่ของสหรัฐอเมริกาจึงให้ความสำคัญกับการสร้างแบรนด์หรือยี่ห้อมากกว่าการผลิตสินค้าที่บริษัทจำหน่าย เพราะบริษัทสามารถย้ายฐานการผลิตไปยังต่างประเทศที่มีค่าแรงที่ถูกกว่า ทำให้บริษัทไม่ต้องกังวลเรื่องการผลิตสินค้า และมุ่งเน้นไปที่การสร้างแบรนด์ให้เป็นที่จดจำ (Klein, 2009, p. 57) ดังเช่นที่ไคลน์กล่าวว่า “[B]rand essence” [is] [...] what brands mean to the culture and to people’s lives. This was seen to be of crucial importance, since corporations may manufacture products, but what consumers buy are brands.” (Klein, 2009, p. 61) ด้วยเหตุนี้บริษัทจำนวนมากจึงให้ความสำคัญกับการสร้างแบรนด์เพื่อสร้างความแตกต่าง และหวังว่าจะสามารถเข้าถึงผู้บริโภคได้ด้วยการนำเสนอแนวคิดของแบรนด์

แบรนด์จึงไม่ได้เป็นเพียงแค่ชื่อสินค้าอีกต่อไป แต่ได้กลายเป็นส่วนสำคัญทางวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของคนในสังคม ดังในข้อความที่ว่า “[B]rand names [are] […] becoming cultural accessories and lifestyle philosophers.” (Klein, 2009, p. 73) ทำให้ผู้บริโภคไม่สามารถปฏิเสธการบริโภคแบรนด์ในสังคมปัจจุบัน เพราะความเป็นแบรนด์นั้นไม่ได้หมายถึงตัวสินค้าอีกต่อไป แต่หมายถึงวิถีชีวิต ทัศนคติ ชุดของค่านิยม ภาพลักษณ์ และแนวคิดในสังคมที่แบรนด์ต้องการนำเสนอผ่านตัวสินค้า (Klein, 2009, p. 82) ไคลน์กล่าวว่า สินค้าที่จะได้รับความนิยมในอนาคตนั้นไม่ใช้สินค้าที่นำเสนอตนเองว่าเป็น วัตถุสิ่งของ แต่เป็นแนวคิด ดังในข้อความที่ว่า “[T]he products that will flourish in the future will be the ones presented not as “commodities” but as concepts: the brand as experience, as lifestyle.” (Klein, 2009, p. 80) ปรากฏการณ์การสร้างแบรนด์นี้สามารถช่วยอธิบายพฤติกรรมผู้บริโภคที่นิยมบริโภคสินค้าในเชิงสัญญะมากขึ้นในสังคมอเมริกันร่วมสมัย

ระบบทุนนิยมในสังคมอเมริกันมักจะอ้างตนว่าเป็นระบบเศรษฐกิจที่ให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย แต่แท้จริงแล้วทุนนิยมกลับเอื้อประโยชน์ให้แก่นายทุน กลุ่มคนจากทั้งภาคการผลิตและภาคการบริโภคสามารถตกเป็นเหยื่อของอำนาจทุนนิยมของนายทุน โดยที่ฝ่ายการผลิต เช่น เกษตรกรนั้นมักจะรู้ไม่เท่าทันนายทุน ทำให้ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ นอกจากนี้ทุนนิยมยังสร้างความเหลื่อมล้ำให้เกิดขึ้นในสังคมอเมริกันโดยมีเงินเป็นตัวแปรสำคัญ และยังได้กระตุ้นการบริโภคของคนในสังคมเพื่อสนองต่อการผลิตจำนวนมหาศาล ระบบจึงมีการสร้างคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ให้กับสินค้า เพื่อให้คนบริโภคสินค้าด้วยการเสพคุณค่าเชิงสัญลักษณ์ของสินค้าเหล่านั้น เพราะการเสพสัญญะทำให้ผู้บริโภคไม่สนใจต่อหน้าที่การใช้งานของสินค้าแต่บริโภคเพราะต้องการความพึงพอใจจากการเสพสัญญะ จึงทำให้คนกลายเป็นทาสของบริโภคนิยมเพราะไม่สามารถหลุดพ้นจากการกระตุ้นด้วยคุณค่าเชิงสัญญะของระบบได้ กลุ่มคนที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจในภาพยนตร์เรื่อง *The Bling Ring* และอาชญนิยายเรื่อง *Dark Places* จึงพยายามเรียกร้องความเป็นธรรมคืนด้วยการก่ออาชญากรรม

3.2 การเรียกร้องความเป็นธรรมของทาสวัตถุนิยมใน *The Bling Ring*

บริโภคนิยมเกิดขึ้นเมื่อระบบทุนนิยมต้องการส่งเสริมให้มีการผลิตสิ่งของออกมามากขึ้น เพื่อรองรับความต้องการของคนในสังคม และเมื่อการผลิตล้นตลาด ระบบทุนนิยมจึงต้องทำการกระตุ้นให้

คนต้องการบริโภค ทำให้คนรู้สึกว่าการมีสิ่งของแค่เพียงชิ้นเดียวนั้นไม่พออีกต่อไป เพราะถูกชวนเชื่อให้รู้สึกอยากมีอยากได้ด้วยการตลาดและการโฆษณาสินค้า เมื่อสินค้าล้นตลาดระบบทุนนิยมต้องหาวิถีทางทำให้สินค้าเหล่านี้ขายได้ หรือทำให้คนอยากออกมาซื้อ สร้างความอยากมีอยากได้แบบไม่รู้จบให้คนในสังคมด้วยการใช้สื่อ สื่อคือเครื่องมือสำคัญของระบบทุนนิยม ที่ทำให้คนอยากมีอยากได้ เพราะสื่อมักจะนำเสนอโฆษณาชวนเชื่อ หลอกล่อให้คนจับจ่ายใช้สอยเกินความจำเป็นเพื่อเอื้อให้นายทุนได้ผลประโยชน์ เราอาจกล่าวได้ว่าทุนนิยมนอกจากจะให้อำนาจกับเงินแล้ว ยังให้อำนาจกับสื่ออีกด้วย

3.2.1 วัยรุ่น: เหยื่อผู้ยินดีของบริโภคนิยม

สื่อนั้นมีหลากหลายบทบาท และหนึ่งบทบาทหลักในสังคมอเมริกันร่วมสมัยคือบทบาทในเชิงโฆษณาชวนเชื่อ สื่อหลักหลากหลายประเภทมักถูกซื้อโดยนายทุนให้โฆษณาสินค้า สร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับสินค้าหรือองค์กร เพื่อทำให้คนในสังคมมีความรู้สึกที่ดีต่อสินค้าและองค์กร ซึ่งสามารถนำไปสู่การตัดสินใจซื้อสินค้าเหล่านั้นในที่สุด การตลาดเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยทำให้คนต้องการสินค้า การสร้างภาพลักษณ์และการโฆษณาชวนเชื่อล้วนก่อให้เกิดความอยากมีอยากได้โดยไม่จำเป็น คนในสังคมมักตกเป็นเหยื่อของการตลาดและการโฆษณาชวนเชื่อของสื่อต่างๆ จนตกเป็นทาสของวัตถุนิยม บ่อยครั้งที่ผู้บริโภคมักซื้อสิ่งของเพียงเพราะความอยากได้โดยไม่ได้คำนึงถึงความจำเป็น ผู้บริโภคมักมีสิ่งของชนิดเดียวมากกว่าหนึ่งชิ้น และสินค้าที่สร้างความอยากมีอยากได้ให้แก่คนในสังคมมากกว่าสินค้าทั่วไป คือ สินค้าฟุ่มเฟือย ซึ่งโดยส่วนมากมักเป็นสินค้ายี่ห้อดัง ราคาสูง การจะทำให้คนอยากมีอยากได้ในสินค้าที่ไม่จำเป็นนั้น ระบบทุนนิยมต้องมีการเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้า หรือการสร้างมูลค่าเชิงสัญลักษณ์หรือสัญญะด้วยการสร้างภาพลักษณ์และโฆษณาชวนเชื่อ

กลุ่มคนที่มักตกเป็นเหยื่อของวัตถุนิยมในสังคม คือ กลุ่มเด็กและเยาวชน เพราะคนกลุ่มนี้มักจะขาดวุฒิภาวะที่มากพอที่จะแยกแยะได้ว่าสิ่งไหนจำเป็นต่อการดำรงชีวิต และสิ่งไหนไม่จำเป็น สติและความยับยั้งชั่งใจในกลุ่มเยาวชนนั้นยังมีไม่มากพอ จึงทำให้สามารถโดนโน้มน้าวหรือชักจูงได้โดยง่าย

ภาพยนตร์เรื่อง *The Bling Ring* ของไมเคิล เล็มเบ็ค สร้างขึ้นในค.ศ. 2011 โดยมีเค้าโครงเรื่องจากเรื่องจริง *The Bling Ring* บอกเล่าเรื่องราวของกลุ่มวัยรุ่นชาวอเมริกันกลุ่มหนึ่งที่ใช้อินเตอร์เน็ตค้นหาบ้านของดาราที่พวกเขาชื่นชอบและเข้าไปขโมยเสื้อผ้าและเครื่องประดับราคาแพงของดาราเหล่านั้น วัยรุ่นกลุ่มนี้ประกอบไปด้วยสมาชิกทั้งหมด 5 คน สมาชิกส่วนใหญ่ของกลุ่มนี้ล้วนเป็นวัยรุ่นที่มีปัญหาครอบครัวและขาดความอบอุ่น เรื่องเริ่มต้นเมื่อแซค การ์วีย์ (Zack Garvey) ชายหนุ่มขี้อายย้ายโรงเรียนเข้ามาเรียนในโรงเรียนใหม่ และได้ทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ที่มีฐานะร่ำรวยชื่อนาตาลี คิม (Natalie Kim) แซคต้องการให้นาตาลียอมรับเขาเป็นเพื่อน เขาจึงพยายามทำทุกอย่างที่นาตาลีต้องการ นาตาลีนั้นเป็นคนที่ต้องการความสนใจจากคนรอบข้าง และต้องการรู้สึกเป็นคนพิเศษ เธอได้ชักจูงแซคให้เข้าไปในบ้านของบุคคลมีชื่อเสียงที่พวกเขาชื่นชอบและปล้นเสื้อผ้าและเครื่องประดับราคาแพง แซคยอมทำตามนาตาลีเพื่อแลกกับการได้รับการยอมรับในหมู่เพื่อนของนาตาลีและคนอื่นๆ ในโรงเรียน เมื่อพวกเขาเข้าไปปล้นบ้านของบุคคลคลมีชื่อเสียงคนแรกและไม่โดนตำรวจจับ จึงเกิดความย่ามใจ และได้ทำการบุกรุกเพื่อปล้นบ้านของบุคคลมีชื่อเสียงคนอื่นๆ ที่พวกเขาชื่นชอบอีกหลายคน ในการปล้นแต่ละครั้ง พวกเขาจะถ่ายรูป และอัดคลิปวิดีโอของตนเองเพื่อนำลงเผยแพร่บนอินเตอร์เน็ต จนเมื่อข่าวเกี่ยวกับกลุ่มของพวกเขาเริ่มดัง และมีคนจับตามองมากขึ้น เริ่มมีคนในกลุ่มไม่อยากออกไปทำการปล้นบ้านบุคคลมีชื่อเสียง ขณะเดียวกันแซคก็เริ่มทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ต่างโรงเรียน ชื่อแมดดี บิชอป (Maddie Bishop) ทำให้เขาไม่มีเวลาให้นาตาลี นาตาลีจึงโกรธและวางแผนจะเข้าปล้นบ้านดาราด้วยตนเอง เธอได้หลอกล่อเพื่อนใหม่ของแซคให้ไปด้วยเพื่อเรียกร้องความสนใจจากแซค ขณะที่วัยรุ่นกลุ่มนี้กำลังมีปัญหาความเห็นไม่ตรงกัน นักสืบและตำรวจก็สามารถแกะรอย และสืบจนรู้ว่าอาชญากรที่เข้าปล้นบ้านบุคคลมีชื่อเสียงจำนวนมากในย่านฮอลลีวูดนั้น แท้จริงแล้วเป็นกลุ่มวัยรุ่น แซคและเพื่อนถูกจับ พวกเขาถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย โดยก่อนที่แซคจะมอบตัวให้แก่ตำรวจ เขาได้อัดวิดีโออธิบายเรื่องราว และเหตุจูงใจของการกระทำของเขาลงเว็บไซต์ยูทูป (Youtube)

วัยรุ่นทั้งหมดนั้นอาศัยอยู่ในนครลอสแองเจลิส (Los Angeles) ซึ่งเป็นเมืองอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ที่เป็นบ้านของดาราและนักแสดงระดับโลกที่มีชื่อเสียงหลายคน ดังที่แซคกล่าวไว้ว่า “I’ve lived in Hollywood my whole life.” (Lembeck, 2011) เมืองเป็นฉากสำคัญของการเกิดขึ้นของวัฒนธรรมบริโภคนิยม บริโภคนิยมมักจะทำงานได้ดีในระบบของเมือง ดังที่ไทวิกาได้อธิบายไว้ว่า

“พื้นที่เมืองคือพื้นที่ที่พบการบริโภคมากที่สุดในปัจจุบัน เพราะเมืองประกอบด้วยผู้คนที่หลั่งไหลมาอยู่ร่วมกันเป็นจำนวนมาก เมืองจึงเต็มไปด้วยความต้องการที่หลากหลาย ซึ่งการเกิดขึ้นของเมืองก็เกี่ยวข้องโดยตรงกับกระบวนการผลิตและการบริโภค” (ไทวิกา อิงสันเทียะ, 2555, p. 18) เมื่อบริโภคนิยมไหลเวียนอยู่ในระบบเศรษฐกิจของเมือง คนจึงพบเจอกับการกระตุ้นการบริโภคในชีวิตประจำวันได้โดยง่าย เพราะเมืองใหญ่เต็มไปด้วยห้างร้านไว้ให้จับจ่ายใช้สอย ซึ่งร้านค้าและห้างสรรพสินค้าต่างๆ นั้นเป็นสถานที่กระตุ้นการบริโภคอย่างดีเยี่ยม ดังในข้อความที่ว่า “[Department Store] [w]ith their opulent interiors, tempting glass display cases, and alluring show windows, department stores stransformed the urban landscape into a spectacle of abundance.” (Jacobson, 2008, p. 5) เฉกเช่นเดียวกับนครลอสแองเจลิส ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ที่มีพร้อมทั้งห้างร้านและเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น โทรทัศน์และโทรศัพท์มือถือที่สามารถเชื่อมต่ออินเตอร์เน็ต ทำให้ผู้คนสามารถเข้าถึงข่าวสารได้อย่างสะดวกและรวดเร็วขณะเดียวกันก็ถูกกระตุ้นด้วยโฆษณาและการตลาดของสินค้า ผ่านทางสื่อต่างๆ เหล่านี้ด้วยเช่นกัน ทำให้ผู้คนและโดยเฉพาะเยาวชนไม่สามารถหลีกเลี่ยงการบริโภคได้ ดังที่ลิซ่า จาค็อบสัน (Lisa Jacobson) นักวิชาการผู้ศึกษาบริโภคนิยมกับเยาวชนกล่าวไว้ว่า “The proliferation of mass-mediated images of abundance in children’s daily lives makes it impossible for such children to escape reminders of the limits of their own consumer horizons.” (Jacobson, 2008, p. 23) จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า เมื่อเด็กและเยาวชนถูกกระตุ้นด้วยสื่อต่างๆ ถึงการบริโภคอยู่ตลอด ทำให้พวกเขาคล้อยตามการกระตุ้นอย่างไม่มีขีดจำกัดนั้นโดยง่าย แต่ขณะเดียวกันพวกเขาถูกเตือนให้ตระหนักถึงขีดจำกัดในการบริโภคของตนเอง เพราะพวกเขาไม่มีเงินมากพอที่จะสามารถซื้อสิ่งของเหล่านั้นได้

วัยรุ่นกลุ่มนี้อยู่ในยุคที่เข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้ง่ายและรวดเร็วโดยอาศัยเทคโนโลยีที่ทันสมัย พวกเขาถูกกระตุ้นจากทุนนิยมให้บริโภคอยู่ตลอดผ่านทางการรับข้อมูลข่าวสาร ขณะเดียวกันพวกเขาได้ใช้เทคโนโลยีในการช่วยตอบสนองความต้องการบริโภคของพวกเขา วัยรุ่นกลุ่มนี้แทบไม่ต้องใช้ความพยายามในการหาข้อมูลและที่อยู่ของดาราศิลปินที่มีชื่อเสียง พวกเขาสามารถเข้าถึงข้อมูลได้โดยง่ายทางอินเตอร์เน็ตและเฟซบุค (Facebook) แม้แต่นาตาลีเองก็ได้ตั้งข้อสังเกตถึงความเป็นส่วนตัวที่ถูกรุกรานโดยเทคโนโลยีของคนในยุคสมัยปัจจุบัน ดังในข้อความที่ว่า “If you don’t want

people to find you, turn off your locator." (Lembeck, 2011) วัยรุ่นกลุ่มนี้ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีค้นหาที่อยู่ของดารา และสามารถแอบเข้าไปในบ้านได้โดยไม่ถูกจับ เช่นในเหตุการณ์ที่แซคพยายามจะทำให้นาตาลีประทับใจ ด้วยข้อมูลเชิงลึกที่เขารู้ว่าดาราดังอย่างปารีส ฮิลตันกำลังจะจัดปาร์ตีที่บ้านของเธอ และเขาสามารถหาที่อยู่บ้านของเธอจากอินเตอร์เน็ตได้อย่างง่ายดายดังในบทสนทนาของแซคและนาตาลีที่กล่าวไว้ว่า

> Zach: "Paris Hilton is having a Party."
>
> Natalie: "You don't even know where Paris Hilton lives."
>
> Zach: "I can find out. The internet. I can find anyone."
>
> Natalie: "Are you sure this is her house?"
>
> Zach: "Yes, I found out from three different websites."
>
> (Lembeck, 2011)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

หรือในตอนที่พวกเขาพยายามจะไปปล้นบ้านของบุคคลมีชื่อเสียงอีกคนชื่อ อเดรียนา แพทริดจ์ (Adriana Patridge) พวกเขาก็สืบข้อมูลจากอินเตอร์เน็ต และพบว่าเจ้าของบ้านไม่อยู่บ้านและค้นหาที่อยู่ของเธอจากอินเทอร์เน็ต ดังในข้อความที่ว่า "Her blog said she's in New York and I just found her address online." (Lembeck, 2011) เทคโนโลยีช่วยให้ระบบทุนนิยมสามารถกระตุ้นการบริโภคของวัยรุ่นกลุ่มนี้ ขณะเดียวกันวัยรุ่นกลุ่มนี้ได้ใช้เทคโนโลยีตอบสนองความต้องการบริโภคที่ถูกกระตุ้นของตนในทางที่ผิดกฎหมาย

การกระตุ้นการบริโภคนั้นมีหลายรูปแบบ แต่การเลือกใช้ดาราและนักแสดงที่มีชื่อเสียงเพื่อให้โฆษณาสินค้าเป็นรูปแบบที่พบเห็นบ่อยในการทำโฆษณา เพราะดาราและนักแสดงนั้นเป็นที่ชื่นชอบของคนจำนวนมาก วิถีชีวิตของคนเหล่านี้มักเป็นที่ถวิลหาของคนทั่วไปเพราะพวกเขาเหล่านี้มักมี

การใช้ชีวิตที่ต่างออกไป พวกเขามีบ้านหลังใหญ่ เสื้อผ้าราคาแพง รถหรู อาหารเลิศรส ฯลฯ พวกเขามีชีวิตที่หรูหราต่างจากคนทั่วไปในสังคม การใช้ชีวิต และความเป็นอยู่ของคนเหล่านี้จึงเป็นที่จับตาของคนในสังคม เพราะความต้องการที่อยากจะมีชีวิตเฉกเช่นเดียวกับดารานักแสดงเหล่านั้น ความต้องการวิถีชีวิตแบบดาราสะท้อนออกมาให้เห็นในความหมกมุ่นของผู้คนต่อเรื่องส่วนตัวของบุคคลมีชื่อเสียง ไม่ว่าจะเป็น รายการทีวีแบบเรียลลิตีของบุคคลมีชื่อเสียง หรือ ข่าวซุบซิบของดาราตามหน้าหนังสือพิมพ์ เราจะเห็นได้ในฉากห้องนอนของแซค บนจอคอมพิวเตอร์ของเขาเปิดเว็บไซต์เกี่ยวกับบุคคลมีชื่อเสียง ข้อมูลและข่าวของพวกเขา หรือในฉากที่นักสืบที่สืบคดีของแซคและเพื่อนๆ กำลังอ่านหนังสือพิมพ์ซุบซิบดารา เพื่อทำความเข้าใจพฤติกรรมของแซคและเพื่อนพูดกับลูกสาวของเขาในเชิงหยอกล้อว่า “Brangelina [Brad Pitt และ Angelina Jolie] has twins.” (Lembeck, 2011) และลูกสาวของเขาได้ตอบกลับมาว่า “God, dad everybody knows that.” (Lembeck, 2011) นอกจากนี้ เมื่อลูกสาวของนักสืบได้เห็นคลิปวิดีโอที่แซคและเพื่อนได้ลักลอบเข้าไปขโมยสิ่งของในห้องนอนของนางแบบชื่อดังที่เธอชื่นชอบ ทำให้ถึงกับกล่าวออกมาอย่างอิจฉาว่า “I would so love to have my picture taken in Adriana's bedroom.” (Lembeck, 2011) ทำให้เราเห็นความชอบที่มีต่อบุคคลมีชื่อเสียง และความอยากเห็นพื้นที่ส่วนตัวจนมองข้ามการขโมยของกลุ่มวัยรุ่น

การให้ดารานักแสดงโฆษณาสินค้าให้คือการให้พวกเขาเหล่านั้นเชิญชวนกลุ่มคนที่คลั่งไคล้พวกเขาให้บริโภคสินค้านั้นๆ ตามคำแนะนำของดารานักแสดง ไม่ว่าจะด้วยการบอกสรรพคุณ หรือการยอมรับคุณภาพของสินค้าด้วยการนำไปใช้เองของดารานักแสดง การโฆษณาด้วยการใช้บุคคลมีชื่อเสียงที่เป็นที่ชื่นชอบนั้นทำให้เข้าถึงผู้บริโภคได้ในจำนวนมาก และมีแนวโน้มที่จะชักจูงให้เกิดการบริโภคได้สูง เพราะความชื่นชอบและความต้องการวิถีชีวิตเช่นเดียวกับดารานักแสดงที่เป็นที่ชื่นชอบของตนนั่นเอง

ดารานักแสดงหรือบุคคลที่มีชื่อเสียงนั้นมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจบริโภคของผู้บริโภคในสังคม พวกเขาสามารถเป็นผู้กำหนดสิ่งที่เป็นที่นิยม หรือ เทรนด์ (trend) ต่างๆ ของสังคมเช่น การแต่งกายที่กำลังเป็นที่นิยม การออกกำลังกายที่กำลังเป็นที่นิยม หรือการรับประทานที่กำลังเป็นที่นิยม สังเกตได้จากการที่ผู้คนนิยมเลียนแบบบุคคลมีชื่อเสียงในด้านต่างๆ เสื้อผ้าแบบเดียวกับที่ดาราใส่มักได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก มีผู้คนต้องการแต่งตัวเหมือนดารา เพราะพวกเขาต้องการที่จะดูดีเหมือนดาราที่พวกเขาชื่นชอบ ร้านอาหารที่ดาราไปรับประทานก็มักจะมีผู้คนตามไปลิ้มลองรสชาติของ

อาหารเพื่อที่จะได้เข้าถึงวิถีชีวิตของดาราที่ตนชื่นชอบมากขึ้น ความต้องการบริโภคตามบุคคลมีชื่อเสียงนี้เองทำให้ทุนนิยมสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการกระตุ้นการบริโภคได้อย่างที่จาค็อบสันกล่าวว่า “Mass marketers have also perfected buzz marketing, a practice by which they seed new products with trendsetters to fuel consumer demand. [...] companies distribute free shoes and clothes to rappers, actors, athletes, and other cool people.” (Jacobson, 2008, p. 18) การตลาดที่นายทุนมักจะใช้เพื่อกระตุ้นการบริโภค คือการให้บุคคลที่เป็นที่ชื่นชอบเป็นกระบอกเสียงของสินค้า ทำให้สินค้าเป็นที่ต้องการมากขึ้นจากความชื่นชอบในตัวคนโฆษณา

วัยรุ่นกลุ่มนี้ได้รับการกระตุ้นอยู่ตลอดเวลาจากสื่อต่างๆ ทั้งอินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ เรามักจะพบการนำเสนอวิถีชีวิตที่หรูหราของกลุ่มบุคคลมีชื่อเสียง เสื้อผ้าที่เขาใส่ อาหารที่เขารับประทาน สถานที่ที่เขาไปนั้นถูกเผยแพร่ออกสู่สาธารณะเพื่อให้คนที่ได้เสพสื่อเหล่านั้นรู้สึกโหยหาการใช้ชีวิตที่หรูหรา ดังในข้อความตอนที่แซคบอกกับนาตาลีว่าจะมีการแสดงของศิลปินชื่อดังในคลับชื่อ บอสโซ (Bosso) นาตาลีแสดงอาการตื่นเต้น และบอกกับแซคว่าเธออยากไปที่คลับนั้น ดังในข้อความที่ว่า “People would kill to be at the Party. I’ll take you, we’ll go together. [...] You and I are going to Bosso.” (Lembeck, 2011) เมื่อคนได้เสพสื่อและถูกกระตุ้นอยู่เรื่อยๆ ก็จะเกิดอาการต้องการบริโภคสิ่งซึ่งในชีวิตประจำวันพวกเขาไม่สามารถมีได้ เสื้อผ้า เครื่องประดับ อาหาร และสถานที่ล้วนเป็นสินค้าที่ถูกโฆษณาผ่านสื่อ ไม่ว่าจะโดยบุคคลที่มีชื่อเสียงหรือผ่านการทำโฆษณาในรูปแบบอื่น สื่อมวลชนและการโฆษณาล้วนกระตุ้นทำให้คนในสังคมต้องการบริโภคมากขึ้น คนในสังคมจึงตกเป็นทาสของวัตถุนิยมได้โดยง่าย เฉกเช่นที่อองรี เลอแฟบ (Henri Lefebvre) นักวิชาการชาวฝรั่งเศสผู้บุกเบิกทฤษฎีการวิพากษ์การบริโภคกล่าวไว้ว่า “กลไกที่ [...] ทำหน้าที่เผยแพร่อุดมการณ์บริโภคให้ยึดกุมจิตใจผู้คนได้อย่างดีเยี่ยมได้แก่ สื่อมวลชนและการโฆษณา” (เลอแฟบ อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ & สมสุข หินวิมาน, 2551, pp. 446-447)

แซค นาตาลี และเพื่อนคนอื่นๆ ถูกมอมเมาด้วยสื่อที่ไม่ได้คัดกรองความเหมาะสมทำให้พวกเขาตกเป็นเหยื่อวัตถุนิยมได้โดยง่าย พวกเขาถูกหลอกล่อให้อยากมีอยากได้โดยไม่ได้รับการอบรมวิธีการหาเงินเพื่อให้ได้สิ่งของเหล่านั้นมาอย่างถูกวิธี สื่อในสังคมกระตุ้นความต้องการของพวกเขา พวกเขาจึงใช้การขโมยเป็นทางออกในการสนองความต้องการ ซึ่งจะเห็นได้จากเหตุการณ์ที่นาตาลี

พยายามหาเงินเพื่อเข้าไปในคลับด้วยการแอบเปิดรถของคนอื่นเพื่อขโมยเงินดังในบทสนทนาของนาตาลีและแซคที่ว่า

> Natalie: “I’m looking for money [...] Never pay for something that should be free.”
>
> Zach: “You can’t break into somebody’s car.”
>
> Natalie: “Why not if it’s unlocked?”
>
> (Lembeck, 2011)

เมื่อสื่อทั้งโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสารพยายามบอกกับผู้เสพสื่อว่าชีวิตของดาราคนดังนั้นดี สร้างภาพลักษณ์ของดาราเหมือนฝันที่คนดูอยากเป็นตาม สิ่งของเครื่องใช้ที่ดาราใช้มักจะดูน่าใช้และน่าซื้อตาม สถานที่ที่ดาราไปเยี่ยมเยียนก็มักจะมีคนตามไปด้วย เพราะการที่ผู้บริโภคได้ทำตามบุคคลมีชื่อเสียงที่เขาชื่นชอบ ผู้บริโภคก็จะรู้สึกว่าตนนั้นมีวิถีชีวิตที่ดีเพราะเป็นวิถีชีวิตที่ใกล้เคียงหรือเหมือนกันกับบุคคลที่มีชื่อเสียงเหล่านั้น

เราจะสังเกตได้ว่านาตาลีนั้นไม่ได้ขาดแคลนในด้านของวัตถุภายนอก และเมื่อเธอเข้าไปขโมยเสื้อผ้าและเครื่องประดับจากบ้านของดารานักแสดง เธอเลือกขโมยเฉพาะสิ่งที่เธอชอบไม่ใช่สิ่งที่จะขายได้ราคา เธอเข้าไปปล้นบ้านของดาราเป็นเพราะเธอชื่นชอบดาราเหล่านั้น เธอ แซค และเพื่อนๆ ของเธอเลือกดาราที่จะเข้าไปปล้นบ้านจากความชื่นชอบบุคคลเหล่านั้น เธอเห็นดาราเหล่านั้นเป็นแบบอย่างและเธอต้องการเป็นแบบพวกเขา ดังในบทสนทนาที่เธอคุยกับกลุ่มเพื่อนที่เข้าปล้นบ้านดาราด้วยกันว่าเธอต้องการเข้าไปปล้นบ้านของดาราดังชื่อ ลินด์ซีย์ โลแฮน เพราะนาตาลีชื่นชอบเธอมาก และเห็นเธอเป็นไอดอลของตนเอง ดังในข้อความที่ว่า

> Moon: “We’re going out Friday?”
> Natalie: “Yes, I was thinking we do [Lindsay] Lohan.”
> Moon: “Yes, she’s my hero.”
> Natalie: “Me too.”
>
> (Lembeck, 2011)

การที่จะเป็นเหมือนดาราเหล่านั้นได้ นาตาลีคิดว่าเธอต้องได้ครอบครองเสื้อผ้า และเครื่องประดับราคาแพงของดาราเหล่านั้น เพื่อที่เธอจะได้สัมผัสถึงวิถีชีวิตที่หรูหราของพวกเขา อาจกล่าวได้ว่าเธอกำลังทำการบริโภคในเชิงสัญญะ (consumption of sign) อยู่ การบริโภคในเชิงสัญญะคือการบริโภคสินค้าต่างๆ ด้วยมูลค่าเชิงสัญญะ (sign value) ของสินค้านั้นๆ กล่าวคือเสื้อผ้าและเครื่องประดับราคาแพงสามารถบ่งบอกรสนิยม ฐานะ และสถานะทางสังคมของผู้บริโภคได้ นั้นคือมูลค่าเชิงสัญญะของสินค้า ในฉากที่นาตาลีพาแซคไปขโมยเสื้อผ้าจากร้านค้าในตัวเมือง เธอเลือกร้านนี้เพราะว่าเป็นร้านที่บุคคลมีชื่อเสียงมาใช้บริการ เช่น โรเบิรต แพททินสัน หรือ ออร์ลันโด บลูม นักแสดงผู้มีชื่อเสียงในกลุ่มวัยรุ่น ดังในบทสนทนาของเธอกับแซคที่ว่า

> Zach: “It’s like where famous people go.”
>
> Natalie: “Robert Pattinson, Orlando Bloom”
>
> (Lembeck, 2011)

การบริโภคเชิงสัญญะช่วยกระตุ้นให้เกิดการบริโภคของสินค้าฟุ่มเฟือย ทำให้ผู้บริโภคยึดติดไปกับความหมายเชิงสัญลักษณ์ที่มาพร้อมกับสินค้าเหล่านั้น พวกเขารู้สึกว่าการบริโภคสินค้าที่ไม่จำเป็นต่อการใช้สอยเหล่านี้เป็นเรื่องธรรมดา ผู้บริโภคจะบริโภคสินค้ามากเพียงใดก็ได้เพราะไม่ได้คำนึงถึงการใช้สอยของสินค้านั้น แต่คำนึงถึงความหมายสัญลักษณ์ที่สินค้านั้นมอบให้แก่ผู้บริโภค การบริโภคความหมายสัญญะที่มาจากสินค้าไม่มีวันสิ้นสุด กล่าวได้ว่าผู้บริโภคจึงติดกับดักที่ทุนนิยมสร้างขึ้น เพื่อกระตุ้นให้ผู้บริโภคไม่สามารถหลุดพ้นจากวงโคจรของการบริโภคที่ไม่สิ้นสุดนี้ได้

มูลค่าสัญญะเป็นมูลค่าที่เกินออกมาจากหน้าที่และประโยชน์ใช้สอยของสินค้า ทำให้สินค้ามีราคาที่สูงมากเกินความจำเป็น สิ่งของฟุ่มเฟือยอาจจะไม่ใช่สิ่งที่ผู้บริโภคต้องการเพราะมันไม่ใช่สิ่งที่จำเป็นในการดำรงชีวิต แต่ระบบทุนนิยมและบริโภคนิยมได้กระตุ้นการบริโภคด้วยโฆษณาและการตลาด และกระบอกเสียงอย่างบุคคลมีชื่อเสียงทำให้ผู้บริโภครู้สึกว่าควรมีสิ่งของเหล่านี้ ไว้ครอบครอง หรือแม้กระทั่งซื้อสินค้าทั่วไปเพราะระบบมักจะกระตุ้นให้ซื้อมากกว่าที่จำเป็น ซึ่งจะเห็นได้จากกิจกรรมส่งเสริมการขายต่างๆ เช่น ซื้อ 2 แถม 1 หรือคำโปรยโฆษณาที่ล่อลวงผู้บริโภคให้ซื้อเกินความจำเป็น เช่น ซื้อเยอะคุ้มกว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้บริโภคจึงต้องหาเงินมาซื้อสิ่งของที่เกินความจำเป็นและต้องจ่ายเงินจำนวนมาก ผู้บริโภคติดอยู่ในวงจรนี้โดยไม่สามารถออกไปได้ ผู้บริโภคถูกหลอกล่อจากระบบทุนนิยมและบริโภคนิยมให้บริโภคอยู่ตลอด การที่ระบบทำเช่นนี้ก็ไม่ต่างไปจาก

การขโมยเงินผู้บริโภค เพราะผู้บริโภคถูกกระตุ้นโดยไม่รู้ตัว ถูกหลอกให้เสียเงินซื้อสินค้าอยู่ตลอดทั้งที่ไม่จำเป็น อาจกล่าวได้ว่านายทุนกำลังปล้นผู้บริโภคด้วยการกระตุ้นการบริโภค และวัยรุ่นกลุ่มนี้โดยเฉพาะนาตาลีเป็นตัวละครที่แสดงให้เห็นการตกเป็นเหยื่อของบริโภคนิยมได้อย่างชัดเจน

การบริโภคที่ขาดสติของนาตาลีและเพื่อนนั้น อาจกล่าวได้ว่ามีผลมาจากสภาพแวดล้อมในครอบครัวของเธอ วัยรุ่นกลุ่มนี้มาพบกันได้เพราะพวกเขาเรียนในโรงเรียนเดียวกันซึ่งเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กนักเรียนที่ต้องการการดูแลเป็นพิเศษ อาจกล่าวได้ว่าเป็นเด็กที่มีปัญหาครอบครัว เช่น พ่อแม่แยกทางกันอย่างพ่อแม่ของนาตาลี เธอรู้สึกว่าเธอไม่ได้รับความสนใจจากพ่อแม่และคนในครอบครัวของเธอดังที่เธอกล่าวถึงแม่ของเธอว่า แม่เชื่อคำพูดของคนอื่นมากกว่าเธอ เมื่อครูจากโรงเรียนบอกว่านาตาลีเป็นเด็กโง่ แม่เชื่อและส่งนาตาลีงมาเรียนที่โรงเรียนสำหรับเด็กพิเศษ ดังในข้อความที่ว่า

> Natalie: “You know why I’m there? The teacher said I was stupid and my mother believes it.”
> Zach: “No, she didn’t.”
> Natalie: “Want to bet?”
>
> (Lembeck, 2011)

หรือในข้อความที่เธอพูดถึงพ่อของเธอว่า เขาซื้อรถสปอร์ตราคาแพงให้เธอขับเพราะว่าภรรยาคนใหม่ของพ่อท้องและไม่ต้องการให้เธอรู้สึกเหมือนถูกทิ้ง ดังในข้อความที่ว่า “His new girlfriend is pregnant. He never wanted me to feel left out, as if.” (Lembeck, 2011) นาตาลีถูกเลี้ยงดูแบบไม่ได้รับความรักอย่างที่เธอควรได้รับ นอกจากนี้เธอยังถูกเลี้ยงให้โตมาด้วยเงินและสิ่งของมีค่าราคาแพง แทนการดูแลเอาใจใส่ซึ่งอาจทำให้เธอรู้สึกน้อยใจและรู้สึกไม่เป็นที่รัก เราอาจกล่าวได้ว่านาตาลีไม่ได้รับความสนใจและการดูแลทางด้านจิตใจจากพ่อแม่ของเธอ เธอจึงแสวงหาความสนใจและการรู้สึกเป็นคนพิเศษจากสิ่งของภายนอก ดังเช่นในข้อความที่เธอกล่าวว่า “And then I got heels. Five inches. Fresh perspective. My whole life changed.” (Lembeck, 2011) รูปลักษณ์ภายนอกและการแต่งกายเป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้คนนั้นเป็นที่สนใจของคนที่พบเห็น เรามักจะพบว่าคนที่แต่งกายมีเอกลักษณ์ มีบุคลิกภาพและรูปลักษณ์ที่โดดเด่นมักจะได้รับความสนใจ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นาตาลีให้ความสำคัญกับสิ่งของภายนอก โดยเฉพาะเสื้อผ้าและเครื่องประดับ เพราะสิ่งของเหล่านี้ทำ

ให้คนที่พบเห็นหันมาสนใจเธอ นาตาลีได้รับความสนใจจากเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายอย่างที่เธอต้องการและไม่เคยได้รับจากครอบครัวของเธอ การเรียกร้องความสนใจของนาตาลีจะเห็นได้ในฉากที่เธอไปโรงเรียนและกำลังเดินลงมาจากรถ เพื่อนๆ ต่างก็กรูกันเข้ามาหาเธอ ถามถึงและชมเสื้อผ้าของเธอ ดังในข้อความที่เพื่อนของเธอพูดกับเธอว่า “I love your skirt.” (Lembeck, 2011) หรือในฉากที่เธอเดินเข้าไปในห้องเรียนอย่างมั่นใจด้วยเครื่องแต่งกายที่โดดเด่นมากกว่านักเรียนคนอื่น เสื้อผ้าของเธอนั้นถูกมองว่าไม่ถูกระเบียบการแต่งกายของโรงเรียนดังที่อาจารย์ในห้องเรียนได้ถามนาตาลีตอนเดินเข้ามาว่า “Remind me, do we have a dress code?” (Lembeck, 2011) การตั้งข้อสังเกตเช่นนี้ทำให้นักเรียนคนอื่นๆ ในห้องเรียนพุ่งความสนใจมายังนาตาลี เพื่อนของนาตาลียังได้กล่าวชมว่าเธอมีความรู้เกี่ยวกับเสื้อผ้าเป็นอย่างดี ดังในข้อความที่ว่า “Natalie knows more about clothes than Einstein knew more about phones.” (Lembeck, 2011) ทำให้เราเห็นว่านาตาลีให้ความสำคัญกับเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของเธอมาก เป็นเพราะเสื้อผ้ามอบสิ่งที่เธอต้องการ การให้ความสำคัญของเธอนั้น จึงเป็นการเติมเต็มความรู้สึกต้องการเป็นคนพิเศษด้วยสิ่งของนอกกายเหล่านี้

สำหรับนาตาลีสิ่งของเหล่านี้เปรียบดังที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของเธอ และเมื่อเธออยู่ในสังคมที่คอยกระตุ้นให้คนบริโภคอย่างไม่รู้จบเฉกเช่นสังคมทุนนิยม พฤติกรรมคลั่งไคล้วัตถุและการบริโภคสำหรับนาตาลีจึงกลายเป็นเรื่องธรรมดา นาตาลีนั้นมีเวลาอยู่กับตนเองมากเพราะทั้งพ่อและแม่ไม่มีเวลาให้เธอ เธอจึงใช้เวลาว่างไปกับการเที่ยวเล่นและชอปปิ้ง ซึ่งสอดคล้องกับที่อองรี เลอแฟบ (Henri Lefebvre) กล่าวเอาไว้ว่า

> ในช่วงเวลาว่างระบบทุนนิยมจะสอนให้คนงานรู้จักกับวัฒนธรรมการบริโภค เช่น การช้อปปิ้ง ดูหนัง ฟังเพลง กินอาหารฟาสต์ฟู้ด เล่นอินเทอร์เน็ต ฯลฯ อันหมายความได้ว่าช่วงเวลาว่างไม่ใช่ช่วงเวลาที่ ‘ว่างเปล่า’ แต่เป็นช่วงที่อุดมการณ์ทุนนิยมจะได้รับการติดตั้งผ่านกระบวนการบริโภค เพื่อให้ฟันเฟืองของระบบทุนนิยมเคลื่อนหมุนต่อไปได้ (446)
>
> (เลอแฟบ อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ & สมสุข หินวิมาน, 2551, p. 446)

นอกจากนี้การเสพติดของใช้หรูหราราคาแพงของนาตาลีนั้น อาจอธิบายได้ด้วยการวิเคราะห์ของเลอแฟบที่ว่า วิถีชีวิตและจิตใจของผู้คนในสังคมทุนนิยมอุตสาหกรรมถูกทำให้จำเจวนเวียนทำให้เกิดสภาวะแปลกแยกระหว่างคนกับคน คนกับวัตถุ และคนกับตนเอง และสิ่งที่ผู้คนพยายามใช้เพื่อเยียวยาสภาวะแปลกแยกนั้น คือ การสร้างช่วงเวลาว่างให้กลายเป็นเวลาและพื้นที่ที่มีความสุขจากการบริโภคที่จะมาเติมเต็มจิตใจที่ขาดหาย เช่น การได้ขับรถหรูๆ กินอาหารชั้นเยี่ยม หรือสวมเสื้อราคาแพง (เลอแฟบ อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ & สมสุข หินวิมาน, 2551, p. 446) ซึ่งสะท้อนให้เห็นจากรสนิยมการแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าแบรนด์เนม และขับรถยนต์ราคาแพงของนาตาลี นอกจากนี้ ในเวลาว่าง เธอยังหมดไปกับการบริโภคข่าวสารตามหน้านิตยสาร ดังเช่นในฉากที่แซคกำลังใช้เวลาว่างกับคู่เดตของเขาในร้านไอศกรีม แต่นาตาลีได้มาตามเขาเพราะเธอได้อ่านพบข่าวของพวกเขาในนิตยสารซุบซิบดารา ดังในข้อความที่ว่า “They’re talking about us. I saw on the news yesterday.” (Lembeck, 2011) การกระตุ้นของลัทธิบริโภคนิยมนั้นแสดงให้เราเห็นความไม่เป็นธรรมของระบบทุนนิยมที่ใช้อำนาจกระตุ้นให้คนอยากมีอยากได้ ผ่านการโฆษณาชวนเชื่อ และการหาประโยชน์จากความชื่นชอบและความคลั่งไคล้ของผู้บริโภคที่มีต่อบุคคลที่มีชื่อเสียง จนทำให้คนที่ตกเป็นเหยื่อต้องเสพติดการบริโภคนี้

นาตาลีรู้สึกดีใจมากเมื่อเข้าไปบ้านของบุคคลมีชื่อเสียงที่ชื่อ ปารีส ฮิลตัน (Paris Hilton) และพบกับเสื้อผ้าเครื่องประดับมากมาย เพราะปารีส ฮิลตันเป็นบุคคลมีชื่อเสียงที่นาตาลีชื่นชอบและเอาเป็นแบบอย่าง เมื่อนาตาลีสามารถเข้าไปสัมผัสวิถีชีวิตของเขาได้ เธอจึงมีความตื่นเต้นมากอย่างที่เธอบอกว่า ปารีส ฮิลตันมีเสื้อผ้าเครื่องประดับจำนวนมากจนน่าเหลือเชื่อ ดังในข้อความที่ว่า “You won’t believe how much stuff she has [...] I’m going shopping. It’s a department store. She has everything. She won’t even notice.” (Lembeck, 2011) เราจะสังเกตได้ว่านาตาลีเปรียบห้องเสื้อผ้าของปารีส ฮิลตันว่าเป็นห้างสรรพสินค้า กล่าวคือ เธอคิดว่าเธอกำลังมาเลือกสินค้าจากคลังสินค้าของบุคคลที่เธอชื่นชอบ นอกจากนี้ห้างสรรพสินค้ายังเป็นสัญลักษณ์ของบริโภคนิยม เพราะเป็นสถานที่แห่งการบริโภคที่ไม่สิ้นสุด สินค้ามีให้เลือกละลานตาดังที่ได้เคยกล่าวไว้แล้วในข้างต้น ห้างสรรพสินค้าเป็นสถานที่ที่นายทุนสร้างไว้เพื่อกระตุ้นการบริโภค กระตุ้นให้คนใช้เงินเพื่อที่เงินที่ออกจากกระเป๋าผู้บริโภคจะมาเป็นของนายทุน การเปรียบเทียบห้องเสื้อผ้าของดาราเหมือนห้างสรรพสินค้าของนาตาลีทำให้เรามองได้ว่าการที่วัยรุ่นกลุ่มนี้ปล้นบ้านดาราเพื่อขโมยเสื้อผ้า

เครื่องประดับราคาแพง ไม่ต่างจากการปล้นห้างสรรพสินค้าของนายทุนเพียงเพราะต้องการบริโภคอย่างไม่มีสิ้นสุด

วัยรุ่นกลุ่มนี้ไม่ได้เข้าไปปล้นบ้านของดาราที่มีชื่อเสียงเพียงแค่คนเดียว แต่พวกเขาเข้าไปขโมยเสื้อผ้าและเครื่องประดับจากบ้านของดาราหลายคน เสื้อผ้าและเครื่องประดับที่พวกเขาขโมยมาก่อนหน้านั้นพวกเขายังไม่ได้ใส่หรือใช้จนครบ แต่พวกเขาก็ต้องการไป “ชอปปิ้ง” อีก เช่นในฉากที่ทุกคนรวมตัวกันอยู่ในห้องของแซคหน้าตู้เสื้อผ้าของเขา ตู้เสื้อผ้าของแซคเต็มไปด้วยเสื้อผ้าและเครื่องประดับจนล้นออกมานอกตู้ และเพื่อนคนหนึ่งก็กำลังลองชุดอยู่หน้ากระจก แต่กลับบอกว่าไม่มีชุดใส่ ดังในข้อความที่ว่า “I’m running out of clothes.” (Lembeck, 2011) ทั้งหมดเลยตกลงกันว่าจะทำการปล้นอีกครั้งที่บ้านของดาราสาวที่พวกเขาชื่นชอบเพื่อไปนำเสื้อผ้าและเครื่องประดับของดาราคนนั้นมาสวมใส่ สอดคล้องกับที่โบดริยารด์กล่าวไว้ว่า คนสมัยนี้สามารถบริโภคเสื้อผ้าได้ไม่มีที่สิ้นสุดเพราะแฟชั่นไม่ได้ขายแค่เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม แต่เป็นการขายสัญญะและวัฒนธรรมให้แก่ผู้บริโภคที่สามารถเสพได้ตลอดเวลา เมื่อวัฒนธรรมของการบริโภคสมัยนี้เป็นไปในเชิงสัญญะมากขึ้น ทำให้พฤติกรรมการขโมยของวัยรุ่นกลุ่มนี้เป็นไปในลักษณะนั้นด้วย

วัยรุ่นกลุ่มนี้ยินดีตกเป็นเหยื่อของสื่อต่างๆ ที่กระตุ้นให้พวกเขาบริโภคไม่รู้จบสิ้น เครื่องมือของทุนนิยม เช่น เทคโนโลยีต่างๆ หรือ สื่อทางเลือก ทำให้พวกเขาสามารถก่ออาชญากรรมเพื่อบริโภคได้มากขึ้น ตอบสนองความต้องการอยากมีอยากได้ของตนเอง พวกเขาเต็มใจและพอใจกับการติดอยู่ในวงจรบริโภคนิยม และสนุกกับการใช้ลูกล่อลูกชนต่อระบบทุนนิยมในการบริโภค

แต่ท้ายที่สุด วัยรุ่นกลุ่มนี้ถูกจับได้เพราะลูกล่อลูกชนที่เขาใช้กับระบบทุนนิยม สื่อที่พวกเขาใช้ เช่น เฟซบุค ทำให้นักสืบและตำรวจสามารถสืบได้ว่าคนร้ายที่ขโมยทรัพย์สินของดาราที่พวกเขากำลังตามหาตัวอยู่คือคนเดียวกับเจ้าของเฟซบุค ที่นำสินค้ามียี่ห้อราคาแพงแบบเดียวกับที่ถูกขโมยจากบ้านของดารามาขาย ซึ่งเราจะเห็นได้ถึงความกังวลของเพื่อนของแซคที่พยายามเตือนเขาเรื่องการนำสินค้าที่เขาขโมยมาขายบนเฟซบุคว่าเป็นการกระทำที่เสี่ยงเกินไป เพราะคนอาจจะจำหน้าพวกเขาได้จากภาพของกล้องวงจรปิด ดังในข้อความที่ว่า “How hard do you think it would be for some Adriana Patridge’s fans to connect the guy selling souvenirs [on Facebook] to the face on that video?” (Lembeck, 2011) หรือในข้อความที่นักสืบอาร์ชี ฟิชแมน (Archie Fishman) พูดกับแซคตอนที่เขามาพบแซคครั้งแรกว่า “I want to buy a souvenir. Are you the

person I would go to? [...] I'm happy to talk off the record. Here's my cell. You can text me or Facebook." (Lembeck, 2011) ซึ่งในฉากที่นักสืบฟิชแมนได้พูดข้อความดังกล่าวกับแซค เขาได้แสดงให้เห็นด้วยท่าทางว่าเขาหาแซคเจอจากเฟซบุค และการที่เขาใช้คำว่าของที่ระลึก (souvenir) และเฟซบุค เป็นการบอกให้แซครู้ว่าเขาเห็นบัญชีเฟซบุคของแซคที่ได้นำเอาเสื้อผ้าที่ขโมยมาขายลงบนเฟซบุคด้วยการบอกว่าเป็นของที่ระลึก

การที่แซคและเพื่อนนำเสื้อผ้าและเครื่องประดับราคาแพงที่ขโมยมาได้มาขายนั้นเป็นการผลิตซ้ำกลไกเดิมของบริโภคนิยม เพราะแซคเองก็ได้นำทรัพย์สินเหล่านี้ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งของฟุ่มเฟือยที่มีมูลค่าเชิงสัญญะสูงออกโฆษณาให้คนทั่วไปเห็นอย่างที่เพื่อนของเขาพูดในข้อความที่ว่า "You got a lot of friends and apparently they all know where to look for souvenirs." (Lembeck, 2011) เขาไม่เพียงแค่หาทางกำจัดสิ่งของที่เขาขโมยมาเท่านั้นแต่เขาขายสิ่งของเหล่านี้เพื่อหาเงินให้แก่ตัวเขาเอง ซึ่งจะเห็นได้ว่าแซคมีเงินเก็บไว้มากในฉากที่นักสืบค้นห้องของเขา การที่แซคนำทรัพย์สินเหล่านี้ลงขายในเฟซบุคส่วนตัวซึ่งเป็นสื่อออนไลน์ก็เหมือนกับการที่ระบบทุนนิยมโฆษณาขายสินค้าผ่านสื่อต่างๆ ดังที่ทุนนิยมพยายามหลอกล่อให้คนบริโภคและซื้อสินค้ามากขึ้นเพื่อให้นายทุนสามารถขายสินค้าและมีกำไรมากขึ้น นอกจากนี้สินค้าที่แซคนำมาขายยังเป็นสินค้าผิดกฎหมาย เป็นของโจร วัยรุ่นกลุ่มนี้จึงเป็นทั้งเหยื่อที่ยินดีและผู้ผลิตซ้ำกลไกของทุนนิยมในเวลาเดียวกัน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

3.2.2 วัยรุ่น การบริโภค และอัตลักษณ์

เราจะเห็นได้ว่านาตาลี แซค และเพื่อนๆ กลุ่มเดอะ บลิง ริงตกเป็นเหยื่อของบริโภคนิยม ทำให้พวกเขาตกเป็นทาสของวัตถุอย่างเต็มใจ การบริโภคของวัยรุ่นกลุ่มนี้นอกจากจะสนองตอบความต้องการของตนเองแล้ว ยังเป็นการแสดงให้เห็นการพยายามเข้าร่วมกลุ่มและยึดโยงอัตลักษณ์ของตนเข้ากับการบริโภคอีกด้วย แซคเป็นตัวละครที่แสดงให้เห็นการสร้างอัตลักษณ์และการพยายามเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อนด้วยการบริโภคได้อย่างชัดเจน

ลักษณะนิสัยของวัยรุ่นมักจะตามเพื่อน กล่าวคือ เมื่อเพื่อนทำอะไรหรือมีอะไรก็อยากทำตามหรือมีตาม เพื่อให้รู้สึกว่าตนได้เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ทั้งนี้เพราะต้องการได้รับการยอมรับจากกลุ่ม

เพื่อนและรู้สึกไม่แปลกแยกออกจากกลุ่ม อย่างที่จาค็อบสันกล่าวไว้ว่า “High school attendance brought with it new anxieties about fitting into a peer society that had its own complex social pecking order.” (Jacobson, 2008, p. 10) จาค็อบสันยกตัวอย่างนักเรียนหญิงและนักเรียนชายในสังคมอเมริกันร่วมสมัย นักเรียนหญิงที่ไม่ได้สวมใส่เสื้อผ้าที่มีสไตล์ตามสมัยนิยมมักจะโดนกีดกันออกจากกลุ่มสังคมชนชั้นสูงในโรงเรียน ส่วนเยาวชนชายที่ไม่ได้สวมใส่เสื้อผ้าตามสมัยนิยม มีรถยนต์ขับ หรือเป็นสมาชิกของทีมกีฬาโรงเรียนก็จะถูกผลักไสออกไปให้อยู่สังคมข้างนอก (Jacobson, 2008, p. 10) ซึ่งระบบทุนนิยมได้เล็งเห็นความต้องการและความพยายามที่จะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มของเยาวชน จึงได้หาประโยชน์จากความต้องการนี้ด้วยการใช้สื่อโฆษณาเป็นเครื่องมือ ดังที่จาค็อบสันกล่าวไว้ว่า

> Advertisers presented themselves to teens as friendly advisors who could help them navigate the trials of high school peer culture. They simultaneously eased and exacerbated teen anxieties by stressing the importance of impression management and offering purchasable solutions to problems of personal appearance and popularity.
>
> (Jacobson, 2008, p. 10)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า ระบบทุนนิยมเสนอการบริโภคให้เป็นทางออกจากความกดดันการเข้าร่วมกลุ่มในสังคมวัยรุ่น ซึ่งทางออกสำหรับการเข้ากลุ่มกับเพื่อนนั้นสามารถหาซื้อได้ การบริโภควัตถุสิ่งของกลายเป็นหนทางการเข้ากลุ่มของวัยรุ่นในสังคมอเมริกัน ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้วัยรุ่นเป็นกลุ่มผู้บริโภคที่มีแนวโน้มถูกกระตุ้นได้โดยง่ายจากความกดดันของกลุ่มเพื่อน และความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มดังกล่าว

การบริโภคมีส่วนในการก่อสร้างอัตลักษณ์ของผู้บริโภค ตัวตนของคนขึ้นอยู่กับการบริโภค เช่นผู้บริโภคที่นิยมรับประทานผักและผลไม้ จะถูกมองว่าเป็นคนห่วงใยสุขภาพ หรือผู้บริโภคที่นิยมขับรถหรูราคาแพงมากกว่ารถธรรมดา อาจจะเป็นผู้บริหารระดับสูงหรือเจ้าของธุรกิจที่มีรสนิยมหรู เพราะรถราคาแพงเหล่านั้นจะต้องใช้เงินจำนวนมากในการซื้อ ซึ่งมีคนเพียงจำนวนหนึ่งเท่านั้นที่สามารถบริโภคสินค้าเหล่านี้ได้ ระบบทุนนิยมซึ่งส่งเสริมให้คนในสังคมบริโภคอย่างเสรี ผู้คนสามารถ

เลือกบริโภคได้อย่างเท่าเทียมนั้น แท้จริงแล้วการบริโภคไม่ได้เสรีและเท่าเทียม แต่ขึ้นอยู่กับปัจจัยของทุนของผู้บริโภคแต่ละคน ซึ่งจะเห็นได้ชัดในการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือย การยึดโยงอัตลักษณ์กับการบริโภคนั้นทำให้เห็นการกีดกันผู้บริโภคจำนวนหนึ่งออกไป ในแง่หนึ่งอาจมองได้ว่า การกีดกันนั้นเป็นการกดทับพวกเขาเหล่านั้นด้วยอำนาจของการบริโภคที่สร้างความเหลื่อมล้ำระหว่างผู้บริโภค ตรงกับที่จาค็อบสันกล่าวไว้ว่า “Though jaded teens may be more attuned to advertising’s manipulations, they are hardly immune to its cultural power to fuel trends and reinforce various forms of social inequality.” (Jacobson, 2008, p. 23) ในที่นี้แซคเป็นตัวละครที่แสดงให้เห็นการเป็นเหยื่อของการยึดโยงอัตลักษณ์กับการบริโภค เพราะเขาไม่มีกำลังมากพอที่จะบริโภคเขาจึงถูกกันออกมาเป็นคนนอก (outsider) ดังในฉากที่เขายืนอยู่คนเดียวหน้าห้องเรียน ขณะที่คนอื่นรวมกลุ่มกับนาตาลี หรือที่เขาถูกดูถูกจากเพื่อนของนาตาลีในข้อความที่ว่า “Natalie doesn’t need people defending her, especially you.” (Lembeck, 2011) แสดงให้เห็นการไม่เป็นที่ยอมรับของผู้บริโภคที่ไม่มีกำลังบริโภคอย่างแซค

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่าสื่อเป็นเครื่องมือของระบบทุนนิยมที่ช่วยกระตุ้นให้คนในสังคมบริโภคด้วยการโฆษณาชวนเชื่อ สร้างมูลค่าให้สินค้าด้วยภาพมายาและเรื่องราวที่ทำให้ผู้บริโภคหลงใหลและถวิลหาการใช้ชีวิตที่ต่างไปจากที่ตนเองมี ซึ่งผู้บริโภคคิดว่าดีกว่า อย่างที่แซคกล่าวว่าเขาต้องการได้รับเชิญให้ไปร่วมงานสังสรรค์ต่างๆ แต่เขารู้ว่าเป็นไปไม่ได้เพราะเขาไม่ใช่คนดังในโรงเรียน ดังในข้อความที่ว่า “It’s like I’m sitting here all by myself staring at the computer watching the incredible party, knowing that I’m never going to get invited.” (Lembeck, 2011) แซคซึ่งเป็นตัวแทนของผู้บริโภคในสังคมได้แสดงให้เห็นว่าผู้บริโภคที่โดนมอมเมาด้วยสื่อล้วนต้องการเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตที่หรูหรา ที่ถูกนำเสนอผ่านสื่อแต่ไม่สามารถใช้ชีวิตแบบนั้นได้ กล่าวคือ ความต้องการที่จะเป็นคนใน (insider) มากกว่าคนนอก อย่างที่เป็นอยู่ และสำหรับแซค การเป็นเพื่อนกับนาตาลีทำให้เขาสามารถเข้ามาเป็นคนในได้

แซคเป็นเด็กใหม่ที่เพิ่งย้ายมาเรียนที่โรงเรียนที่นาตาลีอยู่ ซึ่งโรงเรียนใหม่ของเขาเป็นโรงเรียนสำหรับเด็กพิเศษ ดังที่เขากล่าวไว้ในข้อความว่า “I’m going there to the continuation school where they put the kids who need extra help.” (Lembeck, 2011) เขาต้องการสร้างตัวตนใหม่ให้กับตนเองที่โรงเรียนใหม่แห่งนี้ เขาจึงแสวงหาการยอมรับจากนาตาลีซึ่งเปรียบเสมือนผู้นำของ

กลุ่มอย่างที่เพื่อนของเธอกล่าวชื่นชมว่าเธอเหมือนศิลปินดัง เพราะเธอสามารถทำให้พวกเขาต้องการสิ่งของที่เธอมีได้เช่นเดียวกับศิลปินผู้มีชื่อเสียง ดังในข้อความที่ว่า “Natalie was like a rock star even before she got famous. She can make anything seems like something you wanted. And it’s not like she forces us. It’s just how cool she was.” (Lembeck, 2011) จะสังเกตได้ว่าเมื่อนาตาลีพยายามทำตัวเหมือนเป็นดาราดังในหมู่เพื่อนของเธอ สิ่งของที่เธอใช้จึงเป็นที่ต้องการสำหรับเพื่อนของเธอ ไม่ต่างกับที่นาตาลีต้องการสิ่งของของดาราดังที่เธอชื่นชอบ ดังนั้น การได้รับการยอมรับจากนาตาลีจึงเปรียบเสมือนได้รับการยอมรับจากเพื่อนทั้งหมดในโรงเรียน

แซคพยายามทำทุกอย่างตามที่นาตาลีต้องการ แม้กระทั่งปล้นบ้านบุคคลที่มีชื่อเสียง เขาบอกตำรวจว่าเขาปล้นบ้านดาราดังเพราะนาตาลีต้องการ เพราะเขาและนาตาลีเป็นเพื่อนกัน ดังในข้อความที่ว่า “I did it because we were friends. They were the first friends I’ve ever had in my life.” (Lembeck, 2011) การแสวงหาการยอมรับจากเพื่อนนั้นทำให้แซคมีจุดยืนในโรงเรียน และไม่กลายเป็นบุคคลที่จะถูกดูถูกเหยียดหยามและถูกรังแกจากคนในโรงเรียน แซคถูกหัวเราะเยาะใส่ในวันแรกที่เข้ามาโรงเรียนเพียงเพราะเขาไม่รู้ธรรมเนียมของนักเรียนที่นั่น ดังในฉากที่นักเรียนคนอื่นยืนเกาะกลุ่มคุยกันขณะที่แซคเดินผ่านเพื่อจะไปเปิดประตูห้องเรียนแต่ประตูล็อคและเปิดไม่ได้ ทำให้ทุกคนหัวเราะเยาะเขา แสดงให้เห็นว่าทุกคนรู้อยู่แล้วว่าประตูล็อคแต่ไม่มีใครคิดที่จะบอกแซค ไม่มีนักเรียนคนไหนทักทายเขาในวันแรกที่เขามาโรงเรียน ทุกคนมองดูเขาด้วยสายตาที่แปลก ดังนั้นการได้รับการยอมรับจากนาตาลีจึงจะทำให้แซคเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อน และการได้รับการยอมรับนั้นได้มาด้วยการบริโภค

แซคบริโภคโดยการขโมยเพื่อฟื้นฟูอัตลักษณ์ของเขา อาชญากรรมของเขาเกิดขึ้นเพื่อต่อรองกับอัตลักษณ์ที่สูญหาย ที่ระบบผลักไสให้เขาไม่มีพื้นที่ยืนในวัฒนธรรมบริโภคนิยม การขโมยของเขาจึงแสดงให้เห็นการเรียกคืนความเป็นธรรมและสร้างพื้นที่ให้แก่กลุ่มคนที่ถูกกดทับโดยวัฒนธรรมบริโภคนิยม การกระทำเช่นนี้มีความคล้ายคลึงกับการก่ออาชญากรรมด้วยการฆ่าคนเพื่อทวงคืนพื้นที่ในสังคม จากการถูกกดทับทางเพศวิถีของตัวละครเพศทางเลือก เช่น เดฟ ในนวนิยายเรื่อง *Mystic River* ด้วยเช่นกัน

การฟื้นฟูและประกอบสร้างอัตลักษณ์ของแซคเห็นได้ในฉากที่แซคได้เข้าไปในคลับพร้อมกับเพื่อนของเขา สวมใส่ชุดที่เขาขโมยมาจากเหล่าบุคคลมีชื่อเสียง ทำให้เขาได้รับความสนใจจากผู้คน

รอบข้าง ทำให้เขามีตัวตนอย่างที่เขาบอกว่าเขารู้สึกเป็นคนสำคัญ ผู้คนหันมามองเขาและพยายามถ่ายรูปเขา ดังในข้อความที่ว่า “You know what’s about. Being the most important person in the room, everybody wants that. Producers, actors, directors, agents. We all want the same thing. Heads turn when you walk by. Photographers are fighting to take your pictures.” (Lembeck, 2011) และในฉากที่เพื่อนที่โรงเรียนต้องการให้แซคไปงานเลี้ยงสังสรรค์ของน้องสาวเพราะตอนนี้แซคได้กลายเป็นคนสำคัญ ดังในข้อความที่ว่า “My sister is having a party.” (Lembeck, 2011) ซึ่งเป็นการชวนแซคให้ไปร่วมงานทั้งที่ก่อนหน้านี้เพื่อนคนนี้ไม่เคยพูดกับแซคมาก่อน หรือในฉากที่แมดดีพูดกับแซคตอนเจอกันว่าเขาดูเท่เพราะแต่งตัวดีและเธอนั้นไม่เท่เหมือนเขา ดังในข้อความที่ว่า “You’re cool and I’m so not cool.” (Lembeck, 2011) ในฉากนี้ จุดที่แซคและแมดดียืนนั้นตรงข้ามกันโดยมีราวบันไดกั้นกลางระหว่างทั้งคู่ เราอาจอนุมานได้ว่าเป็นการแบ่งแยกแซคและแมดดีออกจากกันดังเช่นที่แมดดีกล่าว เพราะในตอนนี้แซคได้กลายเป็นคนดังของโรงเรียน ส่วนแมดดีเป็นคนที่ไม่มีใครรู้จัก

นอกจากนี้ การขโมยของแซคนั้นยังทำให้เขาปรับสถานะจากผู้ตามมาเป็นผู้นำ สังเกตได้ว่าแซคไม่ได้ทำตามที่นาตาลีต้องการหลังจากที่พวกเขาเข้าปล้นบ้านของดาราในช่วงหลัง เขาไม่ตอบข้อความของนาตาลีและไม่รับโทรศัพท์ เมื่อเพื่อนๆ ของเขาอยากทำการปล้นครั้งต่อไป พวกเขาต้องการความคิดเห็นจากแซค ดังในข้อความที่ว่า “What did Zach say?” (Lembeck, 2011) และไม่เชื่อมั่นในความคิดเห็นของนาตาลี ซึ่งเป็นการมอบความเป็นผู้นำให้แก่แซค แทนนาตาลีที่เคยเป็นผู้นำของกลุ่ม

เมื่อวัฒนธรรมบริโภคบอกว่าอัตลักษณ์ของคนยึดโยงอยู่กับการบริโภค จึงไม่แปลกที่คนที่มักจะถูกมองว่ามีรสนิยมที่ดีนั้นคือคนที่ซื้อสิ่งของมีค่าราคาแพง เพราะสิ่งของเหล่านั้นเต็มไปด้วยสัญญะที่จะช่วยประกอบสร้างอัตลักษณ์ของผู้บริโภค ดังที่ มาร์ค แพทเทอร์สัน (Mark Paterson) นักวิชาการผู้ศึกษาเกี่ยวกับบริโภคนิยมกล่าวไว้ในหนังสือของเขาชื่อ *Consumption and Everyday Life* ว่า “Thus ‘lifestyle’, the exercise of judgments of taste and our choice of products, is a mechanism for expressing identity. Lifestyle has a decisive link with consumption as, at least in part, we define who we are through what we buy.” (Paterson, 2006, p. 37) บริโภคนิยมทำให้อัตลักษณ์ของคนยึดติดกับการบริโภค แซคผู้ซึ่งไม่มีกำลัง

เงินพอในการซื้อเสื้อผ้าและของใช้ราคาแพงเพื่อก่อสร้างอัตลักษณ์ที่เขาต้องการ จึงกลายเป็นคนที่ไม่มีตัวตน การบริโภคเป็นหนทางเดียวในสังคมทุนนิยมอเมริกันที่สามารถสร้างอัตลักษณ์ให้แก่ตัวเขาได้ เขาจึงเรียกคืนอัตลักษณ์ให้กับตนเองด้วยการก่ออาชญากรรม

นอกจากแซคแล้ว นาตาลีก็เป็นตัวละครอีกตัวที่แสดงให้เห็นแนวคิดและความต้องการเป็นคนวงใน เมื่อเธอต้องการเข้าไปร่วมสนุกในเลาจ์ของแขกระดับวีไอพี และเป็นส่วนหนึ่งในรายชื่อแขกระดับวีไอพีแต่ไม่สามารถเข้าไปได้เพราะเธอไม่ใช่บุคคลมีชื่อเสียง เธอจึงรู้สึกว่าสิ่งที่เธอเป็นอยู่หรือกำลังได้รับมันยังไม่ดีพอทั้งที่เธอได้เข้ามาอยู่ในคลับที่มีชื่อเสียงโด่งดัง มีดารานักแสดงมาใช้บริการจำนวนมาก แต่เธอกลับเดินออกมาจากคลับ ทำให้แซคต้องเดินมาตาม ดังในบทสนทนาที่ว่า

> Natalie: “I got kicked out from the VIP section. Can you believe it? Because I wasn’t on some stupid list?”
>
> Zach: “Who cares? It’s great there.”
>
> Natalie: “It’s not great there. It’s great in the room we can’t get into.”
>
> (Lembeck, 2011)

การไม่ได้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของแขกระดับวีไอพี ทำให้นาตาลีรู้สึกไม่พอใจอย่างมาก เพราะเธอรู้สึกถูกกีดกัน เธออยากเป็นหนึ่งในคนสำคัญที่ได้รับความสนใจ แต่กลับถูกปฏิเสธ

ทั้งแซคและนาตาลีพยายามทำให้ตนเองเป็นคนวงใน สร้างพื้นที่ยืนในสังคมให้ตนเองด้วยการบริโภค วัยรุ่นกลุ่มนี้ได้ตอบสนองความต้องการที่พวกเขาอยากมีสิ่งของเหมือนดาราที่ตนชื่นชอบด้วยการขโมย พวกเขาได้แสดงให้เห็นว่าในวัฒนธรรมบริโภคนิยมนั้นมีความเหลื่อมล้ำและไม่เท่าเทียม ผู้บริโภคที่ไม่มีกำลังพอที่จะบริโภคมักจะถูกกดทับจากอำนาจของบริโภคนิยมที่กระตุ้นให้เกิดการบริโภคด้วยการใช้เงิน คนที่ไม่บริโภคจึงถูกกีดกันออกไปจากกลุ่ม เมื่อเป็นเช่นนี้พวกเขาจึงพยายามเข้าไปอยู่ในกลุ่ม เป็นคนวงใน และสร้างตัวตนที่พวกเขาต้องการด้วยการบริโภค

เมื่อนาตาลีต้องการเป็นส่วนหนึ่งของบุคคลมีชื่อเสียงด้วยการเข้าไปอยู่ในรายชื่อแขกวีไอพี แต่เธอเป็นไม่ได้ เธอจึงต้องหาวิธีที่จะทำให้เธอรู้สึกว่าได้เสพวิถีชีวิตแบบเดียวกับบุคคลที่มีชื่อเสียงเหล่านั้น ทางออกของเธอคือการขโมย และการขโมยเสื้อผ้าและเครื่องประดับจากคนที่เธอชื่นชอบ

คลั่งไคล้ ทำให้เธอรู้สึกว่าเธอได้ครอบครองไม่ใช่แค่เพียงสิ่งของที่เหมือนกันกับชิ้นที่ดารามีอยู่ซึ่งอาจหาซื้อได้ตามร้านค้า แต่เป็นชิ้นที่ดาราใช้จริงๆ ซึ่งนักสืบฟิชแมนได้ตั้งข้อสังเกตไว้ถึงรูปแบบการปล้นของกลุ่มวัยรุ่นกลุ่มนี้ว่า เหยื่อของการปล้นเป็นดารามีชื่อเสียงทุกคน พวกเขาไม่ขโมยเงินจำนวนมากที่ทิ้งไว้ในบ้านดารา แต่กลับขโมยเสื้อผ้าเครื่องประดับที่พวกเขาชอบ ดังในข้อความที่ว่า

> It's always the celebrities. They leave behind the 10 thousand dollars pennies and walk away with a pair of shoes [...] It's specific. It's one pair of shoes not the other. Three dresses and they leave the rest. It's like fans.
>
> (Lembeck, 2011)

นอกจากความคลั่งไคล้ที่ทำให้พวกเขาต้องการข้าวของเครื่องใช้ของดาราที่ชื่นชอบแล้ว ความต้องการบริโภคเพื่อยึดโยงตัวตนของพวกเขากับดาราที่ชื่นชอบเป็นอีกสาเหตุที่ทำให้พวกเขาบุกเข้าปล้นบ้านดารา การตั้งข้อสังเกตของนักสืบฟิชแมนที่กล่าวว่าการปล้นของพวกเขาเหมือนการซื้อของ พวกเขามีรายการที่อยากได้อยู่แล้ว และมาเลือกจากห้องเสื้อผ้าของดาราที่เป็นเหมือนร้านค้าให้พวกเขาโดยไม่ต้องจ่ายเงิน ดังในข้อความที่ว่า "They're picking shoes like they have a list." (Lembeck, 2011) กล่าวคือ นาตาลีได้เข้าใกล้ความเป็นดาราดังที่เธอชื่นชอบ เข้าใกล้ตัวตนที่เธออยากจะเป็นด้วยการสวมใส่เสื้อผ้าของพวกเขา

การขโมยเสื้อผ้าและเครื่องประดับของดาราที่ชื่นชอบ สร้างชื่อเสียงให้แก่วัยรุ่นกลุ่มนี้ พวกเขามีตัวตนในสังคม กลายเป็นคนดังที่มีคนสนใจอย่างที่พวกเขาต้องการมาตลอด วัยรุ่นกลุ่มนี้ไม่ต้องพึ่งสื่อยักษ์ใหญ่ในการประชาสัมพันธ์ตนเองให้เป็นที่รู้จัก แต่กลับใช้การก่ออาชญากรรมซึ่งในที่นี้คือการขโมยเพื่อบริโภคเป็นเครื่องมือในการสร้างชื่อเสียงให้กับตนเองแทน นาตาลีตื่นเต้นมากเมื่อรู้ว่าวิดีโอจากกล้องวงจรปิดที่ถ่ายภาพเธอและเพื่อนๆ ขณะกำลัง "ชอปปิ้ง" นั้นมีคนชมมากกว่าคลิปบนอินเตอร์เน็ตของศิลปินที่มีชื่อเสียงโด่งดัง อย่างที่เธอกล่าวไว้ว่า "Do you see that video?... I think it's amazing. This is so sick. We are totally hot. We got a hundred thousand hits. That's more than Beyonce on a good day." (Lembeck, 2011) นาตาลีเปรียบตนเองกับบิยองเซซึ่งเป็นศิลปินหญิงชาวอเมริกันที่มีชื่อเสียงระดับโลก ทำให้เราเห็นว่าเธอรู้สึกภูมิใจกับความดังที่ได้มาจากการก่ออาชญากรรม การมีคนเข้ามาดูการกระทำของเธอแสดงให้เห็นความสนใจที่มีต่อ

นาตาลี เธอกลายเป็นคนดังเช่นเดียวกับบิยองเซ เธอยึดโยงตนเองกับความมีชื่อเสียง เมื่อการบริโภคทำให้เธอกลายเป็นคนมีชื่อเสียง เธอจึงบริโภคอย่างไม่มีขีดจำกัด และทำการปล้นบ้านดาราอีกจำนวนมาก

นาตาลีนั้นพอใจอย่างมากกับการที่เธอเองมีชื่อเสียงและเป็นที่พูดถึงของคนในสังคม แม้ว่าคนในสังคมจะไม่รู้ว่าเธอคือใครเพราะตำรวจยังไม่สามารถจับตัวเธอได้ แต่เมื่อสื่อพูดถึงเธอ เธอก็รู้สึกว่าเธอมีตัวตนขึ้นมา ซึ่งนั่นเป็นความปรารถนาของนาตาลีอย่างที่เธอพูดกับแซคอย่างปลาบปลื้มว่าพวกเขาดังแล้ว เพราะพวกเขาเป็นข่าวตามสื่อต่างๆ และมีสื่อตั้งสมญานามให้พวกเขาด้วย ดังในข้อความที่ว่า “They’re talking about us. I saw on the news yesterday. They give us a name, *The Bling Ring*. [...] It’s exactly what we wanted. We’re famous.” (Lembeck, 2011) การตั้งสมญานามของอาชญากรวัยรุ่นกลุ่มนี้ว่า The Bling Ring ยังเป็นการยึดโยงอัตลักษณ์ของวัยรุ่นกลุ่มนี้เข้ากับวัตถุนิยมและสิ่งของมีค่า เพราะความของคำว่า Bling หมายถึงวัตถุที่มีประกายระยิบระยับ เช่น เพชร นอกจากนี้ เธอยังรู้สึกว่าช่วงเวลานี้ที่เธอมีชื่อเสียงเป็นช่วงเวลาที่สำคัญมากสำหรับเธอ เพราะเธอได้กลายเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงเฉกเช่นเดียวกับดาราที่เธอชื่นชอบเพราะมีนักข่าวเขียนข่าวเกี่ยวกับเธอและเพื่อน ดังในข้อความที่ว่า “This is it. This is our moment now. They’re writing stories about us. We have a name. We can’t quit now. We have to go.” (Lembeck, 2011) เช่นเดียวกับการนำตนเองไปเปรียบเทียบกับบิยองเซที่กล่าวไปข้างต้น การมีคนเขียนข่าวและเรื่องราวเกี่ยวกับเธอและกลุ่มเพื่อน ไม่ต่างกับการที่นักข่าวเขียนข่าวของดาราคนอื่นทำให้เธอรู้สึกว่าเธอเป็นบุคคลมีชื่อเสียงอีกคนหนึ่งเช่นเดียวกับดาราที่เธอชื่นชอบ

วัยรุ่นกลุ่มนี้ปรารถนาที่จะเป็นกลุ่มบุคคลที่ถูกพูดถึงหรือเป็นที่รู้จักสังเกตได้จากในเหตุการณ์ที่พนักงานเสิร์ฟเดินเข้ามาถามวัยรุ่นกลุ่มนี้ที่โต๊ะขณะกินข้าวว่าพวกเขาแสดงในรายการโทรทัศน์รายการใดรึเปล่า ดังในข้อความที่ว่า “Are you somebody? You’re not on a show?” (Lembeck, 2011) พวกเขาดีใจและตื่นเต้นมากเมื่อถูกทักว่าเป็นคนในวงการบันเทิงและเคยออกโทรทัศน์ เห็นจากที่นาตาลีพูดกับเพื่อนๆ ในกลุ่มว่าจะให้รางวัลพนักงานเสิร์ฟคนนี้เป็นทิปจำนวนมาก ดังข้อความที่ว่า “She’s getting a big tip. She said we look like we’re on a show.” (Lembeck, 2011) ก่อนหน้านี้พวกเขาเพียงถูกพูดถึงในข่าวและยังไม่มีใครจำพวกเขาได้ แต่เหตุการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าพวกเขานั้นเริ่มเป็นที่คุ้นหน้าคุ้นตา ซึ่งอาจเป็นเพราะภาพจากกล้อง

วงจรปิดของพวกเขาถูกเผยแพร่ตามสื่อต่างๆ การบริโภคด้วยการขโมยที่วัยรุ่นกลุ่มนี้ก่อนั้นทำให้พวกเขามีชื่อเสียง ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเขาถวิลหาอยากได้ พวกเขาต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มดาราที่พวกเขาชื่นชอบดังในข้อความที่นาตาลีพูดกับตำรวจหลังจากเธอเข้าไปปล้นบ้านของออร์ลันโด บลูมว่าเขาได้พูดถึงเธอบ้างรึเปล่า ดังในข้อความที่ว่า “Did you talk to Orlando? Did he say anything about me?” (Lembeck, 2011) การอยากได้ยินดาราพูดถึงตนเองแสดงให้เห็นการอยากให้ดาราตระหนักว่าพวกเธอมีตัวตน

นอกจากนี้ เทคโนโลยียังเปิดโอกาสและพื้นที่ให้วัยรุ่นกลุ่มนี้ได้อธิบายตนเอง แซคอัดวิดีโอของตนเองเล่าเรื่องราวของเขาและสาเหตุที่เขาขโมยสิ่งของต่างๆ ลงในเว็บไซต์ยูทูป เพื่อให้เผยแพร่ไปสู่สาธารณะชนก่อนที่เขาจะถูกตำรวจจับ ดังที่เขากล่าวว่า “My confession posted on youtube last night...You should check it out. It’s a pretty good story.” (Lembeck, 2011) เราอาจมองได้ว่าแซคกำลังทำหน้าที่เป็นสื่อประชาสัมพันธ์เรื่องราวของตัวออกไปให้คนรับรู้ เขาไม่จำเป็นต้องพึ่งสื่อยักษ์ใหญ่ แต่สามารถเผยแพร่เรื่องราวของตนเองผ่านสื่อออนไลน์ของระบบทุนนิยมส่งไปยังคนทั่วโลกได้เช่นเดียวกัน ดังในข้อความที่เขากล่าวว่า

> And one day I realized this [the computer] isn’t a screen. It’s a door and it’s wide open. And somebody on the other side said ‘hey, come on in.’ Just like that. I had to be a completely different person. I was the cool one. I had friends. All I had to do is go through
>
> (Lembeck, 2011)

จะเห็นได้ว่าแซคเล็งเห็นโอกาสที่จะทำให้เขาและกลุ่มเพื่อนเดอะ บลิง ริง มีตัวตนในสังคมโดยไม่ต้องเสียเงินให้แก่นายทุนเจ้าของสื่อ เขาเพียงใช้อินเทอร์เน็ตและคอมพิวเตอร์ที่บ้านเป็นตัวเชื่อมต่อกับโลกภายนอก และทำให้เขากลายเป็นคนมีชื่อเสียง ทำให้เราเห็นการใช้สื่อที่เป็นเครื่องมือหลักของระบบทุนนิยมเพื่อสื่อสารกับคนในสังคมหรือผู้บริโภคด้วยกัน กล่าวได้ว่าสื่อสามารถมอมเมาคนในสังคมให้หลงอยู่กับการบริโภคที่ไม่สิ้นสุด แซคซึ่งเป็นเหยื่อของการมอมเมานั้นก็พยายามใช้สื่อสร้างช่องทางของตนเองผ่านสื่อทางเลือกของทุนนิยม เพื่อส่งสารไปยังคนในสังคม ทำให้พวกเขาเป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ฉากที่แซคกล่าวสารภาพและเล่าเรื่องราวทั้งหมดลงยูทูป ลักษณะในการฉายภาพทำ

ให้เรารู้สึกว่าแซคกำลังพูดอยู่กับผู้ชมภาพยนตร์ หรือ สื่อสารกับเราโดยตรง เรากลายเป็นคนที่กำลังดูวิดีโอของเขาที่เขานำเผยแพร่บนยูทูป การสื่อสารโดยตรงของแซคที่มีต่อผู้ชมภาพยนตร์ ทำให้ผู้ชมตระหนักว่าเราเองอาศัยอยู่ในวัฒนธรรมบริโภคนิยมเช่นกัน และเราก็เป็นผู้บริโภคอีกคนหนึ่งในสังคมทุนนิยมที่ถูกกระตุ้นโดยข้อมูลข่าวสารผ่านเทคโนโลยีของทุนนิยม เราเห็นความต้องการบริโภค ความอยากมีอยากได้ของแซคและเพื่อนๆ ซึ่งเราเองก็ถูกกระตุ้นเช่นนั้นไม่ต่างไปจากแซคและเพื่อนๆ กลุ่มเดอะ บลิง ริง

ภาพยนตร์เรื่อง *The Bling Ring* ได้เผยให้เห็นความไม่เป็นธรรมของทุนนิยมที่มีต่อคนในสังคมบริโภคนิยม การกระตุ้นการบริโภคของระบบทุนนิยมโดยมีสื่อเป็นเครื่องมือ ทำให้คนในสังคมตกเป็นเหยื่อของการบริโภคที่ไม่สิ้นสุด โดยเฉพาะเยาวชนซึ่งถูกมอมเมาได้ง่าย ภาพยนตร์เรื่องนี้ยังได้เผยให้เห็นบทบาทของสื่อและบุคคลที่มีชื่อเสียงที่เป็นปัจจัยสำคัญในการกระตุ้นการบริโภคของคนอย่างไม่สิ้นสุด นอกจากนี้ สื่อยังเป็นเครื่องมือที่สร้างมูลค่าเชิงสัญญะให้กับสินค้าต่างๆ เพื่อให้สินค้านั้นมีมูลค่าการขายที่สูงขึ้นเมื่อเทียบกับประโยชน์ใช้สอย กลุ่มเยาวชนในเรื่องนี้ที่ถูกกระตุ้นให้เกิดความอยากมีอยากได้เป็นกลุ่มวัยรุ่นที่มีปัญหาครอบครัว หรือขาดความอบอุ่นและการดูแลเอาใจใส่ที่มากพอ เช่น นาตาลีที่พ่อแม่เลิกกัน พ่อไม่มีเวลาให้เธอและเลี้ยงเธอด้วยเงิน ส่วนแม่นั้นแทบไม่เคยแสดงความรักให้เธอเห็น เธอจึงคิดว่าแม่ไม่รักเธอและเรียกร้องความสนใจจากครอบครัวและคนรอบข้างด้วยการบริโภคที่ผิดกฎหมาย นอกจากนี้บริโภคนิยมยังยึดโยงอัตลักษณ์ของคนเข้ากับการบริโภค ทำให้คนที่ไม่มีกำลังบริโภคนั้นรู้สึกไร้ตัวตน จึงพยายามเรียกคืนอัตลักษณ์ให้ตนเองผ่านการบริโภค นอกจากการฟื้นฟูอัตลักษณ์ผ่านการบริโภคแล้ว วัยรุ่นกลุ่มนี้ยังแสดงให้เห็นว่า ในสังคมทุนนิยม การบริโภคสามารถกีดกันคนกลุ่มหนึ่งให้รู้สึกเป็นคนนอก และการบริโภคสามารถช่วยทำให้คนเหล่านั้นเข้าไปร่วมอยู่ในกลุ่มได้ อาชญากรรมที่วัยรุ่นกลุ่มนี้ก่อแสดงให้เห็นการยินยอมตกเป็นทาสของบริโภคนิยมอย่างยินดี และการใช้เครื่องมือของทุนนิยมผลิตซ้ำกลไกเดิมซึ่งก็คือกระตุ้นความอยากมีอยากได้ของคนในสังคม

3.3 การเรียกร้องความเป็นธรรมของเกษตรกรใน *Dark Places*

เช่นเดียวกับภาพยนตร์เรื่อง *The Bling Ring* ที่นำเสนอความไม่เป็นธรรมทางเศรษฐกิจในระบบทุนนิยมด้วยการก่ออาชญากรรมของตัวละครวัยรุ่นในเรื่อง นวนิยายเรื่อง *Dark Places* ก็ได้

แสดงให้เห็นความไม่เป็นธรรมทางเศรษฐกิจเช่นเดียวกัน ขณะที่ภาพยนตร์เรื่อง *The Bling Ring* กล่าวถึงบริโภคนิยมและสื่อซึ่งเป็นเครื่องมือกระตุ้นให้คนในสังคมบริโภคมากขึ้น *Dark Places* จะมุ่งเน้นไปที่ประเด็นของความเหลื่อมล้ำของเศรษฐกิจทางการเกษตร ความรู้ไม่เท่าทันนายทุน และความแร้นแค้นของเกษตรกรในยุค 1980

ระบบทุนนิยมนั้นแทรกซึมเข้าไปในการดำรงชีวิตประจำวันของคนอเมริกัน คนที่มีทุนหรือเงินกลายเป็นคนที่มีอำนาจ เป็นผู้ที่อยู่เหนือกว่าและในหลายๆ ครั้งสามารถชี้เป็นชี้ตายผู้ที่ด้อยกว่าได้อีกด้วย นายทุนหรือผู้ที่มีเงินมักจะเอาเปรียบผู้ที่ยากจนกว่า เพราะคนที่ยากจนกว่าต้องพึ่งพิงเงินจากนายทุนเพื่อความอยู่รอดในระบบทุนนิยม คนจนจึงมักถูกกดขี่ข่มเหงและจำยอมที่จะตกเป็นเบี้ยล่าง เพราะไม่มีกำลังเงินพอที่จะสู้กับนายทุนเหล่านั้น แต่ในนวนิยายเรื่อง *Dark Places* ของ จิลเลียน ฟลินน์ ซึ่งตีพิมพ์ในค.ศ. 2009 และได้ดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ฮอลลีวูดด้วยชื่อเดียวกันในค.ศ. 2015 ได้แสดงให้เห็นว่าเกษตรกรที่ไม่มีเงินทุนและอำนาจพอจะต่อกรกับนายทุนสามารถหาวิธีโต้กลับนายทุนได้ด้วยการใช้อาชญากรรม เพราะในสังคมอเมริกันระบบทุนนิยมนั้นได้รับการรองรับและปฏิบัติมาเป็นเวลานาน การโต้กลับกับระบบทุนนิยมจึงทำได้ยาก เกษตรกรจึงจำต้องเลือกวิธีที่รุนแรง เช่น อาชญกรรมมาเรียกร้องความเป็นธรรมคืนจากระบบทุนนิยม

3.3.1 เหยื่อทุนนิยมในสังคมเกษตรกรรม

อาชญนิยายเรื่อง *Dark Places* นำเสนอเรื่องราวการฆาตกรรมครอบครัวเดย์ (Day) ผ่านการเล่าเรื่องสลับระหว่างเหตุการณ์ปัจจุบันในค.ศ. 2009 ผ่านมุมมองของลิบบี เดย์ (Libby Day) ซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องและเหตุการณ์ในอดีตในค.ศ. 1985 ผ่านมุมมองของแพตตี เดย์ (Patty Day) และเบ็น เดย์ (Ben Day) ครอบครัวเดย์เป็นครอบครัวเกษตรกรรมอาศัยอยู่ในเมืองแคนซัส (Kansas City) รัฐมิสซูรี (Missouri) มีสมาชิกทั้งหมด 5 คน คือ แพตตี ผู้เป็นแม่ เบ็น พี่ชายคนโต มิเชล (Michelle) พี่สาวคนที่สอง เด็บบี (Debby) พี่สาวคนที่สาม และลิบบี น้องสาวคนเล็ก อาชีพหาเลี้ยงครอบครัวของแพตตี คือ การทำไร่โดยมีเบ็นและลูกสาวทั้งสามคอยช่วย แต่การทำไร่ไม่ได้สร้างรายได้ที่ดีให้กับครอบครัวเดย์ แพตตีเป็นหนี้ และมีความลำบากมากในการประคับประคองความเป็นอยู่ของตนเองและลูกทั้งสาม เธอจึงตัดสินใจจบชีวิตของตนเองด้วยการจ้างนักฆ่า ชื่อคาลวิน ดีห์ล (Calvin Diehl) ผู้ซึ่งเรียกตนเองว่าเป็นผู้ช่วยชาวไร่ยากจนจากนายทุนให้มาฆ่าเธอ แพตตีตัดสินใจจบชีวิตของ

ตนเอง ด้วยความหวังที่ว่าลูกทั้งสามคนของเธอจะได้รับเงินประกันชีวิตของเธอทั้งหมด และมีชีวิตที่ดีขึ้น แต่เหตุการณ์กลับตาลปัตรเพราะในคืนที่เกิดเรื่อง นอกจากการฆาตกรรมแพตตีแล้วกลับเกิดการฆาตกรรมขึ้นอีก 2 ราย กล่าวคือ ในคืนนั้นเด็บบีได้ตื่นจากที่นอนและออกมาเห็นแม่ของตนเองกำลังถูกฆ่า นักฆ่าเลยจำเป็นต้องฆ่าเด็บบีเพื่อปิดปากและหนีไป ส่วนมิเชลนั้นถูกเอาหมอนกดหน้าจนขาดอากาศหายใจเสียชีวิตโดนไดออนดรา (Diondra) แฟนสาวของเบ็นซึ่งกลัวว่ามิเชลจะเปิดโปงความลับเรื่องที่เธอท้องกับเบ็น ส่วนลิบบีแอบหนีออกไปทางหน้าต่าง ลิบบีและเบ็นจึงเป็นเพียง 2 คนที่รอดชีวิตจากโศกนาฏกรรมในครั้งนี้ ในขณะนั้นลิบบีมีอายุเพียง 7 ขวบ ส่วนเบ็นเป็นวัยรุ่นซึ่งกำลังคลั่งไคล้ลัทธิซาตานจึงทำให้คนในชุมชนมองว่าเขาเป็นฆาตกรลงมือฆ่าแม่และน้องสาวเพื่อบูชาซาตาน เบ็นจึงถูกตัดสินจำคุกโดยฆาตกรที่แท้จริงทั้งสองคนลอยนวล ส่วนลิบบีก็ต้องย้ายไปอยู่กับป้าไดแอน (Diane) ซึ่งเป็นพี่สาวของแม่และครอบครัวอุปถัมภ์ โดยอาศัยเงินบริจาคที่เธอได้รับจากความสงสารของคนในสังคมในการดำรงชีวิต จนกระทั่งเงินของเธอเริ่มหมดและลิบบีได้รับการติดต่อจากกลุ่มนักสืบมือสมัครเล่นที่กำลังตามสืบเรื่องฆาตกรรมครอบครัวของเธอในวัยเด็ก เธอจึงรับข้อเสนอของพวกเขาที่ขอให้เธอช่วยติดต่อคนในครอบครัวของเธออีกครั้งเพื่อทำการสืบคดีใหม่เพราะพวกเขาไม่เชื่อว่า เบ็นพี่ชายของลิบบีคือฆาตกรที่แท้จริง

แม่ผู้อุทิศ

ครอบครัวเดย์นั้นมีลูกถึง 4 คนโดยมีแพตตี ผู้ซึ่งเป็นแม่และหัวหน้าครอบครัวเพียงคนเดียวทำหน้าที่หาเลี้ยงครอบครัวโดยมีเพียงผลผลิตจากไร่เป็นรายได้หลัก แพตตีนั้นแต่งงานตั้งแต่ยังเด็กกับสามีชื่อ รันเนอร์ เดย์ (Runner Day) ซึ่งเป็นคนที่ไม่มีความรับผิดชอบและทำอะไรไม่เป็นโล้เป็นพายดังในข้อความที่ว่า “All he’d done was marry her and ruin it.” (Flynn, 2009, p. 111) เมื่อทั้งคู่แต่งงานกันใหม่ๆ แพตตีถูกชักจูงโดยสามีให้ทำไร่เพราะในยุคนั้นใครๆ ก็ทำไร่และได้กำไรดี ทั้งคู่สืบทอดการทำไร่นาและที่ดินเพาะปลูกต่อจากพ่อแม่ของแพตตีดังในข้อความที่ว่า “She and Runner had taken over the farm from her parents in ’74. It was a big deal, bigger even than her marriage or the birth of her firstborn.” (Flynn, 2009, p. 112) จากข้อความดังกล่าวจะเห็นได้ว่า การทำไร่ทำนาเป็นเรื่องใหญ่ในยุคสมัยนั้นมาก (ทศวรรษ 1970) ตัวแพตตีเองถึงขั้นกล่าวว่าการทำไร่ทำนาเป็นเรื่องใหญ่ยิ่งกว่าการแต่งงานหรือการให้กำเนิดลูกคนแรกของเธอด้วยซ้ำ ถ้อยคำดังกล่าวสะท้อนให้เห็นความคิดและความเชื่อของคนอเมริกันในยุคสมัย 1970 ถึงการยึดอาชีพ

ทำไร่ทำนาเพื่อยกฐานะให้ร่ำรวยขึ้น ซึ่งจะเห็นได้จากข้อความที่แพตตีกล่าวถึงรันเนอร์ว่า “Poor, disappointed Runner, when his dreams had been so high in the ’70s, when people actually thought they could get rich from farming.” (Flynn, 2009, p. 111) จากข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่าคนอเมริกันในสมัยนั้นเชื่อมั่นว่าอาชีพเกษตรกรรมจะทำให้พวกเขารวยขึ้นจริงๆ ที่เป็นเช่นนี้เป็นเพราะเศรษฐกิจทางการเกษตรของประเทศในยุคนั้นกำลังเฟื่องฟูอย่างที่เคยกล่าวเอาไว้ในตอนต้น

เหตุการณ์ทางเศรษฐกิจในยุค 1970 ที่รายได้ทางการเกษตรเพิ่มขึ้นและมูลค่าที่ดินเพาะปลูกสูงขึ้นทำให้เกษตรกรคิดว่าเศรษฐกิจทางการเกษตรจะดีอย่างที่เป็นอยู่ไปตลอด จึงทำการขยับขยายที่ดินเพาะปลูกดังในข้อความที่ว่า “Back then, everyone thought the value of land would keep skyrocketing—they’re not making any more of it!—and why not buy more, and better, all the time? Plant fencepost to fencepost—it was a rallying cry.” (Flynn, 2009, p. 112) และรันเนอร์ก็เป็นหนึ่งในอีกหลายคนที่ตกเป็นเหยื่อความอยากรวยตามกระแสสังคมในยุคนั้น จนถึงขั้นกู้ยืมเงินจากธนาคารเพื่อมาไร่ทำนาดังในข้อความที่ว่า “Be aggressive, be brave. Runner with his big dreams and no knowledge had marched her down to the bank—he’d worn a tie the color of lime sherbet, thick as a quilt — and hemmed and hawed to get a loan.” (Flynn, 2009, p. 112) แต่ทั้งรันเนอร์และแพตตีเป็นคนหนุ่มสาวที่ไม่มีความรู้และประสบการณ์ในการทำไร่ทำนามาก่อน และยึดอาชีพเกษตรตามกระแสอยากรวยในสังคมเพียงเท่านั้น จึงทำให้กิจการล้มเหลวดังในข้อความที่ว่า “It went wrong fast, and Patty couldn’t entirely blame Runner.” (Flynn, 2009, p. 112) แพตตีกล่าวว่าเธอไม่ได้โทษสามีของเธอทั้งหมดที่ไร่และนาของพวกเขาไม่ทำกำไรหรือประสบผลสำเร็จอย่างที่คิด และถึงแม้ว่าแพตตีจะไม่เห็นด้วยกับการกระทำของสามีตนเอง แต่เธอเข้าใจดีว่าสิ่งที่พวกเขาทั้งคู่ทำลงไปเกิดจากความรู้ไม่เท่าทันระบบทุนนิยม และความต้องการที่อยากจะรวยของรันเนอร์ซึ่งไม่ต่างจากชาวอเมริกันคนอื่นๆ นั่นเอง

นอกจากนี้ ธนาคารหรือเจ้าหนี้ที่ทั้งคู่ไปกู้เงินยังหลอกล่อให้ทั้งคู่กู้เงินเป็นจำนวนมากมาลงทุน ซึ่งสุดท้ายก็เสียเปล่า ทั้งคู่ขาดทุน และยังต้องเป็นหนี้เพิ่มดังในข้อความที่ว่า “They shouldn’t have taken it, maybe, but their lender said don’t worry—boom times.

They’re just giving it away! Runner had howled.” (Flynn, 2009, p. 112) และการปล่อยกู้เงินจำนวนมากของเจ้าหนี้นั้นยังสอดคล้องกับเหตุการณ์จริงในยุคสมัย 1970 ที่ชาวไร่ชาวนาต้องการกู้เงินเพื่อซื้อที่ดินเพาะปลูกและอุปกรณ์ที่ทันสมัยทางการเกษตร เพื่อขยายกิจการทางการเกษตรของตนและผลิตผลที่เพิ่มขึ้น ซึ่งจะเห็นได้ในข้อความที่ว่า “[A]nd all of a sudden they had a new tractor, and a six-row planter when the four-row was fine. Within the year there was a glinting red Krause Dominator and a new John Deere combine. Runner bought more land and a fishing boat.” (Flynn, 2009, p. 112) จากคำกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าภายในระยะเวลาเพียง 1 ปี รันเนอร์ก็ได้ซื้ออุปกรณ์ทางการเกษตรเพิ่มขึ้น ทั้งรถแทรคเตอร์คันใหม่หรือเรือหาปลาลำใหม่ และได้ขยายพื้นที่เพาะปลูกทั้งที่แพตตีคิดว่าขนาดเดิมก็ดีอยู่แล้ว ซึ่งอาจอนุมานได้ว่า การขยับขยายที่เกิดขึ้นทำให้แพตตีไม่มั่นใจว่าจะดูแลได้ทั่วถึง และอาจเป็นการลงทุนที่เร็วและเสี่ยงเกินไป

จะเห็นได้ว่าการที่เจ้าหนี้ให้แพตตีกู้เงินเป็นจำนวนมากโดยไม่มีการเตือน นั้นแท้จริงเหมือนเป็นการหลอกล่อให้แพตตีติดกับดัก เพราะยิ่งกู้เยอะเท่าไหร่ก็ยิ่งเป็นหนี้เยอะขึ้น ทั้งเจ้าหนี้และลูกหนี้เองก็คิดว่าจะได้รับผลประโยชน์จากกันและกัน กล่าวคือ แพตตีและรันเนอร์หลงคำชวนเชื่อของเจ้าหนี้ให้กู้เงินเป็นจำนวนมากเพื่อขยายกิจการ และหวังว่าจะนำมาซึ่งรายได้ที่มากขึ้น ซึ่งสามารถใช้ชำระหนี้สินและมีกำไรจากการขยายไร่นานี้ด้วย ส่วนเจ้าหนี้ก็ปล่อยกู้เพราะคิดเช่นเดียวกัน และถึงแม้ว่าจะเกิดความล้มเหลวกับลูกหนี้ก่อนที่พวกเขาจะชำระหนี้ได้หมด เจ้าหนี้ก็ยังสามารถยึดที่ดินและสินทรัพย์ที่ทั้งคู่นำไปวางเป็นหลักประกันแทนหนี้ที่กู้ไปได้

เมื่อแพตตีเริ่มไม่มั่นใจกับการกู้เงินเป็นจำนวนมาก เธอกล่าวกับสามีของเธอถึงความกังวลนี้ แต่สิ่งที่เธอได้รับกลับเป็นความโกรธเกรี้ยวของสามี ดังในข้อความที่ว่า “[A]nd when Patty had asked was he sure, was he sure? he’d sulked and barked about how much it hurt that she didn’t believe in him.” (Flynn, 2009, p. 113) ที่เป็นเช่นนี้ อาจเป็นเพราะรันเนอร์กำลังลุ่มหลงในความฝันที่จะรวยและประสบความสำเร็จ เขาเชื่อมั่นว่าเขาสามารถทำให้มันเป็นจริงได้ แต่เมื่อภรรยาตั้งคำถามกับการกระทำของเขา ก็เหมือนกับการตั้งคำถามกับความฝันที่จะประสบความสำเร็จของเขา จึงเป็นเหตุให้เขาแสดงความโกรธเกรี้ยวออกมา

แต่แล้วในที่สุดการไล่ตามความฝันของรันเนอร์ที่ต้องการจะรวยจากการทำไร่ทำนาก็ไม่ประสบความสำเร็จ ดังในข้อความที่แพตตีกล่าวว่า “Then everything went to hell at once, it was like a joke. (Flynn, 2009, p. 113) แพตตียังไม่สามารถตั้งรับกับความล้มเหลวที่เกิดขึ้น และหนี้สินจำนวนมากจากการกู้เงินของรันเนอร์ จนเธอเปรียบว่าวิกฤติครั้งนี้เหมือนกับเรื่องตลก เพราะสำหรับเธอมันไม่น่าจะเป็นไปได้ ไม่น่าเกิดขึ้น เพราะก่อนหน้านี้เศรษฐกิจยังเฟื่องฟู และชาวไร่ชาวนาทุกคนยังมีความหวังที่จะรวยจึงได้กู้เงินตามคำชวนเชิญของธนาคารอย่างมหาศาล

เมื่อการทำไร่ทำนาไม่ประสบความสำเร็จ รันเนอร์เอาตัวรอดด้วยการทิ้งให้แพตตีดูแลทั้งฟาร์มและลูกทั้ง 4 คนเพียงคนเดียว อีกทั้งยังต้องรับผิดชอบหนี้สินเป็นจำนวนมากอีกด้วย แพตตีที่ทำงานหนักมากกลับไม่ได้ใช้เงิน เพราะเงินทุกดอลลาร์ต้องหมดไปกับการใช้หนี้ ดังในข้อความที่ว่า “[W]hatever money she did get, she owed.” (Flynn, 2009, p. 84) การกู้เงินทำให้เงินของลูกหนี้กลายเป็นเงินของเจ้าหนี้ และหากแพตตีไม่ต้องการให้ฟาร์มโดนยึด แพตตีก็ต้องหาเงินมาใช้หนี้นายทุนให้หมด ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำได้ยากสำหรับเธอเพราะฟาร์มของเธอไม่ทำกำไร เจ้าหนี้จึงใช้จุดอ่อนในการเป็นลูกหนี้ของเธอบีบให้เธอนำเงินทั้งหมดที่ได้มาให้พวกเขาเพื่อที่จะได้รักษาฟาร์มไว้ได้

เจ้าหนี้หรือในที่นี้คือตัวแทนของนายทุนที่เป็นผู้ที่มีอำนาจเงิน และมีลักษณะเหมือนผู้ล่า ถูกเปรียบให้เป็นสัตว์ป่าที่ดุร้ายและหิวโหยที่ไม่รู้จักพอ ดังในลักษณะที่เบ็นบรรยายไว้ในข้อความที่ว่า “The wolves are at the door, his mom always said, and when he was younger, he pictured her leaning out the back door, throwing crisp green cash at a pack of hounds, them snapping it up like it was meat. It was never enough.” (Flynn, 2009, p. 84) การบรรยายลักษณะของนายทุนเช่นนี้ตรงกับที่นักวิชาการด้านเศรษฐศาสตร์หลายคนได้วิเคราะห์ไว้เกี่ยวกับระบบทุนนิยม อย่างที่มาร์กซ์ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า “ทุนนั้นมีลักษณะเหมือนผีดิบที่จะอยู่นิ่งเฉยไม่ได้ แต่จะต้องดูดเลือดเพื่อให้ทุนมีชีวิตชีวาขึ้นมา” (มาร์กซ์ อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ & สมสุข หินวิมาน, 2551, p. 70) การที่มาร์กซ์กล่าวเช่นนี้เป็นเพราะว่าระบบทุนนิยมนั้นขับเคลื่อนด้วยทุน หากไม่มีทุนระบบก็จะติดขัด เจ้าหนี้ซึ่งเป็นตัวแทนของระบบจึงต้องสูบเลือดกินเนื้อลูกหนี้ เพื่อนำมาหล่อเลี้ยงระบบให้ดำเนินต่อไป

ถึงแม้ว่าแพตตีจะทำงานหนักเพื่อให้ได้เงินมามากขนาดไหน เงินทั้งหมดก็ต้องนำไปใช้หนี้ซึ่งไม่เคยหมดดังที่เธอกล่าวว่า

> So Patty, right now, had almost three hundred bucks squirreled away in the house. It was all owed to others, she'd planned on making her first-of-the-month rounds later today, but that wouldn't happen now.
>
> (Flynn, 2009, p. 296)

จะเห็นได้ว่าแทนที่แพตตีจะได้ใช้เงินที่หามาได้กับการเลี้ยงดูลูกๆ และกิจการภายในบ้าน เธอต้องนำเงินทั้งหมดไปให้เจ้าหนี้ เพื่อป้องกันไม่ให้ฟาร์มของเธอถูกยึด และครอบครัวเธอไม่มีที่อยู่และที่ทำกิน ด้วยหนี้สินที่มีจำนวนมากและดอกเบี้ยเงินกู้ที่สูงขึ้นจากการปรับนโยบายทางการเงินในยุค 1980 ทำให้หนี้สินของแพตตีนั้นทบทวีคูณขึ้นไปเรื่อยๆ และเมื่อพืชผลทางการเกษตรไม่ทำรายได้ให้เธอเท่าที่ควร เราสามารถอนุมานได้ว่าแพตตีคงต้องทำงานใช้หนี้จนตาย ดังที่เธอได้ตั้งข้อสังเกตไว้เช่นกันว่า "She didn't have enough energy to leave the farm, ever. She'd used the last of it up these past few years." (Flynn, 2009, p. 173) ข้อความดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าแพตตีทำงานใช้หนี้จนหมดเรี่ยวแรง และหากหนี้ไม่หมด เธอก็คงไม่สามารถไปไหนได้ และต้องอยู่ที่ฟาร์มแห่งนี้ไปจนกว่าหนี้ของเธอจะหมด

เราสามารถเห็นได้ว่าชีวิตของแพตตีตกอยู่ในวงจรที่เลวร้าย วงจรชีวิตของแพตตีนั้นสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตของเกษตรกรในสังคมทุนนิยมได้เป็นอย่างดี คือทำงานหนักจนไม่มีเรี่ยวแรงแต่ได้ค่าตอบแทนน้อยและมีภาระมาก เวลาที่มีทั้งหมดก็ทุ่มเทให้กับการทำงานจนไม่มีเวลาหาหนทางทำรายได้ให้มากกว่าเดิม หรือแม้กระทั่งใช้เงินดูแลตนเอง เพราะเงินที่ได้มานั้นก็ต้องนำมาจุนเจือครอบครัว และใช้หนี้ที่ไม่มีวันหมดเพื่อรักษาที่ดินทำกินที่เหลือไว้

การที่แพตตีไม่ประสบความสำเร็จในการทำไร่ทำนานั้นอาจมีผลมาจากระบบทุนนิยมที่ส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ มากกว่าอุตสาหกรรมแบบครัวเรือน ซึ่งเราจะอนุมานได้จากจำนวนของชาวนาที่เป็นหนี้ที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ จำนวนชาวนาที่ทำนาแบบครัวเรือนแล้วล้มเหลวที่เพิ่มขึ้น ทำให้เราทราบได้ว่าการทำนาในรูปแบบพืชเศรษฐกิจได้เข้ามาแทนที่

เมื่อแพตตีมาถึงทางตัน เธอไม่มีเงินผ่อนหนี้ เจ้าหนี้จึงเริ่มขู่จะยึดฟาร์มของเธอ ดังในข้อความที่เขากล่าวกับแพตตีว่า "They're going to foreclose. [...] Patty, the only way to fix this is

money. Now, if you want to keep this place. I'm talking borrow, beg, or steal. I'm saying time is over for pride. So: How badly do you want this farm?" (Flynn, 2009, p. 118) ด้วยเหตุนี้เมื่อคาลวิน ดีห์ล ยื่นข้อเสนอที่สามารถช่วยให้เธอหลุดพ้นจากวงจรนี้ และช่วยให้ลูกๆ ของเธอมีชีวิตที่ดีขึ้น แม้จะต้องแลกด้วยชีวิตของเธอ เธอจึงยอม เพราะชีวิตที่เป็นอยู่นั้นเลวร้ายมากอยู่แล้ว การจบชีวิตตนเองเพื่อให้ลูกๆ มีชีวิตที่ดีกว่าเดิมจึงเป็นการเสียสละครั้งยิ่งใหญ่ของเธอ

การเป็นเกษตรกรที่มีหนี้สินจำนวนมากในระบบทุนนิยมทำให้แพตตีไม่สามารถทำสิ่งที่เธอต้องการได้ เพราะเงินเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิต เมื่อไม่มีเงิน ทางเลือกต่างๆ ในชีวิตของเธอจึงถูกจำกัดไปโดยปริยาย เปรียบได้ว่าชีวิตของเธอถูกกำหนดและควบคุมโดยระบบอยู่ตลอด แต่สำหรับการตัดสินใจวางแผนฆาตกรรมตนเองในครั้งนี้ เธอเลือกด้วยตนเองโดยไม่ได้ถูกควบคุมโดยระบบ เธอมีสิทธิ์ในชีวิตของเธอ ด้วยการเลือกวิธีการตายของตนเองดังในข้อความที่ว่า "[A]ll she asked was not to drown. She didn't want to drown, please." (Flynn, 2009, p. 550) ซึ่งก็คือการจบชีวิตโดยไม่ใช้วิธีการที่เธอไม่ชอบ เช่น การจมน้ำเสียชีวิต

เราจะสังเกตได้ว่าในคืนที่เกิดเหตุ ขณะที่แพตตีรู้สึกว่าความตายนั้นใกล้ตัวเธอ เธอไม่ได้รู้สึกหวาดกลัว แต่กลับรู้สึกผ่อนคลาย ซึ่งอาจมองได้ว่าเป็นเพราะเธอรู้สึกว่าความตายที่เธอเลือกเองนั้นเป็นทางออกที่ดีที่สุด ดังในข้อความที่ว่า "She walked to the door, and instead of worrying about the cold, she thought of the ocean, that single trip to Texas when she was a girl. She pictured herself slathered in oil and baking, the water rushing in, salt on her lips. Sun." (Flynn, 2009, p. 525) จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่าเมื่อแพตตีเตรียมตัวที่จะตาย เธอกลับดูสงบและไม่มีความกลัว เธอนึกถึงสถานที่ที่เธอเคยไปตอนยังเป็นเด็กซึ่งก็คือทะเลที่รัฐเท็กซัส ซึ่งเธอนั้นกำลังอาบแดดอยู่ที่ชายหาด แม้ว่าจะเคยไปทะเลเพียงแค่ครั้งเดียว แต่มันเป็นความทรงจำที่เธอนึกถึงก่อนที่เธอจะจบชีวิตตนเอง ซึ่งเราอาจอนุมานได้ว่าเป็นช่วงเวลาแห่งความสุขในวัยเด็กของเธอ เพราะเธอไม่ต้องกังวลกับการเลี้ยงปากท้องของลูกๆ อีก 4 ชีวิต และใช้ชีวิตสนุกไปกับช่วงเวลาตรงหน้า นอกจากนี้หากเราพิจารณาชื่อเรื่อง ที่แปลว่า สถานที่อันมืดมิด (Dark Places) เราอาจมองว่าสถานที่อันมืดมิดนี้คือชีวิตที่แพตตีและลูกกำลังเผชิญอยู่ การจบห้วงความคิดก่อนเสียชีวิตของแพตตีด้วยการนึกถึงพระอาทิตย์ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของแสดงสว่าง ก็ทำให้เราสามารถอนุมานได้ว่า

ความตายของเธอเป็นดังแสงสว่างสาดเข้ามาในชีวิตที่มืดมิดของเธอและลูกๆ และความตายนี้จะเป็นแสงสว่างนี้นำทางลูกๆ ของเธอไปสู่ชีวิตที่ดีขึ้น

ด้วยเหตุนี้ การวางแผนจ้างวานฆาตกรรมตนเองของแพตตีจึงเป็นสิ่งที่เธอรู้สึกภูมิใจเป็นอย่างมาก เพราะสำหรับเธอ มันเป็นการทำเพื่อช่วยครอบครัวของเธอให้หลุดพ้นจากความยากจน และให้ลูกๆ ของเธอได้เติบโตขึ้นโดยไม่อัตคัด จากการที่เธอยอมเสียสละชีวิตของตนเอง ดังที่เธอกล่าวไว้ในข้อความที่ว่า “This is what needed to be done. It seems very clear to me. I’m proud in a way. My life has been determined so much by accidents, it seems nice that now an ‘accident on purpose’ will make things right again. A happy accident.” (Flynn, 2009, p. 548) จะเห็นได้ว่าแพตตีคิดว่าชีวิตของเธอนั้นได้ถูกกำหนดโดยเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นการแต่งงานกับรันเนอร์ตั้งแต่ยังไม่พร้อม การทำไร่ทำนา และการขยับขยายกิจการทางการเกษตรจนเป็นหนี้จำนวนมาก ทั้งหมดนี้ทำให้ชีวิตแพตตีย่ำแย่ลงทุกวัน แต่ในครั้งนี้เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดที่เธอตั้งใจให้เกิดขึ้นนั้นจะทำให้ทุกสิ่งดีขึ้นนอกจากนี้เธอยังมองว่า เธอได้ใช้ความตายของเธอให้เป็นประโยชน์อีกด้วย ดังที่เธอกล่าวไว้ในจดหมายลาเสียชีวิตที่เธอเขียนไว้ให้ลูกๆ ของเธอว่า “Your grandparents always told me, Make a useful life. I don’t feel I’ve really done that, but I can make a useful death.” (Flynn, 2009, p. 548) จะเห็นได้ว่าแพตตีมองว่าการมีชีวิตอยู่ของเธอนั้นไม่เป็นประโยชน์ต่อลูกๆ ของเธอ เพราะเธอไม่สามารถนำพวกเขาออกจากความยากลำบากได้ ดังนั้น ความตายของเธอจึงเป็นประโยชน์ต่อลูกของเธอมากกว่า เพราะความตายของเธอสามารถนำมาซึ่งทุนสำหรับการมีชีวิตที่ดีในอนาคตของลูกๆ ของเธอได้

เราจะเห็นได้ถึงความพยายามในการทวงคืนอำนาจในการกำหนดชะตาชีวิตของตนเองกลับมาจากระบบทุนนิยม ที่เป็นเจ้าชีวิตของเธอมาทั้งชีวิต และการก่ออาชญากรรมของแพตตีก็สร้างผลลัพธ์ที่เธอต้องการ คือ นายทุนโดนหลอก เพราะหลังจากเธอเสียชีวิตก็ไม่มีใครสามารถพิสูจน์ได้ว่าเธอตั้งใจถูกฆ่า เพื่อรักษาฟาร์มและหลอกเอาเงินประกันจากบริษัทประกัน มาใช้หนี้และไว้เป็นมรดกให้แก่ลูกของเธอ ดังในข้อความที่ไลล์กล่าวกับลิบบีว่า “She hired him to kill her. [...] To get the life insurance, save the farm. Save you guys, Ben.” (Flynn, 2009, p. 546) และในที่สุดเงินประกันก็ได้ถูกจ่ายให้แก่ลูกๆ ของเธอหลังเธอเสียชีวิต

ในแง่ของความเป็นแม่ ความตายของแพตตีนัยหนึ่ง อาจเป็นการยอมรับของแพตตีว่าเธอเป็นแม่ที่ไม่ดีพอสำหรับลูกๆ ทั้ง 4 คนของเธอ ซึ่งได้สะท้อนให้เห็นในความไม่เคารพแม่ของเบ็นอีกด้วย แพตตีมักจะจินตการถึงการตายของตนเองอยู่บ่อยๆ อาจเป็นเพราะเธอเหนื่อยกับการต้องสู้ชีวิต และเป็นเพราะเธอคิดว่าลูกๆ ของเธอควรมีคนที่ดูแลพวกเขาได้ดีกว่าเธอ ลูกของเธอไม่ควรต้องใช้ชีวิตอย่างอดอยากอยู่กับเธอ ซึ่งคนที่แพตตีคิดว่าจะดูแลลูกๆ ได้ดีกว่าเธอ คือ พี่สาวของเธอเอง เพราะที่ผ่านมาไดแอนได้ช่วยเหลือพวกเขามาตลอด นำอาหาร รอยยิ้ม และเสียงหัวเราะมาให้ลูกๆ ของเธอเสมอ และยังสามารถอบรมเด็กทั้ง 4 คนแทนเธอได้อีกด้วย ดังจะเห็นได้ในข้อความที่ว่า

> She daydreamed about dying. Something quick, an overnight heart attack, or a sudden vehicular clobbering. Mother of four, run down by a bus. And the kids adopted by Diane, who would keep them from lying around in their pajamas all day, and make sure they saw a doctor when they were sick, and snap-snap at them til they finished their chores.
>
> (Flynn, 2009, p. 173)

เราอาจมองได้ว่าความตายของแพตตีคือการพยายามมอบชีวิตใหม่ให้แก่ลูกๆ ของเธอ และการสละชีวิตของเธอก็ทำให้เราได้เห็นความรักของแม่ที่มีต่อลูกๆ และพร้อมจะทำทุกสิ่งเพื่อลูกของเธอ

ส่วนอีกนัยหนึ่ง ความตายของแพตตีเปิดให้เราเห็นความโหดร้ายของระบบทุนนิยมที่บีบให้เกษตรกรไม่มีทางออก อาชญากรรมของแพตตีที่ตามมาด้วยการสูญเสียชีวิตของตนเองนั้นแสดงให้เห็นความจนตรอก และการไร้ทางสู้ของเกษตรกร ความตายของแพตตีเป็นการยอมแพ้ที่จะดิ้นรนดำรงชีวิตในสังคมทุนนิยม เธอยอมรับว่าเธอไม่สามารถใช้หนี้ได้หมด เธอไม่สามารถเริ่มต้นใหม่และมีชีวิตที่สุขสบาย เธอรู้ดีว่าไม่มีวันที่เธอจะสามารถเลิกเป็นคนจนและไปถึงฝันอย่างที่รันเนอร์เคยวาดไว้ แต่ลูกๆ ของเธอยังมีโอกาสใช้ชีวิตที่ดีกว่าเธอ โดยไม่ต้องลำบากร่วมกับเธอ อนาคตที่ดีของลูกๆ เธอจึงเป็นเหตุที่เธอยอมแลกชีวิตของตนเอง แต่กระนั้นเธอก็ได้แสดงให้เห็นความพยายามต่อสู้ด้วยวิธีของเธอเป็นครั้งสุดท้าย การที่เธอจ้างวานฆาตกรรมตนเองก็เป็นวิธีที่แสดงให้เห็นว่าเธอไม่ยอมตกเป็นทาสของทุนนิยม ด้วยการทำงานใช้หนี้ไปตลอดชีวิตโดยที่ตัวเธอและลูกไม่สามารถมีชีวิตที่ดีขึ้นกว่าเดิมได้

การเลือกใช้อาชญากรรมทำให้เธอสามารถกำหนดชีวิตของเธอเองได้ อย่างน้อยที่สุดเธอก็สามารถกำหนดความตายของตนเองได้ ไม่ต้องทำงานใช้หนี้จนเสียชีวิต และลูกของเธอยังได้รับเงินประกันจากนายทุนอีกด้วย ความตายของแพตตีเป็นการเสียสละครั้งยิ่งใหญ่ของผู้เป็นแม่ในสังคมทุนนิยม แม่ผู้ต้องการมอบสิ่งที่ดีให้ลูกของเธอแม้ว่าจะต้องแลกด้วยชีวิตของเธอเองก็ตาม

3.3.2 นักฆ่าผู้ทรงธรรม: การโต้กลับของเหยื่อทุนนิยม

เราจะเห็นว่า แพตตีจ้างวานนักฆ่ามืออาชีพ คาลวิน ดีห์ล (Calvin Diehl) ให้ฆ่าเธอเพื่อรักษาฟาร์มและช่วยลูกๆ ของเธอ การฆาตกรรมของเขาสามารถหลอกระบบและเอาชนะความไม่เป็นธรรมของทุนนิยม คาลวิน ดีห์ลเคยเป็นชาวไร่ชาวนาเช่นเดียวกับแพตตี และมีพื้นที่เพาะปลูกถึง 800 เอเคอร์หรือประมาณ 2,023 ไร่ซึ่งใหญ่กว่าของแพตตี ครอบครัวเขายึดอาชีพเกษตรกรมาตลอดตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษดังที่เขากล่าวกับแพตตีว่า “Now I myself was once a farmer, and my daddy before me and his daddy before him. Eight hundred acres, cattle, corn, wheat, outside Robnett, Missouri. Fair amount, like your operation.” (Flynn, 2009, p. 439)

แต่ด้วยความรู้ไม่เท่าทันระบบทุนนิยมและหลงเชื่อคำพูดของตัวแทนจากระบบ เช่น นายธนาคาร เจ้าหนี้ หรือที่ปรึกษาทางธุรกิจให้ขยับขยายกิจการทางการเกษตรตามเศรษฐกิจที่กำลังเฟื่องฟู ทำให้เขาพบเจอกับความลำบากในช่วงวิกฤติการเงินทางการเกษตรเช่นเดียวกับเกษตรกรคนอื่นๆ และสุดท้ายจึงต้องเสียที่ดินเพาะปลูกทั้งหมด 800 เอเคอร์ของเขาให้แก่เจ้าหนี้เงินกู้ ดังเช่นที่เขากล่าวว่า

> We been swindled, farmers. They say ‘plant fencepost to fencepost!’ and we goddam well did. Buy more land—they say— cause they ain’t making more of it! Then whoops, sorry, we gave you some bad advice. We’ll just take your farm, this place been in your family for generations, we’ll just take this, no hard feelings. You’re the jackass believed us, not really our fault.

(Flynn, 2009, p. 439)

จะเห็นได้จากคำกล่าวข้างต้นว่าคาลวินรู้สึกว่าเขาถูกโกงโดยระบบทุนนิยมด้วยการเชื่อคำเชื้อเชิญของที่ปรึกษาทางธุรกิจต่างๆ และสำหรับคาลวิน กลุ่มตัวแทนของระบบเหล่านี้กลับไม่ได้รู้สึกผิดหรือรับผิดชอบต่อความเสียหายที่มีส่วนจากการกระทำของพวกเขา พวกเขากลับได้เปรียบจากความล้มเหลวของคาลวินและเกษตรคนอื่นๆ เมื่อสถานการณ์แย่ลงพวกเขาก็สามารถยึดที่ดินเพาะปลูกของเกษตรเพื่อใช้ชำระหนี้สินของเกษตร ทั้งที่ที่ดินเพาะปลูกนั้นคือทุกสิ่งทุกอย่างของเกษตร เป็นน้ำพักน้ำแรงจากรุ่นสู่รุ่นของเกษตรกรชาวอเมริกันดังเช่นที่เขาได้กล่าวกับแพตตีไว้ว่า “But you had a family farm, you had your goddam land. It’s your goddam land.” (Flynn, 2009, p. 439) หากไม่มีที่ดินเพาะปลูก พวกเขาก็ไม่สามารถทำไร่ทำนาได้ และไม่มีเงินเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวในที่สุด คาลวินมองว่าระบบได้ผลประโยชน์จากการเสียประโยชน์ของเกษตร กลไกของทุนนิยมเอื้อประโยชน์ให้กับระบบมากกว่าผู้ที่เดือดร้อน

สำหรับคาลวิน ระบบทุนนิยมหาผลประโยชน์กับคนที่เดือดร้อน ซึ่งหลงเชื่อคำเชิญชวนของระบบ และเขาคิดว่าระบบควรจะต้องรับผิดชอบต่อความเดือดร้อนที่เกิดขึ้นกับคนที่อยู่ในระบบ เพราะระบบมีส่วนสำคัญที่ทำให้เกษตรหรือเหยื่อคนอื่นๆ ต้องหมดเนื้อหมดตัว เขาจึงใช้วิธีการเดียวกันโต้กลับระบบ คือ หาผลประโยชน์จากระบบให้แก่ผู้ที่เดือดร้อน และทวงคืนความเป็นธรรมให้แก่คนที่โดนระบบทุนนิยมเอาเปรียบ เราสามารถกล่าวได้ว่า คาลวิน ดีห์ลเป็นตัวแทนของการโต้กลับระบบทุนนิยม

นอกจากชาวไร่ชาวนาในยุค 1980 ที่ได้รับการช่วยเหลือจากคาลวินแล้ว เขายังคงดำเนินตามปณิธานเดิมมาจนถึงยุคปัจจุบัน และในศตวรรษที่ 21 นี้ คาลวินยังคงแน่วแน่ช่วยเหลือผู้เดือดร้อนจากระบบทุนนิยม แม้พวกเขาเหล่านั้นไม่ได้ยึดอาชีพเกษตรกร เช่น นักเล่นหุ้น ซึ่งเป็นคนที่เดือดร้อนรายสุดท้ายที่เขาช่วยเหลือก่อนโดนตำรวจจับดังในข้อความที่ว่า “He’s been caught in a suburb of Chicago. He got nailed in the middle of helping some poor stock market sucker stage his death.” (Flynn, 2009, p. 545) เราจะเห็นได้ว่าแม้ยุคสมัยจะเปลี่ยนไป แต่คนที่ถูกระบบทุนนิยมเอารัดเอาเปรียบก็ยังคงมีอยู่ เป็นเหตุให้คนอย่างคาลวินสามารถทำข้อตกลงความตายเพื่อช่วยเหลือพวกเขาได้

ถึงแม้คาลวิน ดีห์ล จะตัวแทนของการโต้กลับระบบทุนนิยมด้วยการฆาตกรรม แต่ในขณะเดียวกันอาชญากรรมของเขาก็แสดงให้เห็นการพึ่งพิงกลไกของทุนนิยมเช่นกัน กล่าวคือ เขาก่ออาชญากรรมเพื่อต่อต้านทุนนิยม แต่การก่ออาชญากรรมของเขาก็สอดคล้องไปกับกลไลของระบบทุนนิยม เขาเข้าหาเกษตรกรที่กำลังลำบากและเป็นหนี้ เพื่อยื่นข้อเสนอเรื่องการถูกฆ่าด้วยวิธีการพูดที่จูงใจ ไม่ต่างไปจากพนักงานขายของ ดังที่แพตตีได้ตั้งข้อสังเกตไว้ในข้อความที่ว่า “The man’s speech reminded her of being with a car salesman: you had to do it now, and this model and at this price. She always lost these conversations, always took what the salesman insisted she take.” (Flynn, 2009, p. 438) และการฆ่าของเขานั้นก็มีค่าใช้จ่าย เกษตรกรที่ต้องการให้เขาช่วยจะต้องจ่ายเงินแลกกับการฆาตกรรม ดังในข้อความที่ว่า “Goddam, she didn’t even leave him enough money; they agreed on $2,000, she left an envelope with only $812 and three quarters.” (Flynn, 2009, p. 550) จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่าการที่เกษตรกรจ่ายเงินเพื่อซื้อบริการฆาตกรรมนั้นไม่ต่างไปกับการที่ผู้บริโภคจ่ายเงินซื้อบริการต่างๆ ในสังคม ความพยายามที่จะต่อต้านระบบทุนนิยม ในแง่หนึ่งกลับแสดงให้เห็นการผลิตซ้ำกลไกของระบบเสียเอง

แม้การกระทำของคาลวินจะแสดงให้เห็นกลไกของระบบทุนนิยมเสียเอง แต่การกระทำของเขาก็ยังได้รับการยกย่อง เพราะคนในสังคมมองว่าการทำข้อตกลงกับคาลวินยังเชื่อถือได้ยิ่งกว่าการทำข้อตกลงกับระบบทุนนิยม ดังในข้อความที่ว่า “I swear, there’s been a crowd outside the jail the past few days, people with signs, like, Diehl’s the Real Deal.” (Flynn, 2009, p. 546) (เป็นการเล่นคำพ้องเสียงของนามสกุล Diehl และคำว่าข้อตกลง Deal ในภาษาอังกฤษ) การที่ผู้คนกล่าวว่าคาลวิน ดีห์ลนี้เป็นคนจริงและมีคุณสมบัติตามที่เขาอ้างไว้นั้น มองได้ว่าเป็นการประชดประชันระบบทุนนิยม ที่มักจะมีการตกลงทางธุรกิจที่ไม่เป็นไปตามข้อตกลง ข้อตกลงในการฆ่าของคาลวินจึงดูน่าเชื่อถือยิ่งเสียกว่าข้อตกลงทางธุรกิจต่างๆ ในระบบทุนนิยม เพราะคาลวินสามารถทำตามเงื่อนไขที่ตกลงไว้กับผู้เสียชีวิตได้ทุกอย่าง การทำข้อตกลงร่วมกันของนักฆ่าและผู้เสียชีวิตจึงเป็นการตกลงทางอาชญากรรมที่มีผลสำเร็จมากยิ่งกว่าการตกลงทางธุรกิจ

นอกจากนี้คาลวินยังได้รับสมญานามว่าเทวดาแห่งหนี้สิน ดังในข้อความที่ว่า “They call him the Angel of Debt.” (53) (Flynn, 2009, p. 53) ที่เป็นเช่นนี้เพราะเขาช่วยเหลือผู้ที่เป็น

หนี้สินจากความรู้ไม่เท่าทันระบบทุนนิยม ทำให้ตนเองและครอบครัวเดือดร้อนอย่างสาหัส จนยอมที่จะสละชีวิตของตนเองด้วยฆาตกรรมที่ถูกวางแผน เพื่อรักษาชีวิตของสมาชิกคนอื่นในครอบครัวด้วยเงินประกันที่หลอกมาได้ ดังในข้อความที่เพื่อนของลิบบีพูดกับเธอว่า “She [Patty] hired him to kill her. But it was supposed to be just her. To get the life insurance, save the farm. Save you guys, Ben.” (Flynn, 2009, p. 546) การที่ผู้คนและสื่อมวลชนได้ตั้งสมญานามเขาว่าเทวดาแห่งหนี้สิน ทั้งที่สิ่งที่คาลวินทำคือการฆ่า ซึ่งน่าจะอิงกับซาตานหรือยมทูตมากกว่า อาจเป็นเพราะพวกเขามองว่าการฆ่าของคาลวินนั้นมีเจตนาที่ดี เป็นการฆ่าเพื่อช่วยเหลือผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก คาลวินไม่ได้มองการกระทำของเขาว่าเป็นการฆาตกรรม เขากลับมองว่าเขาได้ช่วยให้คนเหล่านั้นฆ่าตัวเสียชีวิตมากกว่าดังในข้อความที่ว่า “he’s saying he won’t confess to murder on any of the thirty-two people, says they were all assisted suicide. Die with dignity.” (Flynn, 2009, p. 546) คาลวินมองว่าเขาได้ช่วยให้คนเหล่านั้นตายอย่างมีเกียรติเพราะการตายของพวกเขาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากความตั้งใจของผู้ตายเอง และเป็นความตั้งใจเพื่อช่วยเหลือคนในครอบครัวให้มีชีวิตที่ดีขึ้นอีกด้วย

นอกจากการตั้งสมญานามชื่นชมฆาตกรเช่นคาลวิน ดีห์ลแล้ว ผู้คนยังมองเขาเป็นวีรบุรุษจากการกระทำของเขา ดังในข้อความที่ว่า “This Calvin Diehl’s playing himself off like a folk hero(Flynn, 2009, p. 546) ผู้คนชื่นชมในตัวเขาเป็นอย่างมาก และคิดว่าเขาทำสิ่งที่ถูกต้อง ความชื่นชอบในตัวคาลวินยังสามารถเห็นได้จากการคาดเดาเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นหลังจากมีการจับกุมตัวเขาดังที่ไลล์ เวิรธ (Lyle Wirth) เพื่อนของลิบบีกล่าวไว้ว่า “They’ll be writing songs about him soon: helping people in debt die so the banks won’t get their property, screwing over the insurance companies to boot. People are eating it up.” (Flynn, 2009, p. 546) จะเห็นได้ว่าคนในสังคมรู้สึกพอใจกับการกระทำที่โหดร้ายเพื่อบรรลุเจตนาที่ดีของคาลวิน ซึ่งเราสามารถมองได้ว่าเป็นเพราะพวกเขาเองก็มีความโกรธแค้นระบบทุนนิยม และเมื่อมีคนที่ลุกขึ้นมาต่อสู้เพื่อเรียกคืนความเป็นธรรมให้แก่ตนเองและคนอื่นๆ พวกเขาจึงพร้อมที่จะสนับสนุนแม้ว่าจะเป็นการกระทำที่โหดร้ายก็ตาม

คาลวิน ดีห์ล จึงกลายเป็นวีรบุรุษของเหยื่อทุนนิยมที่ไร้ทางสู้ การฆาตกรรมของเขาเป็นการโต้กลับระบบทุนนิยมเพื่อแสดงให้เห็นความไม่เป็นธรรมที่กดทับคนในสังคมจนถึงขั้นต้องจบชีวิต

ตนเองเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรม ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะหนทางอื่นในการต่อสู้นั้นไม่เห็นผล พวกเขายังคงถูกกดขี่ และไม่สามารถหาทางรอดได้ คาลวิน ดีห์ลและข้อเสนอของเขาจึงเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดเพื่อเอาคืนระบบ การทำข้อตกลงการตายกับเทวดาแห่งหนี้สินทำให้พวกเขาชำระหนี้สินที่ในตอนที่มีชีวิตอยู่ไม่ได้สามารถทำได้ และได้ต่อลมหายใจให้แก่สมาชิกในครอบครัวของพวกเขาด้วยเงินที่หลอกนายทุนมาได้อีกด้วย

3.3.3 ลิบบี และการเอาตัวรอดในสังคมทุนนิยม

ลูกของแพตตีที่มีชีวิตรอดจากโศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นกับครอบครัวเดย์ มีเพียงลิบบี และเบ็น เบ็นนั้นต้องติดคุกจากฆาตกรรมที่เขาไม่ได้ก่อ เงินประกันที่แพตตีหวังให้เป็นทุนเริ่มต้นชีวิตใหม่ของลูกทั้ง 4 คนก็ต้องหมดไปกับการจ้างทนายให้เบ็น ซึ่งสุดท้ายก็สูญเปล่าเพราะเบ็นถูกตัดสินจำคุก ส่วนลิบบีก็ต้องใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยว ขาดแม่และครอบครัว ไดแอนที่แพตตีหวังจะให้ทำหน้าที่แม่แทนเธอก็ไม่สามารถเป็นแม่ให้ลิบบีได้ เพราะลิบบีไม่ยอม เธอโตขึ้นมาเป็นเด็กมีปัญหาจากเหตุการณ์ร้ายแรงที่กระทบกระเทือนจิตใจในอดีต

ลิบบีในวัย 31 ปีเป็นคนที่ไม่มีวุฒิการศึกษาและไม่มีอาชีพที่มั่นคง แต่สามารถเอาตัวรอดในสังคมทุนนิยมได้อย่างไม่เดือดร้อน เธออาศัยอยู่ในบ้านที่เธอเช่า ซึ่งเป็นบังกะโลสร้างด้วยอิฐหลังเล็กๆ อย่างที่เธอกล่าวว่า “I rent a small brick bungalow within a loop of other small brick bungalows, all of which squat on a massive bluff overlooking the former stockyards of Kansas City.” (Flynn, 2009, p. 19) การที่ลิบบีต้องอาศัยอยู่ในบังกะโล เป็นเพราะเธอไม่มีเงินมากพอที่จะเช่าบ้านเป็นหลัง ที่มีพื้นที่ใช้สอย การที่เธอไม่มีเงินเป็นผลมาจากการที่เธอไม่สามารถหางานทำได้ ลิบบีจึงต้องทนอาศัยอยู่ในบังกะโล กินอาหารฟาสต์ฟู้ดราคาถูก เพราะเธอไม่มีเงินบริโภคสิ่งของดีๆ เงินที่เธอใช้ดำรงชีวิตก็มาจากการบริจาคแทบทั้งหมด ซึ่งเธอต้องใช้อย่างประหยัดเพราะเงินของเธอเริ่มหมด เนื่องจากในสังคมยังมีผู้เคราะห์ร้ายเช่นเดียวกับเธออีกเป็นจำนวนมาก และเงินบริจาคก็ถูกส่งไปให้คนเหล่านั้นด้วยเช่นกัน

อย่างที่ได้กล่าวไปว่า ลิบบีดำรงชีวิตอยู่ด้วยการใช้เงินบริจาค ที่เธอได้รับจากคนในสังคมหลังจากที่พวกเขาได้ทราบข่าวการฆาตกรรมครอบครัวของเธอ ดังในข้อความที่เธอกล่าวว่า “I

inherited $321,374 when I turned eighteen, the result of all those well-wishers who'd read about my sad story, do-gooders whose hearts had gone out to me." (Flynn, 2009, p. 11) การขายเรื่องราวของตนเองกลายเป็นรายได้หลักของลิบบี และเธอจะรู้สึกโกรธมากเมื่อมีข่าวของคนที่ประสบกับเรื่องราวน่าสงสารตามหน้าหนังสือพิมพ์ต่างๆ เพราะเธอรู้สึกว่ามีคนเหล่านั้นมาแย่งช่องทางหากินของเธอ เขาเหล่านั้นก็กำลังขายเรื่องราวที่โศกเศร้าเกี่ยวกับตนเอง เพื่อหาเงินเช่นเดียวกับเธอ เช่น ผู้หญิงที่ชื่อ เจมี ซึ่งประสบกับเหตุไฟไหม้ที่พ่อของเธอเป็นผู้ก่อ ทำให้สมาชิกคนอื่นในครอบครัวเสียชีวิต และเหลือเธอเป็นผู้รอดชีวิตเพียงคนเดียว ดังในข้อความที่ว่า

> I immediately thought about that other little tabloid girl, Jamie Something, who'd lost her family the same year—1985. She'd had part of her face burned off in a fire her dad set that killed everyone else in her family. Any time I hit the ATM, I think of that Jamie girl, and how if she hadn't stolen my thunder, I'd have twice as much money. That Jamie Whatever was out at some mall with my cash, buying fancy handbags and jewelry and buttery department-store makeup to smooth onto her shiny, scarred face.
>
> (Flynn, 2009, p. 13)

จะเห็นได้ว่าลิบบีไม่ต้องการให้มีผู้เคราะห์ร้ายคนอื่นแย่งพื้นที่ความสงสารไปจากเธอ เพราะนั่นหมายถึง เงินบริจาค ที่เธอคิดว่าควรเป็นของเธอ กลับส่งไปให้ผู้เคราะห์ร้ายคนอื่นๆ เราจะเห็นได้ว่าแทนที่ลิบบีจะมีความเข้าอกเข้าใจหรือแสดงความเห็นใจต่อผู้เคราะห์ร้ายที่สูญเสียครอบครัวเช่นเดียวกับเธอ เธอกลับรู้สึกว่าพวกเขามาแย่งเงินของเธอไป และยังจินตนาการว่าคนเหล่านี้นำเงินไปใช้ปรนเปรอตนเองอีกด้วย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา ลิบบีต้องใช้ชีวิตอย่างค่อนข้างอัตคัดด้วยเงินบริจาค เธอจึงกล่าวโทษผู้เคราะห์ร้ายคนอื่นว่านำเงินของเธอไปใช้อย่างสุขสบาย ทั้งที่ในความเป็นจริงเขาอาจจะลำบากไม่ต่างจากลิบบี การหวงเงินบริจาคของลิบบียังได้แสดงให้เห็นว่าเงินบริจาคมีความสำคัญต่อลิบบีมาก เพราะการบริจาคเงินจากผู้หวังดี เป็นเพียงหนทางเดียวที่เธอสามารถมีรายได้ในการดำรงชีวิต

เมื่อลิบบีรู้ว่าเธอสามารถขายเรื่องราวของตนเองหากินได้ ลิบบีจึงยินยอมให้เรื่องละเอียดอ่อนและเรื่องส่วนตัวของเธอ เช่นเรื่องครอบครัวและความรู้สึกของเธอเกี่ยวกับคดีฆาตกรรม ถูกทำให้เป็นสินค้าและช่องทางที่สามารถหารายได้ให้แก่เธอ เธอได้ออกหนังสือเกี่ยวกับชีวิตของเธอ ครอบครัวและคดีฆาตกรรมเพื่อหาเงินให้กับตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ป้าไดแอนไม่เห็นด้วย จนถึงขั้นทำให้ป้าของเธอโกรธ ดังในข้อความที่ว่า

> The book came out at Christmas time, 2002, with a cover photo of me sporting an unfortunate shag haircut. It was called, Brand New Day! Don't Just Survive Childhood Trauma—Surpass It! and it included a few childhood snapshots of me and my dead family, packed between two hundred pages of gloppy, positive-thinking porridge. I was paid $8,000, and a smattering of survivors' groups invited me to speak.
>
> (Flynn, 2009, p. 19)

เราอาจมองได้ว่า ที่ลิบบีเขียนหนังสือเกี่ยวกับการรับมือและเผชิญกับเหตุการณ์เลวร้ายในอดีตของตนเป็นเพราะในยุคสมัยปัจจุบัน หนังสือประเภทพัฒนาตนเองที่เรียกว่า Self-help book หรือ Self-improvement book กำลังได้รับความนิยมในหมู่คนอ่านและคนในสังคมอเมริกันร่วมสมัย เธอจึงพยายามหารายได้จากความนิยมที่คนในสังคมมีต่อหนังสือประเภทนี้

ตัวอย่างของความสนใจในการพัฒนาตนเองนี้ เห็นได้จากชั้นวางหนังสือในบ้านของนักเขียนที่ลิบบีไปพบ ชื่อ บาร์บ ไอเชล (Barb Eichel) ซึ่งเต็มไปด้วยหนังสือประเภทพัฒนาตนเอง ดังในข้อความที่เธอบรรยายไว้ว่า

> The room was lined with bookshelves, but they contained only self-help books. Open the Sunshine!; Go, Go, Girl; Stop Punishing Yourself; Stand up—Stand Tall; Be Your

> Own Best Friend; Moving On, Moving Up! They went on, and on, the relentless, cheerful, buck-up titles.
>
> (Flynn, 2009, p. 102)

หรือแม้แต่ผู้ชายที่ลิบบีเคยสนิทด้วยก็นิยมอ่านหนังสือประเภทนี้ และได้แปะกระดาษข้อความให้กำลังใจตนเองไว้ทั่วห้องของเขา ดังในข้อความที่ว่า

> I started nosing around his room, and found that his desk was covered with sticky notes: 'Don't sweat the small stuff, it's all small stuff. If only we'd stop trying to be happy we'd have a pretty good time. Enjoy life—no one gets out of here alive. Don't worry, be happy.
>
> (Flynn, 2009, p. 102)

ในปัจจุบัน จากสถิติพบว่าชาวอเมริกันให้ความสนใจหนังสือและสื่อสารสนเทศเกี่ยวกับการพัฒนาตนเองเป็นอย่างมาก ในค.ศ. 2008 พบว่า ชาวอเมริกันใช้เงินซื้อหนังสือ ซีดี เข้าร่วมการสัมมนา การอบรม หรือโปรแกรมพัฒนาตนเองต่างๆ ถึง 11 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (Lindner, 2009 : online) นอกจากนี้อุตสาหกรรมการพัฒนาตนเอง ซึ่งประกอบไปด้วย หนังสือ สัมมนา ผลิตภัณฑ์ภาพและเสียง การอบรม มีรายได้เฉลี่ยต่อปีถึง 2.48 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (McGee, 2005, p. 11) จึงไม่น่าแปลกใจหากจะพบว่า 1 ใน 3 ถึงครึ่งหนึ่งของชาวอเมริกันทั้งประเทศมีหนังสือประเภทพัฒนาตนเองในครอบครองคนละ 1 เล่มในชีวิตของพวกเขา (McGee, 2005, p. 12)

ความสนใจจำนวนมากในหนังสือประเภทพัฒนาตนเองเกิดขึ้นตั้งแต่ช่วงปลายศตวรรษที่ 20 กล่าวคือ ตั้งแต่ค.ศ. 1972 ถึงค.ศ. 2000 จำนวนพิมพ์ของหนังสือประเภทพัฒนาตนเองนั้นสูงขึ้นกว่า 2 เท่า จาก 1.1 เปอร์เซ็น เป็น 2.4 เปอร์เซ็น จากจำนวนหนังสือทุกประเภทที่ได้รับการตีพิมพ์ทั้งหมด (McGee, 2005, p. 11) ความนิยมของชาวอเมริกันที่มีต่อหนังสือประเภทนี้ มาจากความต้องการก้าวผ่านความยากลำบากในชีวิตด้วยตนเอง ด้วยความเชื่อว่าความสำเร็จสามารถเกิดขึ้นได้จากความพยายามของปัจเจกบุคคลโดยลดความสำคัญของปัจจัยภายนอกลง

นอกจากนี้สภาวะทางสังคมที่ไม่มั่นคง โดยเฉพาะปัญหาเศรษฐกิจในสังคม ยังส่งผลให้คนในสังคมเกิดความกลัว หนังสือประเภทพัฒนาตนเอง ที่มีชื่อเรื่องและเนื้อหาที่สร้างความหวังและให้กำลังใจ จึงทำให้คนอ่านรู้สึกมั่นคงมากขึ้น กล่าวคือ คนอ่านสามารถหลีกหนีจากความไม่แน่นอนของสังคมที่พวกเขารู้สึกว่าไม่สามารถจัดการได้ และหาที่หลบภัยและวิถีทางแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง จากหนังสือเหล่านี้ ดังที่มิคคี แมคกี (Micki McGee) นักเขียนผู้ศึกษาปรากฏการณ์ของหนังสือประเภทพัฒนาตนเอง เขียนไว้ในหนังสือของเธอเรื่อง *Self-Help, Inc.: Makeover Culture in American Life* ว่า

> [C]hanging economic circumstances—declining real wages and increased uncertainty about employment stability and opportunities—created a context in which constant self-improvement is suggested as the only reliable insurance against economic insecurity.
>
> (McGee, 2005, p. 13)

จากข้อความข้างต้น จะเห็นได้ว่าคนอ่านรู้สึกว่า พวกเขาสามารถช่วยเหลือตนเองให้หลุดพ้นจากความไม่แน่นอน ด้วยการพัฒนาตนเอง

นอกจากนี้ กลุ่มผู้อ่านหนังสือประเภทพัฒนาตนเองยังถูกมองว่าขาดแคลนคุณลักษณะสำคัญในด้านต่างๆ เช่น รูปร่างหน้าตา ฐานะ อาชีพ ทำให้ผู้อ่านต้องอาศัยหนังสือเหล่านี้ช่วยปลอบประโลม และพัฒนาคุณลักษณะในด้านต่างๆ เหล่านั้นให้ดีพอ ดังในข้อความที่ว่า

> The literature of self-improvement defines its readers as insufficient, as lacking some essential feature of adequacy—be it beauty, health, wealth, employment options, sexual partners, marital happiness, or specialized technical knowledge—and then offers itself as the solution.
>
> (McGee, 2005, p. 18)

กลุ่มคนที่อ่านหนังสือของลิบบี มักเป็นกลุ่มคนที่ดูสิ้นหวังและเหน็ดเหนื่อย ดังในข้อความที่เธอกล่าวว่า “The people who came to meet me always looked exhausted and desperate, standing uncertainly near me in loose packs.” (Flynn, 2009, p. 20) ซึ่งตรงกับการบรรยายของแมคกีในข้างต้น เป็นเพราะกลุ่มคนเหล่านี้ประสบกับความไม่มั่นคงอย่างใดอย่างหนึ่ง และรู้สึกว่าตนเองยังไม่ดีพอในด้านใดด้านหนึ่ง พวกเขาไม่สามารถหาทางออกให้ตนเองได้ จึงต้องพึ่งพาหนังสือประเภทพัฒนาตนเอง ด้วยความหวังที่จะช่วยให้พวกเขามีชีวิตที่ดีขึ้น

นอกจากความพยายามดำรงชีวิตรอด ด้วยการหารายได้จากความนิยมของหนังสือประเภทพัฒนาตนเองในสังคมทุนนิยมแล้ว ความพยายามทำตนเองให้เป็นสินค้าของลิบบีเพื่อหารายได้ให้แก่ตนเอง ยังสามารถเห็นได้จาก ความพยายามขายเรื่องราวของเธอและครอบครัว สิ่งของเกี่ยวกับเธอและครอบครัวกลายเป็นของที่ระลึกสำหรับคนที่ติดตามเรื่องของเธอ ดังในข้อความที่ไลล์ เวิรธ สมาชิกของกลุ่มนักสืบมือสมัครเล่น และเพื่อนของลิบบีกล่าวกับเธอไว้ว่า

> And there’ll be a lot of collectors there, so bring any souvenirs, uh, items from your childhood you might want to sell. You could leave with $2,000, easy. Letters especially. The more personal the better, obviously. Anything dated near the murders. January 3, 1985. [...] Anything from your mom. People are really ... fascinated by your mom.
>
> (Flynn, 2009, p. 33)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่าทุนนิยมมีส่วนทำให้ทุกอย่างกลายเป็นสินค้าโดยไม่ให้ความสำคัญกับความรู้สึกซึ่งไม่สามารถแลกซื้อกันได้เหมือนวัตถุอื่นๆ และคนที่ต้องเอาตัวรอดให้ได้ในสังคมทุนนิยม เช่น ลิบบีก็ยอมแลกทุกสิ่งเพื่อให้ได้เงินมา

นอกจากนี้ ลิบบียังหาทางเพิ่มรายได้ด้วยการทำตัวเป็นนักสืบจำเป็น สืบเรื่องราวการฆาตกรรมของครอบครัวตนเอง โดยได้รับการจ้างจากกลุ่มนักสืบมือสมัครเล่น ในตอนแรกลิบบีไม่ได้รู้สึกยินดีที่ต้องขุดคุ้ยเรื่องราวในอดีตซึ่งกลายเป็นแผลฝังใจของตนเอง แต่เพื่อเงิน เธอจึงยอม เธอเริ่มคำนวณรายได้ที่เธอสามารถหาได้จากการขุดคุ้ยเรื่องราวอันเจ็บปวดของตนเอง และเราจะสังเกตได้ว่า

จำนวนเงินในการสืบสูงขึ้นตามระดับความเจ็บปวดของเรื่องราว หรือความกระอักกระอ่วนของคนที่เธอต้องเข้าไปสืบ ดังในข้อความที่ลิบบีกล่าวไว้ว่า

> I started doing the math in my head: $500, say, to talk to the cops; $400 to talk to some of Ben's friends; $1,000 to track down Runner; $2,000 to talk to Runner. I'm sure the fans had a whole list of people I could cajole into giving Orphan Day some of their time. I could drag this out for months.
>
> (Flynn, 2009, p. 78)

ที่ลิบบีคิดค่าบริการในการสืบของเธอตามระดับความเจ็บปวด และความกระอักกระอ่วนนั้น เป็นเพราะเธอมองว่าเงินเป็นตัวแทนความคุ้มค่าที่เธอต้องนำตนเองเข้าไปพบกับคน หรือเรื่องราวที่เธอพยายามจะลืม ยิ่งไม่อยากพบหรือลืมยากมากเพียงใด ค่าบริการของเธอยิ่งสูงขึ้น เหตุการณ์นี้ยังได้ตอกย้ำให้เห็นอำนาจของเงินที่อยู่เหนือความรู้สึก เงินที่สามารถซื้อได้แทบทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นสิ่งของ หรือแม้กระทั่งความรู้สึกของลิบบี นอกจากนี้ การสืบเรื่องราวในอดีตเพื่อแลกเงินของลิบบียังได้แสดงให้เห็นการเรียนรู้ที่จะเอาตัวรอดของเธอ เธอพยายามหาเงินไม่ว่าจะด้วยวิธีใด ไม่ว่าวิธีการนั้นจะสะกิดแผลฝังใจ หรือต้องแลกกับความรู้สึกเจ็บปวดเพียงใด แต่ลิบบียินดีทำเพื่อความอยู่รอดของเธอ

การที่เงินมีอำนาจเหนือความรู้สึกได้เป็นเพราะระบบทุนนิยมได้ทำการแปลงทุกสิ่งทุกอย่างให้กลายเป็นสินค้าดังที่มาร์กซ์ได้อธิบายไว้ว่าระบบทุนนิยมนั้นจะมีการแปลงทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นสินค้าและบริการซึ่งกลไกสำคัญที่ช่วยในการแปลงก็คือ การตั้งราคาค่างวด (price) ให้แก่สิ่งนั้น นอกจากนี้การแปลงทุกสิ่งทุกอย่างให้กลายเป็นสินค้าและบริการ ด้วยการตั้งราคาค่างวดยังทำให้สินค้าและบริการนั้นเปลี่ยนจากการอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของ 'มูลค่าใช้สอย' (use value) ไปสู่ 'มูลค่าแลกเปลี่ยน' (exchange value) เมื่อเป็นเช่นนี้มาร์กซ์จึงสรุปว่าคุณค่าของทุกสิ่งทุกอย่างในระบบทุนนิยมถูกตัดสินด้วย 'ราคา' ในระบบมูลค่าแลกเปลี่ยนนี้เอง (กาญจนา แก้วเทพ & สมสุข หินวิมาน, 2551, p. 72) ลิบบีทำทุกวิถีทางให้เธอสามารถมีชีวิตรอดในสังคมทุนนิยม ไม่ว่าจะเป็นการดำรงชีวิตโดยอาศัยเงินบริจาคของผู้หวังดี หรือการขายเรื่องราวความเจ็บปวดของตนเอง นอกจากนี้ลิบบียังมี

นิสัยขี้ขโมย เพราะว่าเธอไม่มีงานทำ และช่องทางในการหาเงินของเธอนั้นมีไม่มาก เธอจึงขโมย ลิบบีมักจะไม่ใช้เงินซื้อของ เธอจะใช้วิธีขโมย และโดยเฉพาะสิ่งของที่เธอรู้สึกว่าไม่จำเป็นต้องเสียเงินซื้อ เช่น เครื่องเขียน หรืออุปกรณ์ทำงานภายในสำนักงาน ดังในข้อความที่ว่า “I removed the paperclip from the packet and put it in my paperclip cup in the kitchen (no one should ever buy paperclips, pens— any of those free-range office supplies).” (Flynn, 2009, p. 123) ลิบบียังมักจะขโมยของใช้ในบ้านของคนอื่นมาไว้ที่บ้านของตนเองดังในข้อความที่ว่า “I steal underpants, rings, CDs, books, shoes, iPods, watches.” (Flynn, 2009, p. 92) นิสัยขี้ขโมยของลิบบีนั้นกลายเป็นนิสัยประจำตัวของเธอ เธอทำด้วยความตั้งใจและไม่ว่าจะไปที่ไหน เธอก็มักจะขโมยของติดมากลับมาด้วยเสมอ ดังในข้อความที่ว่า

> I have people who invite me places—and I’ll leave wearing a few shirts under my sweater, with a couple of nice lipsticks in my pocket, and whatever cash is floating inside a purse or two. Sometimes I even take the purse, if the crowd is drunk enough.
>
> (Flynn, 2009, p. 92)

ลิบบีขโมยแทบทุกอย่างที่เธอสามารถขโมยได้ ไม่ใช่เพียงสิ่งของ แต่เป็นเงิน ซึ่งสามารถช่วยเธอในการดำเนินชีวิตต่อไปได้ ดังนั้นการขโมยของเธอจึงสามารถกล่าวได้ว่า เป็นอีกวิธีที่เธอใช้เอาตัวรอดในสังคมทุนนิยมนั่นเอง แม้ว่าการขโมยจะช่วยให้ลิบบีเอาตัวรอดในสังคมได้ แต่พฤติกรรมการขโมยของลิบบีแสดงให้เห็นการบริโภคด้วยเช่นเดียวกัน การขโมยของลิบบีก็ไม่ต่างจากการบริโภค บ้านและสถานที่ต่างๆ ที่เธอเข้าไปขโมยของเปรียบได้ดังห้างร้าน เมื่อเห็นสิ่งของวางอยู่ ลิบบีก็ห้ามใจไม่ให้ขโมยหรือบริโภคไม่ได้ซึ่งคล้ายกับการขโมยเพื่อบริโภคของกลุ่มวัยรุ่นจากในภาพยนตร์เรื่อง *The Bling Ring*

ลิบบีเป็นตัวละครที่แสดงให้เราเห็นความพยายามอยู่กับสังคมทุนนิยมแบบรู้ทัน เธอเป็นผลผลิตของเกษตรในยุค 1980 ที่เสียรู้ให้กับความเจ้าเล่ห์ของนายทุน และได้เห็นแม่และพ่อของเธอกลายเป็นเหยื่อของระบบทุนนิยม ชีวิตที่ลำบากทำให้เธอเข้าใจว่าเงินคือสิ่งที่สำคัญในการดำรงชีวิตใน

สังคมทุนนิยม เธอจึงหาทางออกให้ตนเองไม่ต้องพบเจอกับความเลวร้ายเช่นเดียวกับพ่อและแม่ของเธอด้วยการหาเงิน ไม่ว่าจะด้วยวิธีที่น่านับถือหรือไม่ก็ตาม

จากบทสรุปของโศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นกับครอบครัวเดย์ เราจะเห็นได้ว่าระบบทุนนิยมนั้นไม่ได้ให้ความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจแก่เกษตรกรในยุค 1980 เกษตรกรถูกบีบบังคับจนไม่เหลือทางออกในการทำมาหากิน อาชญากรรมกลายเป็นตัวเลือกสุดท้ายในการเรียกร้องความเป็นธรรม ความสิ้นหวังและโกรธแค้นของเกษตร เช่น คาลวิน ดีห์ลทำให้เขากลายมาเป็นนักฆ่าเพื่อโต้กลับระบบทุนนิยม และช่วยเหลือเพื่อนเกษตรกรด้วยกัน ความรักและความหวังที่อยากให้ลูกมีชีวิตที่ดีของแม่ เช่น แพตตีทำให้เธอก่ออาชญากรรมกับตนเอง ถึงแม้ในท้ายที่สุดการโต้กลับของคาลวินจะสะท้อนกลไกของทุนนิยม และอาชญากรรมของแพตตีจะไม่สามารถโต้กลับและทวงคืนความเป็นธรรมให้แก่ครอบครัวของแพตตีได้อย่างสมบูรณ์ แต่ลิบบีและเบ็นก็ได้มีชีวิตอยู่ต่อ ทั้งคู่ได้พยายามเอาตัวรอดในสังคมทุนนิยมอย่างสุดความสามารถ ลิบบีใช้ทุกวิถีทางที่มีหาเงินเลี้ยงตนเอง ส่วนเบ็นพยายามหาทางศึกษาแม้อยู่ในสถานกักกัน เขาเรียนจบปริญญาตรีด้านวรรณคดีอังกฤษ ทำให้เรามั่นใจได้ว่าเขาจะไม่อดตาย เพราะเขาสามารถหางานทำได้จากวุฒิทางการศึกษาที่เขามีเมื่อเขาได้รับการปล่อยตัว แม้ว่าผลลัพธ์จากการตายของแพตตีจะไม่เป็นไปตามความคาดหวังของเธอ แต่ลูกของเธอที่มีชีวิตรอดจากโศกนาฏกรรมจะสามารถใช้ชีวิตต่อไปได้อย่างรู้เท่าทันระบบ

ภาพยนตร์เรื่อง *The Bling Ring* และนวนิยายเรื่อง *Dark Places* แสดงให้เห็นการเรียกร้องความเป็นธรมของเหยื่อทุนนิยม ซึ่งเป็นการเปิดโปงด้านมืดของระบบที่พยายามฉาบหน้าว่าเป็นธรรมและมีความเสรี แต่แท้ที่จริงแล้วกลับเป็นเพียงเครื่องมือของคนบางกลุ่มที่เรียกตนเองว่านายทุน ในการแสวงหาผลประโยชน์ให้แก่ตนเอง ทั้งสองเรื่องทำให้เราเห็นว่ายังมีคนในสังคมอเมริกันร่วมสมัยที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม และได้พยายามหาวิธีเรียกร้องความเป็นธรรมคืนและทางออกของคนกลุ่มนี้คือการใช้อาชญากรรม ขณะที่ตัวละครในภาพยนตร์เรื่อง *The Bling Ring* แสดงให้เห็นความไม่เป็นธรรมที่เกิดขึ้นกับผู้บริโภค ตัวละครในนวนิยายเรื่อง *Dark Places* พยายามโต้กลับความไม่เป็นธรรมที่เกิดขึ้น ในเรื่อง *The Bling Ring* ตัวเอกของเรื่องได้ใช้อาชญากรรมในการแสดงให้เห็นความไม่เป็นธรรมของทุนนิยมที่มีต่อคนในระบบ คนในระบบทุนนิยมตกเป็นเหยื่อของบริโภคนิยมและวัตถุนิยมที่มีสื่อเป็นเครื่องมือ โดยสื่อใช้บุคคลที่มีชื่อเสียงมอมเมาให้คนในสังคมต้องการมีวิถีชีวิต และได้ใช้สิ่งของเฉกเช่นเดียวกับบุคคลเหล่านั้น การกระตุ้นการบริโภค

ของระบบทุนนิยม ทำให้เหยื่อก่ออาชญากรรมด้วยการขโมยทรัพย์สินของบุคคลที่มีชื่อเสียง การบริโภคด้วยการขโมยยังเปิดให้เห็นการเรียกคืนอัตลักษณ์ และการพยายามเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม แต่ในขณะเดียวกันการขโมยได้แสดงให้เห็นการผลิตซ้ำกลไกความต้องการบริโภคของระบบทุนนิยม เพราะการขโมยคือการบริโภคที่ถูกกระตุ้นจนขาดสติ ส่วนนวนิยายเรื่อง *Dark Places* ได้เผยให้เห็นความไม่เป็นธรรมของระบบทุนนิยมที่มีต่อเกษตรกร และการเอารัดเอาเปรียบของนายทุนจนเกษตรกรต้องพยายามหาทางสู้กลับ เราจะเห็นได้ว่าชาวไร่ชาวนาเป็นกลุ่มคนกลุ่มแรกที่ผลิตสิ่งบริโภคมาหล่อเลี้ยงคนในสังคม แต่พวกเขากลับไม่มีเงินซื้อเครื่องบริโภคต่างๆ มาดำรงชีวิตหรือดูแลครอบครัว นวนิยายเรื่องนี้ได้เผยให้เห็นความเหลื่อมล้ำของระบบเศรษฐกิจที่ให้อำนาจกับเงินและนายทุน กดขี่เกษตรผู้ยากจนที่รู้ไม่เท่าทันระบบและปรับตัวตามยุคสมัยไม่ทัน และเมื่อเกษตรกรพยายามลุกขึ้นสู้และโต้กลับ ด้วยการใช้อาชญากรรมก็ถูกจำกัดขีดการต่อต้านและไม่สามารถโต้กลับได้อย่างสมบูรณ์ในท้ายที่สุด อาชญนิยายและภาพยนตร์ทั้งสองเรื่องนี้แสดงให้เห็นความไม่เป็นธรรมของอำนาจทุนนิยมในสังคมอเมริกันร่วมสมัย ผ่านการก่ออาชญากรรมของตัวละคร ตัวละครเหล่านี้เป็นตัวแทนของคนที่ถูกเอาเปรียบจากทุนนิยม ในขณะที่ตัวละครจากเรื่อง *The Bling Ring* ผลิตซ้ำกลไกของทุนนิยม ในเรื่อง *Dark Places* การโต้กลับระบบทุนนิยมของตัวละครไม่ประสบความสำเร็จอย่างสมบูรณ์ ผลลัพธ์จากการกระทำของตัวละครทำให้สรุปได้ว่าหากต้องการดำรงชีวิตในสังคมทุนนิยม คนในสังคมต้องรู้จักเอาตัวรอดและเดินตามกลไกของระบบนั่นเอง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

บทที่ 4

ความเป็นธรรมทางของกฎหมาย: การเรียกร้องความเป็นธรรมของเหยื่อความรุนแรง

อาชญนิยาย ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่เกี่ยวกับอาชญากรรมแทบทุกเรื่องนั้นจะต้องมีกระบวนการยุติธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นนักสืบที่เข้ามาคลี่คลายคดี หรือตำรวจที่นำอาชญากรไปลงโทษตามกฎหมาย จะเห็นได้ว่าผู้อ่านอาชญนิยาย และผู้ดูภาพยนตร์และละครโทรทัศน์เหล่านี้มักจะคุ้นเคยกับการนำเสนอระบบยุติธรรมที่ผดุงความยุติธรรมได้สำเร็จในรูปแบบของการแก้ไขปมปริศนาอย่างชาญฉลาดของนักสืบ หรือการที่ตำรวจสามารถจับผู้ร้ายมาลงโทษและมอบความเป็นธรรมให้แก่เหยื่อของการก่ออาชญากรรมเหล่านั้นได้ในตอนท้าย ซึ่งสามารถมองได้ว่าเป็นการรักษาไว้ซึ่งระเบียบทางสังคมและสถานภาพที่เป็นอยู่ (status quo) ของสังคม แต่ในปัจจุบันเริ่มมีการนำเสนอระบบยุติธรรมที่ล้มเหลวในบันเทิงคดีแนวอาชญากรรม นักสืบ ตำรวจและผู้ผดุงความยุติธรรมไม่สามารถคลี่คลายคดีและนำตัวอาชญากรมาลงโทษได้ การนำเสนอความไร้ประสิทธิภาพของกฎหมายและระบบยุติธรรมในบันเทิงคดีแนวอาชญากรรมนี้ได้แสดงให้เห็นความไม่เป็นธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมที่เหยื่อได้รับด้วยเช่นกันดังที่ จอยส์ลีน เอ็ม พอลล็อค นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญด้านอาชญาวิทยาได้กล่าวไว้ในหนังสือของเธอที่ชื่อ *Ethical dilemmas and decisions in criminal justice* ว่า “[A]lthough a system of law is necessary for the ordered existence of society, it sometimes does not result in justice.” (Pollock, 2010, p. 6) จะเห็นได้ว่ากฎหมายไม่ได้ช่วยลงโทษคนผิดทุกครั้งไป ระบบยุติธรรมนั้นไม่ได้ให้ความเป็นธรรมกับเหยื่ออย่างที่ควรจะเป็น

4.1 ประสิทธิภาพของกฎหมาย

4.1.1 กระบวนการยุติธรรมกับการอาชญากรรมในสังคมอเมริกัน

ความเป็นธรรมหรือความยุติธรรม (Justice) นั้นคือการที่ปัจเจกบุคคลได้รับการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันในทุกๆ ด้าน ดังที่เคยได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 1 ว่า “Justice [is] the quality of being impartial, fair, and just” (Pollock, 2010, p. 53) ดังนั้นความเป็นธรรมจะเกิดขึ้นได้ก็ต้องอาศัย

ความเป็นกลาง ความเสมอภาค และความเท่าเทียม ความเป็นธรรมและกฎหมายเป็นสิ่งคู่กัน ความเป็นธรรมในสังคมทำงานควบคู่กับกฎหมาย และกฎหมายเองก็มักจะได้รับการนิยามว่าเป็นกระบวนการของความยุติธรรม ดังในข้อความที่ว่า “Law is often defined as ‘the administration of justice’” (Pollock, 2010, p. 51) ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะกฎหมายมีไว้บังคับใช้เพื่อปกป้องคุ้มครองคนในสังคม ดังในข้อความที่พอลล็อคกล่าวไว้ว่า

> Laws are for everyone, and the protection of the law extends to all of us. [...] the ideal of equal protection is an essential element of our legal system and should be an operating principle for everyone working in this system.
>
> (Pollock, 2010, p. 6)

จากข้อความข้างต้นจะเห็นว่ากฎหมายทำหน้าที่ปกป้องคุ้มครองคนในสังคมอย่างเท่าเทียมกัน และการปกป้องประชาชนอย่างเท่าเทียมทุกคนก็เป็นหัวใจหลักของระบบกฎหมายอีกด้วย นอกจากนี้กระบวนการยุติธรรมทางอาญานั้นเล็งไปที่การให้ความเป็นธรรมแก่ประชาชนโดยเฉพาะเหยื่อของอาชญากรรม ในคดีที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมความเป็นกลางนั้นถือเป็นหัวใจหลักของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ดังในข้อความที่ว่า “At the core of our system of criminal justice is the theme of impartiality.” (Pollock, 2010, p. 53) พอลล็อคยังกล่าวอีกว่าระบบนั้นพยายามให้ความเป็นกลางแก่คนทุกกลุ่มและลงโทษอย่างเหมาะสมต่อการกระทำผิด ดังในข้อความที่ว่า “Our symbol of justice represents, with her blindfold, impartiality toward special groups and, with her scales, proportionally just punishments.” (Pollock, 2010, p. 53) จากข้อความข้างต้นทำให้เราเห็นว่าระบบมีความเป็นกลางกับทุกฝ่ายแม้กระทั่งกับคนที่กระทำผิด การให้ความเป็นธรรมแก่ทั้งเหยื่อและอาชญากรทำให้ประชาชนรู้สึกว่าสามารถพึ่งพิงระบบได้

แต่ถึงแม้ว่าระบบยุติธรรมและตัวกฎหมายจะถูกบัญญัติมาเพื่อให้ปกป้องประชาชนและตัดสินความเป็นธรรมแล้ว การได้รับการคุ้มครองที่ไม่เท่าเทียมของคนในสังคมก็ยังมีอยู่ให้เห็นทั่วไป อีกทั้งหลายครั้งกฎหมายเองก็ไม่ได้ทำหน้าที่มอบความเป็นธรรมให้แก่ประชาชน ดังในข้อความที่ว่า “It may very well be the case that law forces consequences that many might conclude are unjust. Legal rights might be different from moral rights.” (Pollock, 2010, p. 6) พอล

ล็อคกล่าวว่าสาเหตุที่ทำให้การตัดสินทางกฎหมายในบางครั้งทำให้ประชาชนรู้สึกว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมนั้นอาจเป็นเพราะว่าสิทธิทางกฎหมายนั้นต่างจากสิทธิทางศีลธรรม เรื่องที่ผิดต่อศีลธรรมของคนในสังคมอาจจะกลายเป็นเรื่องที่ไม่ผิดตามตัวบทกฎหมาย ทำให้ประชาชนรู้สึกว่ากฎหมายไม่ได้ตัดสินอย่างมีความเป็นธรรม

กฎหมายเป็นกฎบัญญัติที่ตั้งขึ้นมาเพื่อคุ้มครองสิทธิและปกป้องดูแลความปลอดภัยของประชาชน แต่กฎหมายนั้นต้องมีผู้คอยดูแลและบังคับใช้เพื่อที่จะให้เกิดผล และผู้ที่บังคับใช้กฎหมายก็คือเจ้าหน้าที่ของระบบยุติธรรม ไม่ว่าจะเป็นผู้พิพากษา อัยการ ทนายความหรือตำรวจซึ่งเปรียบเสมือนตัวแทนของระบบ เพราะตำรวจมีหน้าที่กำจัดสิ่งที่สร้างความเดือดร้อนให้ประชาชน จับกุมคนร้าย ช่วยเหลือประชาชนและสร้างความสงบสุขให้บ้านเมือง ตำรวจจึงมีอำนาจทางกฎหมายที่จะทำการปกป้องคุ้มครองประชาชนให้ปลอดภัย ดังที่พอลล็อคได้กล่าวไว้ว่า “[T]hey [police] have the right to utilize power in order to protect the populace against aggressors. The [...] police ethics [..] can be derived from the social contract: fair access, public trust, safety and security, teamwork, and objectivity.” (Pollock, 2010, p. 130) กล่าวคือตำรวจสามารถใช้อำนาจที่กล่าวมานี้ให้เป็นประโยชน์ในการปกป้องและป้องกันประชาชนจากสิ่งและคนที่เข้ามาบุกรุกหรือทำร้าย การได้มาซึ่งอำนาจทางกฎหมายนี้เปรียบดังสัญญาที่ตำรวจมีต่อประชาชน ซึ่งสัญญาที่มีต่อสังคมของตำรวจนี้เองเป็นรากฐานสำคัญของอำนาจของตำรวจ ตำรวจต้องรักษาจริยธรรมที่กำหนดไว้ว่าประชาชนต้องสามารถเข้าถึงตำรวจได้อย่างเท่าเทียม ตำรวจต้องได้รับความไว้วางใจจากสาธารณะชน มอบความปลอดภัยและความมั่นคงให้แก่ประชาชน มีการช่วยกันทำงานเป็นทีมและมีความเป็นกลาง หากตำรวจสามารถรักษาจริยธรรมที่กล่าวมาได้แล้ว พวกเขาก็จะได้รับอำนาจจากกฎหมายเพื่อคุ้มครองประชาชนให้ปลอดภัย

การที่ระบบยุติธรรมมีเจ้าหน้าที่คอยดูแลและบังคับใช้กฎหมายก็เพื่อพยายามมอบความเป็นธรรมให้แก่ประชาชนทุกคน โดยเฉพาะเหยื่อในกระบวนการของความเป็นธรรมทางอาญา แต่ในการพยาพยามมอบความเป็นธรรมให้แก่เหยื่อนั้น ระบบให้ความสำคัญกับตัวอาชญากรมากกว่าเหยื่อ ทำให้เหยื่อกลายเป็นผู้นั่งดูอยู่รอบนอกมากกว่าที่จะเป็นผู้ที่ได้รับความสนใจในคดี เพราะระบบที่เป็นเครื่องชี้วัดความผิดและการลงโทษได้ทำหน้าที่แทนเหยื่อในการเรียกร้องความเป็นธรรม เหยื่อที่แท้จริงจึงกลับไม่มีปากมีเสียงเพราะให้ระบบเป็นกระบอกเสียงแทน ดังที่พอลล็อคได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า

“In a punishment-based system, the victim is a peripheral figure. The state, rather than the victim, becomes the central figure—serving both as victim and as punisher. (Pollock, 2010, p. 59) นอกจากจะทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงให้เหยื่อแล้ว ระบบยังทำหน้าที่เป็นผู้ลงโทษอาชญากรซึ่งเป็นหน้าที่หลักของระบบ ทำให้เหยื่อที่ถูกกระทำโดยอาชญากรเหล่านั้นไม่ได้มีส่วนตัดสินใจในการลงโทษหรือเรียกร้องความเป็นธรรมให้ตนเองเลย เพราะได้มอบอำนาจให้ระบบในการเรียกร้องความเป็นธรรมให้กับตนเองไปหมดแล้ว

ด้วยเหตุนี้เราจะเห็นได้ว่าระบบกฎหมายและระบบยุติธรรมนั้นไม่ได้คำนึงถึงเหยื่อที่เป็นคนที่ต้องการความเป็นธรรมมากที่สุดในกระบวนการทางอาญา แต่ระบบกลับมุ่งความสนใจไปที่ตัวผู้กระทำผิดมากกว่า ดังที่พอลล็อคกล่าวไว้ว่า “Our current system of law and justice is oriented completely to the offender.” (Pollock, 2010, p. 68) ที่เป็นเช่นนี้เพราะระบบพยายามจะเอาผิดกับอาชญากร พยายามทำให้อาชญากรได้ถูกรับบทลงโทษที่เหมาะสม จนการดำเนินคดีกลายเป็นเรื่องของอาชญากรมากกว่าเหยื่อที่ถูกกระทำ ระบบพุ่งเป้าไปที่อาชญากรมากกว่าที่จะคำนึงถึงเหยื่อและสิ่งที่เหยื่อควรได้รับจากความล้มเหลวในการคุ้มครองพวกเขาให้ปลอดภัยของระบบ พอลล็อคได้เสนอว่าระบบควรหันมาสนใจเหยื่อมากขึ้น ดังที่เธอกล่าวว่า “In a system with a primary emphasis on the victim rather than the offender, money would be spent on victim services rather than prisons. [...] Victims would be helped even if their offenders were not caught.” (Pollock, 2010, p. 68) การที่ระบบใส่ใจในการดูแลเหยื่อมากกว่าการลงโทษอาชญากรเป็นทางเลือกอีกทางที่ระบบสามารถทำได้เพื่อทดแทนสิ่งที่เหยื่อสูญเสียไปจากอาชญากรรม เงิน เวลา และบริการต่างๆ ที่อาชญากรได้รับ เช่น อาชญากรสามารถเรียนหนังสือได้เมื่ออยู่ในคุก นอกจากนี้พวกเขายังสามารถหารายได้จากกิจกรรมส่งเสริมทักษะในคุกได้อีกด้วย ระบบสามารถมอบโอกาสและสิ่งของเหล่านี้ให้กับเหยื่อได้เช่นกัน การที่เหยื่อถูกกระทำ อีกทั้งยังไม่ได้รับการเอาใจใส่จากระบบอย่างที่พวกเขาสมควรได้รับก็แสดงให้เห็นความไม่เป็นธรรมที่ระบบสัญญาว่าจะคืนให้กับเหยื่อทุกคน

สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีการคุมขังนักโทษจำนวนมากเป็นอันดับต้นๆ ของโลก จากสถิติพบว่าในช่วงต้นของยุค 2000 นั้น สัดส่วนของชาวอเมริกันที่ถูกคุมขังต่อพลเมืองทั่วไปสูงถึง 700 ต่อ 100,000 คนซึ่งเท่ากับ 7 เท่าของอัตรานักโทษต่อพลเมืองในประเทศแถบยุโรปตะวันตก ที่มี

อัตราส่วนอยู่ที่ 100 ต่อ 100,000 คน (Western, 2010, p. 61) ในค.ศ. 2010 ชาวอเมริกันกว่า 2.5 ล้านคนถูกจับกุมและติดคุก และอีกกว่า 5 ล้านคนต้องอยู่ในการควบคุมดูแลของเจ้าหน้าที่รักษากฎหมาย ด้วยจำนวนนักโทษและผู้ต้องหาที่สูงมากทำให้เกล็นน์ ลาวรี (Glen Loury) นักวิชาการด้านสังคมวิทยาและเศรษฐกิจชาวอเมริกันตั้งสมญานามให้ประเทศของเขาว่า 'ชาติแห่งนักโทษ' ดังในข้อความที่ว่า "We are a nation of jailers."(Western, 2010, p. 63)

แม้จะมีจำนวนนักโทษในสถานกักกันเป็นจำนวนมาก แต่จำนวนคดีทางอาชญากรรมที่สามารถปิดได้อย่างสำเร็จในสหรัฐอเมริกากลับมีแนวโน้มที่ลดลง ในชิคาโก เมืองสำคัญของรัฐอิลลินอยส์ อัตราของคดีฆาตกรรมที่คนร้ายถูกจับดำเนินคดีมีเพียง 30 เปอร์เซ็นท์จากจำนวนคดีทั้งหมดในช่วงค.ศ. 2011 ซึ่งเป็นจำนวนที่ลดลงจากค.ศ 1991 ถึง 50 เปอร์เซ็นท์ (อัตราของการปิดคดีฆาตกรรมที่เป็นผลสำเร็จในค.ศ. 1991 สูงถึง 80 เปอร์เซ็นท์) (DeRoche, 2012: online) ตัวเลขดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าระบบยุติธรรมของสหรัฐอเมริกาอาจมีปัญหา ขณะที่นักโทษที่ถูกจับกุมมีจำนวนมาก แต่คดีกลับไม่สามารถปิดได้ ซึ่งหมายความว่ายังมีอาชญากรที่รอดพ้นจากการลงโทษของกฎหมายอีกจำนวนมากนั่นเอง

จำนวนที่สูงขึ้นของอาชญากรที่ไม่ถูกจับกุมนั้นอาจเป็นผลมาจาก อคติ ความต้องการส่วนตัวของผู้บังคับใช้กฎหมาย เช่น ความต้องการความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน หรือความต้องการที่จะมีชื่อเสียงทำให้รูปคดีบิดเบือน และนำไปสู่ความล้มเหลวในการมอบความเป็นธรรมให้แก่เหยื่อ นอกจากนี้การทุจริตในหน้าที่การงาน การฉ้อโกงของคนที่อยู่ในระบบยังแสดงให้เห็นช่องโหว่ของระบบที่ทำให้เจ้าหน้าที่รักษากฎหมายเหล่านี้สามารถหาประโยชน์ให้ตนเองได้อย่างเห็นแก่ตัว เช่น กรณีของ ตำรวจมาเฟีย ซึ่งเป็นข่าวฉาวของกรมตำรวจนครนิวยอร์คในค.ศ. 2006 ในค.ศ. 1985 นักสืบนิวยอร์ค 2 คนนามว่า หลุยส์ เอปโปลิโต (Louis Eppolito) และสตีเฟน คาราคาปปา (Stephen Caracappa) ทำงานอยู่ในกรมตำรวจเป็นเวลา 44 ปีได้ร่วมกันตามสืบคดีใหญ่ของครอบครัวมาเฟียนิวยอร์คชื่อ ลูเคซี (Lucchese) ซึ่งทำเรื่องผิดกฎหมายและเป็นที่ต้องการของตำรวจ แต่แทนที่นักสืบทั้ง 2 จะขัดขวางการกระทำผิดกฎหมายของครอบครัวลูเคซี พวกเขากลับร่วมมือกับมาเฟียกลุ่มนี้และกระทำผิดกฎหมายเสียเอง การกระทำผิดของพวกเขา ได้แก่ การฟอกเงิน ค้ายาเสพติด และขัดขวางกระบวนการยุติธรรมซึ่งทำให้พวกเขาถูกตัดสินจำคุกตลอดชีวิตในปี ค.ศ. 2006 (New York Post, 2015: online) นอกจากนี้ผลการวิจัยเกี่ยวกับการตัดสินคดีของผู้พิพากษาใน

สหรัฐอเมริกายังแสดงให้เห็นว่าอคติของปัจเจกบุคคลนั้นมีผลต่อการตัดสินคดี ผลการวิจัยพบว่าผู้พิพากษาที่เป็นผู้ชายผิวขาวมักจะตัดสินยกฟ้องคดีที่เกี่ยวกับเชื้อชาติมากถึง 4 เท่าของผู้พิพากษาทั้งหมด ส่วนผู้พิพากษาแอฟริกันอเมริกันกว่าครึ่งก็มีแนวโน้มที่จะตัดสินชวยเหลือผู้ที่ฟ้องร้องในคดีที่เกี่ยวกับการหมิ่นเชื้อชาติ (Guo, 2016: online)

จากกรณีตัวอย่างที่ข้างต้น จะเห็นได้ว่าระบบยุติธรรมของสังคมอเมริกันนั้นมีปัญหา ไม่ว่าจะเป็นเพราะการไม่ให้ความสำคัญกับเหยื่อ อคติ การทุจริต ฉ้อฉล และความต้องการส่วนตัวที่เห็นแก่ตัวของเจ้าหน้าที่ผดุงความยุติธรรมล้วนเป็นสาเหตุทำให้ระบบยุติธรรมนั้นไร้ประสิทธิภาพ และล้มเหลวที่จะทำหน้าที่ผดุงความยุติธรรมให้กับประชาชนในสังคม

4.1.2 ความเป็นธรรมแบบศาลเตี้ย

ศาลเตี้ยคือการที่คนคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งลงมือตัดสินความเป็นธรรมโดยไม่พึ่งกฎหมายต่อเรื่องที่พวกเขารู้สึกว่าเกินการควบคุมหรือระบบของรัฐไม่สามารถจัดการได้ ทั้งนี้เพื่อปกป้องสิ่งที่สำคัญต่อพวกเขา อาจจะเป็นทรัพย์สิน อิสรภาพ หรือความปลอดภัยต่อชีวิต ศาลเตี้ยมักจะเกิดขึ้นเมื่อความวิตกกังวลเริ่มก่อตัวจากความรู้สึกกลัวต่อความรุนแรงที่กำลังเกิดขึ้นและความไม่เชื่อมั่นในอำนาจของระบบยุติธรรมที่จะสามารถจับและลงโทษอาชญากรได้ ผู้ที่ใช้ศาลเตี้ยนั้นมีจุดประสงค์ที่จะควบคุมอาชญากรรมหรือความไม่สงบอื่นๆ ของสังคมด้วยการมอบความไว้วางใจหรือความเชื่อมั่นในความปลอดภัยคืนแก่สังคมผ่านการลงโทษอาชญากรที่สามารถหนีรอดจากกฎหมายด้วยวิธีการที่รุนแรง แม้ว่าการตั้งศาลเตี้ยจะเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายแต่การตั้งศาลเตี้ยนั้นจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้คนรู้สึกว่าระบบยุติธรรมนั้นไม่สามารถบังคับใช้ได้ หรือกลัวว่าอาชญากรจะไม่ถูกลงโทษและระบบยุติธรรมไม่สามารถจัดการกับอาชญากรได้ เมื่อกองกำลังตำรวจ กฎหมายและระบบยุติธรรมนั้นถูกมองว่าไร้ประสิทธิภาพ การจัดการกับปัญหาหรือจัดการลงโทษคนผิดด้วยตนเองก็เป็นทางเลือกดูสมเหตุสมผลมากขึ้น

เอช จอน โรเซ็นบาวมและปีเตอร์ ซี เซเดอเบิร์ก (H. Jon Rosenbaum and Peter C. Sederberg) นักวิชาการผู้ศึกษาการเมืองของศาลเตี้ยได้อธิบายไว้ว่า “The potential for vigilantism varies positively with the intensity and scope of belief that a regime is

ineffective in dealing with challenges to the prevailing sociopolitical order" (Rosenbaum, 1974, p. 545) จากข้อความดังกล่าวจะเห็นได้ว่าแนวโน้มในการตั้งศาลเตี้ยนั้นเป็นผลมาจากความรุนแรงของความเชื่อว่าระบบนั้นไร้ประสิทธิภาพในการจัดการกับปัญหาหรือความท้าทายต่างๆ ของสังคม การจัดตั้งศาลเตี้ยเป็นเพราะประชาชนรู้สึกว่าระบบไม่สามารทำให้พวกเขารู้สึกปลอดภัย พวกเขาจึงต้องจัดการกับปัญหาเหล่านั้นด้วยมือของพวกเขาเอง ปัญหาเหล่านั้นรวมถึงการจัดการกับอาชญากรซึ่งเป็นปัญหาของสังคมด้วยเช่นกัน

การตั้งศาลเตี้ยเพื่อกำจัดเหล่าอาชญากรในสังคม คือ การลงโทษอาชญากรเหล่านั้นด้วยวิธีที่ผิดกฎหมาย คือการก่ออาชญากรรมเพื่อกำจัดอาชญากรรม อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมนั้นล้วนเป็นผลสะท้อนของปัญหาในสังคมทั้งสิ้นดังเช่นที่ เวอร์เนอร์ เจ ไอน์สตัดเทอร์ และสจวต เฮนรี่ (Werner J. Einstadter & Stuart Henry) นักวิชาการผู้ศึกษาอาชญาวิทยาได้กล่าวไว้ในหนังสือชื่อ *Criminological Theory: an analysis of its underlying assumptions* ว่า "[c]rime [...] is also a barometer or indicator of broader social conditions" (Einstadter, 2006, p. 160) ปัญหาของสังคมที่สะท้อนผ่านอาชญากรรมนั้นต้องการการจัดการและแก้ไข และการที่มีคนในสังคมลุกขึ้นมาก่ออาชญากรรมโดยการตั้งศาลเตี้ยก็แสดงให้เห็นปัญหาซึ่งอาจจะเป็นความเดือดร้อนที่คนในสังคมได้รับจากอาชญากรรมที่อาชญากรก่อโดยที่กฎหมายไม่สามารถลงโทษพวกเขาได้ ศาลเตี้ยจึงทำหน้าที่แทนกฎหมายเพื่อกำจัดปัญหาเหล่านั้น

จากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่าศาลเตี้ยนั้นเกิดจากความกลัวและความไม่มั่นใจในระบบความปลอดภัยและระบบยุติธรรมของรัฐในการกำจัดอาชญากร ผู้คนที่หวาดกลัวจึงได้เลือกที่จะใช้ศาลเตี้ยกำจัดอาชญากรเหล่านั้นเอง คนที่ใช้ศาลเตี้ยนั้นตามการวิเคราะห์ของแอนดรูว์ คาร์เมน (Andrew Karmen) นักวิชาการผู้ศึกษาเกี่ยวกับอาชญาวิทยาในหนังสือชื่อ *Crime victims: an introduction to victimology* คือประชาชนที่ซื่อสัตย์และเป็นคนดีที่มีความรู้สึกโกรธและหวาดกลัวในสิ่งที่พวกเขามองว่าเป็นการเพิ่มขึ้นของการก่ออาชญากรรมและเป็นการละเมิดกฎหมายและระเบียบของสังคม (Karmen, 2004, p. 353) พวกเขาเหล่านี้จึงใช้ศาลเตี้ยจัดการกับอาชญากรรมที่เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ เพื่อคงไว้ซึ่งความสงบของสังคม หรือเพื่อทวงคืนความเป็นธรรมให้แก่ตนเอง

อาชญากรรมและอาชญากรนั้นเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นความไม่เป็นธรรมที่เกิดขึ้นกับคนในสังคม เพราะคนในสังคมอาจตกเป็นเหยื่อของอาชญากรเหล่านี้ได้ตลอด ชีวิตของประชาชนตกอยู่ใน

ความเสี่ยงทุกครั้งที่ระบบกฎหมายไม่สามารถจับตัวอาชญากรมาคุมขังหรือลงโทษได้ การที่อาชญากรจำนวนมากสามารถหลบหนีการลงโทษของกฎหมายแสดงให้เห็นความล้มเหลวของระบบยุติธรรมในการจัดการกับอาชญากรและช่วยเหลือประชาชนที่เดือดร้อน เมื่อประชาชนไม่สามารถพึ่งพาผู้ที่มีอำนาจทางกฎหมายให้ปกป้องพวกเขาได้ พวกเขาจึงต้องลุกขึ้นมาใช้ศาลเตี้ยเพื่อทวงหาความเป็นธรรมที่ตนเองไม่ได้รับ

4.2 การเรียกร้องความเป็นธรรมของเจ้าหน้าที่รักษากฎหมายใน *Dexter* (ภาค 1 และ 2)

บันเทิงคดีแนวอาชญากรรมโดยทั่วไปมักจะนำเสนอเหยื่อที่มาร้องขอความเป็นธรรมจากเจ้าหน้าที่รักษากฎหมาย และเจ้าหน้าที่รักษากฎหมายก็จะสามารถช่วยเหยื่อเหล่านั้นให้อยู่รอดปลอดภัยได้เกือบทุกครั้งไป กฎหมายและกระบวนการยุติธรรมจะจัดการกับอาชญากรเหล่านั้นด้วยการลงโทษทางกฎหมายและมอบความเป็นธรรมให้แก่เหยื่อ การนำเสนอภาพของเหยื่อ ฆาตกร และเจ้าหน้าที่รักษากฎหมายผู้ผดุงความยุติธรรมจึงแยกจากกันอย่างชัดเจน และระบบยุติธรรมถูกนำเสนอว่าเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ แต่ละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* (ภาคที่ 1 และ 2) นั้นได้ทะลายสถานะความเป็นเหยื่อ ฆาตกร และเจ้าหน้าที่รักษากฎหมายลง เพื่อแสดงให้เห็นความไร้ประสิทธิภาพของกฎหมายและระบบยุติธรรม ละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* ได้รับการดัดแปลงจากหนังสือชื่อ *Darkly Dreaming Dexter* ให้เป็นละครโทรทัศน์ โดยเจมส์ แมนอส จูเนียร์และคณะ ภาคที่หนึ่งได้ฉายทางช่อง Showtime ในค.ศ. 2006 และภาคที่สองในค.ศ. 2007

4.2.1 ความล้มเหลวของระบบยุติธรรม

ละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* ในภาคที่ 1 เล่าเรื่องราวของเด็กซ์เตอร์ มอร์แกน (Dexter Morgan) เจ้าหน้าที่นิติเวชผู้เชี่ยวชาญด้านการกระจายตัวของเลือดประจำแผนกฆาตกรรมของกรมตำรวจแห่งรัฐไมอามี่ เขาสูญเสียแม่ของเขาจากเหตุฆาตกรรมในตอนที่เขามีอายุเพียง 3 ขวบ เด็กซ์เตอร์และพี่ชายชื่อไบรอัน โมเซอร์ (Brian Moser) ถูกบังคับให้ดูแม่ของตนเองถูกฆ่าด้วยการเลื่อยเป็นชิ้นๆ โดยฆาตกร 3 คน และยังถูกขังไว้ในตู้คอนเทนเนอร์สินค้าท่ามกลางกองเลือดของแม่เป็นเวลา 2 วันก่อนที่ตำรวจจะไปพบ แฮร์รี่ มอร์แกน (Harry Morgan) ตำรวจซึ่งเป็นคนแรกที่มาพบ

เด็กซ์เตอร์และพี่ชายในขณะนั้นได้รับเลี้ยงดูเด็กซ์เตอร์ และทำเอกสารขอรับเขาเป็นบุตรบุญธรรมอย่างถูกต้องตามกฎหมาย เด็กซ์เตอร์เติบโตมาโดยที่พ่อแม่บุญธรรมไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องที่เกิดขึ้นกับเขาในวัยเด็ก ทำให้เหตุการณ์ความรุนแรงนั้นได้ถูกกดทับไว้ เขาไม่รู้ความเป็นมาของครอบครัวตนเองและไม่สามารถจำเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับเขาก่อนที่จะมาอยู่กับครอบครัวมอร์แกนได้ เมื่อเติบโตขึ้นเด็กซ์เตอร์เริ่มรู้ตัวว่าเขามีแรงปรารถนาที่จะฆ่าสิ่งมีชีวิต แฮร์รี่ซึ่งเป็นพ่อบุญธรรมของเด็กซ์เตอร์จึงได้ช่วยแนะแนวทางให้เขา โดยให้เขาเลือกลงมือฆ่าเฉพาะคนที่เขาพิสูจน์อย่างละเอียดตามคำสั่งสอนของแฮร์รี่แล้วว่าเป็นฆาตกร ดังนั้นเด็กซ์เตอร์จึงจะไม่ทำร้ายผู้บริสุทธิ์แต่จะจัดการกับอาญากรที่สามารถรอดพ้นจากการจับกุมหรือลงโทษทางกฎหมายเท่านั้น ส่วนไบรอันพี่ชายของเด็กซ์เตอร์ หลังจากถูกพบในตู้คอนเทนเนอร์พร้อมกับน้องชายก็ถูกส่งตัวให้กับสถานผู้ป่วยจิตเวชดูแล และสองพี่น้องก็ไม่ได้พบหน้ากันอีกเลยจนกระทั่งเวลาผ่านไปหลายสิบปี เมื่อตำรวจไมอามี่พยายามสืบหาตัวฆาตกรต่อเนื่องที่ทางสื่อมวลชนตั้งฉายาให้ว่า ฆาตกรรถบรรทุกแช่แข็ง (The Ice Truck Killer) ซึ่งก็คือไบรอัน ที่ใช้ชื่อปลอมว่ารูดี คูเปอร์(Rudy Cooper) พี่ชายสายเลือดเดียวกันของเด็กซ์เตอร์ เขาออกตามหาเด็กซ์เตอร์ด้วยการฆ่าโสเภณีหญิงและหั่นพวกเธอเป็นชิ้นๆ ซึ่งเป็นวิธีการฆ่าของเด็กซ์เตอร์เพื่อทำให้เด็กซ์เตอร์สนใจ และตามสืบร่องรอยของเขา ส่วนในภาคที่ 2 นักดำน้ำได้พบศพของเหยื่อที่เด็กซ์เตอร์ได้ฆ่าและโยนทิ้งลงทะเลที่อ่าวเบย์ ทำให้เอฟบีไอตามสืบเรื่องของเขาและสื่อมวลชนตั้งสมญานามให้เขาว่าฆาตกรอ่าวเบย์ (Bay Harbor Butcher) เด็กซ์เตอร์จึงต้องหาวิธีปกปิดร่องรอยไม่ให้เอฟบีไอและตำรวจจับได้ว่าฆาตกรคนนั้นคือเขา นอกจากนี้เด็กซ์เตอร์ยังได้ค้นพบว่าฆาตกรชื่อ ซานโตส ฮิวมิเนส (Santos Jimenez) ที่ฆ่าแม่ของเขาพร้อมกับพวกอีก 2 คนนั้นยังมีชีวิตปกติสุขอยู่นอกห้องขัง โดยไม่ได้รับโทษอย่างที่เขาสมควรได้รับจากการฆ่าแม่ของเด็กซ์เตอร์อย่างโหดร้าย และสร้างแผลฝังใจให้กับเด็กชายทั้ง 2 คน เขาจึงได้สืบหาตัวซานโตส ฮิวมิเนส และใช้อาชญากรรมมอบความเป็นธรรมคืนให้กับตัวเขา พี่ชายและแม่

แม่ของเด็กซ์เตอร์ที่ชื่อลอร่า โมเซอร์ (Laura Moser) เคยเป็นคนติดยาเสพติด แต่ได้กลับตัวมาทำงานเป็นสายสืบให้กับตำรวจไมอามี่ เธอเป็นสายสืบให้แฮร์รี่ซึ่งในขณะนั้นดูแลเรื่องคดีค้ายาเสพติด และยังได้มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับเขาด้วย ดังในข้อความที่เด็กซ์เตอร์กล่าวว่า “It seems that my foster father and my biological mother were having an affair.” (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 6) ลอร่าได้เข้าไปอยู่ในกระบวนการค้ายาเสพติดและส่งข้อมูลให้ตำรวจ แต่การ

เข้าไปพัวพันกับกระบวนการค้ายาเสพติดนั้นเสี่ยงต่อความปลอดภัยของเธอและลูกทั้งสองคน ซึ่งลอร่าก็ได้บอกเล่าความวิตกกังวลนี้ให้แฮร์รี่ฟังว่าเธอกลัวว่าจะถูกจับได้ว่าเป็นสายให้ตำรวจ ดังในบทสนทนาที่พวกเขาคุยกันว่า

> Laura: “I can't fucking do this anymore!”
> Harry: “I have to know when the next shipment's coming in, Laura.”
> Laura: “I can't take this anymore. Harry, I'm so scared.”
> Harry: “Everything's going to be OK. You just need to calm down.”
> Laura: “I took the cocaine as evidence, just like you asked, isn't it enough?”
> Harry: “If we want Estrada and his men behind bars, we have to catch them in the act at the shipyard.”
>
> (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 5)

จากบทสนทนาข้างต้นจะเห็นได้ว่า ลอร่ามีอาการกลัวอย่างมากและแสดงออกอย่างชัดเจนว่าเธอต้องการเลิกเป็นสายสืบให้กับตำรวจ แต่แฮร์รี่กลับไม่ยอมทั้งที่ลอร่าได้แอบนำโคเคนซึ่งสามารถใช้เป็นหลักฐานเอาผิดกับขบวนการค้ายาขบวนการนี้ได้มาให้เขา แฮร์รี่ยังต้องการข้อมูลที่เป็นประโยชน์เพื่อที่ตำรวจจะสามารถจับกุมกระบวนการค้ายาเสพติดกลุ่มนี้ได้อย่างคาหนังคาเขา แฮร์รี่ซึ่งเป็นตำรวจไม่ได้ปกป้องพลเมืองอย่างลอร่าซึ่งกำลังร้องขอความช่วยเหลือจากเขา เราอาจกล่าวได้ด้วยว่าเขากำลังเอาเปรียบพลเมือง ซึ่งไม่ได้มีหน้าที่จับกุมผู้ร้ายเฉกเช่นตำรวจให้ทำงานที่เสี่ยงอันตรายทั้งที่เธอไม่ต้องการ ดังที่เด็กซ์เตอร์ได้ตั้งข้อสงสัยเช่นกันว่าพ่อบุญธรรมของเขาหลอกใช้แม่ของเขาให้ทำงานให้ ดังในข้อความที่ว่า “Was he just using her?” (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 6)

นอกจากนี้แฮร์รี่ยังได้ยืนกรานให้ลอร่ากลับไปหากระบวนการค้ายาเสพติดกลุ่มนี้ เพื่อนำข้อมูลที่เป็นประโยชน์กลับมาให้ตำรวจแม้ว่าเธอจะบอกกับเขาว่าการกลับไปนั้นอาจเป็นอันตรายต่อชีวิตเธอ และเธออาจถูกฆ่า ดังในข้อความที่ว่า “He's [Estrada] going to find out, and then

he's going to kill me." (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 5) ลอร่ายังกล่าวอีกด้วยว่าเธอรู้สึกเหมือนมีคนตามดูเธอและแฮร์รี่ตอนที่ทั้งคู่พบกันที่สวนสาธารณะ แต่แฮร์รี่ไม่เชื่อเธอและยังบังคับให้เธอทำงานให้ต่อ ดังในข้อความที่ว่า "If we were followed, I would have noticed. I just need you to hold out a little longer. This will all be over soon." (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 5) เพื่อให้ลอร่าสืบเรื่องให้ตำรวจต่อไป แฮร์รี่ยังได้ให้คำมั่นสัญญาเพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับลอร่าว่าจะไม่มีอันตรายเกิดขึ้นกับเธอหรือลูกๆ ของเธอ ดังในข้อความที่ว่า "I won't let anything happen to you or your boys. You have my word." (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 5) จะเห็นได้ว่าหลังจากฟังแฮร์รี่ซึ่งเป็นตัวแทนของตำรวจ ลอร่าก็กลับไปสืบข้อมูลต่อ เธอมีความมั่นใจว่าตำรวจสามารถคุ้มครองและปกป้องเธอให้ปลอดภัยจากอาชญากรเหล่านั้นได้ เธอจึงยอมเสี่ยงแม้กระทั่งชีวิตของตนเองและลูกๆ แต่ตำรวจก็ไม่สามารถปกป้องลอร่าและลูกๆ ของเธอทั้งสองคนจากความโหดร้ายของอาชญากรของขบวนการค้ายาเสพติดได้ ลอร่าถูกฆ่าอย่างโหดร้ายหลังจากที่ขบวนการค้ายาเสพติดรู้ว่าเธอเป็นสายให้ตำรวจ เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นการเพิกเฉยของเจ้าหน้าที่ตำรวจต่ออันตรายที่จะเกิดขึ้นกับพลเมืองจากอาชญากร ซึ่งจะเห็นได้จากการยืนกรานของแฮร์รี่ให้ลอร่ากลับไปเผชิญกับอันตราย และยังแสดงให้เห็นความไร้ประสิทธิภาพในการปกป้องพลเมืองให้ปลอดภัยของเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วยเช่นกัน

อาจกล่าวได้ว่าเหตุการณ์รุนแรงที่เกิดขึ้นกับแม่ของเด็กซ์เตอร์ในอดีตเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กซ์เตอร์มีแรงกระตุ้นที่อยากจะฆ่า ซึ่งเด็กซ์เตอร์ก็ได้ยอมรับเองเช่นกันว่าการต้องทนดูแม่ของตนเองถูกฆ่าส่งผลเสียที่รุนแรงต่อจิตใจของเขา ทำให้เขาลงมือฆ่าอาชญากรคนอื่นในสังคม ดังในข้อความที่ว่า "I watched my mother die - when I was 3. [...] She was murdered in front of me. I saw it happen. I think that has a lot to do with why I do the things I do." (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 6) เราจะเห็นได้ว่าถึงแม้ฆาตกรจะไม่ได้ฆ่าหรือทำร้ายร่างกายเด็กซ์เตอร์และไบรอัน แต่การให้เด็กต้องพบเจอกับความโหดร้ายที่เกิดขึ้นกับแม่ก็ไม่ต่างจากการทำร้ายเขาเช่นกัน แผลที่รักษาไม่หายไม่ได้เกิดขึ้นที่ร่ายกายภายนอกแต่ส่งผลกระทบต่อจิตใจของเขา สิ่งที่เขาประสบในวัยเด็กทำให้จิตใจของเขาไม่เหมือนเด็กคนอื่นๆ เด็กซ์เตอร์ไม่มีความรู้สึกหรืออารมณ์เหมือนคนอื่น ดังที่เขากล่าวว่า "I don't have feelings about anything." (Manos, 2006-2007, Season 1, Episode 1) หรือที่เขาบอกว่าเขามีปัญหาด้านอารมณ์ตอนเป็นเด็ก ในข้อความที่ว่า "I

had emotional problems as a kid because of what happened to my mom." (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 6) เราอาจมองได้ว่าการไร้ซึ่งความรู้สึกของเด็กซ์เตอร์นั้นเป็นผลมาจากการที่เขาต้องทนดูคนที่เขารักมากที่สุดในชีวิตถูกทรมานจนเสียชีวิต ความรู้สึกต่างๆ ของเขาจึงถูกปิดลงอันเนื่องมาจากที่เด็กซ์เตอร์และไบรอันตกเป็นเหยื่อความรุนแรงของฆาตกรเหล่านั้น

นอกจากนี้ เมื่อโตขึ้นเด็กซ์เตอร์ยังได้ค้นพบอีกว่าฆาตกร 1 คนจาก 3 คนที่ร่วมกันฆ่าแม่ของเขาไม่ได้รับโทษตามกฎหมายอย่างที่สมควรได้รับ ขณะที่ฆาตกรอีก 2 คนได้รับโทษตามกฎหาย คนหนึ่งเสียชีวิต ส่วนอีกคนถูกจำคุกตลอดชีวิต ฮิวมิเนสมอบหลักฐานให้ตำรวจทำให้เขากลายเป็นพยานในคดีของขบวนการค้ายาเสพติด ดังในข้อความที่ว่า "One's deceased, one's doing life without possibility, and that's the only one that's still an open case. Santos Jiminez. [...] Jiminez turned state's evidence, went into witness protection." (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 5) ฮิวมิเนสได้ทำข้อตกลงกับตำรวจและถูกปล่อยตัวออกมาและกลับมาค้ายาเสพติดเช่นเดิม เขาไม่ได้รับโทษอย่างที่สมควรจะได้รับจากการฆ่าแม่ของเด็กซ์เตอร์ อีกทั้งยังออกมาทำสิ่งผิดกฎหมายเช่นเดิม คือกลับไปค้ายาเสพติด ดังในข้อความที่เด็กซ์เตอร์กล่าวว่า "Cocaine. Apparently Mr. Jiminez never gave up his old habits. What a bad, bad man." (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 8) ฮิวมิเนสไม่ติดคุกและยังกลับไปค้ายาเสพติด แต่ตำรวจก็ยังปล่อยให้เขาลอยนวล ไม่จับมาลงโทษ การทำข้อตกลงกับฮิวมิเนสและปล่อยให้อาชญากรหลุดพ้นความผิดที่เขาก่อแสดงให้เห็นความบกพร่องของกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมที่ควรจะลงโทษคนผิด และให้ความเป็นธรรมกับเหยื่อ

เราจะเห็นได้ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจเจ้าของคดีอย่างแฮร์รี่ได้ให้คำมั่นสัญญากับลอร่าไว้ว่าจะไม่ยอมให้มีอันตรายเกิดขึ้นกับลูกชายของเธอทั้ง 2 คน แต่เมื่อเขาเป็นคนแรกที่ไปเจอเด็กทั้งสองนั่งอยู่บนกองเลือดของแม่ เขากลับเข้าไปอุ้มเด็กซ์เตอร์เพียงคนเดียวและพูดปลอบให้เด็กซ์เตอร์รู้สึกปลอดภัย แฮร์รี่อุ้มเด็กซ์เตอร์ออกมาโดยไม่ได้หันหลังกลับไปมองที่ตู้คอนเทนเนอร์อีก เขาได้ตะโกนออกไปบอกตำรวจคนอื่นให้เข้าไปช่วยคนที่เหลือในตู้คอนเทนเนอร์ ซึ่งคนที่เหลือที่เขาหมายถึงมีเพียงคนเดียวที่ยังมีชีวิตอยู่คือไบรอันพี่ชายแท้ๆ ของเด็กซ์เตอร์เท่านั้น การที่แฮร์รี่เลือกที่จะช่วยเด็กซ์เตอร์และรับเลี้ยงดูเขาให้มีครอบครัวที่อบอุ่นอีกครั้ง แต่กลับทอดทิ้งไบรอันทั้งที่ทั้งคู่เป็นลูกชายของลอร่า

ก็แสดงให้เห็นคำมั่นสัญญาที่เชื่อถือไม่ได้ของแฮร์รี่ และกลายเป็นความล้มเหลวของตำรวจที่จะช่วยปกป้องเด็กชายทั้งสองอย่างที่เคยสัญญาไว้

การเลือกปฏิบัติของแฮร์รี่ยังทำให้เราเห็นการปฏิบัติที่ไม่เท่าเทียมที่เหยื่อความรุนแรงทั้งคู่ได้รับ การเลี้ยงดูที่แตกต่างกันนี้ได้ส่งผลกระทบต่อเด็กซ์เตอร์และไบรอัน ขณะที่เด็กซ์เตอร์ได้โอกาสครั้งที่สองในชีวิตที่ได้เติบโตมากับครอบครัวที่รักและปลอดภัย ไบรอันกลับต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว จมอยู่กับเหตุการณ์ที่โหดร้ายของการฆาตกรรม และเข้าบำบัดรักษาตัวที่สถานบำบัดผู้ป่วยจิตเวชตลอดทั้งชีวิตของเขา นอกจากระบบจะล้มเหลวในการปกป้องแม่ของพวกเขาซึ่งกำลังทำหน้าที่ช่วยตำรวจจับผู้ร้ายแล้ว ระบบยังล้มเหลวในการดูแลเหยื่อที่ถูกทอดทิ้งจากเหตุการณ์อันโหดร้ายอีกด้วย กล่าวคือ ตำรวจอย่างแฮร์รี่นอกจากจะทำให้พลเมืองอย่างลอร่า โมเซอร์ต้องจบชีวิตด้วยการตายที่น่าอนาถ ยังทำให้ลูกทั้งสองคนของเธอต้องประสบกับแผลฝังใจที่ทำให้พวกเขากลายเป็นนักฆ่า

4.2.2 เด็กซ์เตอร์ วีรบุรุษผู้อยู่นอกกฎหมาย

เด็กซ์เตอร์เป็นเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการกระจายตัวของเลือด งานของเขาทำให้การสืบคดีฆาตกรรมที่มีเลือดในที่เกิดเหตุคลี่คลายได้เร็วขึ้น และถูกต้องตามหลักวิทยาศาสตร์มากขึ้น การที่เขาทำงานให้กับหน่วยฆาตกรรมของกรมตำรวจทำให้เขาเข้าถึงข้อมูลของอาชญากรของรัฐได้ทั้งหมด ดังที่เขาบอกว่า “Florida prisons kick free 25,000 inmates a year.” (Manos, 2006-2007, Season 1, Episode 1) การปล่อยนักโทษออกจากคุกของรัฐฟลอริดาในจำนวนที่มากขนาดนี้อาจทำให้เราอนุมานได้ว่านักโทษที่ถูกจับแต่ละปีนั้นอาจมีจำนวนที่มากกว่าจำนวนที่ปล่อย แต่ระบบไม่สามารถกักกันพวกเขาไว้ได้จึงต้องปล่อยออกมา ซึ่งนักโทษเหล่านี้ประกอบไปด้วยคนที่กลับเนื้อกลับตัวเป็นพลเมืองดี และคนที่ยังคงทำผิดอย่างซ้ำซาก ทำให้เป็นที่น่าสงสัยว่านักโทษที่อาศัยช่องโหว่ของกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมถูกจับอาจจะหลุดรอดออกมาจากคุกในทุกๆ ปีด้วยเช่นกัน ดังในข้อความที่เด็กซ์เตอร์กล่าวว่า “I search for the ones who think they beat the system” (Manos, 2006-2007, Season 1, Episode 1) ด้วยเหตุนี้ เขาจึงต้องเสาะหาอาชญากรเหล่านั้นและทำการกำจัดด้วยมือของเขาเพราะระบบไม่สามารถทำอะไรอาชญากรเหล่านี้ได้

ทั้งนี้เด็กซ์เตอร์ทำหน้าที่เป็นผู้บังคับใช้กฎหมาย เขาทำงานให้กรมตำรวจซึ่งคอยปกป้องดูแลทุกข์สุขของพลเมือง ซึ่งทำให้เขาเห็นและตระหนักดีว่าระบบที่พลเมืองหวังพึ่งพิงนั้นเป็นอย่างไร ดังที่เขากล่าวว่า “I know how the system works.” (Manos, 2006-2007, Season 1, Episode 10) เขาจึงใช้ช่องโหว่ของระบบนี้มาเป็นข้อได้เปรียบของเขาที่ทำให้ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐคนอื่นไม่สามารถจับได้ว่าเขาเป็นฆาตกรต่อเนื่อง การที่เด็กซ์เตอร์สามารถใช้ข้อมูลและสิ่งของภายในกรมตำรวจสืบหาและกำจัดฆาตกรที่ลอยนวลโดยที่ไม่มีใครสงสัยนั้นก็แสดงให้เห็นความหละหลวมของการตรวจตราของระบบ ยกตัวเช่น เมื่อเด็กซ์เตอร์เบิกรถยนต์ที่ถูกยึดเป็นหลักฐานจากกรมตำรวจออกไปใช้ในการกำจัดคนร้ายก็ไม่มีใครสามารถสืบได้ว่าเด็กซ์เตอร์เป็นคนเบิกรถออกไปเพราะพวกเขาไม่มีการบันทึกไว้ ดังในบทสนทนาระหว่างเดบรา มอร์แกน (Debra Morgan) น้องสาวบุญธรรมของเด็กซ์เตอร์และเจ้าหน้าที่เอฟบีไอนามว่า ลันดี (Lundy) ที่ว่า

> Debra: “Someone signed the vehicle out, picked Rodrigo up, killed him and then signed the vehicle back in.”
> Lundy: “So you have records.”
> Debra: “Why would we keep them? The only people allowed access to those vehicles are members of the Miami Metro Police Department.”
>
> (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 8)

สาเหตุที่ไม่มีการบันทึกการเบิกรถหรือหลักฐานอื่นๆ ออกจากกรมตำรวจก็เพราะพวกเขาคิดไม่ถึงว่าฆาตกรต่อเนื่องเช่นเด็กซ์เตอร์จะแฝงตัวอยู่ในกรมตำรวจได้ และก็เป็นความละเลยของกรมตำรวจที่จะตรวจสอบให้ละเอียดถึงแม้จะเป็นการภายในก็ตาม

ความหละหลวมของการทำหน้าที่ของตำรวจทำให้ฆาตกรลอยนวล เด็กซ์เตอร์จึงได้อาศัยคำสั่งสอนและหลักเกณฑ์ของแฮร์รี่ในการเลือกเหยื่อที่กฎหมายไม่สามารถเอาผิดกับพวกเขาได้ การปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ในการฆ่าของแฮร์รี่อย่างเคร่งครัดด้วยการตั้งศาลเตี้ยขึ้นมาพิพากษาคนร้ายของเด็กซ์เตอร์ อาจมองได้ว่าเป็นการแสดงความร่วมมือกับกฎหมายในการกำจัดเฉพาะฆาตกรและช่วยปกป้องผู้บริสุทธิ์ เพราะแฮร์รี่เป็นตำรวจซึ่งเปรียบดังตัวแทนของกฎหมาย การยึดมั่นในกฎของแฮร์รี่จึงเปรียบดังการแสดงความร่วมมือกับกฎหมายผ่านคำสั่งสอนของเขา ดังที่ ลอเร็น อี เพอร์รี่ (Lauren

E. Perry) ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ในวิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตเรื่อง *Batman, Dexter, and the Law: The Reciprocal Nature of Consent by and for the Superhero Vigilante* ว่า แม้เด็กซ์เตอร์จะเป็นอาชญากร แต่ก็เป็นตัวละครที่น่าเห็นใจและมีความเกี่ยวโยงกับกฎหมายในเชิงบวก เนื่องจากเขายอมรับในตัวกฎหมายผ่านการยอมรับกฎของแฮร์รี่ซึ่งเป็นตัวแทนของกฎหมาย ดังในข้อความที่ว่า “Dexter, though unquestioningly criminal, remains a sympathetic character and positive addition to law enforcement because of his consensus to Harry, and therefore the law.” (Perry, 2012, p. 55) แม้ว่าเด็กซ์เตอร์จะใช้วิธีที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย แต่การกระทำของเขามองได้ว่าเป็นการแสดงความร่วมมือกับกฎหมายด้วยการช่วยรักษาความสงบให้บ้านเมือง กำจัดคนร้ายและช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ เหมือนกับที่กฎหมายและกระบวนการยุติธรรมกำลังทำอยู่เช่นกัน

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นการแสดงความร่วมมือกับกฎหมายของเด็กซ์เตอร์คือ การที่เขาปฏิเสธที่จะฆ่าเดบรา น้องสาวบุญธรรมของเขาเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์กับพี่ชายร่วมสายโลหิตที่เป็นฆาตกรเช่นเดียวกับเขา เขาเลือกที่จะฆ่ารูดี พี่ชายแท้ๆ ของเขาแทน เพราะรูดีคือฆาตกรที่ฆ่าผู้บริสุทธิ์อย่างไม่มีเหตุผล ทำให้เขาต้องถูกกำจัดตามหลักเกณฑ์ของแฮร์รี่ นอกจากนี้ หากเรามองเด็กซ์เตอร์และรูดีว่าเป็นทวิลักษณ์ (Double) ของกันและกัน เด็กซ์เตอร์และรูดีนั้นเคยถูกกระทำความรุนแรง พวกเขาเห็นแม่เขาโดนฆ่าตายและถูกหั่นเป็นชิ้นต่อหน้าต่อตา อีกทั้งยังถูกทิ้งให้อยู่กับกองเลือดของแม่ถึง 2 วันเต็ม แต่ตำรวจไม่สามารถจับกุมคนร้ายมาลงโทษได้ กล่าวอีกอย่างก็คือพวกเขาเป็นเหยื่อของความรุนแรงที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากกฎหมายเช่นเดียวกัน อีกทั้งเมื่อโตขึ้นพวกเขาก็มีความต้องการที่จะฆ่า และได้กลายเป็นฆาตกรต่อเนื่องเหมือนกันอีกด้วย แต่ในขณะที่เด็กซ์เตอร์ไม่เคยฆ่าผู้บริสุทธิ์ รูดีกลับฆ่าคนเพราะต้องการสนองความต้องการของตนเองเพียงอย่างเดียว โดยไม่ได้คำนึงว่าคนที่เขาฆ่านั้นเป็นผู้บริสุทธิ์หรือไม่ เขาสามารถทำร้ายทุกคนได้ไม่ว่าคนๆ นั้นจะเป็นอาชญากรหรือประชาชนธรรมดาเช่นที่เขาทำกับเดบรา เขาจึงทำให้คนกลัว และเมื่อเขาโดนกำจัดโดยเด็กซ์เตอร์โดยทำให้ดูเหมือนรูดีฆ่าตัวตาย ก็ทำให้ผู้คนสบายใจและรู้สึกปลอดภัยขึ้นมาทันทีอย่างที่เพื่อนของเด็กซ์เตอร์พูดว่าเขาดีใจที่ฆาตกรรถบรรทุกแช่แข็งฆ่าตัวตาย ดังในข้อความที่ว่า “I don’t care why he did it. I’m just glad he did” (Manos, 2006-2007, Season 1, Episode 12) จะเห็นได้ว่าเด็กซ์

เตอร์ยึดถือหลักเกณฑ์ของแฮร์รี่อย่างเคร่งครัด แม้ว่าการทำตามกฎของแฮร์รี่นั้นจะหมายถึงการฆ่าพี่ชายของตนเอง ซึ่งเป็นสมาชิกของครอบครัวสายเลือดเดียวกับเขาที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวก็ตาม

นอกจากนี้เรายังสามารถเห็นความเชื่อมั่นในตัวแฮร์รี่และกฎของเขาที่สะท้อนจากคำสั่งสอนผ่านฉากในอดีต และการย้ำเตือนด้วยสิ่งของที่รายล้อมตัวเด็กซ์เตอร์ เช่นการวางอุปกรณ์ประกอบฉากที่ทำให้ระลึกถึงแฮร์รี่ในห้องเช่าของเด็กซ์เตอร์ ดังในภาพ

(Manos, 2006-2007, Season 1, Episode 2)

จะเห็นได้ว่ารูปของแฮร์รี่ในชุดเครื่องแบบตำรวจเต็มยศนั้นเป็นการแสดงให้เห็นการเป็นตัวแทนของกฎหมายของแฮร์รี่ และอิทธิพลที่เขามีต่อความคิดและการกระทำของเด็กซ์เตอร์ เขาจึงมักปรากฏตัวในห้วงความคิดของเด็กซ์เตอร์ หรือในฉากเดียวกับเด็กซ์เตอร์

แม้ว่าแฮร์รี่จะเป็นคนแนะแนวทางและตั้งกฎในการลงมือฆ่าให้เด็กซ์เตอร์ การที่เด็กซ์เตอร์ยึดมั่นในกฎของแฮร์รี่เป็นความต้องการประพฤติตนให้ตรงตามความคาดหวังของพ่อบุญธรรมที่เขานับถือ แต่หลังจากที่เขารู้เรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับตัวเขาที่แฮร์รี่ปิดบังมาตลอด เขาไม่พอใจที่แฮร์รี่โกหกเขาและรู้สึกเหมือนถูกหักหลัง ดังในข้อความที่ว่า “Harry said he was trying to help me, but we only talked about his rules. I spent so much time trying to live up to his expectations because I thought he had my best interests in mind” (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 6) เด็กซ์เตอร์จึงได้เลือกเส้นทางของตนเอง ดังที่เขากล่าวว่า “This isn't Harry's life. It's mine.” (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 11) เด็กซ์เตอร์เลือกที่จะเป็นเขาอย่างที่เคยเป็นมา และใช้ชีวิตในแบบที่เขาต้องการไม่ว่ามันจะตรงกับกฎที่แฮร์รี่ตั้งไว้หรือไม่ก็ตาม แต่เราจะเห็นได้ว่าเขาไม่ได้เปลี่ยนไปเป็นฆาตรที่ฆ่าคนไม่เลือกหน้าเพื่อสนองความต้องการของตนเอง เขาก็ยังคงเลือกฆ่าเฉพาะอาชญากรที่ผิดและช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ ซึ่งเรามองได้ว่าเขาไม่ได้ผูกติดชีวิต

ตนเองกับกฎของแฮร์รี่ แต่เขามีโอกาสเลือก และเขาเลือกที่จะใช้แรงกระตุ้นในการฆ่าของเขาเพื่อช่วยสังคมกำจัดอาชญากร

เด็กซ์เตอร์นั้นมีความต้องการที่จะฆ่าอยู่ในตนเองซึ่งเขามองว่าเป็นผลมาจากเหตุการณ์กระทบกระเทือนจิตใจในวัยเด็ก ทั้งนี้การที่เด็กซ์เตอร์อยากฆ่านั้นอาจเป็นมากกว่าความต้องการที่ไร้เหตุผล แต่อาจเป็นเพราะเขาอยากฆ่าคนที่ทำร้ายแม่ของเขา เขาอยากช่วยให้แม่ปลอดภัยจากเหล่าอาชญากรด้วยการกำจัดคนร้ายเหล่านั้น ซึ่งเราสามารถอนุมานได้จากภาพฝันของเขา ในฝันเขากลับไปยังตู้คอนเทนเนอร์ตู้เดิมที่แม่ของเขาถูกฆ่า ขณะที่แม่ของเขากำลังร้องไห้ขอร้องไม่ให้เหล่าอาชญากรทำร้ายลูกของเธอ เด็กซ์เตอร์ก็เปิดประตูตู้คอนเทนเนอร์เข้ามาและจัดการฆ่าอาชญาเหล่านั้นและสามารถช่วยแม่ ตัวเขาเองและพี่ชายของเขาให้ปลอดภัยเอาไว้ได้ ดังในข้อความที่เขาพูดในฝันว่า “It's okay, mom. You're safe.” (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 5) การฆ่าของเด็กซ์เตอร์จึงมาจากความต้องการช่วยแม่ให้ปลอดภัยจากคนไม่ดีที่ต้องการทำร้ายแม่ของเขา ซึ่งต่อยอดมาเป็นการฆ่าอาชญากรคนอื่นในสังคมเพื่อช่วยเหลือเหยื่อหรือพลเมืองในสังคมให้รู้สึกปลอดภัย และมอบความเป็นธรรมให้แก่เหยื่อของอาชญากรเหล่านั้น ขณะที่กฎหมายและกระบวนการยุติธรรมไม่สามารถมอบความเป็นธรรมนี้ให้แก่เหยื่อได้

เด็กซ์เตอร์ช่วยผู้บริสุทธิ์ให้ปลอดภัย และเรียกคืนความเป็นธรรมให้แก่เหยื่อด้วยการฆ่าอาชญากรที่เป็นภัยคุกคามในสังคม แม้เขาจะเชื่อว่าเขามีแรงปรารถนาที่ต้องการจะฆ่าอย่างไม่สิ้นสุด แต่ขณะเดียวกันเขากลับมีกฎของตนเองที่ยึดถืออย่างเหนียวแน่นคือการไม่ทำร้ายผู้บริสุทธิ์ อย่างในเหตุการณ์ที่เขากำลังเล่นน้ำ และได้จ้องมองกลุ่มวัยรุ่นที่กำลังเล่นกิจกรรมทางน้ำในบริเวณเดียวกับเขา ใบหน้าครึ่งล่างของเขาจมหายไปในน้ำ เหลือให้เห็นเพียงจมูกและดวงตา เสมือนว่าเขากำลังซ่อนตัวเพื่อไม่ให้เหยื่อรู้ตัวก่อนออกล่า และเมื่อภาพตัดมาที่กลุ่มวัยรุ่น ด้วยมุมกล้องทำให้เรามองดูกลุ่มวัยรุ่นกลุ่มนี้ในระดับสายตาเช่นเดียวกับเด็กซ์เตอร์ ทำให้การมองวัยรุ่นกลุ่มนี้เปรียบเสมือนการมองเหยื่อของนักล่า เป็นการแสดงให้เห็นสถานะนักล่าของเด็กซ์เตอร์ ดังในภาพ

(Manos, 2006-2007, Season 1, Episode 2)

(Manos, 2006-2007, Season 1, Episode 2)

แต่แม้ว่าเด็กซ์เตอร์จะเผยให้เห็นตัวตนการเป็นนักล่าและนักฆ่าของเขา เขาสามารถทำร้ายวัยรุ่นกลุ่มนี้ได้แต่เขากลับเลือกที่จะไม่ทำ เพราะวัยรุ่นกลุ่มนี้ไม่ใช่อาชญากรที่มีความผิด พวกเขาเป็นวัยรุ่นธรรมดา เป็นผู้บริสุทธิ์ เด็กซ์เตอร์จึงไม่ทำร้ายพวกเขา หรือในเหตุการณ์ที่ฆาตกรรถบรรทุกแช่แข็งได้จัดฉากและเตรียมเหยื่อไว้ให้เด็กซ์เตอร์ฆ่า เพราะคิดว่าเด็กซ์เตอร์จะเหมือนตัวเขาที่ไม่สามารถห้ามความต้องการที่จะฆ่าได้ แต่เด็กซ์เตอร์ไม่ทำเพราะเหยื่อคนนี้ไม่มีความผิด เขาจึงไม่จำเป็นต้องลงโทษเหยื่อคนนี้ด้วยการฆ่า และยังช่วยเหยื่อให้ปลอดภัยอีกด้วย อย่างที่เขากล่าวว่าเขาไม่ใช่สัตว์ประหลาดที่ไม่มีหัวใจที่สามารถฆ่าผู้บริสุทธิ์ได้ ดังในข้อความที่ว่า “I’m not the monster he wants me to be. So I'm neither man nor beast. I'm something new entirely, with my own set of rules. I’m Dexter.” (Manos, 2006-2007, Season 1, Episode 4) จะเห็นได้ว่าเด็กซ์เตอร์ยึดมั่นในกฎของเขาที่จะฆ่าเฉพาะอาชญากรที่มีความผิดจริง ซึ่งคล้ายกับกฎของเจ้าหน้าที่รักษากฎหมายและเจ้าหน้าที่ผดุงความยุติธรรม เพราะพวกเขาเหล่านี้มีสิทธิ์ที่จะฆ่าโดยชอบธรรมตามกฎหมายด้วยเหตุผลเดียวกับเด็กซ์เตอร์ คือ การกำจัดคนร้ายและช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์

นอกจากจะไม่ฆ่าผู้บริสุทธิ์แล้ว เด็กซ์เตอร์ยังไม่สามารถฆ่าคนที่เคยตกเป็นเหยื่อและกลายเป็นฆาตกรได้ เหยื่อที่สถานการณ์บังคับให้พวกเขาต้องใช้ความรุนแรงจัดการกับคนที่ทำร้ายเขา

เช่น วัยรุ่นชายที่ชื่อเจเรมี ดาวน์ส (Jeremy Downs) เขาเป็นฆาตกร แต่ผู้ชายที่เขาฆ่าตายเป็นคนที่ข่มขืนเขา สร้างความเจ็บปวดทั้งทางร่างกายและจิตใจให้แก่เขา แต่กฎหมายไม่สามารถช่วยเขาได้ เขาจึงลงมือฆ่าผู้ที่ทำร้ายเขาด้วยตนเองเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่ตนเอง ดังในข้อความที่เขาพูดกับเด็กซ์เตอร์ว่า “Are you going to fuck me, faggot? 'Cause I killed the last guy who raped me.” (Manos, 2006-2007, Season 1 Episode 3) เหตุผลที่เจเรมีฆ่าคน เป็นเพราะคนๆ นั้นข่มขืนเขา เจเรมีได้ลงมือฆ่าเพราะเขาไม่ได้รับความเป็นธรรม และต้องการเรียกคืนความเป็นธรรมให้แก่ตนเองเช่นเดียวกับการฆ่าของเด็กซ์เตอร์ เด็กซ์เตอร์จึงปล่อยเจเรมีไปเพราะเขามองว่าการฆ่าของเจเรมีเป็นการฆ่าที่เป็นธรรมต่อเหยื่อ ดังในข้อความที่เขากล่าวว่า “Jeremy Downs. I had him. He was mine until I found out the boy Jeremy killed raped him [...] So I let Jeremy go. It seemed fair.” (Manos, 2006-2007, Season 1 Episode 3) การที่เด็กซ์เตอร์ไม่กำจัดเจเรมี เพราะครั้งหนึ่งเจเรมีเคยเป็นผู้บริสุทธิ์ที่ถูกกระทำความรุนแรง จนต้องใช้ฆาตกรรมเรียกคืนความเป็นธรรมให้ตนเอง เขาไม่ใช่อาชญากรที่ฆ่าคนเพราะความพอใจหรือเพราะผลประโยชน์ส่วนตนเช่นเหยื่อรายอื่นของเด็กซ์เตอร์

ดังนั้นเหยื่อของเด็กซ์เตอร์ทุกรายล้วนเป็นฆาตกรที่ฆ่าเพื่อสนองความต้องการของตนเองทั้งสิ้น ดังในข้อความที่พี่ชายของเด็กซ์เตอร์ถามเขาว่า “Are all your victims killers.” (Manos, 2006-2007, Season 1 Episode 12) ฆาตกรที่เด็กซ์เตอร์ลงโทษจะต้องเป็นฆาตกรที่เขาพิสูจน์แล้วว่าทำร้ายผู้บริสุทธิ์ที่ไม่มีทางสู้ หากเป็นการฆ่าเพราะไม่ได้รับความเป็นธรรมเช่นการฆ่าของเจเรมี เด็กซ์เตอร์ก็จะไม่จัดการกับบุคคลประเภทนี้ เขาจะลงมือกำจัดอาชญากรที่เขาพิสูจน์อย่างละเอียดแล้วว่าได้กระทำความผิดจริง ซึ่งจะเห็นได้จากการที่เด็กซ์เตอร์จะจับฆาตกรมัดไว้กับเตียง และให้พวกเขาได้มองดูรูปเหยื่อที่พวกเขาได้ฆ่า และให้พวกเขาสารภาพในสิ่งที่พวกเขาได้ทำลงไป เพื่อให้พวกเขารู้ว่าสิ่งที่พวกเขากำลังเผชิญอยู่ขณะนี้เป็นการลงโทษที่พวกเขาเหล่านั้นได้ฆ่าคน แต่กฎหมายไม่สามารถเอาผิดได้ ดังเช่นในเหตุการณ์ของอาชญากรฆ่าคนที่มีฉายาว่า ลิตเติลชิโน่ (Little Chino) เขาฆ่าเด็กหนุ่มซึ่งเคยอยู่แก๊งเดียวกับเขา เมื่อแม่ของเด็กหนุ่มคนนั้นได้ให้การเป็นพยานเพื่อเอาผิดกับลิตเติลชิโน่ บทสนทนาระหว่างเด็กซ์เตอร์กับลิตเติลชิโน่ ได้แสดงเห็นการฆาตกรรมของลิตเติลชิโน่และผลกระทบของการกระทำผิดนั้น อย่างที่เด็กซ์เตอร์กล่าวว่าการที่ลิตเติลชิโน่ฆ่าแม่และเด็กหนุ่มคน

นั้น ทำให้เด็กผู้หญิงอีกคนต้องกำพร้าแม่ และสูญเสียพี่ชาย แม้ลิตเติลชิโน่จะไม่ได้ทำร้ายเธอ แต่การพรากครอบครัวของเธอเปรียบเสมือนการฆ่าเธอทั้งเป็น ดังในข้อความที่ว่า

> Little Chino: “Who the fuck are you?”
> Dexter: “That kind of talk is just going to bring you closer to your victims.”
> Little Chino: “Who the hell are you? A cop? 'Cause I was cleared of that bitch!’”
> Dexter: “No, maybe you didn't do the deed, but her blood is on your hands. A lot of blood is on your hands.”
> [เด็กซ์เตอร์บอกให้ลิตเติลชิโน่ดูรูปเด็กผู้หญิง]
> Little Chino: “What's that? I haven't killed no kid.”
> Dexter: “But you killed most of her. Her mother. Her brother. Her innocence. You leave pain wherever you go.”
>
> (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 2)

หรือในคดีชนแล้วหนีของแมท แชมเบอร์ส (Matt Chambers) แชมเบอร์สนั้นได้ดื่มแอลกอฮอล์มาอย่างหนักก่อนที่จะขับรถชนวัยรุ่นชายเสียชีวิต ครอบครัวของวัยรุ่นชายคนนี้ได้ยื่นเรื่องฟ้องศาล แต่สุดท้ายแล้วแชมเบอร์สก็ถูกตัดสินว่าไม่มีความผิดเพราะเขาให้การเท็จในศาลว่าไม่ได้ดื่มแอลกอฮอล์และไม่ได้เป็นคนขับรถคันนั้น เขายังได้ทำเอกสารปลอมว่ารถของเขาได้ถูกขโมยไปก่อนที่จะเกิดเหตุอีกด้วย แต่เด็กซ์เตอร์ตามสืบจนเจอแชมเบอร์สนั่งดื่มเหล้าอยู่ที่บาร์แห่งหนึ่ง แชมเบอร์สไม่ได้มีท่าทีสำนึกผิดอีกทั้งยังไม่เลิกนิสัยเมาแล้วขับ ทำให้เด็กซ์เตอร์เลือกที่จะกำจัดเขา และได้บังคับให้เขาสารภาพผิดออกมาเขาขับรถชนคนตาย ดังในบทสนทนาที่ว่า

> Chambers: “I didn't do anything.”
> Dexter: “Some people believe that. The problem is, I don't.”
> [...]

Chambers: “It was me, only it wasn't me. It was the booze.
It takes me over.” (Season 1, Episode 2)

(Manos, 2006-2007, Season 1, Episode 2)

จะเห็นได้ว่าเด็กซ์เตอร์นั้นได้ทำการกำจัดฆาตกรที่กฎหมายและกระบวนการยุติธรรมไม่สามารถลงโทษได้เพียงเพราะหลักฐานที่จะเอาผิดนั้นไม่เพียงพอ หรืออาชญากรอาศัยช่องโหว่ของกฎหมายเอาตัวรอด แต่เมื่ออาชญากรเหล่านั้นถูกพิพากษาโดยเด็กซ์เตอร์ พวกเขาก็ไม่สามารถหนีรอดการลงโทษไปได้

เหยื่อของเด็กซ์เตอร์นั้น นอกจากจะเป็นฆาตกรที่ใช้ช่องโหว่ของระบบเอาตัวรอดแล้ว ยังมีฆาตกรจำพวกที่กฎหมายไม่สามารถเอาผิดกับเขาได้เลย เช่นเหยื่อคนแรกของเด็กซ์เตอร์ ซึ่งเป็นนางพยาบาลในโรงพยาบาลที่พ่อบุญธรรมของเขารักษาตัวอยู่ พยาบาลคนนี้พยายามที่จะให้ยาเกินขนาดแก่พ่อของเขา ทำให้อาการของแฮร์รี่แย่ลง เด็กซ์เตอร์จึงรู้ว่าเธอกำลังจะฆ่าแฮร์รี่ ดังในข้อความที่แฮร์รี่กล่าวกับเด็กซ์เตอร์ว่า “She gives too much... morphine. It's something else. It's making me worse.” (Manos, 2006-2007, Season 1, Episode 3) และเมื่อเด็กซ์เตอร์ได้ทำการสืบก็รู้ว่าพยาบาลหญิงคนนี้ได้วางยาคนไข้มาหลายคนมากจนเธอสามารถเก็บไว้เป็นอัลบัม แต่ไม่มีใครสงสัยเพราะเธอทำอย่างแนบเนียนตามวิชาชีพในฐานะพยาบาล จนทำให้คนอื่นไม่สามารถหาหลักฐานมาเอาผิดเธอได้ดังในบทสนทนาที่ว่า

Dexter: “I've just been looking through your photo album.
Hope you don't mind. Are all your victims in here?”
Nurse: “I helped them. All of them. I took their pain away.”

(Manos, 2006-2007, Season 1, Episode 3)

นางพยาบาลใช้วิชาชีพของตนในทางที่ผิด คือแทนที่จะใช้วิชาชีพของตนช่วยเหลือผู้ป่วยให้มีอาการดีขึ้นและมีชีวิตที่ยืนยาว เธอกลับฆ่าพวกเขาด้วยการให้ยาเกินขนาด และตำรวจไม่สามารถจับได้เพราะไม่มีใครสงสัย และเธอไม่ทิ้งหลักฐานให้เอาผิดเพราะความชำช่องในอาชีพของเธอ และหากเด็กซ์เตอร์ไม่ได้จัดการนางพยาบาลคนนี้ พ่อบุญธรรมของเขาก็คงไม่สามารถมีชีวิตรอดต่อมาได้อีก 1 ปีก่อนที่เขาจะเสียชีวิต

นอกจากนางพยาบาลคนดังกล่าวแล้ว จิตแพทย์ชายซึ่งถูกเด็กซ์เตอร์ลงโทษด้วยการฆ่าก็เป็นผู้ที่ใช้วิชาชีพในทางที่ผิดล่อลวงให้คนไข้ฆ่าตัวตาย เขามอมเมาคนไข้ผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานด้วยยารักษาอาการทางจิต และยุยงพวกเธอให้ฆ่าตัวตายด้วยการใช้ปืนเพราะพวกเธอเชื่อคำพูดของเขา อีกทั้งเหยื่อผู้หญิงเหล่านี้ยังไม่สามารถครองสติได้ดีพอที่จะแยกแยะการยุยงของจิตแพทย์ได้เพราะพวกเธอถูกมอมด้วยยา ดังในข้อความที่ว่า

> You took women who trusted you at their weakest possible moment, and rather than help them, you suggested they end it all. God, you even gave them permission to use a gun. You're a mean one, Mr. Shrink. Create their drug addiction, pull them off, then fill their addled heads with noble thoughts of suicide."
>
> (Manos, 2006-2007, Season 1, Episode 8)

การที่กฎหมายและกระบวนการยุติธรรมไม่สามารถเอาผิดกับจิตแพทย์ผู้นี้ได้นั้นแสดงให้เห็นข้อจำกัดของระบบในการให้ความเป็นธรรมกับเหยื่อ เพราะนักสืบไม่สามารถสืบรู้ได้ถึงความผิดปกติของการตายของเหยื่อที่ฆ่าตัวตาย อีกทั้งนักสืบและตำรวจยังไม่สามารถเข้าไปในห้องทำงานของจิตแพทย์คนนี้โดยไม่มีหมายค้น พวกเขาจึงไม่สามารถหาหลักฐานเพื่อมาเอาผิดกับจิตแพทย์ได้ เขายังคงต้องลอยนวลต่อไปและยุยงเหยื่อรายอื่นให้ฆ่าตัวตายโดยไม่มีใครจับได้ เด็กซ์เตอร์จึงต้องหยุดเขาเพื่อไม่ให้ผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานต้องกลายเป็นเหยื่อรายต่อไปของเขา และลงโทษเขาอย่างที่กฎหมายทำไม่ได้

การที่เด็กซ์เตอร์กำจัดอาชญากรที่ระบบไม่สามารถเอาผิดได้และช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์เปรียบได้กับการสร้างความสงบและความรู้สึกปลอดภัยให้กับสังคมมากขึ้น เพราะคนร้ายที่ก่อความเดือดร้อนให้กับสังคมค่อยๆ ถูกกำจัดออกไปทีละคน และเขายังรู้สึกภูมิใจกับสิ่งที่เขาทำเพื่อสังคมอีกด้วย ดังที่เขากล่าวว่า "I've always enjoyed my work. It brings order to the chaos, fills me with civic pride." (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 1) ดังนั้น เด็กซ์เตอร์จึงมองว่าอาชญากรรมที่เขาก่อนั้นควรได้รับการยกย่อง ดังในข้อความที่ว่า "In fact, deep down, I'm sure they'd appreciate a lot of my work." (Manos, 2006-2007, Season 1, Episode 12) ในห้วง

คำนึงของเขายังได้จินตการภาพที่ประชาชนออกมาแสดงความยินดีกับเขาตามท้องถนน และส่งเสียงให้กำลังใจเขาที่จัดการกับอาชญากรที่ก่อความวุ่นวายให้กับสังคมได้ ดังในข้อความที่ว่า “Way to take out the trash. Thanks, buddy. All right, Dexter, protecting our children!” (Manos, 2006-2007, Season 1, Episode 12) การสรรเสริญเขาเช่นนี้ไม่ต่างจากการสรรเสริญวีรบุรุษที่ช่วยบ้านเมืองให้ปลอดภัย ซึ่งเราจะเห็นการยืดโยงเด็กซ์เตอร์เข้ากับการเป็นผู้ปกป้องได้จากที่ริต้ากล่าวกับเด็กซ์เตอร์ว่า เขามักจะหายตัวไปในตอนกลางคืนบ่อยครั้งเหมือนกับที่คลาร์ค เคนท์ (ชื่อจริงของซุปเปอร์แมน) มักจะหายไปทำหน้าที่กอบกู้โลกจากเหล่าร้าย ดังในข้อความที่ว่า “That's where you disappeared to at all hours of the night like Clark fucking Kent.” (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 1) คำกล่าวข้างต้นเป็นการยืดโยงการกระทำของเด็กซ์เตอร์เข้ากับการกระทำดีเพื่อช่วยเหลือคนในสังคมของวีรบุรุษ

นอกจากนี้ เด็กซ์เตอร์ยังถูกยืดโยงเข้ากับการเป็นผู้รักษาจากฉากฆาตกรรมของเด็กซ์เตอร์ ซึ่งแทบทุกฉากจะอยู่ในลักษณะที่คล้ายคลึงกับการผ่าตัดของหมอ กล่าวคือ เด็กซ์เตอร์มักจะมีเตียงไว้ให้เหยื่อนอนก่อนที่เขาจะลงมือเลื่อยพวกเขาเป็นชิ้นด้วยเลื่อยและอุปกรณ์มีคมอย่างอื่น และเด็กซ์เตอร์จะใส่ผ้ากันเปื้อน ถุงมือและหน้ากาก รวมถึงเตรียมการสถานที่ไว้อย่างเป็นระเบียบและสะอาด เช่นเดียวกับหมอที่จะต้องมีเตียงไว้ให้คนไข้นอนและอุปกรณ์มีคมไว้ทำการผ่าตัด การแต่งตัวที่สะอาดและมิดชิด และห้องผ่าตัดที่ปลอดเชื้อ ขณะที่หมอผ่าร่างคนไข้ในการผ่าตัดเพื่อช่วยชีวิต เด็กซ์เตอร์ก็หั่นเหยื่อของเขาเป็นชิ้นๆ เพื่อช่วยชีวิตเหมือนกัน กล่าวคือ หมอช่วยชีวิตคนไข้บนเตียงผ่าตัด ส่วนเด็กซ์เตอร์ช่วยชีวิตผู้บริสุทธิ์คนอื่นให้รอดพ้นจากอาชญากรบนเตียงเชือดของเขา นอกจากนี้เด็กซ์เตอร์ยังถูกนำเสนอราวกับเป็นผู้ปลดปล่อยดังเช่นพระเจ้าอีกด้วย ในตอนที่เขาเข้าไปช่วยผู้อพยพในโกดังด้วยการฆ่าสามีภรรยาที่เป็นนายหน้าลักลอบนำคนเข้าประเทศอย่างผิดกฎหมายและมีนิสัยที่โหดร้าย กักขังและทรมานคน เด็กผู้อพยพที่เขาได้ช่วยเหลือไว้ได้บอกรูปพรรณสัณฐานของเด็กซ์เตอร์กับตำรวจ และเมื่อตำรวจได้วาดตามลักษณะที่เด็กบอกก็พบว่าเป็นหน้าของพระเยซู ทำให้เจ้าหน้าที่คนอื่นเกิดความฉงน ดังในข้อความที่ว่า “Jesus Christ saved this kid?” (Manos, 2006-2007, Season 1, Episode 6) เหตุการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า เด็กผู้อพยพคนนี้มองเด็กซ์เตอร์เป็นผู้ที่มาปลดปล่อยเขาจากความทุกข์ยากเช่นเดียวกับพระเยซู เด็กชายไม่ได้คิดว่าเด็กซ์เตอร์เป็นฆาตกรทั้งที่เด็กซ์เตอร์ฆ่าคน เขามองว่าการฆ่าคนไม่ดีนั้นเป็นการกระทำที่น่าสรรเสริญเยี่ยงการกระทำของพระ

เจ้า เพราะเด็กชายสามารถมีชีวิตรอดจากคู่สามีภรรยาใจอำมหิตด้วยความช่วยเหลือจากเด็กซ์เตอร์ ทำให้เด็กซ์เตอร์กลายเป็นเหมือนพระเจ้าที่มาช่วยชีวิตของเขาไว้ การฆ่าของเขาจึงเป็นการช่วยเหลือผู้คนมากกว่าการฆ่าเพื่อความสนุกเฉกเช่นฆาตกรต่อเนื่องรายอื่นๆ

เราจะเห็นได้ว่าเด็กซ์เตอร์มองว่าสิ่งที่เขาทำนั้นเป็นการช่วยเหลือสังคม ทำให้อาชญากรเหลือน้อยลง เพื่อที่พลเมืองทุกคนจะได้อยู่อย่างปลอดภัยมากขึ้น เขาไม่ได้มองว่าการฆ่าของเขาเป็นสิ่งผิด เพราะการฆ่าของเขาไม่ได้แตกต่างกับการที่ตำรวจฆ่าอาชญากรในฐานะผู้ปกป้องบ้านเมืองให้อยู่ในความสงบ ซึ่งเราจะเห็นได้ถึงความคิดนี้ของเด็กซ์เตอร์ในบทสนทนาที่เขาคุยกับจ่าเจมส์ โดคส (James Doakes) ว่าพวกเขาทั้งคู่ทำงานเพื่อให้สังคมปลอดอาชญากร ดังในข้อความที่ว่า “We're both loyal civil servants. We work hard to keep the city clean.” (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 10) หรือในตอนที่จ่าโดคสบอกว่าการฆ่าของเด็กซ์เตอร์นั้นต่างจาการฆ่าของตำรวจ แต่เด็กซ์เตอร์กลับมองว่าการฆ่าของตำรวจและของเขานั้นไม่มีความแตกต่าง เพราะเขาฆ่าเพื่อปกป้องชีวิตผู้บริสุทธิ์เหมือนกัน หากจะต่างก็ตรงที่ตำรวจได้เงินค่าจ้างจากรัฐในการฆ่าเพื่อช่วยผู้บริสทธิ์ ดังในข้อความที่ว่า

> Doakes: “I kill when I have to on the job.”
> Dexter: “So it's okay to take a life as long as you get a paycheck for it?”
> Doakes: “The city pays me to keep the law.”
> Dexter: “My code requires a higher standard of proof than your city's laws.”
>
> (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 10)

จากข้อความข้างต้น เราจะเห็นได้ด้วยว่าเด็กซ์เตอร์นั้นมองว่ากฎหมายของรัฐมีมาตรฐานต่ำกว่าหลักเกณฑ์ในการฆ่าของเขาด้วยซ้ำ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กซ์เตอร์เป็นผู้ที่ทำงานให้กฎหมายและกระบวนการยุติธรรม เขาเห็นข้อบกพร่องและช่องโหว่มากมายที่ทำให้ระบบไร้ประสิทธิภาพเมื่อเทียบกับกฎของเด็กซ์เตอร์ ดังจะเห็นได้จากการที่เขาไม่เคยปล่อยให้ฆาตกรที่ผิดจริงลอยนวลจากการฆ่าของเขาซึ่งต่างจากกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม การใช้ศาลเตี้ยของเด็กซ์เตอร์กำจัดฆาตกรจึงได้รับการชื่นชมจากคนในสังคม ดังจะเห็นได้จากข้อความที่แม่ของริต้า (Rita)

แฟนของเด็กซ์เตอร์กล่าวกับเด็กซ์เตอร์ว่า หากฆาตรกรอ่าวเบย์เลือกฆ่าเฉพาะอาชญากรที่ผิดจริงเท่านั้น เขาก็ได้รับความเห็นชอบจากเธอ “If what I've heard is true, that he only goes after criminals, I say leave him alone. He's got my seal of approval.” (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 4) หรือแม้กระทั่งสื่อมวลชนเองก็ยังสนับสนุนการกระทำของเด็กซ์เตอร์โดยมองว่าการกำจัดอาชญากรของเขานั้นเป็นการช่วยบ้านเมือง และรัฐควรจะสนับสนุนเด็กซ์เตอร์ให้ทำหน้าที่นี้ด้วยการจ้างเขาอีกด้วย เพราะสื่อมองว่าเด็กซ์เตอร์กำจัดอาชญากรได้มีประสิทธิภาพกว่าเจ้าหน้าที่ของระบบ ดังในข้อความที่ว่า

> I say put this Bay Harbor Butcher on the city payroll. Give him a corner office, a company car and all the ammunition he needs. At least somebody is doing something to clean up Miami, which is more than I can say for those folks down at city hall.
>
> (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 4)

จากข้อความข้างต้น เราจะเห็นว่าสื่อมวลชนซึ่งเปรียบดังกระบอกเสียงของประชาชนนั้นมองว่าการกระทำของเด็กซ์เตอร์ช่วยทำให้เมืองสะอาดขึ้นเนื่องจากจำนวนอาชญากรลดลง และการฆ่าอาชญากรของเด็กซ์เตอร์ก็เป็นสิ่งที่ถูกมองว่าเป็นการทำงานที่มีประสิทธิภาพ มากกว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกจ้างมาเพื่อกำจัดอาชญากรเหล่านั้น

การที่ประชาชนและสื่อมวลชนจำนวนมากไม่ประณามการกระทำของเด็กซ์เตอร์ แต่กลับแสดงความชื่นชมนั้นอาจเป็นเพราะอาชญากรรมของเด็กซ์เตอร์เป็นประโยชน์กับสังคม เขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายเพื่อบรรลุจุดประสงค์ที่ดี ดังเช่นที่แมทธิว ฮาร์ทมัน (Matthew Hartmann) กล่าวไว้ในวิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตเรื่อง *Wound Culture and Genre: A Study on Vigilante Justice in Dexter* ว่า แม้พฤติกรรมของเด็กซ์เตอร์จะเป็นที่น่าสงสัยแต่การกระทำของเขาได้พิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ดังในข้อความที่ว่า “While he is seemingly behaving in a manner that is questionable, the scholarly research on the matter has found that from a utilitarian standpoint he is justified in his actions because it benefits the greater good of society.” (Hartmann, 2012, p. 21) กล่าวคือถึงแม้การกระทำของเด็กซ์เตอร์

นั้นจะเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายแต่เขาทำลงไปเพื่อช่วยชีวิตผู้บริสุทธิ์ เขายังคงยึดถือหลักเกณฑ์ที่จะไม่ทำร้ายผู้บริสุทธิ์ซึ่งตรงตามที่นักวิชาการผู้ศึกษาเกี่ยวกับสื่อนามว่า แมทธิว โบรฟี (Matthew Brophy) กล่าวไว้ในบทความที่ชื่อว่า “Sympathy for the devil: Can a serial killer ever be good?” ว่าเด็กซ์เตอร์ได้ทำให้ฆาตกรที่ฆ่าผู้บริสุทธิ์นั้นได้รับการลงโทษ แม้ว่าเขาจะฆ่าเพราะแรงปรารถนาที่เขามีแต่เขาก็ยังทำตามกฎของแฮร์รี่ที่ต้องละเว้นชีวิตผู้บริสุทธิ์ ดังในข้อความที่ว่า

> [His] targets have killed multiple innocents, without regret or remorse, meanwhile escaping retribution. Dexter ensures that these murderers pay for their crimes against humanity. Though Dexter is motivated by homicidal lust as a serial killer, he is constrained by an ethical code: The Code of Harry.
>
> (Brophy, 2010, p. 81)

การที่เด็กซ์เตอร์ยึดถือหลักเกณฑ์ที่จะไม่ทำร้ายผู้บริสุทธิ์ทำให้เขาไม่ถูกประณามว่าเป็นฆาตกรต่อเนื่องที่ชั่วร้าย ในทางตรงกันข้ามเขากลับได้รับคำชมและแรงสนับสนุนจากสื่อและประชาชน อีกทั้งเจ้าหน้าที่เอฟบีไอลันดีเองยังเคยกล่าวไว้ว่า การฆ่าทุกประเภทไม่สามารถหาเหตุผลที่ชอบธรรมทางกฎหมายมารองรับได้ยกเว้นการฆ่านั้นจะเป็นการฆ่าเพื่อช่วยชีวิตผู้บริสุทธิ์ ดังในข้อความที่ว่า “But there's never any justification for killing. Well, one, of course. To save an innocent life.” (Manos, 2006-2007, Season 2, Episode 3) ซึ่งแปลว่าการกระทำของเด็กซ์เตอร์ได้รับความชอบธรรมจากเจ้าหน้าที่ระดับสูงของระบบ

การฆ่าเพื่อช่วยเหลือเหยื่อให้ได้รับความเป็นธรรมจากฆาตกรที่ลอยนวล และปกป้องผู้บริสุทธิ์ในสังคมของเด็กซ์เตอร์นั้น คล้ายคลึงกับการฆ่าของคาลวิน ดีห์ล ในเรื่อง *Dark Places* เพราะคาลวิน ดีห์ลฆ่าเพื่อช่วยเหลือเกษตรกรที่ยากจนซึ่งตกเป็นเหยื่อของระบบทุนนิยม และเรียกคืนความเป็นธรรมให้กับเกษตรกรและครอบครัวของพวกเขา การฆ่าของทั้งคู่เป็นการฆ่าเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ดีและเป็นประโยชน์สำหรับเหยื่อเช่นเดียวกัน

ทั้งนี้แม้ว่าเด็กซ์เตอร์จะฆ่าเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ดี แต่การกระทำของเขานั้นผิดกฎหมายและศีลธรรม กระนั้นตัวละครตัวนี้ก็ไม่ถูกกฎหมายกำจัดหรือถูกลงโทษ ที่เป็นเช่นนี้เพราะความชื่นชอบและความนิยมของผู้ชมที่มีต่อเด็กซ์เตอร์ เด็กซ์เตอร์เป็นนักฆ่าที่มีคุณสมบัติเป็นที่ชื่นชอบในสายตาของคนทั่วไป กล่าวคือ เขาเป็นคนอ่อนโยนและรักครอบครัว เขามักจะคอยช่วยเหลือและปกป้องเดบรา เขารักริต้าและลูกๆ ของเธอ เขาดูแลเด็กทั้ง 2 คนเหมือนลูกของเขา แม้แด็กซ์เตอร์จะเชื่อมาตลอดว่าเขาไม่มีความรู้สึกหรืออารมณ์ร่วมใดๆ เฉกเช่นมนุษย์คนอื่นในสังคม เขามองว่าการที่เขาเป็นนักฆ่าไม่สามารถทำให้เขามีอารมณ์ รัก โลภ โกรธ หลง ได้เช่นคนอื่น เพราะเขามีความต้องการที่ผิดแผกจากคนปกติทั่วไป เขาเชื่อว่าเขามีเพียงความรู้สึกเดียวคือความรู้สึกที่ต้องการฆ่า แต่การกระทำของเขาแสดงให้เห็นว่าแท้จริงแล้วเด็กซ์เตอร์เป็นนักฆ่าที่มีอารมณ์ความรู้สึกเหมือนกับคนทั่วไป เช่น เมื่อเขารู้ว่าเดบรา น้องสาวบุญธรรมของเขาถูกจับตัวไปโดยฆาตกรรถน้ำแข็ง เขาเป็นกังวลมาก เมื่อฆาตกรรถน้ำแข็งซึ่งเป็นพี่ชายของเขาบอกให้ฆ่าเดบรา เขาไม่สามารถลงมือฆ่าได้อย่างที่เคยกล่าวไว้ การกระทำของเด็กซ์เตอร์แสดงให้เห็นว่าเขามีความรู้สึกรักฉันท์พี่น้องให้แก่เดบรา หรือในเหตุการณ์หลังจากที่เขาฆ่าพี่ชายของเขาเพื่อช่วยเดบรา เด็กซ์เตอร์มองเห็นหน้าของไบรอันปรากฏขึ้นมาเมื่อมีตำรวจเอ่ยชื่อฆาตกรรถบรรทุกแช่แข็ง เขาไม่สามารถลงมือฆ่าอาชญากรคนอื่นได้หลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้นเพราะอารมณ์ของเขาไม่คงที่ ซึ่งทำให้เรารับรู้ได้ว่าเด็กซ์เตอร์รู้สึกผิดต่อพี่ชายของเขา เพราะไบรอันเป็นญาติแท้ๆ ที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวของเขา ทำให้เรารู้ว่าเด็กซ์เตอร์มีความรู้สึกอ่อนไหวเช่นเดียวกัน นอกจากนี้เด็กซ์เตอร์ยังมีความรู้สึกเป็นห่วงและใส่ใจครอบครัวของริต้า แฟนสาวของเขา เขาเป็นแฟนหนุ่มที่คอยดูแลริต้าและลูกๆ ทั้งสองคนของเธอเป็นอย่างดี เขามักจะไปรับไปส่งเด็กๆ เมื่อริต้าต้องทำงาน และซื้อขนมมาฝากในตอนเช้า และเมื่อสามีเก่าของริต้าซึ่งเคยเป็นคนติดยาและมักจะทำร้ายร่างกายภรรยา พยายามกลับเข้ามาในชีวิตของริต้าและลูกๆ เด็กซ์เตอร์ก็ได้จัดการให้เขากลับไปอยู่ในคุกเช่นเดิม การกระทำของเด็กซ์เตอร์แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นห่วงความปลอดภัยของริต้าและลูกๆ ซึ่งหากเด็กซ์เตอร์ไม่มีอารมณ์ความรู้สึกจริงอย่างที่เขาเชื่อ เขาคงไม่สนใจว่าริต้าและลูกจะมีชะตากรรมเช่นไรเมื่อสามีเก่าของเธอกลับมา

การมีอารมณ์ความรู้สึกร่วมกับผู้อื่นของเด็กซ์เตอร์ ทำให้ผู้ชมมองเห็นความเป็นคนของเด็กซ์เตอร์มากขึ้น ผู้ชมได้เห็นด้านที่เด็กซ์เตอร์เป็นคนธรรมดาที่มีความรู้สึกรัก รู้สึกผิด และมีอารมณ์อ่อนไหว ไม่ต่างจากคนอื่นๆ อีกทั้งการฆ่าของเขาในหลายๆ ครั้งก็เพื่อปกป้องคนที่เขารักและห่วงใย

จากคนที่ไม่ดี ซึ่งเป็นการกระทำที่มักพบเจอได้ในสังคม นอกจากนี้คนในสังคมสามารถประสบกับเหตุการณ์ที่บังคับให้พวกเขาต้องก่อความรุนแรงเพื่อปกป้องครอบครัวหรือคนที่รักได้เช่นเดียวกับเด็กซ์เตอร์ ด้วยเหตุนี้เด็กซ์เตอร์จึงเป็นฆาตกรที่ไม่เป็นที่หวาดกลัวของผู้ชม ในทางกลับกัน ผู้ชมรู้สึกเอาใจช่วยเด็กซ์เตอร์ให้กำจัดอาชญากรที่หลุดรอดจากการลงโทษของกฎหมายได้สำเร็จ

นอกจากนี้ การฆ่าของเด็กซ์เตอร์ยังแสดงให้เห็นคุณลักษณะของเขาที่น่าชื่นชมอีกด้วย เช่น เขาฆ่าเพื่อช่วยผู้อพยพอย่างที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนที่ไม่เหยียดเชื้อชาติ เขาฆ่าเพื่อช่วยเหลือหรือทวงคืนความเป็นธรรมให้กับเด็กและผู้หญิงที่ถูกข่มขืนและถูกฆ่า นอกจากนี้เขายังฆ่าจิตแพทย์ที่ใช้วิชาชีพในทางที่ผิด ทำให้ผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานหลายคนต้องฆ่าตัวตายอย่างที่เคยกล่าวไปข้างต้น การกระทำเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเด็กซ์เตอร์เห็นใจผู้หญิงที่มีหน้าที่การงานที่ดีแต่ต้องมาเสียชีวิตเหล่านี้ (Schmid, 2010, p. 137) ซึ่งเราอาจอนุมานได้ด้วยว่าเขาสนับสนุนให้ผู้หญิงมีสิทธิที่เท่าเทียมในหน้าที่การงาน เห็นได้จากการที่เขาสนับสนุนน้องสาวบุญธรรมของเขาอย่างเต็มที่ ให้มีความก้าวหน้าในอาชีพของเธอ

นอกจากนี้ การฆ่าเพียงฆาตกรและประกาศความผิดของฆาตกรให้ผู้ชมรู้ ทำให้ผู้ชมรู้สึกโอนเอียงเอาใจช่วยเด็กซ์เตอร์ เพราะผู้ชมรู้สึกว่าความผิดที่ฆาตกรเหล่านี้ทำสมควรถูกลงโทษ ผู้ชมเห็นด้วยกับการการกำจัดคนเลวของเด็กซ์เตอร์ เป็นเหตุให้ตัวละครตัวนี้เป็นที่ชื่นชอบไม่ถูกกำจัดทั้งที่เขาทำผิดกฎหมายและศีลธรรม ซึ่งจะเห็นได้จากจำนวนภาคที่มีถึง 8 ภาคนับจากภาคแรกในค.ศ. 2006 และยอดของผู้ชมในแต่ละภาคมักจะมีแนวโน้มที่สูงขึ้น เช่น ในตอนจบของภาคที่ 8 มีจำนวนผู้ชมถึง 2.8 ล้านคนมากกว่าในภาค 7 ที่มีจำนวนผู้ชม 2.75 ล้านคน และจากสถิติพบว่ายอดผู้ชมที่ดูละครโทรทัศน์เรื่องนี้จากทุกช่องทางมีจำนวนสูงถึง 6.4 ล้านคนในค.ศ. 2013 (Kissell, 2013 : online) จำนวนผู้ชมที่สูงแสดงให้เห็นความนิยมของผู้ชมในสังคมที่มีต่อตัวละครเด็กซ์เตอร์ ละครโทรทัศน์เรื่องนี้นำเสนอนักฆ่าผู้ซึ่งมีคุณลักษณะเป็นที่น่าชื่นชอบ อีกทั้งการเรียกร้องความเป็นธรรมด้วยการใช้ศาลเตี้ยของเด็กซ์เตอร์สร้างประโยชน์แก่ส่วนรวม ทำให้เด็กซ์เตอร์เป็นที่ชื่นชอบของผู้ชม เด็กซ์เตอร์จึงเปรียบดังวีรบุรุษในจินตนาการของผู้ชม เป็นวีรบุรุษนอกกฎหมายที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือสังคม กำจัดคนชั่วและปกป้องคนดี ไม่ต่างไปจากบุคคลที่มีชื่อเสียงที่เป็นที่ชื่นชอบและศรัทธาของคนในสังคม

ละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* (ภาค 1 และ 2) ได้เปิดให้เห็นช่องโหว่ของกฎหมายและกระบวนการยติธรรมผ่านสายตาของผู้บังคับใช้กฎหมายเอง ผู้บังคับใช้กฎหมายไม่ว่าจะเป็นตำรวจ

หรือคนที่ทำงานให้กับระบบยุติธรรมนั้นเข้าใจถึงการทำงานของระบบดีและเล็งเห็นช่องโหว่และข้อบกพร่อง ทำให้พวกเขาสามารถรับรู้ได้ว่ายังมีอาชญากรจำนวนมากที่อาศัยช่องโหว่ของกฎหมายเอาตัวรอด และมีเหยื่อจำนวนมากเช่นกันที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมอย่างที่ควรจะได้รับจากระบบ เมื่อเจ้าหน้าที่เหล่านี้ทำหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มที่เพื่อช่วยเหลือเหยื่อที่ถูกทำร้าย แต่สุดท้ายแล้วพวกเขากลับไม่ได้รับความเป็นธรรม เจ้าหน้าที่เหล่านี้จึงรู้สึกว่าระบบที่พวกเขาทำงานให้นั้นไร้ประสิทธิภาพ ไม่สามารถช่วยเหลือเหยื่อให้รอดพ้นจากอันตรายได้ อีกทั้งยังไม่สามารถให้ความเป็นธรรมแก่เหยื่อได้อีกด้วย พวกเขาจึงลุกขึ้นมาจัดการกับปัญหานี้ด้วยการตั้งศาลเตี้ยจัดการกับอาชญากร ดังเช่นที่เด็กซ์เตอร์ทำเพื่อเผยให้เห็นความไม่เป็นธรรมที่ตัวเขาได้รับ และความไร้ประสิทธิภาพของระบบที่ไม่สามารถมอบความเป็นธรรมให้แก่แม่ ตัวเขา พี่ชาย และเหยื่อรายอื่นๆ นอกจากนี้อาชญากรรมของเด็กซ์เตอร์ยังได้แสดงให้เห็นการยึดโยงกับกฎหมาย กล่าวคือ เขาจะฆ่าเฉพาะฆาตกรช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ให้ปลอดภัย และมอบความเป็นธรรมให้แก่เหยื่อ เช่นเดียวกับที่กฎหมายและกระบวนการยุติธรรมพยายามทำ คนในสังคมจึงรู้สึกปลอดภัยกับการกระทำของเด็กซ์เตอร์ อีกทั้งเขายังเป็นบุคคลที่มีลักษณะที่น่าชื่นชอบ ทำให้ผู้ชมจำนวนมากมีความนิยมในตัวละครตัวนี้ เขาจึงไม่ถูกกฎหมายลงโทษ แต่กลับสามารถปกปิดตัวตนที่เป็นฆาตกรต่อเนื่องและกำจัดอาชญากรต่อไปได้

4.3 การเรียกร้องความเป็นธรรมของพลเมืองจากระบบยุติธรรมของรัฐใน *Law Abiding Citizen*

เช่นเดียวกับ ละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* (ภาคที่ 1 และ 2) ภาพยนตร์เรื่อง *Law Abiding Citizen* ได้แสดงให้เห็นความไม่เป็นธรรมของกฎหมาย และกระบวนการยุติธรรมที่ทำให้เหยื่อต้องลุกขึ้นมาโต้กลับด้วยการใช้อาชญากรรม ขณะที่ละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* เน้นไปที่การกระทำของเหยื่อซึ่งเป็นผู้ที่บังคับใช้กฎหมายเอง ภาพยนตร์เรื่อง *Law Abiding Citizen* เน้นการกระทำของเหยื่อที่เป็นพลเมืองทั่วไปผู้ต้องการพึ่งพิงระบบ แต่กลับไม่ได้รับความเป็นธรรม

ภาพยนตร์แนวอาชญากรรมเรื่อง *Law Abiding Citizen* เป็นผลงานกำกับของฟิลิกซ์ แกรีเกรย์ ที่ออกฉายในค.ศ. 2009 และ ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้แสดงให้เห็นความไร้ประสิทธิภาพของระบบยุติธรรมด้วยการให้เหยื่อที่เคยตกเป็นผู้ถูกกระทำและร้องขอความช่วยเหลือแต่กลับถูกเพิกเฉย พลิกบทบาทกลับมาเป็นอาชญากรที่เป็นผู้กระทำ และสร้างความปั่นป่วนให้กับระบบยุติธรรมด้วยการเปิดโปงช่องโหว่ของระบบ

4.3.1 อัยการ กับ ฆาตกร

ภาพยนตร์เรื่อง *Law Abiding Citizen* นำเสนอเรื่องราวของไคลด์ เชลตัน (Clyde Shelton) วิศวกรผู้สูญเสียภรรยาและลูกสาวให้กับโจรที่บุกรุกและปล้นบ้านของเขา ในคืนที่บ้านถูกปล้นไคลด์ต้องทนดูโจรข่มขืนภรรยาตนเองโดยที่ไม่สามารถช่วยได้เพราะเขาถูกมัดมือมัดเท้าไว้ ส่วนลูกสาวก็ถูกโจรฆ่าตาย ไคลด์หวังพึ่งกฎหมายและระบบยุติธรรมเพื่อช่วยคืนความเป็นธรรมให้แก่เขา แต่อัยการที่ดูแลคดีของไคลด์ชื่อนิค ไรซ์ (Nick Rise) กลับบอกเขาว่าหลักฐานที่มีในที่เกิดเหตุไม่เพียงพอที่จะเอาผิดกับโจรทั้งสองได้ อีกทั้งคำให้การของไคลด์อาจฟังดูไม่มีน้ำหนักมากพอเพราะเขาถูกทำร้ายจนหมดสติในขณะเกิดเหตุ เพื่อไม่ให้อาชญากรทั้งสองคนรอดพ้นความผิดและไม่ทำให้อัตราการจับตัวผู้กระทำผิดของอัยการที่กำลังมีผลงานโดดเด่นอย่างเขาต้องตกลง นิคจึงตกลงทำข้อตกลงกับหนึ่งในอาชญากรที่ชื่อ แคลเรนซ์ ดาร์บี (Clarence Darby) โดยไม่ใส่ใจกับความรู้สึกของไคลด์ อัยการนิคตกลงกับดาร์บีโดยให้โยนความคิดทั้งหมดให้กับผู้สมรู้ร่วมคิดของเขาซึ่งคือ รูเพิร์ต เอมส์ (Rupert Ames) ทำให้เอมส์ติดคุกและถูกตัดสินให้ได้รับโทษประหาร ส่วนดาร์บีติดคุกเพียง 3 ปีก็พ้นโทษเพราะได้ทำข้อตกลงไว้กับอัยการนิค ไคลด์รู้สึกว่าผลสรุปของคดีไม่เป็นธรรมกับเขาและครอบครัวเพราะอาชญากรทั้งคู่ควรได้รับการลงโทษที่สาสม และอัยการไม่ควรทำข้อตกลงกับอาชญกรแต่ควรจะหาวิธีนำคนผิดมาลงโทษให้ถึงที่สุด โดยเฉพาะดาร์บีที่ได้ทำข้อตกลงกับนิคนั้น สำหรับไคลด์ควรเป็นคนที่ถูกลงโทษมากที่สุดเพราะเขาเป็นคนที่ลงมือข่มขืนและฆ่าภรรยาและลูกสาวของไคลด์ แต่กลับได้รับโทษสถานเบา ไคลด์จึงคิดวิธีการล้างแค้นให้กับภรรยาและลูกพร้อมทั้งเรียกคืนความเป็นธรรมให้กับตนเองในลักษณะที่กฎหมายไม่สามารถให้เขาได้โดยการใช้อาชญากรรม

นิค ไรซ์ มีอาชีพเป็นอัยการ หน้าที่หลักของเขาคือผดุงความยุติธรรมทางกฎหมาย และเรียกร้องความเป็นธรรมคืนให้แก่เหยื่อด้วยการลงโทษผู้ที่กระทำผิดในสังคม เขาเป็นคนมุ่งมั่นและต้องการความสำเร็จในหน้าที่การงาน นิคไม่ได้จบการศึกษาจากโรงเรียนกฎหมายชื่อดังเฉกเช่นอัยการส่วนใหญ่ ซึ่งเราอนุมานได้จากบทสนทนาของนิคและอัยการเขต โจนาส แคนแทรล (Jonas Cantrell) นิคได้กล่าวว่าเขาไม่ปลื้มวุฒิการศึกษาจากโรงเรียนกฎหมายของฮาร์วาร์ด (Harvard) ของเบรย์ (Bray) ซึ่งเป็นหัวหน้าของเขา ดังในข้อความที่ว่า “Let's just say I'm less impressed with his Harvard degree than he is.” (Gray, 2009) ขณะที่อัยการคนอื่นอาจได้รับวุฒิการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเอกชนชั้นนำของประเทศ นิคจบการศึกษาภาคค่ำจากโรงเรียนกฎหมาย ดังที่เขากล่าวว่า

“I went to Fordham night school.” (Gray, 2009) การเรียนภาคค่ำทำให้เรารู้ว่านิคต้องทำงานในตอนกลางวันและเรียนในตอนกลางคืน อีกทั้งค่าเทอมยังถูกกว่าเพราะเป็นหลักสูตรที่ตั้งขึ้นมาเพื่อคนทำงาน เขาต้องดิ้นรน ทั้งเรียนและทำงานเพื่อวุฒิการศึกษาที่ทำให้เขาสามารถทำงานด้านกฎหมายได้ และอาจเพราะเหตุนี้ทำให้นิคต้องการความก้าวหน้าในหน้าที่การงานมากเป็นพิเศษ เขาพยายามพิสูจน์ความสามารถของตนเองและพาตนเองไปอยู่ในตำแหน่งที่เขาต้องการ

ความทะเยอทะยานของนิคเห็นได้จากผลงานของเขา อัตราการพิสูจน์ว่าจำเลยมีความผิดจริง (conviction rate) ของนิคสูงถึง 96% จนทำให้เบรย์เปรียบกับเขาว่านิคกำลังต้องการตำแหน่งของเบรย์ แต่นิคปฏิเสธและบอกว่าเขาตั้งเป้าไว้สูงกว่าตำแหน่งของเบรย์ ดังในบทสนทนาที่ทั้งคู่คุยกันว่า

> Bray: “You know, if I didn't know any better, I'd say you were gunning for my job.”
> Nick: “You do know better. And you know that I'm aiming much higher than that.”
>
> (Gray, 2009)

การตั้งเป้าหมายไว้สูงกว่าหัวหน้าของเขาเอง แสดงให้เห็นความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง แม้จะไม่ได้จบจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดเช่นเบรย์ ที่เป็นเช่นนี้เพราะนิคคิดว่าเขามีความชำชองในสิ่งที่เขาทำ เขาเข้าใจธรรมชาติของกฎหมายและระบบยุติธรรม รวมถึงช่องโหว่ของระบบดังที่เขาพูดกับแคนแทรลว่า โรงเรียนกฎหมายไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับกฎหมาย สิ่งที่เขาต้องการในการชนะคดีคือทำให้คณะลูกขุนชื่นชอบเขาเพียงเท่านั้น ดังในบทสนทนาที่ว่า

> Nick: “You know what I learned in Fordham night school? Law school's got nothing to do with law.”
>
> Cantrell: “Guess you skipped the course on inter-office politics.”
>
> Nick: “All I need is a jury to like me. Isn't that what you told me, Jonas?”
>
> (Gray, 2009)

นิคใช้ความช่ำชองและความชำนาญในอาชีพของเขาหาประโยชน์จากช่องโหว่ของกฎหมายและระบบยุติธรรมเพื่อทำให้เขาชนะคดี แต่กระนั้นหากคดีที่เขากำลังทำอยู่มีแนวโน้มจะไม่ชนะ เขาก็จะไม่ทำ เพราะการแพ้คดีทำให้อัตราการพิสูจน์ว่าจำเลยมีความผิดจริงของเขาลดลง เช่น คดีของเยาวชนหนุ่มที่ฆ่าคนตาย เยาวชนคนนี้เป็นลูกชายของเพื่อนของเบรย์ ซึ่งในตอนแรกนิคเป็นอัยการว่าความให้ แต่สุดท้ายเขาก็ส่งคดีไปให้ฝ่ายเด็กและเยาวชนดูแลแทน ดังในบทสนทนาที่ว่า

> Bray: “Willis is a rowing buddy of mine. Where are we on his kid's case?”
>
> Nick: “Willis?”
>
> Bray: “Yeah.”
>
> Nick: “Oh, I kicked it down to juvie.”
>
> Bray: “Why did you do that?”
>
> Nick: “'Cause the case was a dog. The kid was only 15 years old when he committed the murder.”
>
> Bray: “You wouldn't want to jeopardize your 95% conviction rate.”
>
> Nick: “It's actually 96%.”
>
> (Gray, 2009)

นิคมองการจับกุมและลงโทษคนผิดเป็นเพียงบันไดไปสู่ความสำเร็จในหน้าที่การงาน เขาเลือกคดีที่เป็นประโยชน์สำหรับตัวเขา เพื่อผลักดันเขาไปสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้น เขาไม่ได้คำนึงถึงการผดุงความยุติธรรมสำหรับอาชีพของเขา เขาใช้อาชีพสร้างความก้าวหน้าให้แก่ตนเองและครอบครัว

แม้ว่านิคจะเคยตระหนักว่าระบบที่เขาทำงานให้นั้นมีข้อบกพร่องไม่สมบูรณ์แบบ และในหลายๆ ครั้งไม่ได้มอบความเป็นธรรมให้แก่เหยื่อ ดังที่เขากล่าวว่า ในตอนที่เขายังหนุ่มเขาต้องการเปลี่ยนแปลงระบบ ดังในข้อความที่ว่า “When I was young, I really wanted to change the system. You know, I was ready to fight. I was going be the best no matter what.”

(Gray, 2009) แต่แล้วความต้องการส่วนตัวของเขาที่อยากจะก้าวหน้าในอาชีพการงาน ก็ทำให้เขาต้องเลิกล้มความตั้งใจในตอนแรก และคล้อยตามการทำงานของระบบที่เอื้อประโยชน์ให้แก่ตัวเขา ดังในข้อความที่ว่า “You give an inch here, you give an inch there, you get caught up in the game. And then you realize that the system that you're trying to change, it changed you.” (Gray, 2009) เขาจึงมองข้ามหน้าที่ในการผดุงความยุติธรรมและดำเนินตามกลไกของระบบ เพื่อความอยู่รอด ความก้าวหน้าของตนเอง

สาเหตุหลักอีกหนึ่งสาเหตุที่ทำให้นิคทะเยอทะยานมากนั้นเป็นเพราะเขากำลังสร้างครอบครัว เขามีภรรยาและลูกสาวที่กำลังจะคลอดต้องดูแล เขาเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านหลังใหม่ ซึ่งเราจะเห็นได้จากข้าวของเครื่องใช้ภายในบ้านยังไม่ถูกแกะออก และวางกองไว้เต็มบ้าน ดังในภาพ

(Gray, 2009)

แต่หลังจากผ่านไป 10 ปี ฉากห้องนั่งเล่นจากมุมกล้องเดียวกันนั้นต่างไปจากเดิม โทรทัศน์ในมุมซ้ายเปลี่ยนจากระบบธรรมดาเป็นระบบดิจิทัล โคมไฟตั้งพื้นเปลี่ยนเป็นโคมไฟตั้งโต๊ะที่ดูดีขึ้น ผ้าม่านได้ถูกขึงอย่างดีบนหน้าต่างบานใหญ่ด้านหลัง ข้าวของเครื่องใช้ถูกจัดวางไว้ในที่ทาง และเราจะสังเกตเห็นเชลโลตัวใหญ่ตั้งอยู่กลางห้องนั่งเล่น ดังในภาพ

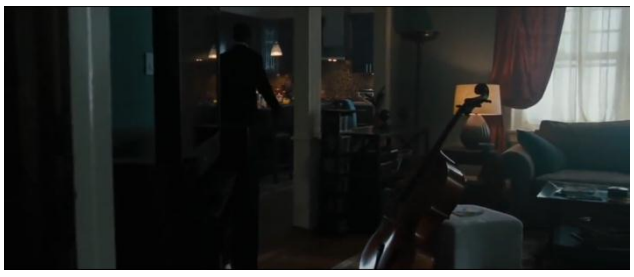

(Gray, 2009)

การจัดวางเครื่องใช้ภายในบ้านและการจัดแสดงในฉากเดียวกันนี้ทำให้เรารู้ว่านิคมีฐานะที่ร่ำรวยขึ้น เพราะบ้านของเขาน่าอยู่ขึ้น อีกทั้งยังมีข้าวของเพิ่มขึ้นและทันสมัยมากขึ้น เชลโลตัวใหญ่ที่วางไว้กลางห้องยังย้ำให้เห็นรสนิยมทางดนตรีของผู้ที่มีฐานะทางการเงินที่ดี การให้ลูกสาวของเขาเรียนเล่นเชลโลทำให้เรารู้ว่านิคมีกำลังเงินมากพอที่จะส่งให้ลูกเรียนเล่นเครื่องดนตรีอย่างที่เธอชอบ เพราะเชลโลคือเครื่องดนตรีประเภทเครื่องสายสำหรับเล่นดนตรีคลาสสิค ที่มีราคาสูง

จะเห็นได้ว่านิคมุ่งมั่นเพื่อความก้าวหน้าในอาชีพเพื่อประโยชน์ส่วนตัว เมื่อเขาประสบกับอุปสรรคซึ่งทำให้เขาสามารถแพ้คดี เขาจึงเลือกตัดความเสี่ยงเพื่อให้เขาไม่เสียประโยชน์ ในคดีของไคลด์ก็เช่นเดียวกัน หลังจากดาร์บีและเอมส์ถูกจับ ไคลด์ก็ไม่ได้รับการติดต่อจากนิค ซึ่งเป็นเพราะคดีไม่มีความคืบหน้า เพราะนิครู้ว่าพวกเขามีโอกาสแพ้คดี และแทนที่เขาจะติดต่อไคลด์เพื่อหาหนทางในการเอาผิดกับอาชญากร เขากลับเงียบหายไป ดังที่ไคลด์พูดว่า “Well, I didn't hear back from you.” (Gray, 2009) ไคลด์จึงมาหานิคที่สำนักงานด้วยความทุกข์ใจ เขาได้เขียนรายละเอียดที่เขาคิดว่าจะเป็นประโยชน์ในการเอาผิดกับอาชญากรทั้ง 2 คนมาให้นิค ดังในข้อความที่ว่า “[I] made some notes on the case. I had some good ideas. [...] I was going to talk to you about those.” (Gray, 2009) ส่วนนิคหยิบแผ่นกระดาษของไคลด์ไปดูและไม่ได้ให้ความสนใจเท่าที่ควร อีกทั้งยังไม่ได้หารือถึงประเด็นต่างๆ อย่างที่ไคลด์ต้องการ ฉากนี้แสดงให้เห็นว่าไคลด์มีความพยายามที่จะเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่ตนเองมากกว่านิค ซึ่งควรเป็นกระบอกเสียงของเขา นอกจากนี้ในฉากนี้ นิคเดินเข้ามาในห้องโดยที่ตาเขายังคงจ้องโทรศัพท์มือถือส่วนตัวและมือยังคงกดโทรศัพท์อยู่ราวกับว่าเขามีธุระอื่นทางโทรศัพท์ที่สำคัญกว่าคดีของไคลด์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้ให้ความสำคัญกับการเรียกร้องความเป็นธรรมให้ไคลด์ในคดีนี้เท่าที่ควร การละเลยนี้เป็นสาเหตุมาจากการที่เขาไม่ต้องการเสี่ยงให้ตัวเขาเสียประโยชน์นั่นเอง

นิคได้ตัดสินใจทำข้อตกลงกับฆาตกรทั้ง 2 คน หลังจากที่เขารู้ว่าความเสี่ยงในการแพ้คดีมีสูงเกินกว่าที่เขาจะสู้ต่อ แม้ว่าหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ในที่เกิดเหตุมีมากพอสามารถใช้จับตัวฆาตกรที่ทำร้ายครอบครัวของไคลด์ได้ แต่ตำรวจและนักสืบที่สมควรจะเก็บรายละเอียดทั้งหมดของที่เกิดเหตุเพื่อใช้จับผิดคนร้ายทำงานสะเพร่า และทำให้ที่เกิดเหตุและหลักฐานเจือปน ดังในข้อความที่นิคพูดกับนักสืบดันนิแกน (Dunnigan) ว่า “Well, if you scholars wouldn't contaminate the crime

scenes, I could keep them locked up longer.” (Gray, 2009) และด้วยแผนของทนายฝ่ายจำเลย ทำให้ผู้พิพากษามองว่าหลักฐานเหล่านี้ไม่สามารถนำมาใช้เอาผิดกับฆาตกรได้ ดังในบทสนทนาของนิคและไคลด์ในข้อความที่ว่า

> Nick: “We had a setback. The judge ruled that the DNA was inadmissible. Exclusionary rule. The opposing counsel maneuvered it.”
>
> Clyde: “You said this part of the case was clear-cut. We had the blood on his shirt.”
>
> Nick: “It's covered under the same rule.”
>
> Clyde: “What about the rest of the forensic evidence?”
>
> Nick: “It's not conclusive, Clyde.”
>
> (Gray, 2009)

เมื่อประสบกับความเสี่ยง นิคไม่ยอมสู้ต่อเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่เหยื่อเช่นไคลด์ ที่ร้องขอความช่วยเหลือจากเขา แต่กลับเสนอให้ไคลด์ทำข้อตกลงกับฆาตกรที่ฆ่าภรรยาและลูกของเขา ซึ่งการเสนอทำข้อตกลงนี้เป็นการตัดสินใจของเขาเพียงคนเดียว โดยไม่ได้ถามความคิดเห็นหรือความสมัครใจจากเหยื่อ ดังในข้อความที่ว่า “The deal is done. I’m sorry. I made the deal.” (Gray, 2009) เหยื่อที่ต้องการความเป็นธรรมกลับไม่มีสิทธิ์แสดงความคิดเห็นในการเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่ตนเอง นิคไม่ได้คำนึงถึงความเป็นธรรมที่เหยื่อควรได้รับอย่างแท้จริง เขาทำข้อตกลงโดยมองข้ามความรู้สึกของเหยื่อ และยึดความต้องการของเขาเป็นหลัก ไม่สนใจแม้ว่าจะต้องปล่อยฆาตกรให้ออกมาลอยนวล ไม่ได้รับโทษอย่างที่ควรได้รับตามกฎหมาย

การทำข้อตกลงกับฆาตกรเป็นสิ่งที่แม้แต่เพื่อนของนิคเอง อัยการเขต โจนาส แคนแทรลล์ไม่เห็นด้วย แคนแทรลล์ตระหนักดีว่ากฎหมายและกระบวนการยุติธรรมนี้เป็นระบบที่ไม่สมบูรณ์แบบ และผู้รักษากฎหมายเช่นพวกเขาก็เป็นทาสรับใช้ที่ไม่สมบูรณ์แบบของระบบ แต่เขาก็ไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจของนิค ดังในข้อความที่เขากล่าวว่า “It's an imperfect system and we its imperfect servants. However you could win this case.” (Gray, 2009) แต่นิคกลับปฏิเสธ

คำแนะนำของแคนแทรลล์และบอกว่าเขาไม่สามารถเสี่ยงที่จะสู้คดีต่อไปได้ อีกทั้งการทำข้อตกลงยังทำให้ไคลด์ได้รับความเป็นธรรม แม้จะไม่ทั้งหมด แต่ก็ยังดีกว่าแพ้คดี ดังในข้อความที่ว่า “No, can't take that chance. Some justice is better than no justice at all.” (Gray, 2009) นิคให้เหตุผลในการทำข้อตกลงกับฆาตกรในคดีของไคลด์ว่า เป็นเพราะพวกเขาสามารถแพ้คดี และไคลด์อาจต้องสูญเสียทุกอย่างทั้งเวลาและเงิน อีกทั้งอาชญากรทั้งคู่อาจไม่ถูกตัดสินว่าผิด ดังในข้อความที่ว่า “We can lose. And then we'd have nothing. You will waste a whole year, spend millions of dollars, and then both of them could end up going free.” (Gray, 2009) ข้อความข้างต้น เป็นการเตือนจากนิคว่าไคลด์อาจต้องสูญเสียทุกอย่างหากพวกเขาแพ้คดี แต่นิคกลับลืมมองไปว่าไคลด์ได้สูญเสียแทบทุกสิ่งในชีวิตไปแล้ว เพราะทั้งครอบครัวเขาถูกฆ่าตาย เหลือเพียงเขาคนเดียวที่ต้องทนอยู่กับเหตุการณ์อันเลวร้ายในอดีต เราอาจมองได้ว่าคนที่ไม่อยากสูญเสียคือนิคมากกว่า เขาแทบไม่ได้พยายามต่อสู้คดีเพื่อเหยื่อ เขาเห็นว่ามันมีความเสี่ยง เขาเลยทำข้อตกลงกับอาชญากร เขาไม่อยากแพ้ เพราะมันจะกระทบกับอัตราการพิสูจน์ว่าจำเลยมีความผิดจริงของเขา เขาจึงบอกกับไคลด์ว่า การทำข้อตกลงนี้แท้จริงแล้วเป็นชัยชนะของพวกเขา ดังในข้อความที่ว่า “I know you don't think it right now, but this is a victory for us.” (Gray, 2009) การมองการทำข้อตกลงกับอาชญากรเป็นชัยชนะของนิคยิ่งย้ำให้เห็นว่า นิคให้ความสำคัญกับประโยชน์ส่วนตัวของเขามากกว่าการเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่เหยื่อ เพราะการทำข้อตกลงครั้งนี้เป็นชัยชนะสำหรับนิคเพียงคนเดียวที่ไม่ต้องเหนื่อยสู้คดี และอัตราการพิสูจน์ว่าจำเลยมีความผิดจริงของเขาก็ไม่ลดลง แต่สำหรับไคลด์ การทำข้อตกลงของอัยการและอาชญากรคือความพ่ายแพ้ของระบบที่เขาหวังพึ่งพิงเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมคืนให้แก่ครอบครัวของเขา

การทำข้อตกลงกับฆาตกรของอัยการซึ่งเป็นตัวแทนของกฎหมาย แสดงให้เห็นความไร้ประสิทธิภาพของกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมในการนำตัวคนผิดมาลงโทษ ทำให้เหยื่อไม่ได้รับความเป็นธรรมที่สมบูรณ์

(Gray, 2009)

ฉากที่อัยการนิค จับมือกับฆาตกรดาร์บี ซึ่งเป็นสัญลักษณ์การทำข้อตกลงของทั้งคู่ ด้วยมุมกล้องที่ถ่ายขึ้นทำให้ผู้ชมมองเห็นการจับมือของทั้งคู่อยู่เหนือสายตา กล่าวคือ ผู้ชมต้องมองขึ้นบน ด้วยมุมกล้องเช่นนี้ ทำให้ฉากนี้ย้ำให้เห็นความไร้ซึ่งทางสู้ของคนที่มองอยู่จากด้านล่าง สถานะที่ไร้อำนาจในระบบของกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม เช่นเหยื่ออย่างไคลด์ การตกลงของอัยการและฆาตกรที่มีอำนาจเหนือเหยื่อ โดยที่เหยื่อไม่สามารถเรียกร้องได้เพราะการตกลงนี้ได้รับการรับรองโดยกฎหมาย อย่างที่ผู้พิพากษาเบิรชได้กล่าวถามนิคในศาลว่า สำนักงานอัยการของนิคได้รับรองข้อตกลงที่ทำกับดาร์บีใช่หรือไม่ ดังในข้อความที่ว่า “Your office has certified this agreement?” (Gray, 2009) และนิคตอบว่าใช่ แสดงให้เห็นการให้อำนาจทางกฎหมายกับข้อตกลงระหว่างฆาตกรและอัยการที่ไม่ควรเกิดขึ้น เพราะเหยื่อไม่ได้รับความเป็นธรรม แต่ฆาตกรกลับได้รับประโยชน์ ดาร์บีจึงได้กล้าพูดว่าระบบนั้นอยู่ข้างเขา ดังที่ในข้อความที่เขาพูดกับนิคว่า “I just wanted to say thanks for being in my corner. It's nice when the system works, right?” (Gray, 2009) ข้อตกลงระหว่างนิคและดาร์บีเป็นข้อตกลงที่ทั้ง 2 ฝ่ายได้ประโยชน์ร่วมกัน นิคได้จับดาร์บีเข้าคุก ส่วนดาร์บี แม้จะต้องติดคุก แต่ก็เป็นระยะเวลาที่น้อยมากเมื่อเทียบกับคดีที่เขาก่อ ทั้งคู่จึงได้ประโยชน์ นอกจากนี้การที่ฆาตกรสามารถพูดได้ว่าระบบนั้นเข้าข้างเขา แสดงให้เห็นความล้มเหลวของระบบ เพราะกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมควรอยู่ข้างฝ่ายที่ถูก และลงโทษฝ่ายที่ผิด แต่ในกรณีนี้กลับตาลปัตร

การทำข้อตกลงที่เป็นประโยชน์กับฆาตกรมากกว่าเหยื่อนี้ ทำให้สังคมเกิดความสงสัยในตัวระบบ ซึ่งจะเห็นได้จากการที่สื่อมวลชนถามคำถามนิคว่า บทลงโทษของดาร์บีนั้นยุติธรรมแล้วหรือ ดังในข้อความที่ว่า “Do you think this is a fair sentence for Darby?” (Gray, 2009) หรือแม้กระทั่งตัวผู้รักษากฎหมายเอง เช่น นักสืบดันนิแกน เมื่อเขาแสดงความสงสัยถึงจำนวนปีในการติดคุกในคดีฆาตกรรมของดาร์บี ดังในข้อความที่ว่า “All right, three years. That’s the going rate for murder these days?” (Gray, 2009) นิคจึงบอกว่าเป็นเพราะในกรณีของดาร์บีนั้นมีเหตุ

บรรเทาโทษ เพราะเขาได้ทำข้อตกลงไว้กับอัยการนิค ทำให้นักสืบดันนิแกนกล่าวว่าการที่ดาร์บีจะได้รับการบรรเทาโทษได้นั้นควรมีเพียงกรณีเดียว คือการที่เขาไม่ได้ทำผิดดังในข้อความที่ว่า “The only extenuating circumstances should be he didn't do it.” (Gray, 2009) จะเห็นได้ว่าตัวนักสืบเองมองว่าการทำข้อตกลงกับฆาตกรนั้นไม่เป็นธรรม เพราะการที่ฆาตกรจะได้รับการลดหย่อนโทษควรมีเพียงหนทางเดียว คือ เขาไม่ได้เป็นคนฆ่า ไม่ใช่เพราะเขาทำข้อตกลงกับอัยการจึงได้รับการลดหย่อนโทษ ด้วยเหตุนี้ เราจึงเห็นได้ว่า นิคเป็นอัยการที่ไม่ได้ใช้อำนาจทางกฎหมายที่เขามีเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมให้เหยื่ออย่างสุดความสามารถ เขาละเลยคำขอของเหยื่อ และใช้อำนาจทางกฎหมายเอื้อประโยชน์ต่อตัวเขามากที่สุด อย่างที่ไคลด์กล่าวไว้ว่านิคทำงานด้วยวิธีที่เป็นผลดีกับเขาที่สุด ดังในข้อความที่ว่า “You were doing your job the way that best served you, Nick, the way that best served you.” (Gray, 2009) นิคไม่ได้ทำงานของเขาเพื่อมอบความเป็นธรรมให้แก่เหยื่อ แต่เขาทำเพื่อตนเอง เราอาจตีความข้อความนี้ของไคลด์เพิ่มได้ด้วยว่าเขากำลังพูดถึงการทำงานของระบบยุติธรรมด้วยเช่นกัน กล่าวคือการทำงานของระบบต้องเป็นไปตามกลไกที่เอื้ออำนวยให้ระบบทำงานต่อไปได้ ถึงแม้ว่าในหลายๆ ครั้งระบบจะไม่ได้ให้ความเป็นธรรมที่แท้จริงกับเหยื่อหรือพลเมืองที่ต้องการความช่วยเหลือก็ตาม

4.3.2 ไคลด์ และการโต้กลับของของพลเมืองผ่านศาลเตี้ย

ไคลด์เป็นวิศวกรผู้ปราดเปรื่อง และมีความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษในเรื่องเทคโนโลยีและระเบิด เขาอาศัยอยู่กับครอบครัวในบ้านของเขาเฉกเช่นพลเมืองคนอื่นในสังคม ในคืนที่ครอบครัวเขาถูกฆ่า เราจะสังเกตได้ถึงความไม่ปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของพลเมืองตั้งแต่ที่มีโจร 2 คนสามารถบุกรุกบ้าน ทำร้ายพลเมืองเฉกเช่นไคลด์และครอบครัวในพื้นที่ที่มีลักษณะสงบได้ บ้านของไคลด์ไม่ได้อยู่ในพื้นที่เปลี่ยวหรือสุ่มเสี่ยงต่อการเกิดเหตุอาชญากรรม เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นการรักษาความปลอดภัยที่หละหลวมของรัฐตั้งแต่ต้น ที่ไม่สามารถดูแลเรื่องความปลอดภัยขั้นพื้นฐานให้แก่พลเมืองของตนเองได้ แม้กระทั่งในพื้นที่บ้านที่ควรเป็นพื้นที่ที่พลเมืองรู้สึกปลอดภัยกลับเกิดเหตุที่เป็นอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินของเขา

เรายังสังเกตได้อีกว่าอาวุธที่คนร้ายใช้ทำร้ายไคลด์ตอนที่เขาเปิดประตูบ้านอย่างไม่ทันตั้งตัว คือไม้เบสบอล ซึ่งภาพของชายฉกรรจ์ 2 คนยืนกดกริ่งอยู่หน้าบ้านหลังหนึ่งในยามวิกาล โดยในมือ

ของชายคนหนึ่งถือไม้เบสบอลอยู่นั้นคงเป็นภาพที่ดูไม่น่าไว้วางใจนัก และยังดูเป็นการก่อเหตุที่ไม่ระวังตัวและค่อนข้างโจ่งแจ้งของคนร้ายทั้ง 2 คนเพราะอาจมีคนมาเห็นหรือตำรวจมาพบได้ตลอด แต่ที่เป็นเช่นนี้เราอาจอนุมานได้ว่าโจรทั้งคู่สอดส่องมาดีแล้วว่าไม่มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอยู่ในละแวกบ้านจึงได้ลงมือก่ออาชญากรรม ซึ่งก็สะท้อนให้เห็นการดูแลที่ไม่ทั่วถึงของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของรัฐ ทำให้คนร้ายเห็นช่องโหว่และทำร้ายพลเมืองที่ไม่มีทางสู้ได้

ครอบครัวของไคลด์มีความไว้วางใจในประสิทธิภาพของการรักษาความปลอดภัยของรัฐพอสมควร เพราะพวกเขาใช้ชีวิตอย่างปกติภายในบ้านโดยไม่ได้ระแวดระวังว่าจะเกิดเรื่องไม่ดีจึงไม่ทันระวังตัวจากคนร้าย ดังจะเห็นได้ในฉากที่ภรรยาขอให้ไคลด์ไปช่วยดูว่ามีใครมากดกริ่งที่หน้าประตูบ้าน ไคลด์ยังได้หยอกล้อภรรยาว่าเธอสั่งอาหารให้มาส่งที่บ้านรึเปล่า ดังในข้อความที่ว่า “Mmm, smells nice. That takeout?” (Gray, 2009) นอกจากนี้คนร้ายทั้ง 2 คนที่เข้ามาปล้นบ้านของไคลด์ก็เป็นคนร้ายจำพวกที่ชอบใช้ความรุนแรง ดังที่อัยการนิคได้ตั้งข้อสังเกตไว้ในข้อความที่ว่า “All the crimes he's [Darby] committed have one thing in common, and that was violence.” (Gray, 2009) คนร้ายถนัดใช้ความรุนแรงทำร้ายผู้อื่นแต่ไม่ได้ใช้สมอง หากเทียบกับไคลด์ซึ่งเราจะได้เรียนรู้ในตอนท้ายของเรื่องว่าเขาเป็นคนที่คิดค้นอุปกรณ์ และแผนการลอบสังหารที่เฉียบแหลมให้กับหน่วยงานลับระดับชาติแล้ว เราจะเห็นความขัดแย้งที่ว่าทำไมโจรกระจอกทั้ง 2 คนถึงสามารถเข้ามาทำร้ายครอบครัวของสมองสังหารที่อันตรายมากที่สุดคนหนึ่งได้ ซึ่งเราอาจตอบคำถามข้อนี้ได้ด้วยการมองว่า ไคลด์มองตนเองเป็นพลเมืองคนหนึ่งของรัฐ และเขาให้ความไว้วางใจในระบบความปลอดภัยของรัฐจนไม่ได้คิดพึ่งพาความสามารถพิเศษของตนเอง จนทำให้เขาตกเป็นเหยื่อความรุนแรงของโจรทั้ง 2 คนได้โดยง่าย

อย่างที่ได้กล่าวไปข้างต้น ไคลด์ทำงานให้กับกระทรวงกลาโหม ร่วมกับสายลับของประเทศเพื่อปกป้องประเทศจากภยันตรายต่างๆ ซึ่งเรารู้ได้จากฉากสนทนาของแคนแทรลล์ นิค และสายลับที่ไคลด์เคยทำงานด้วยว่าเขาเป็นมันสมองของการทำงาน ดังในข้อความที่สายลับกล่าวว่า “Clyde is a brain. He's a think-tank type guy.” (Gray, 2009) อีกทั้งข้อมูลทางการเงินของไคลด์ที่ซาราห์ โลเวลล์ (Sarah Lowell) เพื่อนร่วมงานของนิคตรวจเจอ ยังยืนยันการทำงานของไคลด์กับจากกระทรวงกลาโหม ดังในข้อความที่ว่า “[A] couple of contract payments to Clyde from the Department of Defense.” (Gray, 2009) ไคลด์ทำงานให้กับหน่วยงานของรัฐ เพื่อปกป้องรัฐและ

พลเมืองจากภัยคุกคามนอกประเทศ แต่รัฐกลับไม่สามารถปกป้องไคลด์และครอบครัวให้ปลอดภัยจากภัยคุกคามได้ ความขัดแย้งนี้สามารถเห็นได้อย่างชัดเจน ตามคำบอกเล่าของสายลับ ไคลด์ไม่เคยทำงานพลาด เขาเป็นคนที่ช่วยทำให้งานที่เป็นไปไม่ได้เป็นผลสำเร็จ ทำให้คนร้ายถูกกำจัด และประเทศปลอดภัย แต่ความปลอดภัยขั้นพื้นฐานที่เขาควรได้รับจากรัฐกลับตรงกันข้าม รัฐล้มเหลวในการรักษาชีวิตและทรัพย์สินให้แก่พลเมืองที่ทำงานเพื่อปกป้องรัฐ

หลังจากเกิดเหตุ ไคลด์มีสภาพที่ย่ำแย่มาก ดวงตาเขาบวมช้ำจากการร้องไห้ ในวันที่เขามาพบนิคเพื่อฟังความคืบหน้าของคดี เขาดูบอบช้ำทั้งร่างกายและจิตใจ แต่อย่างไรก็ตามเราจะเห็นได้ว่าเขามีความเชื่อมั่นในตัวอัยการของเขามาก เขาพยายามอย่างดีที่จะจดรายละเอียดของเหตุการณ์มาให้นิคเพราะหวังว่าจะช่วยในการดำเนินคดีและจับตัวคนร้ายมาลงโทษได้อย่างที่กล่าวไปข้างต้น ในฉากที่ทั้งคู่พบกันในห้องทำงานซึ่งรายล้อมไปด้วยหนังสือกฎหมายนั้น นิคถามไคลด์ว่าไว้ใจเขาไหม และไคลด์ตอบว่าไว้ใจ ดังในข้อความที่ว่า

> Nick: “Do you trust me, Clyde?”
>
> Clyde: “Yeah, of course.”
>
> (Gray, 2009)

เราอาจมองได้ว่าตัวละครทั้งสองเป็นตัวแทนของกฎหมายและพลเมือง ซึ่งจะทำให้เราตีความฉากบทสนทนาของทั้งคู่ได้ว่า กฎหมายและกระบวนการยุติธรรมกำลังเรียกร้องให้พลเมืองเชื่อใจในตัวระบบ และพลเมืองเช่นไคลด์ก็พร้อมจะเชื่อมั่นในความเป็นธรรมที่ระบบสัญญาว่าจะมอบให้ แต่นิคกลับทำให้เขาผิดหวัง และทำให้ความเชื่อถือที่เขามีต่อระบบนั้นพังทลายลงโดยการทำข้อตกลงกับฆาตกร กฎหมายที่ควรช่วยผดุงความยุติธรรมกลับช่วยทำให้ฆาตกรเอาตัวรอดได้ เพราะกฎหมายและกระบวนยุติธรรมนั้นมีช่องโหว่ และเมื่อระบบไร้ประสิทธิภาพ ผู้ที่เป็นแรงขับเคลื่อนของระบบกลับให้เหตุผลต่อการกระทำที่หักหลังพลเมืองว่าเป็นเพราะการทำงานของระบบนั้นเป็นเช่นนี้ พลเมืองทุกคนก็ต้องก้มหน้ายอมรับ ดังในข้อความที่นิคกล่าวว่า “This is just how the justice system works.” (Gray, 2009) นอกจากนี้ ในฉากที่ไคลด์คุยกับนิคและตระหนักได้แล้วว่าเขาจะไม่ได้รับความเป็นธรรมอย่างที่เขาสมควรได้รับ เขากำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ในห้องทำงาน ซึ่งเต็มไปด้วยหนังสือกฎหมายที่ถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบอยู่เต็มตู้ สะท้อนให้เห็นการแฝงนัยของการที่พลเมืองซึ่งเดือดร้อนมาร้องขอความช่วยเหลือจากกฎหมาย แต่กฎหมายไม่สามารถช่วยอะไรได้ ทั้งที่มีหนังสือกฎหมายอยู่เต็มตู้แต่

ไม่สามารถเอาผิดกับคนร้าย และช่วยเหลือเหยื่อที่ต้องการความเป็นธรรมได้ พลเมืองเช่นไคลด์เมื่อไม่ได้รับความเป็นธรรมจากระบบที่เขาหวังพึ่งพิงจึงรู้สึกเหมือนถูกทรยศ

หลังจากที่ไคลด์ได้เห็นว่า นิคได้ทำข้อตกลงกับดาร์บี และทั้งคู่ได้จับมือกันต่อหน้าสื่อมวลชน ไคลด์มีสีหน้าที่เจ็บปวดและฉงนกับการกระทำของนิคเป็นอย่างมาก การที่กล้องซูมหน้าของไคลด์ในระยะประชิด เน้นให้เห็นความเจ็บปวดของเขาที่แสดงออกมาทางสีหน้าและแววตา เสียงดนตรีที่เสียดแทง การแสดงออกทางสีหน้าของเขา และการซูมทำให้เรารับรู้ความรู้สึกที่เจ็บปวดและความฉงนเสมือนถูกหักหลังของไคลด์ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และในฉากเดียวกันนี้ ความรู้สึกที่แสดงออกทางสีหน้าของเขาได้เปลี่ยนจากเสียใจเป็นแค้น เสียงดนตรีที่เปลี่ยนเป็นทุ้มต่ำตามสีหน้าของเขา ทำให้เรารู้สึกถึงอันตรายที่กำลังจะเกิดขึ้นตามมาอีกด้วย ดังในภาพ

(Gray, 2009)

เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่เลวร้ายกับพลเมืองเช่นไคลด์และครอบครัว กฎหมายกลับไม่สามารถมอบความเป็นธรรมแก่เขาและครอบครัว ไคลด์จึงไม่เชื่อใจกฎหมายอีกต่อไป ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไคลด์เป็นเพียงพลเมืองธรรมดาที่ประพฤติตัวตามกฎหมายมาโดยตลอด ดังที่เขากล่าวไว้ว่า “I’m a law abiding citizen. I’m just a regular guy.” (Gray, 2009) การใช้ชีวิตตามกฎหมาย หมายความว่าไคลด์ให้ความเคารพและไว้วางใจในตัวกฎหมาย และเขาเชื่อว่ากฎหมายจะให้ความเป็นธรรมกับเขาไม่ว่าจะในสถานการณ์ใด แต่กฎหมายก็หักหลังเขา ทำให้เขาต้องลุกขึ้นมาจัดการกับปัญหาด้วยมือของเขาเอง

ไคลด์ใช้อาชญากรรมทวงคืนความเป็นธรรมให้แก่ตัวเขา อาชญากรรมที่เขาก่อแสดงให้เห็นความเสื่อมโทรมของระบบ การเรียกคืนความเป็นธรรมของไคลด์เกิดขึ้นจากแผนการที่เฉียบแหลมและการวางแผนที่รอบคอบของเขา ตลอดระยะเวลา 10 ปีเขาเฝ้าศึกษาระบบและพบช่องโหว่ซึ่งทำให้เขาสามารถโต้กลับระบบได้ด้วยอาชญากรรม ดังที่เขากล่าวไว้กับนิคในข้อความที่ว่า “I'm going

to pull the whole thing down. I'm going to bring the whole fucking diseased, corrupt temple down on your head. It's going to be Biblical." (Gray, 2009) ไคลด์มองว่าการที่ระบบเสื่อมถอยนั้นเปรียบเหมือนกับการที่ระบบติดโรคร้าย เพราะฉะนั้นเขาจึงต้องกำจัดเชื้อโรคร้ายที่ทำให้ระบบเน่าเสียด้วยการฆ่าทิ้ง เหตุผลที่เขาเลือกใช้วิธีรุนแรงและผิดกฎหมายในการโต้กลับระบบที่เสื่อมโทรม ก็เพราะเขาเชื่อว่าบทเรียนที่มักจะทำให้คนจดจำนั้นเป็นบทเรียนที่ได้มาจากการเสียเลือดเนื้อ ดังในข้อความที่ว่า "In my experience, Nick, lessons not learned in blood are soon forgotten." (Gray, 2009) ด้วยเหตุนี้ ไคลด์จึงเลือกใช้อาชญากรรมทวงคืนความเป็นธรรมต่อตัวเขาและโต้กลับระบบที่หักหลังเขา

ตลอดระยะเวลาที่เอมส์และดาร์บีติดคุก ไคลด์ได้วางแผนแก้แค้นคนร้ายทั้ง 2 คนที่ทำร้ายครอบครัวของเขา และเรียกคืนความเป็นธรรมให้กับตนเองด้วยการสังหารโหดฆาตกรทั้ง 2 คน โดยเริ่มจากเอมส์ที่ในตอนนั้นโดนพิพากษาให้รับโทษประหารและกำลังจะถูกฉีดยาเพื่อทำให้เสียชีวิตอย่างสงบ ไคลด์ใช้ความสามารถทางด้านวิศวกรรมของเขาแอบลักลอบเข้าไปในระบบขององค์กรที่ดูแลเรื่องยาของนักโทษ และสลับยาของเอมส์ ทำให้เอมส์ได้รับยาที่ทำให้เขาทุรนทุรายอย่างสาหัสก่อนเสียชีวิตดังในข้อความที่ว่า "I just hacked into the shipping company's server and swapped a few numbers around so the package came to me. Then I switched the potassium chloride with something a little more deliberate." (Gray, 2009) ฉากนี้ได้แสดงให้เห็นช่องโหว่ของระบบ และการรักษาความปลอดภัยที่หละหลวมทำให้ไคลด์สามารถละเมิดสิทธิทางกฎหมายของนักโทษอย่างเอมส์ได้อย่างง่ายดาย ดังในข้อความที่นักสืบกล่าวถึงการกระทำของไคลด์ไว้ว่าเป็น "Clear violation of his [Ames'] Eighth Amendment rights - cruel and unusual punishment." (Gray, 2009) และในฉากที่ไคลด์ฆ่าเอมส์ด้วยการสลับยายังได้ตัดสลับกับฉากการสีไวโอลินของลูกสาวของนิค เสียงโหยหวนทุรนทุรายจากฤทธิ์ยาของเอมส์สลับไปมากับเสียงสีไวโอลินที่ไพเราะ ฉากทั้งสองมีคนดู และมีผู้แสดงเหมือนกัน กล่าวคือ ในฉากของเอมส์ เอมส์เป็นผู้แสดงความตายให้เจ้าหน้าที่ที่นั่งดูผ่านห้องกระจก ส่วนฉากไวโอลิน ลูกสาวของนิคเป็นคนแสดงการสีไวโอลินให้คณะผู้ปกครองฟัง ซึ่งคนดูจะได้เห็นการสลับฉากที่ตรงข้ามกันอย่างสิ้นเชิงทั้งสองฉาก ในขณะที่ตัวละครหนึ่งกำลังทรมานอย่างสาหัส ตัวละครอีกตัวกำลังมีความสุข การตัดสลับของทั้งสองฉากยังเป็นการเน้นความเจ็บปวดทรมานของเอมส์ก่อนเสียชีวิต เสียงไวโอลินที่สุนทรีย์ไพเราะในอีก

ฉากหนึ่ง เป็นความตรงข้ามกันกับเสียงร้องโหยหวนของเอมส์ซึ่งเน้นให้เห็นความเจ็บปวดของเขาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

หลังจากฆ่าเอมส์อย่างเลือดเย็น ไคลด์ก็จัดการฆ่าดาร์บีอย่างโหดเหี้ยมด้วยการหั่นเขาออกเป็นชิ้นทั้งหมด 23 ชิ้นในขณะที่ดาร์บียังรู้สึกตัว และทิ้งที่เกิดเหตุไว้ให้ตำรวจตามจับตัวเขาได้ ในฉากที่ไคลด์โดนตำรวจจับที่บ้านของเขา ไคลด์มีลักษณะที่นิ่งและสงบดังกับว่าเขาพร้อมรอให้ตำรวจมาจับเขา เราจะเห็นได้ว่าเมื่อไคลด์ได้ยินเสียงรถตำรวจ เขาก็ถอดเสื้อผ้าออกจนหมด เหลือเพียงเนื้อตัวว่างเปล่ายืนรออยู่ในห้องพร้อมให้ตำรวจเข้ามาจับกุม เราอาจตีความฉากนี้ในเชิงสัญลักษณ์ได้ว่าเขากำลังแสดงให้เห็นว่าเขาได้ปลดเปลื้องพันธะทุกอย่างที่มีเขามีต่อระบบ เมื่อเขาถอดเสื้อผ้าออกจนหมดเหลือเพียงร่างอันเปลือยเปล่าก็คล้ายจะสื่อว่าเขานั้นถอดความเป็นไคลด์คนเดิมที่ดำเนินตามกฎหมายทิ้งไว้ เหลือเพียงตัวเขาคนใหม่ที่ไม่ได้ถูกห่อหุ้มด้วยระบบที่ไม่ได้ให้ความเป็นธรรมแก่เขา ถอดเปลือกที่จอมปลอมออกเหลือเพียงเลือดเนื้อของเขา และดำเนินตามวิถีของเขาที่ตั้งใจไว้เพื่อทวงคืนความเป็นธรรมให้กับตนเอง

เมื่อถูกจับหลังจากฆ่าเอมส์และดาร์บี ไคลด์ได้ล้อเลียนและแก้เผ็ดขั้นตอนของระบบในการพิสูจน์ความผิดของอาชญากร ดังในฉากที่เขาคุยกับนิคและมีการอัดเสียงไว้ นิคพยายามใช้คำถามถามนำให้ไคลด์ตอบว่าเขาเป็นคนลงมือก่ออาชญากรรมทั้งหมด เพื่อที่จะใช้เทปบันทึกเสียงคำสารภาพของไคลด์เป็นหลักฐานในการเอาผิดกับเขา ไคลด์เข้าใจระบบดีจึงตอบคำถามตามที่นิคอยากได้ยิน แต่ทุกคำตอบของเขานั้นกำกวมและสุดท้ายไม่สามารถนำมาใช้เป็นหลักฐานเอาผิดกับเขาได้ ถึงแม้นิคจะรู้ว่าเป็นไคลด์ที่ลงมือฆ่าแต่ไม่สามารถพิสูจน์ได้ ดังในบทสนทนาของเขาและนิคที่ว่า

> Nick: “We have your confession.”
> Clyde: “None of these are an admission of guilt, Nick. You might want to check the tape.”
> Nick: “We know you did it.”
> Clyde: “Well, it's not what you know, it's what you can prove in court.”
>
> (Gray, 2009)

บทสนทนานี้ทำให้เราเห็นว่าไคลด์มีความเข้าใจระบบเป็นอย่างดี และสามารถเอาตัวรอดจากการลงโทษการกระทำที่ผิดกฎหมายของเขาได้อย่างชาญฉลาด ซึ่งเราอาจมองได้ว่าเป็นความพยายามของไคลด์ในการชี้ให้เห็นช่องโหว่ของระบบที่ทำให้อาชญากรรอดพ้นการลงโทษตามกฎหมายเฉกเช่นเดียวกับที่ดาร์บีรอดพ้นจากการลงโทษที่เขาสมควรได้รับจากการฆ่าลูกสาวและข่มขืนภรรยาของไคลด์

การลงมือวางแผนฆ่าดาร์บีและเอมส์ทำให้ไคลด์ได้รับความเป็นธรรมที่ควรได้รับอย่างที่กฎหมายไม่สามารถมอบให้เขาได้ เพราะอาชญากรทั้งสองคนได้รับโทษอย่างสาสมจากการข่มขืนและฆ่าภรรยาและลูกสาวของเขา ทั้งนี้ไคลด์ต้องการโต้กลับระบบด้วยวิธีเดียวกับที่ตัวแทนของระบบทำกับเขา ซึ่งคือการทำข้อตกลงกับฆาตกร ไคลด์จึงบังคับให้นิค ซึ่งเป็นตัวแทนของกฎหมายทำข้อตกลงกับเขา เพื่อที่เขาจะได้ดำเนินตามแผนในการโต้กลับระบบได้อย่างสมบูรณ์ ดังในข้อความที่ว่า “Now you're the one who makes deals with murderers, yeah? So I've come to make mine.” (Gray, 2009) การทำข้อตกลงของไคลด์เป็นเอาคืนและแก้เผ็ดระบบ นอกจากนี้การที่อัยการทำข้อตกลงกับไคลด์ยังทำให้แผนการของไคลด์ดำเนินไปได้อย่างสะดวก และทำให้เขาก่ออาชญากรรมที่รุนแรงได้อย่างต่อเนื่อง

เมื่อถูกจับ ไคลด์ก็ได้ปฏิเสธที่จะให้มีการแต่งตั้งทนายความให้แก่ตัวเขาเอง เพราะตลอด 10 ปีที่เขารอดำเนินตามแผนการ เขาได้ใช้เวลาศึกษาตัวบทกฎหมายเป็นอย่างดี และเชื่อมั่นว่าเขาจะปกป้องสิทธิ์ของตนเองได้ ไคลด์ตั้งใจให้ตนเองถูกจับและถูกกักขังอยู่ในเรือนจำ ในการขึ้นศาลเพื่อประกันตัวเขาเอง เขาก็ไม่ได้มีความตั้งใจจะประกันตัว แต่เขาใช้ความรู้ทางกฎหมายแสดงให้เห็นช่องโหว่ของระบบที่เกือบจะปล่อยให้มีการประกันตัวเขา เพียงแค่เขาอ้างความรู้ทางกฎหมายต่อหน้าผู้พิพากษา ทำให้ผู้พิพากษาตัดสินใจให้มีการประกันตัวเขา ซึ่งจะเห็นได้จากข้อความที่ไคลด์กล่าวกับผู้พิพากษาว่า

> You were about to let me go. Are you kidding me? [...] Because apparently I just killed two people, [...] How misguided are you? I feed you a couple of bullshit legal precedents, and there you go. You jump on it like a bitch in heat.

(Gray, 2009)

การที่ผู้พิพากษาตัดสินใจที่จะให้มีการประกันตัวไคลด์เพียงเพราะฟังเขาอ้างคำจากหนังสือกฎหมาย ทั้งที่เขาเพิ่งจะฆ่าคนแสดงให้เห็นความล้มเหลวของระบบ ที่ให้คนอย่างผู้พิพากษาเบิรชตัดสินชะตาชีวิตของเหยื่อที่ร้องขอความช่วยเหลืออีกหลายคน และยังทำให้เราอนุมานได้ด้วยว่าการตัดสินของผู้พิพากษาเบิรชอาจไม่เป็นธรรมต่อเหยื่ออีกหลายๆ คน

นอกจากนี้ไคลด์ยังได้กล่าวอีกว่าการตัดสินของผู้พิพากษาเบิรชนั้นทำให้อาชญากรอีกหลายคนลอยนวลและไม่ได้รับผิด ซึ่งทำให้เกิดการตั้งคำถามว่าผู้พิพากษาที่เป็นตัวแทนสูงสุดของกฎหมายในชั้นศาล มีอำนาจตัดสินผิดถูก ลงโทษผู้กระทำและให้ความเป็นธรรมแก่เหยื่อนั้น มีความน่าเชื่อถือและตระหนักถึงหน้าที่ในการผดุงความยุติธรรมของตนเพียงใด ดังในข้อความที่ว่า

> [E]very day you let madmen and murderers back on the street. You're too busy treating the law like it's a fucking assembly line! Do you have any idea what justice is? Whatever happened to right and wrong? Whatever happened to the people? Whatever happened to justice?”
>
> (Gray, 2009)

การโต้ตอบผู้พิพากษาของไคลด์ในฉากนี้ แสดงให้เห็นการท้าทายประสิทธิภาพของกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมในการทำหน้าที่มอบความเป็นธรรมให้แก่พลเมืองที่เดือดร้อน การตั้งคำถามของไคลด์ทำให้เกิดการฉุกคิดถึงความน่าเชื่อถือของระบบที่พลเมืองเชื่อมั่นมาตลอด

ไคลด์ให้เหตุผลต่อการก่ออาชญากรรมของเขาว่าเป็นการทำสงครามกับระบบยุติธรรมที่เสื่อมถอยและทรยศหักหลังเหยื่อผู้บริสุทธิ์ อาชญากรรมของเขานั้นไม่ได้เกิดขึ้นเพื่อความต้องการล้างแค้นอย่างที่นิคเข้าใจ ดังในข้อความที่ว่า “Vengeance? That's what you think this is about? Vengeance? [...] I'm at war with this. This broken thing.” (Gray, 2009) ไคลด์กล่าวว่าการโต้กลับระบบของเขานั้นต่างกับการล้างแค้น เพราะนิคคือตัวแทนของระบบที่ทรยศและไม่ได้ให้ความเป็นธรรมกับเขา และหากว่าเขาต้องการล้างแค้นจริงเขาคงไม่ปล่อยครอบครัวของนิคไว้ เพราะการทำ

ร้ายครอบครัวของนิคไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเขา เขาจำกิจวัตรประจำวันของสมาชิกแต่ละคนในครอบครัวของนิคได้เป็นอย่างดี ดังในข้อความที่เขากล่าวว่า

> No, Nick, I had 10 years for vengeance, if that's what I wanted. You don't think that I watch you go to work every morning at 8:00 AM? Or that I watch Kelly take Denise to school, 8:15? No, I could have slaughtered you or your family anytime I wanted!
>
> (Gray, 2009)

เราจะเห็นได้ว่าไคลด์เฝ้าติดตามและรู้ตารางเวลาของครอบครัวของนิค เขาสามารถเข้าถึงภรรยาและลูกสาวของนิคและทำร้ายพวกเขาได้โดยที่นิคไม่ทันระวังตัว แต่ที่เขาไม่ทำเช่นนั้นอาจเป็นเพราะเขาไม่ได้รู้สึกแค้นนิคและครอบครัวเป็นการส่วนตัว แต่เขารู้สึกโกรธเคืองระบบที่ไม่สามารถให้ความเป็นธรรมแก่เขาได้ เขาจึงไม่ได้หยุดเพียงแค่การลงโทษอาชญากรที่ทำร้ายครอบครัวของเขา แต่ลงมือสร้างความปั่นป่วนให้ระบบเพื่อโต้กลับความไม่เป็นธรรมนี้

การสร้างความปั่นป่วนต่อระบบด้วยอาชญากรรมของไคลด์ได้เปิดโปงให้เห็นช่องโหว่ของระบบที่เป็นจุดเริ่มต้นของความเสื่อมโทรม ไคลด์สามารถเข้าไปแทรกซึมระบบได้อย่างแนบเนียน ดังในเหตุการณ์ที่เขาปลอมตัวเป็นภารโรงที่ศาลากลางซึ่งเป็นที่ทำงานของนายกเทศมนตรี และบุคคลสำคัญของรัฐ โดยที่ไม่มีเจ้าหน้าที่รัฐคนไหนสงสัยแม้แต่คนเดียว หรือในเหตุการณ์ที่ไคลด์สร้างอุโมงค์ลับจากโรงเก็บรถของเขาไปยังห้องขังเดี่ยวในเรือนจำของรัฐ ซึ่งอนุมานได้ว่าต้องใช้เวลาหลายเดือนหรือหลายปีเพราะไคลด์คงต้องทำทุกอย่างเองคนเดียว เพราะเขาไม่สามารถให้ใครล่วงรู้แผนการของเขาได้ แต่ถึงจะใช้เวลายาวนานเพียงใดในการเจาะอุโมงค์ เจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ของรัฐคนอื่นๆ ก็ไม่ได้เกิดความสงสัยหรือพบอุโมงค์ลับนี้จนกระทั่งเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ไคลด์ตั้งใจให้เกิดขึ้นแล้ว อาชญากรรมของไคลด์ทำให้ผู้คนเริ่มสงสัยในระบบยุติธรรม ซาร่า โลเวลล์ เจ้าหน้าที่คนสนิทของนิคซึ่งทุ่มเทและตั้งใจทำงานให้แก่นิคและระบบเป็นอย่างมาก ได้เกิดความสงสัยในการตัดสินใจของนิคที่ทำข้อตกลงกับดาร์บี และไม่ได้ให้ความเป็นธรรมกับไคลด์ ทำให้เธอตั้งคำถามกับนิคว่าการทำข้อตกลงนั้นเป็นสิ่งที่ทำเพื่อเหยื่อหรือเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง กล่าวคือ ทำให้อัตราการพิสูจน์ว่าจำเลยมีความผิดจริงของนิคสูงขึ้น ดังในข้อความที่เธอกล่าวว่า “Did you make the right choice?

[...] I just want to make sure I gave up those things for more than just a high conviction rate." (Gray, 2009) แม้แต่ลูกน้องคนสนิทของนิคอย่างซาร่ายังเคลือบแคลงในเจตนาของเขาในการผดุงความยุติธรรม จากคำกล่าวของเธอเราเห็นได้ถึงความเชื่อมั่นที่สั่นคลอนในตัวนิคและการทำหน้าที่รักษาความเป็นธรรมให้แก่เหยื่อ

เหตุการณ์สำคัญที่ทำให้ไคลด์สามารถสร้างความตื่นตัวและตื่นกลัวให้แก่ทั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐและพลเมืองคือ เหตุการณ์ที่เขาวางระเบิดไว้ในรถยนต์ของเจ้าหน้าที่ซึ่งทำงานอยู่ในคณะที่สืบสวนคดีของเขา ทำให้มีเจ้าหน้าที่เสียชีวิตทั้งหมด 6 คน ดังในข้อความที่สื่อมวลชนกระจายข่าวออกไปว่า

> In the past 48 hours, six officials from the Justice Department have been killed in a series of vicious and premeditated attacks. This marks the first time in the history of the United States where government officials have been, by all appearances, systematically murdered.
>
> (Gray, 2009)

จากข้อความดังกล่าวจะเห็นได้ว่าเหตุการณ์นี้นับเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของประเทศอเมริกาที่เจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานความเป็นธรรมของประเทศทั้ง 6 คนถูกฆาตกรรมอย่างเป็นระบบโดยเจ้าหน้าที่ทั้งหมดได้รับการเตือนล่วงหน้าจากไคลด์แล้วแต่ก็ไม่สามารถป้องกันไม่ให้เกิดการฆาตกรรมครั้งนี้ได้ การที่ไคลด์เป็นนักโทษที่ถูกคุมขังไว้แต่สามารถก่อเหตุร้ายแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐได้ขนาดนี้ ทำให้เขาสร้างความสั่นสะเทือนให้กับระบบ นอกจากจะแสดงให้ระบบเห็นศักยภาพของเขาแล้ว ในทางกลับกันยังได้แสดงให้เห็นความด้อยศักยภาพของระบบที่ไม่สามารถยุติเหตุร้ายที่ได้รับการเตือนไว้ล่วงหน้าแล้วด้วย

ข่าวการฆาตกรรมเจ้าหน้าที่ทั้ง 6 คนทำให้ประชาชนตื่นกลัว เพราะพวกเขาไม่สามารถไว้ใจได้อีกต่อไปว่าระบบจะสามารถปกป้องพวกเขาจากภยันตรายต่างๆ หรือป้องกันไม่ให้พวกเขาตกเป็นเหยื่อของเหล่าอาชญากรได้ เพราะแม้กระทั่งเจ้าหน้าที่ของระบบเองยังไม่สามารถป้องกันการก่ออาชญากรรมและรักษาชีวิตตนเองไว้ได้ พลเมืองจึงแสดงความกลัวของพวกเขาออกมาดังในข้อความที่นายกเทศมนตรีเอพริล (April) กล่าวว่า "People aren't going to work; kids aren't going to

school. They're scared, and I don't blame them." (Gray, 2009) เราสามารถมองความกลัวของพลเมืองได้ว่าเป็นการแสดงให้เห็นความไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพของการรักษาความปลอดภัยซึ่งเป็นผลสะท้อนโดยรวมของกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม นายกเทศมนตรีเอพริลเองก็ได้ตระหนักถึงข้อนี้ดีในข้อความที่เธอกล่าวระหว่างหารือกับเจ้าหน้าที่คนอื่นในการหยุดยั้งอาชญากรรมของไคลด์ว่าเจ้าหน้าที่ของระบบควรทำให้พลเมืองเชื่อว่าพวกเขาสามารถจัดการภัยคุกคามครั้งนี้ได้ ดังในข้อความที่ว่า "There should be no doubt in people's minds that this city is secure and under our control." (Gray, 2009) ด้วยเหตุนี้นายกเทศมนตรีเอพริลซึ่งเป็นดังตัวแทนสูงสุดของระบบของเมืองฟิลลาเดเฟียจึงได้สั่งการให้มีการปิดเมือง และป้องกันเมืองอย่างแน่นหนา เจ้าหน้าที่ทุกคนต้องเตรียมความพร้อมทำหน้าที่คอยสอดส่องและควบคุมภยันตราย เพื่อให้พลเมืองรู้สึกปลอดภัย ดังในข้อความที่ว่า

> I'm implementing the emergency provision of the Philadelphia code. We're going to lock this city down. Starting now, no one moves in this city unrestricted. I want a show of force for the public uniforms, detectives, 12-hour shifts. Put an armed cop on every corner. If you have to give shotguns to the meter maids, do it.
>
> (Gray, 2009)

การเตรียมความพร้อมของเจ้าหน้าที่รัฐตามคำสั่งของนายกเทศมนตรีเอพริลนั้น เป็นการสั่งปิดเมืองโดยมีกำลังเจ้าหน้าที่คอยรักษาความปลอดภัยในทุกๆ หัวมุมถนนเพื่อทำให้ประชาชนรู้สึกปลอดภัย แต่เราจะเห็นได้ว่าการรักษาความปลอดภัยอย่างหนาแน่นเพื่อให้ประชาชนรู้สึกปลอดภัยนั้น เกิดขึ้นหลังจากที่มีการก่ออาชญากรรมอย่างต่อเนื่องของไคลด์ ซึ่งก็แสดงให้เห็นการจัดการที่ไม่ทันการของเจ้าหน้าที่รัฐและความบกพร่องของระบบ หากมองย้อนกลับไปเราจะสามารถตั้งข้อสังเกตได้ว่าหากระบบสามารถรักษาความปลอดภัยให้แก่พลเมืองได้เช่นนี้ตั้งแต่แรก เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของไคลด์ก็คงจะไม่เกิดขึ้น

การที่ไคลด์ถูกขังไว้ในคุกแต่ยังสามารถก่ออาชญากรรมได้อย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นการจับตัวบิล เรย์โนลด์ส (Bill Reynolds) ทนายของดาร์บีไปฝังทั้งเป็น การฆ่าผู้พิพากษาที่ตัดสินคดีของเขา

และครอบครัวซึ่งเขามองว่าเป็นการตัดสินคดีที่ไม่เป็นธรรม การวางระเบิดในรถยนต์ที่ทำให้เจ้าหน้าที่ 6 คนเสียชีวิต หรือการถล่มยิงแคนแทรลล์ในงานศพของเจ้าหน้าที่ที่เสียชีวิตจากเหตุระเบิดรถยนต์ โดยที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่รักษากฎหมายไม่สามารถหยุดเขาได้ยังแสดงให้เห็นความด้อยศักยภาพของเจ้าหน้าที่ทั้งหมดที่เป็นตัวแทนของระบบ เจ้าหน้าที่และผู้ผดุงความยุติธรรมกลายเป็นฝ่ายที่ไร้ทางสู้ ไม่มีความสามารถมากพอที่จะต่อกรกับอาชญากรเพียงคนเดียวที่ถูกจับกุมอยู่ได้ ดังเช่นที่นายกเทศมนตรีเอพริลได้กล่าวไว้ว่า “Not only do we know who did it, we have him locked up and he's still killing people? You boys [Nick & Cantrell) sure fucked this one up.” (Gray, 2009) จะเห็นได้ว่าแม้แต่นายกเทศมนตรี ผู้เปรียบดังตัวแทนของรัฐก็ยังตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับความสามารถของนิคและแคนเทรลล์ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงของกระบวนการยุติธรรมที่มีเจ้าหน้าที่ร่วมทีมหลายคน แต่ก็ไม่สามารถหยุดไคลด์ซึ่งเป็นเพียงนักโทษเพียงคนเดียวได้

การก่ออาชญากรรมอย่างต่อเนื่องทั้งที่ตัวอยู่ในคุกของไคลด์ ยังทำให้เราเห็นความขัดแย้งที่ว่าคุกควรเป็นที่ขังอาชญากรไม่ให้ออกไปสร้างความเดือดร้อน และความเสียหายให้แก่ผู้อื่นทั้งต่อทรัพย์สินและชีวิต แต่คุกที่เป็นที่คุมขังและบทลงโทษทางกฎหมายกลับใช้ไม่ได้ผลกับอาชญากรเช่นไคลด์ เราอาจมองได้ว่าไคลด์ใช้อาชญากรรมต่อต้านและตั้งคำถามกับกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม โดยแสดงให้เห็นว่าสถานที่กักกันนักโทษ เช่น คุก และบทลงโทษของระบบนั้นไร้ประสิทธิภาพ เพราะแม้แต่ตัวเขาเองที่ถูกกักขังยังสามารถก่ออาชญกรรมได้อย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ข้อความที่นักสืบพูดถึงบทลงโทษที่ดาร์บี อาชญากรที่ฆ่าภรรยาและลูกของไคลด์ได้รับซึ่งก็คือการถูกจองจำที่เรือนจำแมเรียน (Marion) ก็ยังสนับสนุนให้เห็นความไร้ประสิทธิภาพของระบบเพราะคุกที่ขังดาร์บีไม่ได้ช่วยให้เขากลับตัวกลับใจ แต่กลับทำให้เขากลายเป็นอาชญากรที่เลวร้ายกว่าเดิม ดังที่เขากล่าวว่า “Three years at Marion? Fucking gladiator academy. You expect him [Darby] to come back a model citizen?” (Gray, 2009) จะเห็นได้ว่าทั้งตัวไคลด์และผู้รักษากฎหมายยังได้ตั้งข้อสังเกตถึงประสิทธิภาพของบทลงโทษทางกฎหมาย ไคลด์ใช้อาชญากรรม ส่วนนักสืบใช้ประสบการณ์และสถิติของจำนวนนักโทษที่ถูกสั่งจำคุกและกลับออกมาก่ออาชญากรรมใหม่ สะท้อนให้เห็นช่องโหว่ของบทลงโทษทางกฎหมาย

นอกจากจะเรียกคืนความเป็นธรรมให้แก่ตนเองและครอบครัวด้วยการลงโทษอาชญากรที่ฆ่าลูกและภรรยาแล้ว ไคลด์ยังได้โต้กลับระบบด้วยการทำข้อตกลงกับอัยการเพื่อก่ออาชญากรรมอย่าง

ต่อเนื่องโดยที่ระบบไม่สามารถเอาผิดกับเขาได้ เขาสร้างความโกลาหลให้กับระบบอย่างที่เจ้าหน้าที่รักษากฎหมายตั้งรับไม่ทัน การโต้กลับของเขาทำให้เกิดการตั้งคำถามต่อระบบที่ควรเป็นหลักยึดให้พลเมืองเมื่อพวกเขาเดือดร้อน ทั้งพลเมืองและเจ้าหน้าที่ของระบบจึงเกิดความคลางแคลงใจในความเชื่อมั่นที่ตนมีต่อระบบยุติธรรมและตัวแทนของระบบเอง

4.3.3 การผลิตซ้ำของระบบยุติธรรมที่ล้มเหลว

อาชญากรรมที่ไคลด์ก่อ แสดงให้เห็นการโต้กลับระบบที่ไม่ให้ความเป็นธรรมกับพลเมือง ซึ่งทุกครั้งล้วนเปิดโปงให้เห็นความบกพร่องของระบบ เหยื่อของเขานอกจากดาร์บีและเอมส์ซึ่งเป็นคนฆ่าครอบครัวของเขา เหยื่อรายอื่นก็ล้วนเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับระบบและเป็นฟันเฟืองของกลไกที่ไม่เป็นธรรมนี้ เราจะเห็นได้ว่าในตอนแรก ไคลด์เลือกที่จะไม่ทำร้ายพลเมืองทั่วไปที่ไม่มีส่วนรู้เห็นในการทำงานของระบบ แต่จะเลือกเฉพาะคนที่เขาเห็นว่ามีความผิดและรอดพ้นจากการลงโทษทางกฎหมาย รวมทั้งเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนรู้เห็นที่เพิกเฉยต่อความไม่เป็นธรรมนี้ จะสังเกตได้ว่าการตายของดาร์บีและเอมส์สร้างความโล่งใจให้แก่ผู้อื่นในสังคมรวมถึงเจ้าหน้าที่ผู้ผดุงความยุติธรรมเอง จากคำพูดของนิคที่ว่าโลกน่าอยู่ขึ้นเมื่อดาร์บีและเอมส์ตาย ดังในข้อความที่ว่า “The world is better without Darby and Ames. You're not going to see a tear shed from me or anybody in my office.” (Gray, 2009) สังคมไม่ได้ประณามวิธีการเรียกคืนความเป็นธรรมให้ตนเองจากอาชญากรที่รอดพ้นจากกฎหมายของไคลด์ นิคนั้นถึงขั้นเอ่ยปากชมการกระทำของไคลด์ด้วยตนเองในฐานะพ่อที่มีลูกสาว ดังในข้อความที่เขากล่าวว่า “I'm a father. I have a little girl. And what you did... bravo.” (Gray, 2009) เราสามารถอนุมานได้ว่าพลเมืองผู้เป็นพ่อและมีลูกสาวคนอื่นในสังคม ก็คงรู้สึกยินดีไม่ต่างไปจากนิคด้วยความเป็นห่วงลูก และการกำจัดอาชญากรสองคนออกไปได้ทำให้พวกเขารู้สึกปลอดภัยมากขึ้น

แต่แล้วเมื่อไคลด์เริ่มฆ่าคนที่ไม่ใช่อาชญากร เมื่อเขาเริ่มฆ่าเจ้าหน้าที่ที่ทำงานให้กับกระบวนการยุติธรรมที่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับคดีการฆาตกรรมครอบครัวของเขา คำชมที่เคยมีให้ไคลด์ก็เปลี่ยนเป็นการตำหนิและความกลัว การพยายามโต้กลับระบบด้วยการใช้อาชญากรรมของไคลด์ได้มาถึงจุดสิ้นสุดเพราะเขาได้ก่ออาชญากรรมกับคนที่สังคมมองว่าไม่ใช่ผู้ร้ายหรือก็คือผู้บริสุทธิ์ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐ 6 คนที่ถูกไคลด์วางระเบิดจนเสียชีวิต เพราะพวกเขาไม่เคยทำร้ายไคลด์

และไม่ได้เป็นคนตัดสินใจทำข้อตกลงกับอาชญากรเหมือนกับนิค การฆ่าพวกเขาทำให้ไคลด์กลายเป็นอาชญากรเลือดเย็น มีสถานะไม่ต่างไปจากอาชญกรคนอื่นในสังคมที่เคยทำร้ายเขาและครอบครัว ไคลด์ได้สร้างความเจ็บปวดให้คนอื่นเช่นเดียวกับที่ดาร์บีและเอมส์เคยทำกับเขา ดังเช่นที่นิคกล่าวไว้กับเขาว่า “By murdering all those people, all you're doing is destroying the memory of your daughter and causing the same pain that you're suffering from.” (Gray, 2009) สถานะของไคลด์จากที่เคยเป็นเหยื่อและได้รับความสงสาร และเห็นใจจากผู้คนทั่วไปกลับกลายมาเป็นฆาตกรอำมหิต ฆ่าคนได้อย่างเลือดเย็นด้วยการวางแผนที่ชาญฉลาด อาจกล่าวได้ว่าการโต้กลับของไคลด์มาถึงจุดจบเพราะสถานะที่เปลี่ยนไปของเขา ถึงแม้ว่าการฆ่าของเขามีจุดประสงค์เพื่อแสดงให้คนเห็นความเสื่อมโทรมของระบบ แต่การฆ่าผู้บริสุทธิ์เป็นสิ่งที่สังคมรับไม่ได้ ไคลด์ทำให้พลเมืองรู้สึกหวาดกลัวและไม่ปลอดภัย ระบบจึงต้องพยายามสร้างความรู้สึกปลอดภัยให้แก่พลเมืองด้วยการกำจัดอาชญากรอย่างไคลด์ เพื่อทำให้บ้านเมืองกลับมาสงบอีกครั้ง

จุดจบของไคลด์คือการตายด้วยระเบิดของตนเอง ในฉากที่นิคเผชิญหน้ากับไคลด์ในห้องขัง เพื่อขอให้ไคลด์หยุดก่ออาชญากรรมครั้งสุดท้ายของเขา นิคขอให้ไคลด์เลือกที่จะหยุดการวางระเบิดที่ศาลากลางซึ่งเป็นที่ทำงานของนายกเทศมนตรี และที่ประชุมของเจ้าหน้าที่สำคัญของรัฐ เขาขอให้ไคลด์เลือกตัดสินใจทำสิ่งที่ถูกต้อง ดังในข้อความที่เขากล่าวว่า “I'm giving you a way out. [...] Why don't we do the right thing here? [...]If you go through with this, Clyde, it's a decision you'll have to live with for the rest of your life.” (Gray, 2009) จากข้อความข้างต้น เราจะเห็นได้ว่านิคได้เสนอทางออกให้ไคลด์เลือกว่าเขาจะจบเรื่องทั้งหมดนี้ด้วยการด้วยการไม่กดปุ่มระเบิดหยุดและทำร้ายผู้บริสุทธิ์ หรือเลือกที่จะระเบิดศาลากลางและกลายเป็นอาชญากรฆ่าคนบริสุทธิ์จำนวนมาก ไคลด์ได้เลือกที่จะกดปุ่มระเบิดและทำร้ายผู้บริสุทธิ์เพราะเขาต้องการโต้กลับและโค่นล้มระบบจากรากฐานของมัน แต่การที่เขาเลือกที่จะถอนรากถอนโคนระบบนั้น ทำให้เขากลายเป็นอาชญากรผู้ซึ่งทำร้ายประชาชนที่ไม่มีความผิด สถานะที่เปลี่ยนไปของเขาจึงเป็นเหตุผลของการที่เขาต้องพบจุดจบด้วยการตายจากระเบิดของตนเอง

นอกจากนี้เราจะสังเกตได้ว่าห้องประชุมที่ไคลด์ตั้งใจวางระเบิดไว้ใต้ห้องมีโต๊ะประชุมตัวใหญ่ตั้งอยู่กลางโต๊ะ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐระดับสูงประชุมหารือกันเรื่องกำจัดไคลด์มีลักษณะเป็นทรงกลม ซึ่งทรงกลมนั้นเป็นสัญลักษณ์ของความสมบูรณ์ ความเป็นนิรันดร์ เพราะฉะนั้นไคลด์จึงทำลาย

ไม่ได้ เพราะทรงกลมนั้นไม่มีรอยแยก ทุกอย่างเชื่อมต่อกันหมดเป็นหนึ่งเดียว หากเราตีความโต๊ะกลมที่มีเจ้าหน้าที่ของรัฐนั่งอยู่เปรียบเสมือนเป็นตัวแทนของกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม ฉะนั้นการโค่นล้มระบบของไคลด์จึงล้มเหลวเพราะระบบนั้นเป็นนิรันดร์ ทำลายไม่ได้ การที่ไคลด์ทำลายระบบจึงสะท้อนกลับไปที่ตัวเขาเอง การโต้กลับของเขาจึงกลายเป็นการทำลายตนเอง

การตายของไคลด์นอกจากจะเป็นการกำจัดความไม่สงบสุขออกจากเมืองแล้ว ยังเป็นการแสดงให้เห็นการผดุงไว้ซึ่งกฎหมายและระบบยุติธรรมด้วยเช่นกัน เพราะระบบนั้นเป็นดังกฎเกณฑ์และบรรทัดฐานในการรักษาความสงบ และความเป็นระเบียบต่างๆ ของบ้านเมือง อีกทั้งยังเป็นการแสดงถึงอำนาจของรัฐในการควบคุมดูแลประชาชน การท้าทายอำนาจของระบบเช่นการโต้กลับของไคลด์จึงเป็นสิ่งที่ระบบไม่สามารถรับได้ ซึ่งเราจะเห็นได้จากข้อความของนายกเทศมนตรีที่กล่าวว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยให้พลเมืองในสังคมนั้นมีความสามารถ และสติปัญญาไม่ด้อยไปกว่าไคลด์ กล่าวคือ ระบบสามารถเอาชนะไคลด์ และหยุดยั้งการโต้กลับของเขาได้ ดังในข้อความที่ว่า “Now I refuse to believe that one man is smarter than Homeland Security, the FBI, the sheriff's department, or Philly PD.” (Gray, 2009) และเมื่อไคลด์ระเบิดรถของแคนเทรลล์ อัยการเขตของเมืองฟิลาเดลเฟียซึ่งเป็นตำแหน่งทางกฎหมายที่สูงที่สุดของเมือง นายกเทศมนตรีเอพริลก็แต่งตั้งให้นิคดำรงตำแหน่งรักษาการอัยการเขตแทนแคนเทรลล์ทันที ทั้งที่นิคไม่คู่ควรกับตำแหน่งนี้เพราะที่ผ่านมาเขาไม่ได้ทำหน้าที่ผดุงความยุติธรรมอย่างเต็มที่ แต่กลับใช้ระบบหาผลประโยชน์ให้แก่ตนเอง แต่กระนั้นระบบจะขาดผู้ค้ำจุนไม่ได้ นิคจึงถูกแต่งตั้งโดยปริยาย ดังในข้อความที่ว่า “I'm not going to let some criminal decide whether Philadelphia has a DA or not. As of now, you're [Nick] acting District Attorney. We'll have a formal swearing in later. For now this will suffice.” (Gray, 2009) หลังจากที่นิคได้รับการแต่งตั้งอย่างไม่เป็นทางการจากนายกเทศมนตรี เขาก็สามารถระงับแผนการการวางระเบิดของไคลด์ได้สำเร็จ ที่เป็นเช่นนี้เราอาจตีความได้ว่าเป็นเพราะนิคได้รับการสนับสนุนจากระบบอย่างเต็มตัว ทำให้เขาเป็นฝ่ายชนะเพื่อผดุงไว้ซึ่งกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมที่ไม่เป็นธรรม ซึ่งมีเขาเป็นตัวแทน

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าภาพยนตร์เรื่อง *Law Abiding Citizen* นั้นได้เผยให้เห็นช่องโหว่ของกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมที่ทำให้ทั้งอาชญากร และผู้รักษากฎหมายเองใช้หาประโยชน์เพื่อตนเอง อาชญากรมักจะใช้ช่องโหว่ของระบบเพื่อเอาตัวรอดจากอาชญากรรมที่ตนเอง

ก่อ ส่วนเจ้าหน้าที่ผู้ผดุงความยุติธรรมนั้นเล็งเห็นช่องโหว่นี้แต่ไม่พยายามที่จะแก้ไข ทำให้เหยื่อไม่ได้รับความเป็นธรรมอย่างที่ควรจะได้รับ เมื่อเหยื่อที่ถูกทำร้ายไม่ได้รับความเป็นธรรมจากระบบ เหยื่อเหล่านี้จึงรู้สึกเหมือนถูกทรยศเพราะพวกเขาไว้ใจ และเชื่อมั่นว่าระบบจะสามารถช่วยเอาผิดกับคนร้ายที่ทำร้ายพวกเขาได้ เหยื่อเหล่านี้จึงลุกขึ้นมาโต้กลับระบบที่เสื่อมโทรมนี้ด้วยอาชญากรรม ดังเช่นที่ไคลด์ทำ เพื่อเผยให้เห็นความไม่เป็นธรรมที่ตัวเขาได้รับและความล้มเหลวของระบบยุติธรรม แต่ในท้ายที่สุดแล้วเขาก็ต้องพ่ายแพ้ให้กับระบบ เพราะสถานะของเขาที่เปลี่ยนจากเหยื่อเป็นอาชญากรที่ทำร้ายผู้บริสุทธิ์ ทำให้เขาไม่สามารถโค่นล้มระบบได้อย่างสมบูรณ์ เพราะอาชญากรที่ฆ่าคนที่ไม่มีความผิดทำให้คนในสังคมรู้สึกไม่ปลอดภัย ผู้รักษากฎหมายและรับใช้ระบบเช่นนิคและนายกเทศมนตรีเอพริลจึงใช้ความกลัว และความรู้สึกไม่ปลอดภัยของพลเมืองนี้เป็นเหตุผลในการกำจัดไคลด์ และกู้คืนระบบยุติธรรมที่เกือบถูกโค่นล้ม พร้อมทั้งผลิตซ้ำความล้มเหลวของระบบต่อไป

ละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* (ภาค 1 และ 2) และภาพยนตร์เรื่อง *Law Abiding Citizen* ได้เปิดโปงให้เห็นด้านลบของกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม แสดงให้เห็นความล้มเหลวของระบบยุติธรรมในการลงโทษอาชญากรและมอบความเป็นธรรมให้แก่เหยื่อที่ร้องขอ เราจะเห็นได้ว่าทั้งไคลด์และเด็กซ์เตอร์ใช้อาชญากรรมตั้งศาลเตี้ยเพื่อเรียกคืนความเป็นธรรมให้แก่ตนเองและเหยื่อคนอื่นๆ แต่ในกรณีของเด็กซ์เตอร์นั้นเขาไม่ได้ต้องการโค่นล้มระบบ แต่เขาเห็นช่องโหว่และพยายามอุดรูรั่วและเติมเต็มข้อบกพร่องนั้น การฆ่าของเขามีหลักการและไม่ทำร้ายผู้บริสุทธิ์ อีกทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม การที่เด็กซ์เตอร์ไม่พยายามโค่นล้มระบบอาจเป็นเพราะเขาเป็นส่วนหนึ่งของระบบ ในฐานะผู้บังคับใช้กฎหมาย เขาจึงเลือกจัดการข้อบกพร่องนั้นด้วยตนเองเพราะเขารู้ดีว่าระบบนั้นเปลี่ยนได้ยาก เด็กซ์เตอร์จึงกลายเป็นที่ชื่นชอบของคนในสังคมรวมถึงผู้ชมเองด้วย เพราะเด็กซ์เตอร์ได้มอบความเป็นธรรมและสร้างความรู้สึกปลอดภัยให้แก่เหยื่อผ่านการฆ่า แต่กรณีอย่างเด็กซ์เตอร์ไม่ได้เกิดขึ้นเสมอไป ในภาพยนตร์เรื่อง *Law Abiding Citizen* ไคลด์ต้องการโต้กลับและโค่นล้มระบบที่เขามองว่าล้มเหลวในการมอบความเป็นธรรมที่แท้จริงให้แก่เหยื่อ แต่การกระทำที่ไม่ยี่หระต่อกฎหมายของไคลด์ และการฆ่าผู้บริสุทธิ์จำนวนมากเพื่อบรรลุเป้าหมายของตนเองสร้างความกลัวให้แก่ผู้คน เขากลายเป็นฆาตกรที่ฆ่าคนโดยไม่คำนึงถึงผลกระทบต่อสังคมโดยรวม การฆ่าของเขากลายเป็นภัยคุกคามและทำให้คนในสังคมรู้สึกไม่ปลอดภัย ไคลด์จึงต้องถูกระบบกำจัดเพื่อคืนความสงบสุขให้กับสังคมดังเดิม

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

จากการศึกษาบันเทิงคดีแนวอาชญากรรมอเมริกันร่วมสมัยทั้ง 6 เรื่องในประเด็นความเป็นธรรมทางสังคม ได้ผลสรุปว่าสังคมอเมริกันในแง่ของเพศสถานะและเพศวิถี เศรษฐกิจ และกฎหมายดำรงไว้ซึ่งความไม่เป็นธรรมที่เป็นระบบ เหยื่อถูกกดทับและประสบกับความไม่เป็นธรรม จึงได้พยายามก่ออาชญากรรมเพื่อโต้กลับและเรียกคืนความเป็นธรรมให้แก่ตนเอง เช่น การฆ่าเพื่อโต้กลับหรือสร้างพื้นที่ให้ตนเองในสังคมที่เพศชายเป็นใหญ่ การลักขโมยที่สะท้อนการบริโภคอย่างไร้สติหรือการฆ่าเพื่อช่วยเหลือเหยื่อของนายทุน และการฆ่าเพื่อเติมเต็มและโต้กลับกฎหมายและระบบยุติธรรม การศึกษาวิจัยแบ่งออกเป็น 3 บทหลัก คือ ความเป็นธรรมทางเพศสถานะและเพศวิถีที่สัมพันธ์กับผู้หญิงและกลุ่มคนเพศที่สาม ความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจของเหยื่อบริโภคนิยมและเกษตรกร และความเป็นธรรมทางกฎหมายของพลเมืองของรัฐ

จากการศึกษาพบว่า นวนิยาย ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์แนวอาชญากรรมร่วมสมัยของสหรัฐอเมริกาที่ได้เลือกมาศึกษานั้นได้เผยให้เห็นความไม่เป็นธรรมในสังคมอเมริกันร่วมสมัย ผ่านการประกอบสร้างอาชญากรรมและการพลิกบทบาทของตัวละคร ทั้งนี้ความไม่เป็นธรรมที่สะท้อนผ่านตัวบทคัดสรรเป็นความไม่เป็นธรรมที่เป็นระบบเพราะดำรงอยู่ในบรรทัดฐานของสถาบันหลักในสังคม ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นสามประเด็นหลัก ได้แก่ ประเด็นแรก คือ ความเป็นธรรมทางเพศสถานะ: การโต้กลับของผู้หญิงและผู้ชายรักเพศเดียวกันในสังคมอเมริกันร่วมสมัยในเรื่อง *Gone Girl* และ *Mystic River* ประเด็นที่สองคือ ความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจ: การโต้กลับของเหยื่อทุนนิยมในเรื่อง *Dark Places* และ *The Bling Ring* และประเด็นที่สามคือ ความเป็นธรรมทางกฎหมาย ความไร้ประสิทธิภาพของระบบยุติธรรม: การโต้กลับของเหยื่อความรุนแรงในเรื่อง *Law Abiding Citizen* และ *Dexter* (ภาค 1 และ 2)จากการศึกษาพบว่า ผู้ชาย ผู้หญิงและกลุ่มเพศทางเลือกในสังคมปิตาธิปไตยนั้นไม่ได้รับการปฏิบัติที่เท่าเทียม เพราะปิตาธิปไตยให้อำนาจกับเพศชาย ผู้ชายในสังคมจึงมักจะได้เปรียบจากระบบสังคมประเภทนี้ อีกทั้งผู้ชายแม้จะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจได้ใช้อำนาจทางเพศของตนกด

ทับเพศอื่น เพศหญิงและเพศที่สามจึงมักประสบกับการแบ่งแยกและอุปสรรคในการดำรงชีวิตมากกว่าผู้ชาย อาชญนิยายยุคคลาสิกและอาชญนิยายโดยทั่วไปนำเสนอบทบาททางเพศสถานะที่แฝงไปด้วยขนบของสังคมปิตาธิปไตยเพราะบทบาทของผู้กระทำมักเป็นของตัวละครชาย ตัวละครชายมักมีอำนาจสูงสุดเหนือตัวละครเพศอื่นๆ ตัวละครหญิงและตัวละครเพศที่สามมักตกเป็นรองตัวละครชายเสมอ แต่อาชญนิยายอเมริกันเรื่อง *Gone Girl* และ *Mystic River* กลับละเมิดทั้งขนบของอาชญนิยายและขนบของสังคมปิตาธิปไตยด้วยการพลิกแพลงบทบาททางเพศสถานะของเพศที่เป็นรองและเพศที่มีอำนาจ แสดงให้เห็นความไม่เป็นธรรมที่สังคมปิตาธิปไตยมีต่อผู้หญิงและเพศที่สาม

นวนิยายเรื่อง *Gone Girl* ให้ตัวละครหญิง ปฏิเสธบทบาททางเพศสถานะของเธอที่ถูกกำหนดโดยผู้ชายในสังคม เช่น การตกเป็นผู้ถูกกระทำ ให้กลายมามีบทบาทเป็นผู้กระทำ ซึ่งการพลิกบทบาทได้เผยให้เห็นการให้ค่าของสังคมต่อความเป็นหญิงและความเป็นชาย โดยเฉพาะผู้หญิงที่ต้อง “แสดง” บทบาทนั้นๆ ให้สอดคล้องกับความคาดหวังของสังคม การที่ตัวละครหญิงปฏิเสธที่จะแสดงตามบทบาทของเธอในฐานะผู้ที่ด้อยกว่าและยังสวมบทบาทที่เหนือกว่าสามี ทำให้เพศชายรู้สึกถูกคุกคาม อีกทั้งกระกระทำของตัวละครชายในเรื่อง ยังเผยให้เห็นการกดขี่เพศหญิง ทั้งการนอกใจ การกักขังและการควบคุม นำไปสู่การโต้กลับ แต่การโต้กลับของผู้หญิงในสังคมปิตาธิปไตยนั้นมีขีดจำกัดอำนาจของของตัวละครหญิง คือ การใช้เรื่องเล่าทำให้เธอสามารถโต้กลับการกดขี่ของอำนาจเพศชายได้ ขณะเดียวกันอำนาจของเธอถูกจำกัดอยู่ในพื้นที่เฉพาะ เช่น เรื่องเล่าที่ผู้ชายไม่สามารถเข้าไปเล่าเรื่องราวในฝ่ายของตน

ส่วนในประเด็นของเพศที่สาม อาชญนิยายเรื่อง *Mystic River* ได้แสดงให้เห็นการตกเป็นเหยื่อของเพศที่สามของสังคมที่ไม่ยอมรับเพศวิถีทางเลือกตัวละครเพศที่สามได้พยายามเรียกร้องความเป็นธรรมทางเพศวิถีคืนมาจากการก่ออาชญากรรม การกดทับของอำนาจปิตาธิปไตยที่มีต่อคนที่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกันทำให้เขาต้องปฏิบัติตามขนบของสังคมปิตาธิปไตย เช่น การแต่งงานกับผู้หญิงและมีลูก นอกจากนี้การถูกล้อเลียนเรื่องรสนิยมทางเพศจนได้รับความอับอาย การถูกรังเกียจจากเพื่อนและคนในละแวกบ้าน และการเปรียบเทียบความเป็นชายของตัวละครเพศที่สามกับตัวละครชายคนอื่น ซึ่งต่างมีลักษณะที่ดูเป็นชายสมชายต่างจากเดฟอย่างสิ้นเชิงนั้นยังทำให้เห็นการไม่ยอมรับเพศที่สามในสังคม ความปรารถนาที่แท้จริงของตัวละครเพศที่สามจึงต้องถูกปกปิดไว้ ทำให้เขารู้สึกถูกกดทับ และไร้ตัวตนในสังคม การก่ออาชญากรรมทำให้เขารู้สึกฮึกเหิมและมีความมั่นใจ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

มากขึ้น ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าเขารู้สึกว่าได้ครอบครองความเป็นชาย และได้แก้แค้นตัวแทนของคนที่เคยทารุณกรรมทางเพศต่อเขาในวัยเด็ก เป็นการทวงคืนความเป็นธรรมให้แก่ตนเอง

อาชญนิยายทั้ง 2 เรื่องได้เผยให้เห็นว่ากลุ่มคนที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมทางเพศสถานะในสังคมอเมริกันร่วมสมัยคือ ผู้หญิง และกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน คนทั้งสองกลุ่มนี้ต้องเดินตามกฎเกณฑ์ขนบ และธรรมเนียมของสังคมที่เพศชายเป็นคนตั้งขึ้นทั้งที่มันขัดต่อกับความต้องการของพวกเขา พวกเขาจึงลุกขึ้นมาต่อต้านอำนาจที่ไม่เป็นธรรมนั้นด้วยอาชญากรรม แต่ในที่สุดการใช้อาชญากรรมของทั้งคู่ก็ไม่สามารถนำพาทั้งคู่ไปสู่จุดที่สามารถเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่เพศของตนเองได้อย่างเต็มที่ ตัวละครผู้หญิงยังคงต้องพึ่งผู้ชายในการที่จะอยู่ในสังคมปิตาธิปไตยได้อย่างปกติ เฉกเช่นที่เธอจำยอมติดอยู่กับสามีของเธอเพื่อสร้างครอบครัวแสนสุข และการมีครอบครัวของเธอทำให้เธอสามารถหลีกเลี่ยงการลงโทษจากสังคม ส่วนกลุ่มคนรักเพศเดียวกันในที่สุดก็ต้องยอมจำนนต่ออำนาจปิตาธิปไตยซึ่งสะท้อนให้เห็นจากความตายของตัวละคร การโต้กลับของตัวละครทั้งคู่ไม่สามารถเอาชนะอำนาจของเพศชายได้อย่างสมบูรณ์ และทุกคนก็จำยอมต้องเดินตามขนบของปิตาธิปไตยต่อไป

ในส่วนของความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจ ระบบทุนนิยมเป็นระบบเศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนสหรัฐอเมริกา การแทรกซึมของทุนนิยมอยู่ในการดำรงชีวิตประจำวันของคนอเมริกัน คนที่มีทุนหรือเงินกลายเป็นคนที่มีอำนาจ นายทุนหรือผู้ที่มีเงินมักจะเอาเปรียบชนชั้นรากหญ้าหรือผู้ที่ยากจนกว่า เพราะคนที่ยากจนกว่าต้องพึ่งพิงเงินจากนายทุนเพื่อความอยู่รอดในระบบทุนนิยม คนจึงมักถูกกดขี่ข่มเหง อีกทั้งระบบทุนนิยมยังได้ทำให้เกิดวัฒนธรรมบริโภคนิยมขึ้นเพื่อตอบสนองอุตสาหกรรมการผลิตขนาดใหญ่ จึงเกิดการกระตุ้นให้คนต้องการบริโภคมากขึ้น มีการใช้การตลาดและสื่อโฆษณามอมเมาผู้บริโภคให้กลายเป็นทาส หรือ ผู้บริโภคที่ขาดสติ ภาพยนตร์เรื่อง *The Bling Ring* และนวนิยายเรื่อง *Dark Places* แสดงให้เห็นการโต้กลับของเหยื่อทุนนิยมซึ่งเป็นการเปิดโปงด้านมืดของระบบที่พยายามกล่าวอ้างว่ายุติธรรมและมีความเสรี แต่แท้จริงเป็นเพียงเครื่องมือของนายทุนที่แสวงหาผลประโยชน์ให้แก่ตนเอง ทั้งสองเรื่องทำให้เราเห็นว่ายังมีคนในสังคมอเมริกันร่วมสมัยที่ได้พยายามหาวิธีเรียกร้องความเป็นธรรม

ภาพยนตร์เรื่อง *The Bling Ring* เผยให้เห็นการกระตุ้นการบริโภคของระบบทุนนิยมโดยมีสื่อเป็นเครื่องมือทำให้คนในสังคมตกเป็นทาสของวัตถุ บทบาทของสื่อและบุคคลที่มีชื่อเสียงเป็นปัจจัยสำคัญในการกระตุ้นการบริโภคของคนอย่างไม่สิ้นสุด นอกจากนี้สื่อยังเป็นเครื่องมือที่สร้างมูลค่า

เชิงสัญญะให้กับสินค้าต่างๆ เพื่อให้สินค้านั้นมีมูลค่าการขายที่สูงขึ้นเมื่อเทียบกับประโยชน์ใช้สอยของสินค้านั้นๆ คนในสังคมจึงถูกกระตุ้นให้บริโภคด้วยการเสพสัญญะนั้น เยาวชนมักตกเป็นเหยื่อของการกระตุ้นเพราะถูกมอมเมาได้ง่าย และในเรื่องนี้ได้แสดงให้เห็นการตกเป็นเหยื่อของบริโภคนิยมของกลุ่มเยาวชน พวกเขาอาศัยอยู่ในสังคมบริโภคนิยมที่ถูกกระตุ้นให้บริโภคจากสื่อต่างๆ ที่เข้าถึงพวกเขาได้อย่างสะดวกและรวดเร็วด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย นอกจากนี้ บริโภคนิยมยังยึดโยงอัตลักษณ์ของคนเข้ากับการบริโภค ทำให้คนที่ไม่มีกำลังบริโภครู้สึกไร้ตัวตน แซค กลายเป็นคนนอก (Outsider) เมื่อเขาไม่สามารถบริโภคได้เหมือนคนอื่น วัยรุ่นกลุ่มนี้จึงได้พยายามต่อต้านบริโภคนิยมด้วยการขโมยสิ่งของมีค่าจากบุคคลมีชื่อเสียงซึ่งแสดงให้เห็นรูปแบบการบริโภคที่ขัดกับเงื่อนไขของระบบทุนนิยมและเรียกคืนอัตลักษณ์และพื้นที่ในสังคมให้ตนเอง ซึ่งคล้ายกับการก่ออาชญากรรมของตัวละครจากเรื่อง *Mystic River* การฆ่าของตัวละครเพศที่สามทำให้เขาสร้างพื้นที่ให้ตนเองในสังคม ตำรวจมองเห็นและหันมาสนใจในตัวเขา ต่างจากความเฉยเมยจากผู้คนในสังคมที่เขาได้รับตลอดจากความแตกต่างทางเพศวิถีของเขา

ระบบทุนนิยมยังไม่มีความเป็นธรรมต่อสังคมเกษตรกร ใทศวรรษ 1980 เกษตรกรผู้รู้ไม่เท่าทันระบบถูกหลอกและถูกสูบเลือดสูบเนื้อจากนายทุน ความต้องการมีฐานะทำให้พวกเขาเชื่อคำหลอกล่อของนายทุนให้กู้หนี้ยืมสิน ทำให้นายทุนสามารถเอารัดเอาเปรียบพวกเขาได้มากยิ่งขึ้น และพวกเขาก็ยากจนลงเช่นกัน ตัวละครแม่จากนวนิยายเรื่อง *Dark Places* เป็นตัวแทนของชาวไร่ชาวนาในยุค 1980 ที่ไม่เคยมีเงินพอเลี้ยงปากท้องของเธอและลูกๆ เธอไม่มีเงินซื้อเครื่องบริโภคต่างๆ เพื่อดำรงชีวิต เพราะเงินที่เธอได้จากการทำไร่ทำนานั้นมีเพียงน้อยนิด และทั้งหมดถูกยกให้แก่นายทุนที่เป็นเจ้าหนี้ของเธอ การดิ้นรนหาทางเพื่อความอยู่รอดของตัวละครนี้แสดงให้เห็นความเหลื่อมล้ำของระบบเศรษฐกิจ นอกจากนั้น ตัวละครนักฆ่ายังแสดงให้เห็นถึงความพยายามโต้กลับนายทุน และช่วยเหลือเกษตรกรที่ลำบากอย่างตัวละครแม่ผู้เป็นเกษตรกร เขาได้ช่วยเธอในการพยายามเรียกคืนความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจให้กับครอบครัว นอกจากนั้น ตัวละครลูกสาวที่รอดชีวิตยังแสดงให้เห็นการเอาตัวรอดในระบบทั้งด้วยการพึ่งอาชญากรรม เช่น การขโมย หรือการใช้เล่ห์เหลี่ยมในการดำรงชีวิต

ภาพยนตร์เรื่อง *The Bling Ring* และนวนิยายเรื่อง *Dark Places* ได้แสดงให้เห็นอำนาจทุนนิยมในสังคมอเมริกันร่วมสมัย และความพยายามโต้กลับผ่านการก่ออาชญากรรมของตัวละครที่

เป็นตัวแทนของคนที่ถูกเอาเปรียบจากระบบ เหยื่อบริโภคนิยมใช้อาชญากรรมสนองตอบต่อการกระตุ้นของระบบ พวกเขารู้เท่าทันกลไกของระบบ ผลิตซ้ำกลไกนั้น และใช้กลไกนั้นเพื่อประโยชน์แก่ตนเอง แต่อาชญากรรมของเกษตรกรเป็นการโต้กลับระบบทุนนิยมเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมให้กับตนเองและเพื่อนร่วมอาชีพ

นอกจากเพศสถานะ และระบบทุนนิยม กฎหมายยังเป็นกลไกหลักที่ขับเคลื่อนสังคมอเมริกัน หน้าที่หลักของกฎหมาย คือ ผดุงความยุติธรรมให้กับพลเมืองในสังคม พลเมืองมักร้องขอความเป็นธรรมจากเจ้าหน้าที่รักษากฎหมาย เช่นเดียวกับขนบของอาชญนิยายโดยทั่วไปที่มักนำเสนอเหยื่อที่มาร้องขอความเป็นธรรมจากนักสืบ และนักสืบจะสามารถช่วยเหยื่อเหล่านั้นให้อยู่รอดปลอดภัยด้วยการคลี่คลายคดี และนำตัวผู้ร้ายส่งให้ตำรวจดำเนินตามกฎหมาย การนำเสนอภาพของเหยื่อ ฆาตกร และเจ้าหน้าที่รักษากฎหมายผู้ผดุงความยุติธรรมที่เข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ แสดงให้เห็นว่าระบบยุติธรรมจะจัดการกับอาชญากรเหล่านั้นและมอบความเป็นธรรมให้แก่เหยื่อ แต่กฎหมายและระบบยุติธรรมเองมีช่องโหว่ ความต้องการส่วนตน การฉ้อฉล ของผู้ผดุงความยุติธรรมทำให้กฎหมายไร้ประสิทธิภาพในการทำหน้าที่ ละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* (ภาค 1 และ 2) และภาพยนตร์เรื่อง *Law Abiding Citizen* ได้ทะลายสถานะความเป็นเหยื่อและฆาตกรเพื่อแสดงให้เห็นความไร้ประสิทธิภาพของกฎหมายและระบบยุติธรรม ใน ทั้งสองเรื่องนำเสนอกฎหมายและระบบยุติธรรมที่ไร้ประสิทธิภาพ การเติมเต็มช่องโหว่ของระบบ และการโต้กลับเพื่อทำลายช่องโหว่นั้น

ละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* (ภาค 1 และ 2) ได้เปิดให้เห็นความไร้ประสิทธิภาพของระบบยุติธรรมผ่านการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่รักษากฎหมาย ซึ่งได้แก่ ตำรวจและคนที่ทำงานให้กับระบบ ตัวละครหลักในเรื่องเป็นเจ้าหน้าที่ทำงานให้กับระบบยุติธรรม เขาเห็นอาชญากรอาศัยช่องโหว่ของระบบหนีรอดการลงโทษของกฎหมาย ทำให้เจ้าหน้าที่เช่นเขารู้สึกว่าระบบที่เขาทำงานให้นั้นไร้ประสิทธิภาพ ระบบไม่สามารถช่วยเหลือเหยื่อให้รอดพ้นจากอันตรายได้ อีกทั้งยังไม่สามารถให้ความเป็นธรรมแก่เหยื่อได้ ความเข้าใจในการทำงานของระบบทำให้เขาสามารถใช้ช่องโหว่ของระบบตั้งศาลเตี้ยขึ้นมาจัดการอาชญากรเหล่านั้น ดังเช่นที่ เขากำจัดอาชญากรที่ทำร้ายครอบครัวของเขาและเหยื่อรายอื่นๆ เขาจะลงมือฆ่าเฉพาะฆาตกรและไม่ทำร้ายผู้บริสุทธิ์ ช่วยทำให้บ้านเมืองสงบมากขึ้นและทำให้ผู้คนรู้สึกปลอดภัย ซึ่งเป็นการฆ่าเพื่อเป้าหมายที่ดีคือช่วยผู้บริสุทธิ์และกำจัดคนร้าย เช่นเดียวกับการฆ่าของตัวละครนักฆ่าในเรื่อง *Dark Places* ที่ฆ่าเพื่อช่วยเหลือเกษตรกร

ส่วนภาพยนตร์เรื่อง *Law Abiding Citizen* นั้นได้แสดงให้เห็นความไร้ประสิทธิภาพของกฎหมายและระบบยุติธรรมที่มีสาเหตุมาจากความต้องการและความทะเยอทะยานส่วนตนของเจ้าหน้าที่ระดับสูงของระบบ เมื่อเหยื่อที่เป็นพลเมืองผู้ใช้ชีวิตตามกฎหมายถูกทำร้าย มาร้องขอความเป็นธรรมจากระบบแต่กลับไม่ได้รับความเป็นธรรมจึงทำให้เหยื่อรู้สึกเหมือนถูกทรยศ ระบบกลับเพิกเฉยและปล่อยให้คนร้ายลอยนวลด้วยช่องโหว่ของระบบที่ทำให้ทั้งอาชญากรและผู้รักษากฎหมายเองใช้หาประโยชน์เพื่อตนเอง ความไว้ใจและเชื่อมั่นว่าระบบจะสามารถช่วยเอาผิดกับคนร้ายที่ทำร้ายเขาได้จึงพังทลายลง เหยื่อจึงลุกขึ้นโต้กลับระบบที่เสื่อมโทรมนี้ด้วยอาชญากรรม เขาศึกษาตัวบทกฎหมาย ทำให้เขาสามารถหาประโยชน์จากกฎหมายเช่นเดียวกับที่เจ้าหน้าที่รักษากฎหมายทำ โดยการว่าความให้ตนเองหลุดพ้นจากคดี และทำร้ายเจ้าหน้าที่เพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไร้ประสิทธิภาพในการปกป้องตนเองและประชาชน

กฎหมายและระบบยุติธรรมกับบันเทิงคดีแนวอาชญากรรมเป็นสิ่งที่คู่กันมาโดยตลอด การทลายความเชื่อมั่นและประสิทธิภาพของระบบในละครโทรทัศน์เรื่อง *Dexter* (ภาค 1 และ 2) และภาพยนตร์เรื่อง *Law Abiding Citizen* เปิดโปงให้เห็นด้านที่ไม่เป็นธรรมของระบบ ระบบที่ล้มเหลวในการลงโทษอาชญากรและมอบความเป็นธรรมให้แก่เหยื่อ เหยื่อเช่นไคลด์และเด็กซ์เตอร์จึงก่อตั้งศาลเตี้ยขึ้นมาและใช้อาชญากรรมเรียกคืนความเป็นธรรมให้แก่ตนเอง แต่การโต้กลับความไม่เป็นธรรมของระบบของตัวละครทั้งคู่มีผลลัพธ์ที่ต่างกัน ตัวละครที่เป็นเจ้าหน้าที่ของระบบยุติธรรมไม่ต้องการโค่นล้มระบบ เขาเห็นช่องโหว่และพยายามอุดรูรั่วและเติมเต็มข้อบกพร่อง เขาได้สร้างความรู้สึกปลอดภัยให้แก่คนในสังคมผ่านการฆ่าเพียงฆาตกรที่ผิดจริงเท่านั้น นอกจากนี้ เขายังทำให้ผู้ชมรู้สึกปลอดภัยและเอาใจช่วยนักฆ่าผู้ทรงธรรมคนนี้ด้วยเช่นกัน ทำให้เขายังดำรงการใช้ศาลเตี้ยกำจัดอาชญากรต่อไปได้ แต่ในกรณีของพลเมืองที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากระบบ สถานะที่เปลี่ยนไปของเขาจากเหยื่อเป็นอาชญากร ความต้องการกำจัดความไร้ประสิทธิภาพของระบบและโค่นล้มระบบให้สิ้นซาก ทำให้คนในสังคมรู้สึกไม่ปลอดภัย นำไปสู่ความพ่ายแพ้ของเขาต่อระบบในที่สุด พร้อมทั้งผลิตซ้ำความล้มเหลวของระบบต่อไป

ตัวบทที่เลือกนำมาศึกษาได้ตีแผ่ความไม่เป็นธรรมในสังคมอเมริกันร่วมสมัยผ่านการใช้รูปแบบของบันเทิงคดีแนวอาชญากรรม นวนิยาย ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ที่ได้เลือกมาศึกษาแสดงให้เห็นว่าสังคมอเมริกันปัจจุบันดำรงไว้ซึ่งอำนาจของสถาบันต่างๆ ที่ก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำ

ทางเพศสถานะ เศรษฐกิจ และกฎหมาย อำนาจเหล่านี้ล้วนเต็มไปด้วยปัญหาและข้อบกพร่อง นักเขียนและผู้ผลิตภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ชาวอเมริกันกลุ่มนี้พยายามแสดงให้เห็นว่าคนที่อาศัยอยู่ในสังคมนั้นอาจรู้สึกถูกกดทับโดยอำนาจที่เป็นระบบเหล่านี้ และทำให้ประสบกับความไม่เป็นธรรม ตัวบทได้แสดงให้เห็นความเหลื่อมล้ำดังกล่าวผ่านการเล่นกับขนบของบันเทิงคดีแนวอาชญากรรมด้วยการให้เหยื่อที่ดูธรรมดาสามัญใช้อาชญากรรมทวงคืนความเป็นธรรมทางสังคม และให้ตัวละครที่มักเป็นอาชญากรกลับกลายเป็นเหยื่อเสียเอง แต่การใช้อาชญากรรมทวงคืนความเป็นธรรมให้แก่ตนเองของคนที่รู้สึกถูกกดทับ หรือเหยื่อของความไม่เป็นธรรมเหล่านี้ไม่ได้ทำได้อย่างสมบูณ์ พวกเขาไม่สามารถใช้อาชญากรรมเรียกคืนความเป็นธรรมให้กับตนเองได้สำเร็จโดยไม่ถูกสังคมลงโทษหากพวกเขาไม่ยอมเดินตามระบบและกลไกของอำนาจในสังคม ที่เป็นเช่นนี้เพราะความไม่เป็นธรรมที่เหยื่อประสบได้ถูกทำให้เป็นระบบ ความไม่เป็นธรรมเหล่านี้ได้รับการรองรับด้วยวิถีชีวิตประจำวัน กฎเกณฑ์ บรรทัดฐาน ขนบ และธรรมเนียมของคนในสังคมต่อประเด็นดังกล่าว จึงทำให้ท้ายที่สุดแล้วเหยื่อที่กลายเป็นอาชญากรก็กลับมาผลิตซ้ำความไม่เป็นธรรมที่เกิดขึ้นในสังคมเช่นเดิม

5.2 ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากผู้วิจัยจำกัดขอบเขตของการศึกษาตัวบทเริ่มจากค.ศ. 2000 จนปัจจุบัน ซึ่งเป็นตัวบทร่วมสมัย ดังนั้น หากขยายช่วงเวลาการศึกษาย้อนไปก่อนหน้าค.ศ. 2000 อาจทำให้เห็นความเป็นธรรมในทั้ง 3 ประเด็นในมุมมองที่แตกต่าง นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกเฉพาะตัวบทซึ่งนำเสนอประเด็นความไม่เป็นธรรมทางเพศสถานะและเพศวิถี เศรษฐกิจ และกฎหมาย ดังนั้น อาจมีตัวบทที่นำเสนอความไม่เป็นธรรมในสังคมอเมริกันร่วมสมัยในประเด็นอื่นๆ อีก เช่น ความไม่เป็นธรรมทางเชื้อชาติ การศึกษาประเด็นดังกล่าวจะช่วยให้เข้าใจบทบาทหน้าที่ของบันเทิงคดีแนวอาชญากรรมอเมริกันร่วมสมัย ที่สัมพันธ์กับสังคมอเมริกันในปัจจุบันได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กฤตยา อาชวนิจกุล. (2554). เพศวิถีที่กำลังเปลี่ยนแปลงไป ในสังคมไทย (Sexuality Transition in Thai Society). In สุรีย์พร พันพึ่ง และ มาลี สันภูวรรณ์ (Ed.), *ประชากรและสังคม 2554: จุดเปลี่ยนประชากร จุดเปลี่ยนสังคมไทย*: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม, มหาวิทยาลัยมหิดล.

กาญจนา แก้วเทพ, & สมสุข หินวิมาน. (2551). *สายธารแห่งนักคิดทฤษฎีเศรษฐศาสตร์การเมืองกับสื่อสารศึกษา*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ภาพพิมพ์.

โจเซฟ อี สติกลิตซ์. (2556). *ราคาของความเหลื่อมล้ำ* (สฤนี อาชวานันทกุล, แปล.). กรุงเทพมหานคร: โอเพ่น เวิลด์ส พับลิชชิ่ง เฮาส์.

ไทวิกา อิงสันเทียะ. (2555). *บริโภคนิยมและวิกฤตความเป็นชายในนวนิยายอเมริกันร่วมสมัย*. (ปริญญามหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ไมเคิล คินสลีย์. (2553). ทุนนิยมสร้างสรรค์ (สฤนี อาชวานันทกุล, แปล.). In ไมเคิล คินสลีย์ (Ed.), *ทุนนิยมสร้างสรรค์*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเพ่นเวิลด์ส.

ไมเคิล เจ แซนเดิล. (2554). *ความยุติธรรม* (สฤนี อาชวานันทกุล, แปล.). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเพ่นเวิลด์ส.

ภาษาอังกฤษ

Amelinckx, A. (2015). The State of Rural America in 2015. Retrieved 01 January, 2017, from http://modernfarmer.com/2015/12/the-state-of-rural-america-2015

American Farm Bureau Federation. (2017). Fast Facts About Agriculture. Retrieved 01 January, 2017, from http://www.fb.org/newsroom/fast-facts

Anxiety and Depression Association of America. (2016). Posttraumatic Stress Disorder (PTSD). Retrieved 1 July, 2017, from https://www.adaa.org/understanding-anxiety/posttraumatic-stress-disorder-ptsd

Barak, G., Flavin, J., and Leighton, P. (2010). *Class, Race, Gender, and Crime The Social Realities of Justice in America, Maryland*: Rowman & Littlefield Publishers.

Barnett, B. J. (2000). The U.S. Farm Financial Crisis of the 1980s. *Agricultural History,* 74(2), 366-380.

Blackwell, C. W., Ricks, J. L., and Dzielgielewski, S. F. (2004). Discrimination of Gays and Lesbians: A Social Justice Perspective. *Journal of Health & Social Policy*, 27-43.

Brophy, M. (2010). Sympathy for the devil: Can a serial killer ever be good? In S. Waller (Ed.), *Serial Killers-Philosophy For Everyone: Being and Killing* (pp. 78-89). West Sussex: Blackwell Publishing.

Calhoun, C. (2014). Sexuality Injustice. *Notre Dame Journal of Law, Ethics & Public Policy*, 241-274.

Catalyst. (2016). Women CEOs Of The S&P 500. Retrieved 12 August, 2016, from http://www.catalyst.org/knowledge/women-ceos-sp-500

Cornwell, P. (2014). Inside Patricia's Life. Retrieved 08 August, 2014, from http://www.patriciacornwell.com/about/

CSI FILES. (2012). 'CSI' is the Most-Watched Show in the World. Retrieved 06 April, 2014, from www.csifiles.com/content/2012/06/page/2

DeRoche, C. (2012). A Failing Criminal Justice System. Retrieved 26 June, 2017, from https://www.nytimes.com/roomfordebate/2012/03/12/young-black-and-male-in-america/a-failing-criminal-justice-system)

Einstadter, W. J., & Henry, S. (2006). *Criminological Theory: an analysis of its underlying assumptions* (2nd ed.). New York: Rowman & Littlefield Publishers Inc.

Farr, S. (2013). Michael Griffin, Gay Pennsylvania Teacher, Fired For Obtaining Same Sex Marriage License. Retrieved 12 August, 2016, from http://www.huffingtonpost.com/2013/12/09/michael-griffin-teacher-fired-_n_4413931.html

Federal Deposit Insurance Corporation. (1997). *History of the Eighties: Lessons for the Future*: Federal Deposit Insurance Corporation.

Fitzgerald, D. (2003). *Every Farm a Factory: The Industrial Ideal in American Agriculture*. New Haven and London: Yale University Press.

Flynn, G. (2009). *Dark Places*. New York: Shaye Areheart Books.

Flynn, G. (2012). *Gone Girl*. New York: Crown Publishers.

Flynn, G. (2013). I Was Not a Nice Little Girl.... Retrieved 25 February, 2014, from http://gillian-flynn.com/for-readers

Francis, C. A., Waring, W., Stavropoulos, P., and Kirkby, J. (2003). *Gender Studies: Terms and Debates*. Hampshire and New York: Palgrave Macmillan.

Gindin, S. (2002). Anti-Capitalism and the Terrain of Social Justice. Retrieved 01 January, 2017, from http://monthlyreview.org/2002/02/01/capitalism-and-the-terrain-of-social-justice

Gray, F. G. (Director). (2009). Law Abiding Citizen [Film]: Warner Brothers.

Grisham, J. (2014). Bio. Retrieved 08 April, 2014, from http://www.jgrisham.com/bio

Guo, J. (2016). Researchers have discovered a new and surprising racial bias in the criminal justice system. Retrieved 08 April, 2017, from https://www.washingtonpost.com/news/wonk/wp/2016/02/24/researchers-have-discovered-a-surprising-racial-bias-in-the-criminal-justice-system/?utm_term=.1c82a0bd19d1

Hartmann, M. (2012). *Wound Culture and Genre: A Study on Vigilante Justice in Dexter.* (Master of Arts in Communication), Hawaii Pacific University.

Harvard Summer School. (2015). Gender Inequality and Women in the Workplace. Retrieved 12 August, 2016, from https://www.summer.harvard.edu/inside-summer/gender-inequality-women-workplace

Hermes, J. (2007). Media Representations of Social Structure: Gender. In E. Devereux (Ed.), *Media Studies*. Los Angeles London New Delhi Singapore: SAGE.

Hinckley, D. (2013). 'Dexter' series finale draws in record 2.8 million viewers. Retrieved 06 April, 2014, from http://www.nydailynews.com/entertainment/tv-movies/dexter-series-finale-draws-record-2-8-million-viewers-article-1.1465207#ixzz2fprAWGhS

Holmes, M. (2009). *Gender and Everyday Life*. London and New York: Routledge.

Jacobson, L. (2008). Advertising, Mass Merchandising, and the Creation of Children's Consumer Culture. In J. L. (Ed.), *Children and consumer culture in American society: a historical handbook and guide*. Westport: Praeger.

Jameson, F. (1979). Reification and Utopia in Mass Culture. *Social Text,* 1, 130-148.

Jones, P., & Holmes, D. (2011). *Key Concepts in Media and Communications*. London: SAGE.

Karmen, A. (2004). *Crime victims: an introduction to victimology* (5th ed.). Toronto: Nelson Thomson.

Kissell, R. (2013). Showtime's 'Dexter' Goes Out With Series-High Ratings. Retrieved 25 June, 2017, from http://variety.com/2013/tv/ratings/showtimes-dexter-goes-out-with-series-high-ratings-1200662066/

Klein, N. (2009). *No Logo*. Toronto: Vintage Cananda.

Knight, S. (2004). *Crime Fiction Since* 1800: *Detection, Death, Diversity*. New York: Palgrave Macmillan.

Lehane, D. (2001). *Mystic River*. New York: HarperCollins.

Lembeck, M. (Director). (2011). The Bling Ring [Film]: Silver Screen Pictures.

Lindner, M. (2009). What People Are Still Willing To Pay For. Retrieved 08 April, 2017, from https://www.forbes.com/2009/01/15/self-help-industry-ent-sales-cx_ml_0115selfhelp.html

Madison, J., & Mark, D. (2013). Wild West Motown: Vigilante justice on the rise in Detroit as 'justifiable homicides' jump 79% after police budget is slashed. Retrieved 25 February, 2014, from http://www.dailymail.co.uk/news/article-2097467/Vigilante-justice-rise-Detroit-justifiable-homicides-jump-79-cent-year.html

Manos, J. J., et al. (2006-2007). *Dexter* [TV Series]. California: Showtime.

McGee, M. (2005). *Self-Help, Inc.: Makeover Culture in American Life*. New York: Oxford University Press.

McLeod, H., & Moore, C. (2014). South Carolina Police Chief Who Was Fired For Being Gay, Returns To Work. Retrieved 12 August, 2016, from http://www.huffingtonpost.com/2014/06/30/crystal-moore-south-carolina-_n_5545084.html

Miller, D. (2003). *Priciples of Social Justice*. Cambridge and London: Harvard University Press.

Chulalongkorn University

New York Post. (2015). 5 Police Corruption Scandals that Rocked New York City. Retrieved 08 April, 2017, from http://nypost.com/dispatch/5-police-corruption-scandals-that-rocked-new-york-city

New York Times. (2012). Best Sellers June 06, 2012: Hardcover Fiction. Retrieved 06 April, 2014, from http://www.nytimes.com/best-sellers-books/2012-07-15/hardcover-fiction/list.html

Nichols, J. (2014). Houston Gay Couple Allegedly Kicked Out Of Cab For Kissing. Retrieved 12 August, 2016, from http://www.huffingtonpost.com/2014/10/15/gay-couple-kissing-taxi_n_5983188.html

Northrup, C. C. (2003). *The American Economy: A Historical Encyclopedia*. California: ABC-CLIO.

Nussbaum, M. (2002). Women's Capabilities and Social Justice. In M. R. Molyneux, S. (Ed.), *Gender Justice, Development, and Rights* (pp. 45-77). Oxford New York: Oxford University Press.

Paterson, M. (2006). *Consumption and Everyday Life*. London and New York: Routledge.

Perry, L. E. (2012). *Batman, Dexter, and the Law: The Reciprocal Nature of Consent by and for the Superhero Vigilante.* (Master of Arts in English), University of Wyoming.

Pollock, J. (2010). *Ethical dilemmas and decisions in criminal justice*. Belmont, CA: Wadsworth.

Ridgeway, C. L. (2011). *Framed by Gender*. New York: Oxford University Press.

Rosenbaum, H. J., & Sederberg, P. C. (1974). Vigilantism: An Analysis of Establishment Violence. *Comparative Politics,* 6(4), 541-570.

Rowland, S. (2001). *From Agatha Christie to Ruth Rendell*. Hamshire: Palgrave Macmillan.

Sales, N. J. (2010). The Suspects Wore Louboutins. Retrieved 25 February, 2014, from http://www.vanityfair.com/culture/features/2010/03/billionaire-girls-201003

Scaggs, J. (2005). *Crime Fiction*. New York and London: Routledge.

Chulalongkorn University

Schaefer, J. (2013). Vigilante justice in suspected rape split community. Retrieved 06 April, 2014, from http://www.usatoday.com/story/news/nation/2013/08/11/vigilante-justice-in-suspected-rape-splits-community/2639627

Schmid, D. (2010). The Devil You Know: Dexter and the "Goodness" of American Serial Killing. In D. L. Howard (Ed.), *Dexter: Investigating Cutting Edge Television* (pp. 132-142). New York: Palgrave Macmillan.

Terkel, A. (2014). LGBT Applicants Less Likely To Be Called Back For Interviews With Federal Contractors, Study Shows. Retrieved 12 August, 2016, from http://www.huffingtonpost.com/2014/06/30/lgbt-job-applicants-discrimination_n_5538195.html

Teunis, N., & Herdt, G. (2007). *Sexual Inequalities and Social Justice*. Los Angeles: University of California Press.

Thompson, C. S. (1988). The Effects of the 1970s Farmland Market on Today's Agricultural Crisis. *The Appraisal Journal*, 17-27.

Trading Economics. (2017). United States Consumer Spending. Retrieved 08 April, 2017, from http://www.tradingeconomics.com/united-states/consumer-spending

Vallianatos, E. (2012). America: Becoming a Land Without Farmers. Retrieved 01 January, 2017, from https://www.independentsciencenews.org/environment/america-becoming-a-land-without-farmers/

Western, B., Loury, G., Petersilia, J., Lacey, N., Weisberg, R., and Kramer, L. (2010). The Challenges of Mass Incarceration in America. *Bulletin of the American Academy of Arts and Sciences,* 63(2), 59-67.

Worthington, H. (2011). *Key Concepts in Crime Fiction*. Hampshire: Palgrave Macmillan.

Wright, E. O., & Rogers, J. (2009). *American Society: How It Really Works*.

Young, M. I. (1990). *Justice and the Politics of Difference*. New Jersey: Princeton University Press.

Chulalongkorn University

Young, W. H. (2015). Social Justice and Capitalism. Retrieved 01 January, 2017, from https://www.nas.org/articles/social_justice_and_capitalism

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวไพลิน จินดาฤกษ์ เกิดวันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2532 จังหวัดนครศรีธรรมราช ศึกษาระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จ.นครศรีธรรมราช สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีจากคณะศิลปศาสตร์ ภาควิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2554 เข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2556

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University